

CATALOGI TRES EPISCOPORUM,

REFORMATORUM,

E T

VIRO RUM SANCTITATE ILLUSTRIUM

E' CONGREGATIONE CASINENSI

ALIAS

S. JUSTINÆ PATAVINÆ,

AUTHORE

R.^{MO} P. D. MARIANO ARMELLINI

ejusdem congregationis S. Petri de Assisio abbate.

ASSISII, & iterum ROMÆ MDCCLV.

Extypographia S. Michaelis ad Ripam, per Octavium Puccinelli.

SUPERIORUM PERMISSU.

*Attendite vobis , & universo gregi , in quo vos Spiritus
Sanctus posuit EPISCOPOS regere Ecclesiam Dei ,
quam acquisivit Sanguine suo.*
Act. 20. v. 28.

PRINCIPI PASTORUM,
ET EPISCOPO ANIMARUM
NOSTRARUM
JESU CHRISTO
FILIO DEI VIVI.

D. MARIANUS ARMELLINI S. PETRI DE ASSISIO
ORD. S. BENEDICTI CONGREGATIONIS
CASINENSIS VOCATUS ABBAS.

Omnem honorem, & gloriam.

E Episcopis, Reformatoribus, Virisque sanctitate conspi-
cuis congregationis nostræ in præsen- dicturus, à Te, qui
Æterni Patris Coæternus es Filius, & Sacerdos, & Pon-
tifex in æternum secundum ordinem Melchisedech, qui-
que in Splendoribus Sanctorum Genitus, humane sub-
stantia dignitatem mirabiliter condidisti, & mirabilis
reformasti, auxilium, & vires recte, ac digne ea omnia
narrandi, supplex imploro: Cum enim divinum Sacerdo-

* Plal. 100.
V. 4.

tium, quod in Ecclesiâ Catholica à Te instituta manet, & viget, Te solum
Authorem, & Magistrum agnoscat, Qui fecisti nos Deo nostro Regnum, &
Sacerdotes in Sanguine tuo, Nec illud rite administrare, nec de co vere, apte-
que differere quis umquam poterit, nisi gratia tua fretus, Te ipsum ejusdem
Sacerdotii, & exemplar, & præmium semper aspiciat: Qui autem relictis,
aut posthabitis immortalis vite pascuis, idest sanâ Catholica Ecclesiæ Doctrinâ,

* Apoc. 5. V.
10.

Oves tuas doctrinis variis, & peregrinis à Principe tenebrarum, & Patre mendacii iraditis imbuunt, & eradiunt, nonne quidem gregem pascunt, sed insciunt potius, & enecant; ii nimirum, qui non intrant per ostium, Sanctam videlicet Ecclesiam, sed aliunde, per illegitimam nimirum, profanamque auctoritatem; errantes ad iterò Orthodoxæ doctrinæ, & loquentes falsa, fures sunt, & latrones, qui semetipsos, non gregem pascunt, gregem perniciosi, & adulterinis dogmatibus, per summum nefas mactant, & perdunt.

At vero Ordo Monasticus, qui D. Benedicto duce à tot jam sæculis tibi fidelissime famulatur, innumeros Catholicæ Ecclesiæ Episcopos, Cæloque Sanctos à dei, qui Apostolicam doctrinam, id est tuam, non solum tibi, sedam servarunt, sed longe etiam, lateque per totum terrarum Orbem verbo, ac sanctissimis exemplis diffuderunt, veluti fluvius ille amplissimus, ac limpidissimus, qui de medio Paradisi egrediebatur ad irrigandam universam terram. Tunc sane, & Romæ Sedes à Te supra firmam petram, ut Arx inexpugnabilis veritatis fundata, complures Tui Vicarios ex hoc Ordine accepis; Quorum primus Gregorius ille Magnus tanquam Sol fulgidissimus omnem propendens Mundi plagam sapientiâ, & sanctitate illustravit; ceteri verò ejus vestigiis insistentes, tanquam validissimum murum, contra sæculi potestates opposuerunt sese pro domo Israël, Catholica nempe tuenda Religione, & terrorum phalanges, earumque impetus; & insulas, virtutis suæ robore eliserunt, represserunt, confecerunt; & alie fere omnes per Europam Cathedrales Ecclesiæ, Angliæ præsertim, & Germaniæ, totiusque Artieci Poli (ut nihil de Italia, Hispaniæ, Galliæque nunc memorem) innumeros Antistites, eosque Sanctissimos obtulerunt, qui depulsi Idololatria tenebris, ingeniorum feritate, & nobiliorum artium insitiâ, Evangelii lucem, meram humanitatem, & Scientiarum decus quaquoaversum invexerunt. Hac antiquiora, & à clarissimis scriptoribus enarrata. At ego à Casinensi congregatione hisce postremis sæculis ad regendam Ecclesiam tuam assumptos tot egregios Episcopos, ad instauranda Regularis cultus studiofissimos Reformatores, & ad edificandos fideles tuos perfectioris vitæ assibus tot eximios Affectas hic recensendos suscepi, ut eunctis profectò liqueat, & gratiam tuam erga Monasticum Ordinem (eius equidem fons, & Origo Casinum fuit) hæcenus minime desecisse, & zelum Ecclesiasticæ discipline servandæ, studiumque Orthodoxæ fidei amplificandæ apud D. Benedicti seros licet Nepotes adhuc vigere. Dum igitur Divine Majestati tuæ pro tot collatis beneficiis humillimas gratias agimus, id potissimum enixissime deprecamur, ut dilectissimi tui, atque Sanctissimi Benedicti Spiritum in hoc eodem Ordine vividam semper conserves, aut ubi opus fuerit redivivam resuscites, ut si quando eterna tuæ Providentiæ videbitur, alios ad Ecclesiæ tuæ Regionis Monachibus nostros eligere, eos Monasticæ perfectionis Virtutibus, à Te utique concessis, exornatos invenias, quatenus eum demum veneris Princeps Pastorum rationem in novissimo die cum grege non minus, quam cum Pastoribus posturum, ita comparati omnes ante tuum Tribunal appareant, ut omnes à tua misericordia oculipiant immarcescibilem gloriæ coronam.

* Græ. Cap. 2.
V. 10.

IN CATALOGUM EPISCOPORUM E' CONGREGATIONE CASINENSÌ.

P R Æ F A T I O.

NUMERI quidem floruerunt antiquitus, ex Ordine D. P. Benedicti assumpti Episcopi cunctis Æræ Christianæ Sæculis, à quibus idem Ordo extat, qui sanctitate, & doctrina Catholicum Orbem mirifice illustrarunt; Nam præter illos, qui ubivis gentium identidem eligebantur, plures etiam erant Cathedral: & Ecclesiæ, quæ non alios, quam Benedictinæ familiæ Alumnos Præfules accipiebant, quod longo satis tempore obtinuit. Inter eas celebrantur Ecclesia Syracusana, Catanensis, & Monrealensis in Sicilia, Vahrensis, & Sarlatensis in Aquitania, Winthoniensis, & Wingorniensis, alique in Anglia, Othomeasis in Scotia, & fere omnes in Aragonia: - In Germania quoque à tempore Caroli Magni omnes potissimum Episcopi per plura Sæcula monachi tantum creabantur, qui non in palatiis, sed in cœnobitis monachi habitus, monasticam vitam agebant; Iique ex probatissimis Auctoribus liquido constat, ut nihil de prima, æt summa Petri Cathedra dicamus, *Quæ longa, & continuata multorum sæculorum serie, nullos alios, quam Benedictinæ familiæ sedales, Summos Pontifices habuit*, tunc inter alios Gregorio XIII. in eadem Petri Cathedra residente. Ex quibus tamen Episcopis, vel tenporum iniquitate, vel hominum malitia, odio monachorum laborantium, vel scriptorum negligentia, valde paucorum memoria, ac nomen * peruenit. Certe in Romano Martyrologio plurimi Episcopi recensentur, ut Helladius, & Ildephonsus Toletani, Eligius Noviomensis, Bonifacius Magonianus, Augustinus Patri. Romanus, Laurentius, Lanfrancus, & Anselmus omnes Cantuariensis, Mellitus Londinensis, Justus Rossensis, ceterique à B. Gregorio Magno in Agilam missi, Leander, & Ildorus Hispalenses, Chilianus Erpipsolensis, Gerardus Hungarorum, Swithbertus Frisiorum, & Hollandorum, Ansgarius Gothorum, & Danorum Althertus Bormorum, Ruthenorum, & Polonorum. Matrus Cæsenas; alique perimulti, qui dubio prædeat D. Benedicti, (vel eorum nonnulli, ut aliis placet, D. Augustini) Regulam professi sunt, quod nihilominus ibidem minime indicatur, vel quia cum per id temporis fere omnes Episcopi ex Ordine D. Benedicti assumerebantur, supervacaneum videtur Benedictini Monachi notam illis adicere, vel quia eorum temporum Scriptores non adeo diligenter, & accurati erant, ut id præstare vellent, quemadmodum in recentioribus Regularium Ordinibus, qui longe paucioribus Episcopis g-u-ent, nunc uia evenit.

Namque totius quæque ex nostra Casinensi congregatione, his posterioribus Sæculis fuerunt electi, iidem de causis memoria intercidat, ac omnino depergat, hunc Episcoporum catalogum, majori quæ potui diligentia, contexui, haud exiguo quidem labore, sed libentissime a me suscepto, cum inter eos plures animadverterim, sanctimonia, ac eruditione conspicuos, quorum præclara gesta, doctæque lucubrationes Christianæ Reipublicæ multum intererat ab oblivione vindicari. Veritatem ubique sertam rectamque custodire institui, rem in omnibus, maxime vero in rebus historicis necessariam, sed si alicubi eam assequutus minime fuero, id humani intellectus imbecillitati, meaque in primis ignorantia, non voluntati tribuendum est; Cui tamen incommode perspiciorum, ac doctiorum virorum, quibus adeo nostra ætas abundat, & posterorum magis, magisque abundabit, eruditio, & criterium facile occurrit. Omnia autem S. R. E. veritatibus magistræ, iudicio; ac censura submitto, præsertim quæ de nonnullorum sanctitate in hoc Episcoporum catalogo edissero, tamquam humanam duntaxat fidem, ad SS. URBANI VIII. decretum, sulta, à me narrata profiteor.

* Arnold. J. F. H. es. Lige. VII. p. 1. et 2. pag. 327. & seq.

* In fests. Benedictinis

APPROBATIONES, ET FACULTATES.

Ingenti animi voluptate, & qua potui diligentia *Catalogos tres Episcoporum*, videlicet, *Reformatorum*, & *Virorum Sanctitate Illustrum* à nostra Casinenſi Congregatione, à Reverendiſſimo P. D. *Mariano Armellini* S. Petri de Aſſiſio Abbate exaratos perluſtravi, quo & Reverendiſſimi Patris D. Bonaventuræ Finardi Sanctæ Eufemiæ Brixiz Abbatis, & ejuldem Congregationis noſtræ Præſidis, qui hanc mihi Provinciam impoſuit, juſſioniſus morem geſſi, & ſpem magnam concepi, plurima, quæ in eis exhibentur Sanctitatis exempla, tum Monachis noſtris, tum cunctis etiam, Chriſtifiſidelibus ad meliorem vitam capeſſendam ſtimulos additura; eoque magis quo omnia in eis contenta Catholicæ Fidei, piisſque moribus apprime conſentanea conſpiciantur. In quæ vum fidem &c.

Datum ASSISII in Monaſterio S. Petri die 28. Novembris 1730.

*D. Franciſcus Maria ab Urbe Decanus Casinenſis
Philoſophia, Sacraque Theologia Lector.*

Revertendiſſimi P. D. Bonaventuræ Finardi congregationis noſtræ Casinenſis Præſidis juſſis, eâ qua par eſt obedientiâ obtemperans, attentè, accurateque perlegi *Catalogos tres Episcoporum* nempe, *Reformatorum*, ac *Virorum Sanctitate Illustrum* à noſtra Congregatione, à Reverendiſſimo P. D. *Mariano Armellini* S. Petri de Aſſiſio abbate compoſitos, cumque in eis nil Catholicæ Fidei, ac bonis moribus diſſonum deprehenderim, imo cum plurimâ virtutum, ac Sanctioris vitæ exempla locutentur deſcripta ibidem Lectoribus proponantur, dignos exiſtimo, qui ad Dei, Sanctorumque ejus gloriam, & præſentium, ac poſteriorum utilitatem, publica per typos luce donentur.

Datum ASSISII in monaſterio S. Petri iv. Kalendas Decembris 1730.

*D. Maurus Franciſcus Luca à Papa Monachus Casinenſis S. Petri de Aſſiſio
Vicarius, Sacra Theologia Scolæſtica Profeſſor, & Moralis Lector.*

Nos D. Bonaventura à Bergamo abbas ac Præſes congregationis Casinenſis. Cum *Catalogos tres; Episcoporum* ſcilicet *Reformatorum*, ac *Virorum Sanctitate Illustrum* à noſtra Congregatione &c. Authore Reverendiſſimo P. D. *Mariano ab Urbe* Abbate Monaſterii Aſſiſienſis Divi Petri accurate legeriſſet duo ex noſtris theologis, quibus id demandavimus, atque edi poſſe, ſcripto probaverint, ut typis illi committantur, ad Nos quod attinet, litteris hiſce concedimus.

Brixiz in monaſterio Divæ Euphemiz viii. Kalendas Februarii 1731.

D. Bonaventura à Bergamo Abbas, ac Præſes.

Locus ✱ Sigilli.

Reg. fol. 38.

D. Liberius à Bergamo Prior pro - Cancellarius.

Jussu Reverendissimi Patris Magistri Fr. Joannis Nicolai Selleri Inquisitoris Generalis Perusini, & Umbrie, opus inscriptum *Catalogi tres* 1. *Episcoporum*, 2. *Reformatorum*: 3. *Virorum Sanctitate Illustrum* Congregationis Casinensis, alias S. Justine Patavinæ, a Reverendissimo Patre D. Mariano Armellino ejusdem Congregationis Casinensis S. Petri de Assisio abbate, Bibliothecæ Benedictinæ .. Casinensis editione de Republica literaria jam optimè merito, viro absolute d. firmit, & monasticæ vitæ observantis incomparabile compositum, & eleganti, ac expolita oratione apprime elaboratum, in quo nobilissimæ proles tot insignium præfulam, ac Heroum inclytis ipsiusmet Congregationis series, ac gesta meritisimè recoluntur, eorumque egregia opera, & præclara nomina ab interitibus, & oblivionis faucibus crepta, in perennem lucem vindicantur, sedulo, ac jucuando studio perlegi, in eo autem cum nihil repererim, quod Orthodoxæ Fidei, bonisque moribus adverfetur, ideo prælo, typisque, ut tradatur, valde laudabile, & dignissimum cenfeo.

Perusini Duodecimo Kalendas Decembris 1732.

*Petrus Paulus Christiani-Augusta Bibliotheca Præfatus,
& pro Sancta Inquisitione Librorum Censor.*

IMPRIMATUR.

Fr. Jo: Nicolaus Selleri Inquisitor Generalis Perusini:

Presentatos Illustrissimo ac Reverendissimo Domino meo D. Joanni Baptiste Rondono Assisinatam præfati *Tres Catalogos Episcoporum Reformatorum, Virorumque Sanctitate Illustrum Congregationis Casinensis*, Auctore Rmo P. D. *Mariano Armellino* hujus monasterii S. Petri abbate, mihi ille (utpote qui assiduus sui Pastoralis officii curis numquam pareit) tradidit revivendos, atque adeo provinciam mihi demandavit sane perjuvandam. Eos namque scrutans, non modò oculus nihil ab Orthodoxa Fide, piisque moribus deformis invenit, sed etiam animus nullùm exinde eruditionis se arbitratur adeptum. Ea propter typis jure meritoandos esse cenfeo, ac pro præfato Illustrissimo ac Reverendissimo Domino concedo.

Datum Assisii IX. Kalendas Martias MDCCXXXIII.

Joannes Franciscus Palmerius Vicarius Generalis.

R E I M P R I M A T U R.

Si videbitur Reverendissimo Patri Magistro Sacri Palatii
Apostolici.

F. M. De Rubeis Patriarcha Constantinop. Vicefg.

IUssu R^mi Patris Sacri Palatii Apostolici Magistri Josephi Augustini Orsi attente per-
legi Librum, Cui titulus -- *Catalogi tres Episcoporum Reformatorum, & Virorum*
Sanctitate Illustrum & Congregatione Casinensi, alias S. Justina Patavina, Autore
R^mo P. D. Mariano Armellini ejusdem Congregationis S. Petri de Assisio Abbate -- Non
modo nihil in eo inveni, per quod excluderetur a typis; sed plane opus dignum arbi-
tror, quod subest novum præsum: Quippe quod & ampliori futurum sit gloriæ Con-
gregationi Casinensi, & majori Christianis fidelibus omnibus utilitati. Datum Romæ ex Col-
legio Calasancio Nono Kal. Augusti 1755.

*Faustus Maronus Scholarum Plarum
Congreg. Sac. Rit. Consultor.*

R E I M P R I M A T U R.

Fr. Vincentius Elena Reverendissimi Patris Magistri Sacri
Palatii Apostolici Socius.

CATALOGUS EPISCOPORUM CONGREGATIONIS CASINENSIS

A L I A S

SANCTÆ JUSTINÆ PATAVINÆ.

A

ÆGIDIUS ROMANUS in sæculo Carolus Marforum Dux, e Columnensium stemmate, Philippi Comestabilis Regni Neapolitani, & Lucretiæ Thomacellæ filius, & Hæres, natus est anno 1606. die 2. Decembris; Primum militarem vitam sequutus, Hispanicam Legionem in Belgio duxit, mox in Italiam reversus, pompam, fastumque sæculi nostro commutavit cucullo in Monasterio Sublacensi D. Scholasticæ sacro Anno 1638.

A

die 8. Novembris. Cum enim fortuito duello conflixisset cum Gregorio ex Cajetanâ familia inter Romanas item conspicua; in quo idem Gregorius occisus fuit; sive facti poenitentia, sive inimicitia cum demortui consanguineis declinandæ gratia, sive aliis de causis, Monachi professione ea omnia, aut abolere, aut vitare statuit. Haud multis post Monachatum transactis annis, ab Urbano VIII. Pont. Max. cujus fratris filius Taddæus Barberinus Annam Ægidii sororem uxorem duxerat, Abbas primum *S. Mariæ in Valle Josaphat*, Archiepiscopus deinde Amaseæ creatur: demum à Clemente X. Patriarcha Hierosolymorum renunciatur anno 1672. quibus dignitatibus, & honoribus cumulatus, primævi in Ordinem nostrum amercis, & obsequii intermisit nihil, quin potius in dies plurimum auxit. Habitum namque, ac tonsuram ad præscriptum Congregationis, quantum ejus status permittebat, deferens; tanti ea se facere semper ostendit, ut nullo alio titulo magis, quam Monachi Benedictini gloria-retur, eoque tantummodo ab aliis internosci veller. Solemnioribus etiam infra annum festis diebus ad Sancti Pauli Cœnobium extra Urbem accedens, divinæ in Choro Psalmodiæ, & Synaxi, & communi Monachorum Mensæ religiose intererat. Tandem octogesimum annum agens,

A

sene:

A

senectute ipsa resolutus, obiit Romæ an. 1686. die 10. Octobris, illique ex suprema ejus voluntate in nostra Translyberina D. Calisti Ecclesia solemniter parentatum est, hætenus ejus cadaver ibi jacet, cum ipse aliquin testamento jussisset, ut corpus suum ad Monasterium Sublacense juxta Monachos tumulandum deferretur, cui etiam Sublacensi Cœnobio sacras vestes, calices, cæteraque omnia, quibus in adorando Sacrificio utebatur, legavit, gratissimum animum suum extrema hac significatione restatus, *Qua* tamen minime contentus, Monasterio etiam sacri Specus quingentos vel eo amplius passus à Cœnobio S. Scholasticæ in superiori Montis latere distanti, in quo olim S. Pater Benedictus adhuc puer pœnitentiæ causa triennio delituit, quodque propterea Sanctitæ loci præcipuum semper à Fidelibus venerationem obtinuit, summam octo millium Scutorum Romanæ monetæ legavit, ut ex eorum fructibus quatuor insuper Mpnachi in eodem Monasterio sacri Specus ad divini cultus, & regularis observantiæ augmentum ali deberent, qua de re mentionem facit SS. D. N. CLEMENS XII. in suo Brevi dato Romæ anno 1732. die 7. Februarii Pontificatus sui secundo, cui titulus est, *Diverse Ordinationes* pro restituendo antiquo cultu in Monasterio Sac. Specus prope Sublacum Congregationis Casinensis Ord. S. Benedicti. Laurentius, Magnus Comestabilis ejus Fratris filius supra illius temporarium Sepulchrum in prædicta D. Calisti Ecclesia, strato lapide, inscriptionem, hanc incidendam curavit.

D. O. M.

ÆGIDIUM COLUMNÆ Anastasii primum Archiepiscopi, Hierosolymitani deinde Patriarchæ, Orogenarii, eternitatis metam attingentis *Offibus*, & *Cineribus*, hoc non ex Pario marmore, sed nudo lapide, non laudis scripturæque ornamento, sed simplici inscriptione, excisum sepulchrum uti ille testamento rigore mandaverat, ita opere religiose, ut beneficentissimi simul, & clarissimi Patris moderationi sup ipsius obedientia parentaret, Laurentius Onuphrius Columna Magnus Comestabilis, Regnorum Aragoniæ, & Neapolitani Prætor &c. Ex fratre Nepos, & Hæres Possuit. Obiit Anno Domini 1686. XIV. Calend. Novembris.

In nostris Regestis manuscript. pagin. 282. in margine, de eo, *In seculo D. Carolus Dux Marforum, Abbas Benedictus*, * & Archiepiscopus Amasien. sit. Ejus meminit Felix Egger Monachus Petrusianus in *Idem Ordinis Hierarchico - Benedicti*. l. 2. p. 2. dissert. 3. pag. 242. qui tamen errat in Sede Archiepiscopatus, vocans eum *Archiepiscopum de Carbognano*, pro *Amasien*. Carbonianum vero Castrum est vel Oppidum haud longe ab Urbe, Ducatus titulo insignitum, Gentis, quidem Columnensium, sed alterius familiæ, vulgo, *di Sclarra Colonna* appellatæ.

ÆGIDIUS AB ALEMANNIA Alumnus S. Justini Patavinæ factus anno 1430. die 1. Novembris in Regesto generali pag. 6. à tergo dicitur, *Cabularius Eugenii, Papa IV. deinde Episcopus Torcellanus*, obiisse autem in Monasterio S. Georgii. Sed apud Ughellum tam primæ quam secundæ editionis in Episcopis Torcellanis nusquam invenitur.

ALEXANDER PALLAVICINUS Nobilis Parmensis natus est ann. 1613. & in Cœnobio S. Joannis Evangelistæ in Patria anno 1629. die 21. Decembris claustralem vitam inchoavit, & natalium splendore, doctrinæ præstantia, morum probitate, ac in rebus agendis prudentia, justitiæ, ac pietatis conjuncta admodum celebris evasit; Quas animi dotes tunc maxime patefecit, cum Prior constitutus, itemque in Romana Curia Generalis Pro-

cura-

* Idem Abba
alia aliquo en-
tra Congrega-
tionem dona-
tus.

* Du. 1

curator, Congregationis negotia, sedulo, ac fideliter, ingentique omnium utilitate pertractavit, quo tempore ab Alexandro VII. creatus fuit Episcopus Burgi S. Domnini, media inter Placentiam, ac Parmam via, consecratusque Romæ ab Antonio Cardinali Barberino die 8. Septembris anno 1659. in Basilica Sanctæ Mariæ Majoris. Episcopatum annos XV. rexit, Synodumque perutilem habuit: Decessit Anno 1675. die 20. Mensis Maji.

De eo Nicolaus Coleti in nova Ughelli Editione nuper Venetiis facta apud Sebastianum Coleti anno 1717. in Episcopis Sancti Domnini, ubi asserit eum natum fuisse anno 1613. die 14. Decembris, Tabiani in Territorio Parmensi Parentibus Francisco Pallavicino, & Catharina Cerata, eique mortuo tale Epitaphium à Fratre positum.

D. O. M.

ALEXANDRO MARCHIONI PALLAVICINO Burgi S. Domnini Episcopo, Inter Universi populi lacrymas Federicus Frater dilectissimus hunc lapidem sui amoris in argumentum erexit. Anno sui obitus MDCLXXV. Meminit ejus Felix Egger Petrusianus in Idea Ordinis Hierarchico-Benedictini l. 2. par. 2. disert. 4. Decade 4. pag. 283.

ALPHONSUS MARICONDA nobili genere Neapoli in Campania ortus, ibidem apud S. Severinum Monasticum amplexus est institutum anno 1687. die 19. Octobr. Optimo præditus ingenio, in Scholasticis æque, ac in humanis literis insigniter profecit; Romæ in nostro D. Anselmi Collegio Theologiæ, ac Juri Canonico strenuam operam dedit. Florentiam deinde missus, Scholasticas disciplinas juxta recentiorum placita, & methodum eruditus omnibus, Antonio præsertim Magliabechio, mire plaudentibus, & approbantibus, aliquandiu docuit, doctrinæque, ac institutionis suæ eam gloriam retulit, ut inter egregios discipulos duos præstantissimos sortitus sit, qui viri clarissimi ac celeberrimi evaserunt, Virginium nempe Vassesium publicum in Pisana Universitate divinæ Scripturæ interpretem, & Angelum Mariam Quirinum, plurium Romæ, earumque nobiliorum Sacrarum Congregationum, Indicis nempe, ac Sacrorum Rituum Consultorem, & S. Universalis Inquisitionis Qualificatorem, & postmodum ab Innoc. XIII. Archiepisc. Corcyrensem creatum an. scilicet 1723. demumque à Bened. XIII. ad Brixiensem Ecclesiam translatum, & Fortunato Mauroceno demortuo, nostræ itidem Congregationis Monacho, statim suffectum anno 1727. eodemque anno die 26. Nov. in S. R. E. Cardinalium amplissimum coetum ab ipsomet Pontifice Max. cooptatum. At Alphonsus Florentiâ Neapolim accersitus, eodem docendi munere pari cum laude perfunctus, publicam Theologiæ Cathedram in Neapolitana Universitate obtinuit, quam plures annos honorifice ascendit. Anno autem 1717. à Clemente XI. Pontifice Maximo, Carolo VI. Romanorum Imperatore, ac Neapolis Rege exposcente, Episcopus Triventinus in Samio creatus fuit die 12. Julii, & in Ecclesia D. Andreae Apostoli in Monte Quirinali, ubi Patres Soc. Jesu Tyrocinium ponunt, consecrationem à Fabricio Cardinali Paulutio die 12. ejusdem mensis accepit. Ad quam unique electionem eo libentius devenit Pontifex, quo ex Ughello Ital. Sacrotom. 2. col. 1080. cognovit Julium Cæsarem Maricondam Alphonsi Gentilem eidem Triventinæ Ecclesiæ à Gregorio XIII. anno 1582. præpositum eam vigintiquatuor annorum spatio summa, cum in temporalibus, tum in spiritualibus, utilitate, ac profectu administrasse, sperans proinde Alphonsum, & propria virtute, & hujus, aliorumque Antecessorum exemplo, si-

A

multa jugiter præstiturum. Ejus legimus pastorem Epistolam ad Clerum, populumque Triventinum, impressam Romæ anno 1717. Typis Cajetani Zenobii, quæ sicuti nova forma, novaque methodo concepta est, ita Sacræ paginæ, & Ecclesiasticæ Historiæ luminibus mirum in modum exornata conspicitur, incipit. „ Inter mystica Judicæ religionis insignia, talaris illa Pontificis tunica altiore omnium contemplationem implebat. „ An. D. 1721. die 26. Julii celebravit primam Synodum Dioecesanam, impressam Beneventi anno 1723. ex Typographia Archiepiscopali. Et in Concilio Romano, seu Lateranensi a laudato Benedicto XIII. Anno 1725. habito, Alphonsus Mariconda Episcopus Triventinus constitutus fuit, *Promotor Concilii*; Anno demum 1730. translatus fuit ad Sedem Archiepiscopalem Mateolanam, (vulgo Matera) in Calabria à Clemente XII.

De eo in nostra etiam Bibliotheca par. 1. pag. 20. ubi ejus opusculum Meditationum, aliasque lucubrationes recensentur.

AMBROSIIUS CROCE patria Mediolanensis, inter S. Petri in Glassiate Alumnos admissus anno 1660. die 12. Decembris, morum gravitate, prudentia, ac sedulitate in muneribus sibi impositis obeundis, sollicitudine, & zelo in Ecclesiasticis dignitatibus, tam intra, quam extra Congregationem obtentis administrandis invicta constantia semper enituit; Nam primo in Romana Curia *Comprocurator*, ut dicimus, rem Casinensem pro virili parte juvare, & augere studuit. Prior deinde, mox Abbas creatus, plura Monasteria, inter quæ Mediolanense prælaudati S. Petri in Glassiate, Bononiense, Farsense laudabiliter rexit; Denique cum Bobiense Cœnobium in Cotiis Alpibus gubernaret, ab Innocentio XII. ejusdem Bobiensis Civitatis Episcopus eligitur anno 1694. eique Ecclesiæ cum annos duodeviginti præfuisset, naturæ tandem debitum solvit ibidem anno 1713. die 20. Aprilis, ætatis suæ anno circiter LXXII. De eo Nicolaus Coleti in Ital. Sacr. Ughell. Venetiis impressa an. 1717. tom. 5. col. 950. „ Ambrosius Croce Mediolanensis Congregationis Casinensis Theologus, & Monasterii Bobiensis Abbas hanc Sedem asscensus est 15. Septemb. * 1698. quam deinde vacuam dereliquit defunctus an. 1713.

* 1694.

ANASTASIUS UBERTI Casenæ nobili Familia ortus, Hieronymi Cardinalis Dandini Imolensis Episcopi Sororis Filius, apud Sanctam Mariam de Monte Monasticis votis sese obstrinxit anno 1533. die 9. Martii; Floruit insigni pietate, ac præstanti doctrina; Quamobrem cum ejusdem Monasterii Economum, seu, ut ajunt, *Cellerarium* ageret, à Julio III. Episcopus Imolensis in Flaminia renunciatus fuit anno 1552. die 11. mensis Maji, successitque laudato Cardinali Dandino Avunculo suo; vixit in Episcopatu annos dumtaxat sex, quibus expletis, laborum præmia in Coelis percepturus ex hac vita migravit anno 1558. juxta Ferdinandum Ughellum in Ital. Sacr. tom. 2. pag. 693. ubi cum valuisse dicit literatura, & religione, non autem, *Subdit Ughellus*, „ anno 1500. ut Arnoldus dicit, quo quidem anno forsitan non, dum lucem aspexerat Anastasius „ At Arnoldus Lign. Vitæ par. 1. lib. 2. cap. 45. pag. 323. ubi de eo agit, tantammodo affirmat cum obiisse *Sua ætate*; Cum autem Arnoldus opus suum in lucem emisit anno 1595. ejus ætas optime congruit cum Anastasii obitu, qui anno 1558. contigit, Caterum Arnoldus Anastasium his verbis laudat. „ Vir doctus, & pius, qui ad ovile Domini custodiendum electus, verbo, & opere insigniter illud defendit, & nonnullis lucubrationibus suis, qualis, & quantus fuerit ostendit „ &c. Obiit hac nostra ætate; ex Epistola D. Angeli à Carpendulo Decano

„ Cæ-

„ Casenatico ad me transmissa . . , Præterea mentionem de eo faciunt Gabriel Buccellinus *in Benedicto Redivivo*, ubi tamen asserit eum obiisse anno 1592. quod falsum omnino esse, inde potissimum constat, quod ex præallegato Ughello ei in Episcopatu successerit Vitellius Typhernas an. 1560. Felix Egger Monachus Petrusianus in *Idea Ordinis Hierarchico - Benedictini* l. 2. par. 2. dissert. 4. decade 4. pag. 271. ubi Buccellinum sequutus dicit, eum floruisse anno 1592. cæterum Innocentii insignia, & monilia doctrinæ ad Pontificatum Imolensium in Flaminia eum pertraxisse affirmat. In Regest. mss. Monachorum nostræ Congregationis pag. 164. à tergo, dicitur in margine, *Episcopus Imolensis, Vir pius, & doctus*: Nos enim in Bibliotheca p. i. pag. 15.

ANDREAS ADEODATI à Neapoli quidem dictus, sed revera Monopoli in Apulia natus, in Casinensi Monasterio nostram Regulam professus est anno 1647. die 2. Junii. Primo scholasticas disciplinas Neapoli docuit, deinde Abbas creatus, insigniora Cœnobia, Sublacense, Romanum, Casinense, Neapolitanum administravit; cumque in rebus agendis singulari prudentia, solertia, ac dexteritate polleret, præcipua Congregationis munia, Visitatoris nempe, Definitoris, Generalis in Romana Curia Procuratoris, Præsidentis denique, multa zeli, industriæ, ac justitiæ laude obivit. Romæ Abbas cum esset Tyrocinum ad Novitios pietate, ac litteris imbuendos aperuit, meque omnium primum valde juvenem recipiens, Monastico induvio donavit. Hinc ad Casinatis Cœnobii regimen transiens, haud ita multo post Procurator Generalis constitutus, Romam rediit, quo munere amplissimo in primis, gravissimoque, ea diligentia, rei que publicæ utilitate est perfunctus, ut virtutis suæ, & propensissimi in commune commodum studii immortalē famam reliquerit. Cum enim haud modico ære alieno gravatam Congregationem, reperisset, ut notabili ejus parte levaretur, ab Apostolica Sede primus obtinuit; quod ut clarius intelligatur, altius repetendum est. Sanctus etenim Pius V. ut ingentem classem contra Turcas, cervicibus Christiani populi jam imminentes, instrueret, maximam pecuniæ vim Monasticis per Italiam Congregationibus iteratis vicibus imperavit, præcipue anno 1570. quod ipsum alii quoque Pontifices tum antea, tum postea, præsertim Paulus III. annis 1543. 1545. 1551. & Alexander VII. anno 1661. & 1663. variis Ecclesiæ necessitatibus urgentibus, potissimum verò Hungarico Bello adversus Infideles, & Gallico, Germanicoque contra A catholicos identidem effecerunt: Cujus quidem pecuniæ solvendæ major portio Congregationi nostræ imposita fuit; cum vero nostræ, aliæque Congregationes tantam numeratæ pecuniæ vim in promptu minime haberent, nec habere facile possent, ab ipsamet Apostolica Sede, quæ ad eandem, aliasque summas cogendas, plurima Montium loca, ut vocant, erigens, gravissimum æs alienum contraxit, scœnæbrem acceperunt, magno utique interusurio, octo nimirum pro quolibet centenario, quemadmodum per id temporis communi usu fiebat; quod sane scœnus longo adeo temporis spatio florentissimam, copiosissimamque nostrorum reddituum partem singulis annis hætenus absumpsit, & tantam adhuc absumit; quam ob causam antiquum Monachorum numerum, templorum, divinique cultus magnificum illum splendorem, ac decus imminuere oportuit. At Andreas his ipsis, aliisque incommotis sanctissimo, æquissimoque Pontifici Innocentio XI. opportune demonstratis, ut sexaginta millia scutatorum argenteorum, Apostolicæ Cameræ, eorum proinde interusurio cessante, restituerentur, feliciter obtinuit, quod sane haud difficulter præstare potuit Andreas, eandem pecuniæ summam à privatis quibusdam longe minori interusurio pariter senebrem

acci-

A

accipiens; lucrum itaque ex leviori interursorio proveniens, Andreae opera, partim in cuiuslibet Monasterii quaecumque levamen pro rata portione distributum fuit; partim vero S. Anselmi Collegio Romae in ædibus D. Calisti erigendo assignatum, ut ibi selecti ex tota Congregatione duodecim egregiae spei iuvenes, sacrae Theologiae, iurique Ecclesiastico sub præstantissimis Magistris operam darent, ex quo non minor fructus, quam gloria prodiit, inde enim complures doctrinâ insignes Viros nobiliora Monasteria receperunt, qui meliorem literarum amorem, studiorumque probatissimam rationem in eisdem restituerunt. Hoc tam præclaro, memorabile facinore Procuratorium munus cum Andreas absolvisset, ad Casinense Monasterium denuo administrandum recessit anno 1687., integroque decennio, quo illud bis gubernavit, in ejusdem iuribus tutandis, imo & proferendis, in novis, pro Hospitibus, & Ægrotis, quos omni charitatis effectû complectebatur, ædificiis excitandis, in sacrae suppellectilis, vasorumque ex argento numero augendo, in Templo, alioquin fatis pulchro, pulchriore nihilominus reddendo totus fuit. Anno 1690. Præfidentis renunciatus Congregationi universae consueta prudentia, & sollicitudine præfuit; inde ad Neapolitanum S. Severini Coenobium regendum translatus anno 1693. cum majora in dies optimi Præfulis exempla præberet, ab Innoc. XII. Pontifice Maximo Archiep. Rossanensis in Calabria citeriori constituitur anno 1697., quamvis multo antea Andriensem in Apulia Episcopatum ab Innoc. XI. sibi oblatum constanter recusasset. Hæc autem in Rossanensem Archipræfulem electio, adeo foelix, faustaque fuit, ut difficile dictu sit, quot illi Ecclesiae, quantaque beneficia, quot spiritualia æque, ac temporalia emolumenta ex eadem accesserint. Sexdecim namque annorum spatio, quibus in ea Cathedra sedet, nihil antiquius habuit, quam flagrantissimum in suam Sponsam amorem verbo, & factis ostendere; eam marmoreis, argenteis, aureis, aliisque omnigenis ornamentis, tribus insuper sacellis elegantis structurae à fundamentis erectis (quorum primum Sanctissimo Crucifixo 2. D. Andreae Apostolo, 3. D. P. Benedicto posuit) munificentissime decoravit: annuos redditus auxit, Canonicorum Collegium, eorum, de quibus testari poterat, hæredem, instituit, torque alia præstitit, ut Ecclesiae illius alter veluti Reaedificator dici meruerit. Ex quibus liceat arguere, quanto mærore, ac luctu amantissimi Pastoris decedsum tulerint Rossanenses anno 1717. die 7. Augusti, quo Andreas ad bonorum operum, ac invictæ in extrema ægritudine acerbissimorum cruciatuum, patientiae præmia percipienda evocatus fuit in Cælum, ætatis suæ annum octogessimum quartum jam supergressus; tumulatus est in Sacello D. Benedicto Sacro, uno ex tribus ab eo ædificatis, ubi adhuc vivens marmoreum loculum sibi paraverat, supraque eum sui ipsius effigiem ex Pario lapide cingulo tenus ad altare paululum inclinatam collocandam iusserat, in religionis pietatisque argumentum, his tantummodo inferius verbis appositis.

**ANDREAS ADEODATUS NEAPOLITANUS
ARCHIEPISCOPUS ROSSANENSIS XXV.**

De eo magna cum laude Julius Ambrosius Lucenti, [imo D. Erasmus Gattola, qui Lucenti notitias, & documenta pro Casinensi Episcopatu subministravit] *in Italia Sac. restit. ant. &c.* 1075. Jo: Mabill. *in Museo Italico* ubi de suo in Urbem adventu. Regest. Ms. p. 236. à tergo in margine „ Abbas, Procurator Generalis, & Archiepiscopus Rossani ab Innocentio „ XII. obiit ibidem anno 1717. „ Benedictus Bacchinus in Vita sua à fernetipso breviter scripta, impressa post ejus obitum Venetiis anno 1723. in

tomus 34. Ephemeridum Liter. Ital. pag. 313. art. XI. num. XIX. „ circa „ medium Januarii mensem Neapolim venit, ubi tunc temporis Abbas P. „ D. Andreas Deodatus S. Severini Cœnobium moderabatur, vir doctrina „ pietate, prudentia, & muneribus Procuratoris, & Præsidis Generalis „ celeberrimus, qui postmodum ad Rossanensis Archiepiscopatus insulas „ translatus est. Is mirum in modum Bacchinium advenientem gratiis cu- „ mulavit, voluitque ut apud se per integrum mensem maneret. „ Item „ Nicolaus Coleti in Appen. Ital. Sacræ. Ughell. col. 318. plurima in lau- „ dem Andreæ Adeodati refert, inter quæ Synodum celebrasse valde salutarem: „ pretiosis marmoribus, ac lapillis, auro, picturis, argenteis vasis diversi „ generis pondo 400. multiplici supellectile Sacrarium, & templum ditasse. „ Hisce in operibus XL. aureorum millia erogasse, Casinensi Monasterio viii. au- „ reorum millia, 4. Candelabra, aliaque argentea vasa supremis tabulis legasse, „ Capitulo vero suæ Cathedralis XIV. millia: septem pro animæ suæ remedio sa- „ cerdotia vulgo *Cappellania* cum Anniversario, festoque die Sanctissimi Patris „ Benedicti solemniter quotannis celebrando attributâ dote instituisse: deni- „ que Pauperum Patrem beneficentissimum fuisse.

ANGELUS DE NUCE A MASSA Lubrensi prope Surrentum Neapoli ta- „ men oriundus, quapropter Neapolitanus dictus fuit, natus est an. 1600. & „ anno 1622. apud Casinum in D. Benedicti familiam cooptatus die 2. Julii, „ bonis utique avibus, meliorique Cœnobii ejusdem fortuna. Ingenio siqui- „ dem, doctrinaque præstanti instructus, Philosophiæ, ac Theologiæ Schola- „ sticæ studia ad ejus temporis usum non tam restituisse, quam ex integro Ca- „ sinum instituisse visus est, eo sane mirabilius, quò scientias etiam severiores, ut „ ipse de se testatur, sine Magistro didicit, pluresque insignes discipulos non „ Casino tantum, sed nobilioribus etiam Congregationis Cœnobii Magistros „ dedit. Accedebant Poeticæ, & Oratoriæ artis, multiplicisque eruditio- „ nis tum sacræ, tum profanæ, morumque honestissimorum pulcherrima orna- „ menta, quæ illum spectabilem cunctis, amabilemque reddebant. Virtu- „ tum itaque, ac doctrinæ merito Abbatis insulas consequutus, nervos om- „ nes intendit, ut in Cœnobiis, quæ illi moderanda obtigerunt, bonarum „ literarum Amor, & monasticæ disciplinæ cultus efflorescerent: duodecim „ annorum periodo, iterato regimine, quo Casino præfuit, habita Dioce- „ sana Synodo, Zelum, & Sapientiam regulari Antistite dignissimum in suis „ Sanctionibus ostendit, Monasterium, & Ecclesiam Statutis, & inscriptio- „ nibus, exornavit; Criminalem Jurisdictionem in subditos San-germanenses „ postliminio recepit, pluraque alia præstitit, ob quæ inter illustriores, ac be- „ neficentissimos Sacri Casini Præsules recenseri merito debeat; ejus eruditio „ cum ex aliis, tum vero maxime ex notis ad Chronicon Casinense Leonis Car- „ dinalis Ostiensis inclauit, quæ reconditæ, ac selectæ doctrinæ famam apud „ Literatos ei pepererunt. Romam postea se contulit, ibique à Clemente IX. „ Pont. Max. cui opus illud dicaverat. *Examinator Episcoporum* extra ordi- „ nem, & Sacri Indicis Consultor, à Francisco vero Cardinali Barberino pri- „ marius Theologus electus, cum Calliensem in Umbria Episcopatum ab e- „odem Clemente IX. sibi oblatum respuisset, ab ejus successore Clemente X. „ Archiepiscopus Rossanensis renunciatus fuit an. 1671. die 18. Januar. tenuit- „ que eam Sedem annis dumtaxat quatuor, post quos laudati Cardinalis Bar- „ berini suasionem Episcopatu dimisso, Romam rursus concessit, ubi quamvis do- „ctrinæ excellentia, & erudita, suavique consuetudine omnium veneratio- „ nem, & amorem sibi conciliaffer, haud tamen æquam fortunam expertus „ men-

A

est; nam cum Pensiones, quas sibi, cum Episcopatum reliquit, reservaverat, à *Resignatariis*, ut vocant, successore minime perfolverentur, subsequuta insuper pro infortunio cumulo, ejusdem Cardinalis Barberini Mœnatis sui morte, cum paupertate ad extremum usque senium illi oblectandum fuit; Ut vel hinc potissimum Regulares homines discant, non ita facile ex Claustris egrediendum ad Ecclesiasticas dignitates etiam oblatas recipiendas, aut si semel coacti susceperint, non levi de causa eas esse dimittendas, sed potius in propria vocatione constanter permanendum, fuoque, in gradu consistendum. At Angelus, quamvis his, aliisque incommodis conflictatus, à virtutis tamen semita non aberravit, ut enim Joannes Marius Crescimbenius narrat, in ejus Vita, eo semper charitatis ardore in pauperes ferebatur, ut etiam quæ maxime opus erant, sibi ipsi denegatis, eam egenos libentius erogaret: Haud igitur incongrue sperandum, Angelum tam illustri misericordiae, aliorumque bonorum operum merito, obitus tempore à Patre misericordiarum misericordiam consequutum fuisse. Contigit Angelo ex hac vita migratio plane nonagenario anno 1691. die 8. Julii, Sepulchrum vero inter Canonicos S. Laurentii in Damaso, nam in contiguis ædibus *Cancellarie* Apostolicæ domicilium ei concesserat supralaudatus Cardinalis Barberinus S. R. E. Vicecancellarius.

Ejus Vitam literis consignavit Italicè prænarratus Marius Crescimbenius, atque inter illustrium Arcadum Vitas edidit Romæ anno 1708. cum nonnullis tamen falsis narrationibus ei ab aliis transmissis, quas postea in nova impressione 2. voluminis Historiæ suæ Vulgaris Poeseos par. 2. pag. 321. ingenue correxit; At ejusdem Vitæ Synopsis adornavit item Italicè Thomas Perroux Aletinus, * & inter notitias Arcadum Defunctorum imprimendam curavit Romæ apud Antonium de Rubéis anno 1720. Felix Egger Petrusianus in Idea Ordinis Hierarch. - Benedictini lib. 2. par. 2. dissert. 3. n. 5. pag. 242. „ Suos etiam Italia provehit, non minus illustris; & gloriosa in „ Angelo denique de Nuce Professo, & Abbate Sacri Montis Casini. Inter „ alia Angelici ejus ingenii gloriosa monumenta censeri præcipue debent *Vita* „ S. P. N. *Benedicti* à Magno Ecclesiæ Doctore Gregorio scripta, & *Chroni-* „ *con Casinense* Leonis Ostensis, quod utrumque opus doctissimis illustratum „ notis, Clementi IX. dedicatum voluit. Atque hic est ille Angelus de quo „ nobilis quidam Author testatur: *Eam unum doctum se Romæ vidisse* * Ut „ samam denique præmium æquaret ad Soronum primum, inde Rosanensem „ in Calabria Archiepiscopatum evectus est: Vixit ann. 1664. „ imo vixit usque ad annum 1691. Nos quoque de eo fusius in nostra Bibliotheca pag. 37. & seqq. ubi ejus opera, Authoresque omnes, qui honorificam de eo mentionem faciunt, diligenter recensemus. Novissime Nicolaus Coleti in Ital. Sacr. Ughell. in Appendice Venet. impressa 1722. col. 325. multis de eo agit; testaturque, Acta ejus Visitationis Diocesis Rosanensis assevari in Tabulario Curiae Archiepiscopalis.

ANGELUS MARIA QUÉRINI patritius Venetus; dum Brixiae in Collegio PP. Societatis Jesu bonis literis operam daret, in ipso juventutis flore, spreto mundi illecebris, Patriam, Parentesque deseruit, & Florentiam contendens, ibidem in Cœnobio * S. Mariæ, sub regularis disciplinæ iugo Deo se mancipavit anno 1698. die 1. Januarii; nec ita multo post, cognita ingenii ejus, doctrinaeque præstantia, Scholasticas disciplinas ibidem docere iussus, juncto sibi muneri egregie satisfecit; Nobilioribus deinde Europæ Regionibus haud sine magna Sapientiæ accessione peragratis, Romam venit,

ubi

* De Læce in Calabria.

* Apud Buxell. in Cen. collect. ad an. 1664.

* Vulgo Badii

A

ubi à Clemente XI. Pont. Max. cujus illico benevolentiam nactus fuit, Sacri Indicis *Consultor*, mox Sanctæ Inquisitionis *Qualificator*, demumque Sacrorum Rituum *Consultor* est renunciatus, virilque illis Græcæ linguæ peritissimis adnumeratus, * qui ab eodem Pontifice Sacris Orientalium Christianorum Codicibus expurgandis præpositi fuerunt. Ad dignitates vero nostræ Congregationis quod attinet, idem Pontifex Abbatem extra Ordinem, seu ut dicitur Supranumerarium Quirinum dixit, ea tamen lege, ut in alterutro ex „ Abbatibus Florentinis (erant tunc numero duo) primo morituri locum, „ Abbatianique succederet, quod brevi evenit, nam D. Hugone Berzighello „ à Pisis Abbate, & Alumno S. Mariæ de Florentia paulo post defuncto, Quirinus ejusdem Monasterii Abbas statim evasit; nec dubium, quin ab eodem Pontifice, si is diutius vixisset, amplioribus dignitatum titulis cohonestatus foret; quod nihilo secius Innocentius XIII. ejus successor præstitit anno 1723., quo illum Archiepiscopum Corcyrensem in mari Jonio creavit; optimo sane consilio, quò nimirum facilius linguæ Græcæ subsidio, Græcarumque Controversiarum notitia, schismaticos quosque ad Catholicæ Ecclesiæ Orthodoxiam Deo propitio posset reducere, sed anno 1727. à Benedicto XIII.; cui maxime erat acceptus, ad Briziensem Ecclesiam, ut supra in Alphonso Mari-conda diximus, translatus fuit: demumque eodem anno die 26. Novembris S. R. E. Cardinalis creatus. De eo, ejusque lucubrationibus sæpius in nostra Bibliotheca Benedictino-Casinenfis egimus lit. A. pag. 44. & seqq.

* *Monella* sibi
licet *Vaticano*
Bibliotheca in
fodi de *siro-*
nibus a *Secre-*
tis *hujusce*
Cong. & P.
Benedicti. *hujusce*

ARSENIUS à MONELIA in Liguria Monastic. instit. in Cœnob. Sylvariensis, vulgo Cervaria dicto quindecim fere millia passuum à Genua distanti professus est an. 1450. die 2. Aprilis. Scripsit *Atla Cœnobii sui*, cujus etiam fuit Abbas, eisque titulum fecit, *Thesaurus Cervariae*. In quodam Regesto Monachorum nostræ Congregationis Genuæ in Monasterio S. Benigni existente, invenitur Arsenium à Monelia Episcopum fuisse, sed cujus Sedis non indicatur, imò subdit * Joannes Stephanus Marencus Abbas olim ejusdem Monasterii, qui illam adnotationem in eodem Regesto conscripsit, *cujus autem loci fuerit Episcopus ad meam nondum cognitionem pervenit*. Caterum nec in Ughello, nec in ejus *Continuatore* Nicolao Coleti Arsenius à Monelia invenitur, ut Indices legenti patet.

* *Decem* in *No-*
stra *Bibl.* *L.*
2. *pag.* 690.

AUGUSTINUS GRIMALDUS Abbas Lirinenfis, & Episcopus Grassensis, quæ est Urbs Galliæ Narbonensis * in Provincia, apud * Antipolim olim Grinnicum dicta, zelo divini honoris, & religionis studio plurimum enituit circa annum 1505. Inter præclara, quæ gessit opera, illud summis laudibus extollendum, quod Monasterium Lirinenfem magna cura, ac diligenter reformavit, & in antiquam Regulæ observantiam, splendoremque restituerit, quod ut felicius auspicaretur, idem Cœnobium Leone X. Pontifice summo annuente, Casinenfi Congregationi in perpetuum univit; atque subjecit an. 1515. Itaque Augustinus Abbas, & Episcopi munere egregie perfunctus, ad præmia evolavit in Cœlum anno 1532.

* *Provence*
* *Antibo*

De eo Vincentius Barralis Salerna Monachus Lirinenfis in Chronico ejusdem Lirinenfis Cœnobii par. 2. pag. 183. & Gabriel Bucellinus in Benedicto Redivo ad an. 1515. pag. 36. col. 2.

AUGUSTINUS ISIMBARDI Marchionum ejusdem cognominis proles, Ticini Regi * vivere coepit anno 1629. & ab incunte ætate divino affatus omnine, paternæ domus divitias, ac dignitatem nihil ducens, abjectus facularibus vestibus, atra Benedictinæ familiæ tunica, veluti pretiosiori trabeca indutus prodit in Monasterio S. Salvatoris prope eandem Urbem anno 1645.

* *Paula*

B

A

die 18. Octobris; Sed cum ad altiora quæque indolem præferret, sub pri-
vata Cellæ modio virtus ejus latere non potuit, sed supra candelabrum posi-
ta publicæ salutis præluxit; idcirco post Decani, & Prioris munera, maturè
Abbas electus, eidem S. Salvatoris Cœnobio, S. Columbani Bobiensis, S.
Petri in Glasiate Mediolanensis optimo regimine præfuit. Sed hæc sphaera ad-
hunc nimis angusta, nec jam Claustra regularia tantæ virtutis vim diutius con-
cipere poterant. Idcirco Clementis X. jussu ex eisdem eductus, in Cremonen-
sis Ecclesiæ Cathedra collocatur; ut ex sublimiori specula veræ pietatis, ve-
ræque Sapientiae radios circumquaque diffunderet. Quod dum egregie præ-
stat, accuratissime Dioecesim perlustrans, prudentissimè Synodum celebrans,
Synodalesque Sanctiones typis consignatas amantissime populo exhibens, alia-
que omnes boni Pastoris partes absolutissime adimplens, inopportuna mors eum
Cremonensibus, post annuum quintum invidit. Ætivo liquidem tempore
serventissimo continuus aliquot diebus, nulla sui habita ratione, Sacrum
Christina frequentissima ex tota Dioecesi utriusque sexus confluenti plebi im-
partientem, laboris gravitas, calorisque excessus in morbum primum, ac
deinde in tumorem impulit, anno 1680. atque ita pro Grege mortuus, inter
electas oves, ut pie sperandum, locum obtinuit in æternum victurus.

De eo Nicolaus Coleti in Additionibus ad Italiam Sacr. Ferd. Ughel. tom. 4. pag.
seu columni. 622. Impress. Venetæ anni 1719. „ Augustinus Ilimbardus, Ca-
sinensis instituti Abbas, & Petri Superioris germanus frater, ab eodem Cle-
mente X. huic Ecclesiæ præfectus est. Hic cum sibi subditas Parochias, quas
frater letho intercedente visitandas relinquerat, invisisset Synodum Dioce-
sanam habuit, ad morum regulam, Ecclesiasticamque disciplinam factam
tectam servandam, salutaribus editis decretis. Quinquennio & ipse hanc
Ecclesiam rexerat, cum die 2. Junii an. 1681. supremum Spiritum exhalavit.
De eo etiam in nostra Bibl. par. 1. pag. 61. In Regest. Ms. pag. 154. à tergo ubi
in marg. Abbas, Episcopus Cremonæ.

AUGUSTINUS ODOARDI Neapoli, ex nobili familia natus, ibidem apud
S. Severinum Saeculo nuncium remisit ann. 1691. die 15. Aprilis. Romæ in
nostro D. Anselmi Collegio Sacræ Theologiæ, Sacrisque Canonibus operam
dedit; postea admodum juvenis, & antequam Decanatu insigniretur (quod
apud nos perrarum est) Tyronum Magister in Sublacensi Monasterio fuit
constitutus; Inde Neapolim, mox Romam rediit, unde Ameriam primum,
mox * Tudertum missus, Monialium Ordinis nostri Confessiones utroque
exceptit; expletoque tempore, Romam revocatus, idem officium apud Mo-
niales nostras S. Ambrosii de Maxima laudabiliter sustinuit. Denique ab In-
nocentio XII. Pontifice Max. creatus fuit Episcopus Capicii in Regno Nea-
politano an. 1724. consecratusque in nostra D. Calisti Ecclesia à Cardinali
Georgio Spinula tit. S. Agnetis nuncupato die 25. Februarii, paucis nimirum
antequam ipse Pontifex fati concederet diebus.

B

ASILIUS GRADI Ragusi, ex præclaro genere, natale solum
obtinuit, & in Monasterio Melitensi in Mari Adriatico non
longe à Patria, quod modicæ Congregat. caput est, D. Bene-
dicti placitis sese subdidit. Inde in nostram Congreg. commi-
grans S. Mariæ de la Croma, prope idem Ragusium Alumnus
evasisit anno 1530. die 8. Octobris. Floruit scientiarum non mi-
nus, quam Christianæ pietatis eximio cultu, ut ejus opera in nostra Bi-
blio-

Abbas
electus
eidem
S. Salva-
toris
Cœnobio
S. Colum-
bani
Bobiensis
S. Petri
in Glasia-
te
Mediola-
nensis
optimo
regimine
præfuit.
Sed hæc
sphaera
adhunc
nimis
angusta
nec jam
Claustra
regularia
tantæ
virtutis
vim
diutius
con-
cipere
poterant.

* Todt.
* Olim Caput
Aquæ in
Lucania, quæ
nunc Boslica-
na.
* Obiit enim
idem Pontifex
die 8. Martii
1724.

B

* Binda.

bibliotheca recensita perspicue testantur, tum Gregorius XII. Pont. Max. tamquam lucernam, virtute, doctrinaque fulgentem, super Candelabrum Stagenfis in Dalmatia Ecclesiæ collocavit an. 1585. Sed non diu licuit eidem Ecclesiæ adeo egregio Pastore perfrui; nam biennio tantum cum in ea Cathedrali sedisset, optimi Præfulis ideam exhibens, morte præoccupatus, magnum sui desiderium ovibus, & amicis reliquit anno 1587. Fuit Discipulus Chrysostomi à S. Gemiliano, de quo infra: Meminit ejus Felix Egger in Idea ordin. Hierarch. - Bened. lib. 2. disert. 4. pag. 269. Ubi *Virum multæ eruditionis cum vocat*; & part. 3. disert. 8. n. 2. pag. 524. ubi *Criticum Sacrum* eum appellat.

BERNARDUS MARIA, olim Innocentius, e Ducibus de Comitibus*, flore videlicet Romanæ Nobilitatis, progenitus, admodum adolescens, anno nempe ætatis decimotertio Monasticum institutum apud S. Paulum de Urbe amplexus est, anno 1678. Ut autem D. Benedicti regulam solemniter proficeretur, ex præscripto Tridentini Concilii, usque ad annum sextum decimum expectandum fuit; qui incidit in annum Domini 1680. die 21. Martii. Exacto tyrocinio, Parmam, indeque Bononiam missus, Benedicto Riccino Mutinensi S. Proculi Priore Claustrali, qui postea Abbas fuit, Præceptore, viro morum pietate, ac doctrina præstanti; Philosophiam, & Jus Canonicum, aliasque Scientias edoctus, uberem frugem, natalibus, susceptoque instituto respondentem reddidit. Itaque mature consuetos Congregationis gradus Decani, ac Prioris transiens, ad Abbatis, ac *Visitationis* dignitatem pervenit, & Farsensis Monasterii regimen sortitus, ea prudentia, humanitate, ac paternam in omnes charitate se gessit, ut spes cunctis afflueret, Congregationem nostram egregio in primis, numerisque omnibus absoluto Præfulæ fruituram. At Clemens XI Pont. Max. nobilissimæ familiæ decori prospiciens; duorumque ex eadem Stirpe Germanorum fratrum virtutes, ac merita perpendens, alterum, Michaellem Angelum Apostolicum in Lustitania Nuncium, S. R. E. Purpura donavit, alterum Bernardum Mariam, Terracinenfis Ecclesiæ infulis ornatum voluit an. 1710. eumque quarto nonas Januarii insequentis anni 1712. idem Frater Cardinalis in nostro D. Calisti Transylvberino Templo in Episcopum consecravit; Præfuit illi Ecclesiæ decem omnino annis, plurima, eaque ingentia commoda, & beneficia, eidem impartiens, nam Cathedralē Ecclesiā, proximumque Episcopi palatium pro viribus instauravit; prædia, jura, & jurisdictiones Mensæ, & Ecclesiæ suæ recuperavit, Dioecesim, frequentibus visitationibus lustravit. Clericorum Seminarium ob res alienum olim clausum, quod ipse dissolvendum curavit, denuo aperuit, attributis eidem, ac unitis in perpetuum Apostolica autoritate, simplicibus, ut vocant, beneficiis tunc vacantibus, & in posterum per totam Dioecesim vacaturis, pluraque alia præstitit, quæ ab integerrimo, divinique honoris zelo successu Episcopo merito sperari poterant. Hæc non solum fama vulgante percepit, sed meis etiam ipse oculis perspexi anno 1714. quo antiqui amoris, & diuturnæ amicitie gratia in Terracinenfi Cathedrali ipso coram. Quadragesimales Conciones libentissimè habui. Anno autem 1720. Episcopatum, ob aeris insalubritatem sibi valde noxiam dimisit, non sine tam Diocesanorum omnium dolore, & luctu, qui decem annorum spatio, pium, ac suave ejus regimen experti fuerant, egregiasque virtutes jugiter demirati; At in sequenti anno 1721. die 16. Junii ab Innoc. XIII. ejus fratre Germano, qui non ita pridem die videlicet 8. Maji ejusdem anni Pontifex Max. renunciatus fuerat, in amplissimum S. R. E. Cardinalium Collegium fuit cooptatus,

B

mira Sacri Senatus gratulatione, effusa totius Urbis lætitia, inexplicabili Monast. nostri, ac universæ Congregationis gaudio, quod non solum Romæ apud S. Calistum, sed in omnibus etiam aliis Cœnobiis, pluribus festivorum ignium, luminum, tubarum, aliorumque musicorum instrumentorum, quodque præstantius est, profusarum in pauperes elemosinarum significationibus publicè ostendit; Nec adeo multo post ab eodem Pontifice Fratre suo Major Pœnitentiarius, & Casinenfis Congreg. apud Sanctam Sedem Protector fuit constitutus, cui utinam licuisset, ut cœperat, diutius præesse, ac prodesse.

De eo Nicolaus Coleti in nova Ughelli editione Venetiis facta, in Episcopis Terracinenfibus, quamvis in nomine erret *Bernardinum* illum pro *Bernardo Maria* perperam appellando. Cum autem in universis nostræ Cong. Monasteriis publicè ob Cardinalatus dignitatem nostro Bernardo Mariæ collatam lætitiæ argumenta ederentur, plurima elogia exposita fuere, plurimæque poetiæ lucubrationes typis consignatæ; sed paucula hæc tantum afferam, quæ mihi nunc sunt obvia. Bononiæ in S. Proculi Cœnobio sequens inscriptio posita fuit supra maiorem Templi januam.

D. O. M.

Ob cooptatum inter S. R. E. Cardinales à SS. Dom. Nostro Innocentio XIII. Pont. Max. Fratre suo Bernardum Mariam de Comitibus olim in nostra Benedictina Congregatione Monachum, Abbatem, Visitatorem, Inde Episcopum Terracin. quod nostro Ordini, Sanctæque Ecclesiæ Catholicæ amplissime dignitatis decor collatus Et patroni demandata Provincia benevertat, Preces, & Gratiarum actio.

E vivis excessit anno 1730. die Dominica, quæ fuit 23. Aprilis in Conclavi Vaticano, quo se cum aliis Cardinalibus novi Pontificis creandi gravâ post Benedicti XIII. mortem incluserat, ictus acerrima apoplexiâ, paulo postquam eodem mane Sacramentali peracta confessione Sacrosanctum Christi Corpus sumpisset: morbus adeo violentus fuit, ut intra duarum horarum spatium, sensuum usu statim privatum, illum extinxerit; communi non solum Sacri Senatus, sed etiam Urbis, imo Christiani Orbis mœrore; tactus quidem olim fuerat, octo fere antea annis, alio apoplexiæ ictu non ita quidem vehementi, à quo proinde utcumque convalescerat; at secundæ, eidemque validiori percussioni succubuit, eo nimirum tempore, quo omnium votis, ac vocibus ad Summi Pontificatus apicem exposcebatur, à quo sane haud longe distabat, nam ut costans fama fert, jam designatus Pontifex erat, prope diem renunciandus. Deo aliter visum. Sit Nomen Domini benedictum; cecidit corona capitis nostri.

C

C

CAROLUS CAMILLUS MOLZA Mutinæ nobili genere natus, ibidem apud S. Petri Cœnobium nostræ Regulæ jugum subiit anno 1530. die 2. Decembris, expletoque naviter studiorum, curriculum, Scholasticas disciplinas plures annos tradidit; postea Abbas, celebriora Congregationis Monasteria viginti annorum spatio administravit. Ravennæ in Cœnobio Sancti Vitalis perpulchram, & ascensu facillimam scalam marmoreis columnis ex Græcia olim adductis ornatam, excitandam curavit. Anno autem 1679. die 27. Novembris Abbas cum esset S. Simpliciani Mediolanensis ab Innocentio XI. Pont. Max. e Monasterio septis, in quibus annis propemodum quinquaginta libe-

libentissime degerat, extractus, in Mutinensis Ecclesiæ Cathedra, ubi paulo ante Paulus Molza ejus Frater fœderat, collocatus fuit ægens ætatis an. 64. unde annis ferme undecim sapientiæ, ac pietatis radios circumquaque diffundens, ad perpetuam electorum lucem migravit anno 1690. die 25. Sept. ætatis suæ 75. à D. Joanne Stephano Agostii Bononiensi tunc Monacho, postea Abbate, in extremo agone, opportune, ac peramanter adjutus.

De eo Julius Ambrosius Lucenti in Italia Sacra, restricta aucta &c. ac etiam totidem fere verbis Nicolans Coleti in nova Italiæ Sacræ Ughell. edit. Venet. 1717. cum additionibus tom. 2. col. 140. 11. 78. in Regest. Ms. pag. 73. à tergo.

CRYSOSTOMUS FAMILIA CALVINI, natione Calaber à S. Gemiliano D. Benedicti institutum in Monasterio Casinensi amplexus est anno 1530. die 16. Junii, quod præstanti eruditione, morumque Sanctimonia haud modicum illustravit. Linguarum siquidem Latinæ, Græcæ, atque Hebræicæ, aliarumque Scientiarum fama cum apprimè floreret, ad Concilium Tridentinum una cum aliis Congregationis nostræ Theologis, ac eruditissimis Viris, Isidoro Clario, & Luciano Mantuano, directus est, eique usque ad finem Sessionis Septimæ interfuit, postquam ob varia incommoda, & pestis metum Bononiam, annuente Paulo III. Pontifice, translatus fuit, uti constat ex Indice Libri Venetiis impressi in quarto an. 1552. *Sub signo Spei* cum hac Epigraphe, *Generale Concilium Tridentinum, continens omnia, quæ ab initio usque ad finem, (septimæ videlicet Sessionis) in eogesta sunt;* ubi inter Abbates Congregat. Casinen. recensetur Chrysostomus Neapolit. ex Neapolitano videlicet Regno, cum cæteroqui eidem Concilio postmodum Tridenti restituto, plures alios nostræ Congregat. Abbates, & Theologos interfuisse, minime vocari possit in dubium, Innocentium nempe à Novaria, Stephanum Canevium itidem Novariensem, Eutycium Cordes Belgam, Augustinum Lothum Hispanum, Marcum à Brixia S. Vitalis Ravennæ Abbatem, aliosque, ut ex Actis, & Judiciis ejusdem Concilii perspicue apparet. At Chrysostomum laudatus Paulus III., virtutum ejus odore percepto, ad reformandum, imo ad instituendam Casinensis instar, Congregationem Melitensem* in Mari Adriatico prope Ragusium destinavit. Præstitit id fideliter, ac strenue Chrysostomus, eaque de causâ plures nobiles Ragusenses Monastico induit cucullo, & optimis litteris æque, ac eximia pietate erudit, (quos inter maxime enituit Basilius Gradi,) qui omnes Viri probatissimi, & egregii evaserunt, omnesque variis in locis Episcopi fuerunt creati, quam potissimum ob rem ipsum Chrysostomus à Pio IV. Pont. Max. Archiep. Ragusiensis Senatu exposcente, qui Chrysostomi virtutes, ac singulares animi dotas satis perspectas habebat, præsertim quod Gentis ejus linguam optimè calleret, longaque, ac diuturna rerum omnium ad regimen illius Ecclesiæ pertinentium experientia esset præditus, nam Prædecessores Archiepiscopi omnibus fere in negotiis ejus consilio, ac opera semper usi fuerant. Contigit hoc anno 1560., Auctore Arnolde Wione lign. vit. par. 1. lib. 2. cõp. 29. pagin. 256., at secundum Jo. Baptist. Marum in Annotationibus ad Placidi Rom. supplementum de Vir. Illustr. Casinen., anno 1564., idque ex Actis *Consistorialibus*. Vixit in Archiepiscopatu, majori in dies virtutum omnium incremento, & exemplo, annos plane quatuordecim, si Wionis calculum sequamur, si vero Mari, annos dumtaxat decem, nam anno 1574. die 16. Febr. iustitiæ bravium percepturus, ad superos evolavit, natus ipse annos 80., eique in Archiepiscopali Ecclesia solemniter parentatum fuit, habita etiam in ejus laudem

* Melita Insula.

* De eo supra Pag. 10.

C

funebrioratione, quæ postmodum fuit impressa, in qua omnia ejus insigniora gesta narrantur. At Melitenfes Monachi, qui etiamnum Chrysostomum, uti Inſtauratorem, imò uti Parentem venerantur, in Monasterio S. Jacobi, quod ejus Congregationis est caput, quotannis, recurrente ejus obitus die, celebri ritu illius memoriz juxta perſolvunt.

Præter autem Arnoldum Wionem, Placidum Romanum, & Joannem Bapt. Marum, qui Chrysostomum vocant virum Sanctitate insignem, & scientiis, præſertim Græca lingua, doctissimum; agunt etiã de eo magna cum laude Julius Ambr. Luc. imò D. Erasmus Gattola, qui Lucenti omnia, quæ ad Præsules, aliosque illustres Viros Casin. pertinent, subministravit in Ital. Sac. restr. auct. &c. pag. 986. Hilarion Corbetta Mediolan. Abbas S. Salvatoris Papiæ, vir Latinis, Græcisque litteris eruditiss. in libro Epistolarum Latina quidem lingua conscripto sed Græcis sententiis identidem asperso, qui extat Ms. in Bibl. ejusdem S. Salvatoris, aliquot ad Chrysostomum datis Epistolis pag. 181., & 990. Felix Egger Petrusianus, Ideæ ord. Hierarch. Benedict. lib. 2. pag. 2. diss. 3. pag. 244. „sed præ reliquis antecellit viræ etiam sanctio-
„ris præconio celebrandus b. memoriz Chrysostomus de S. Gemiliano,
„Calaber, è castro, & vexillo Bened. Casin. ad Archiepiscopalem thro-
„num Ragusinum evectus 1560. „Regeſta denique Monachorum nostræ
Congreg. in quibus appellatur, *Pietate ac Religione conspicuus & Concilio Tridentino interfuisse aſſerit*, quæ omnia luculentius in nostra Bibliotheca. Bened. Casin. explicantur, pag. 117.

CÆLESTINUS PEZZANCHERI nobili Familia Placentiæ prodiit an. 1691., ibidemque in D. in Sixti Cœnobio sæculo valedixit an. 1707. die 19. Maji Romæ in D. Anſelmi Collegio, Leandro de Porzia nunc S. R. E. Cardin. an. ſcilicet 1730. & Bonaventura Finardi poſtea Cong. nostræ Præsidi, Præceptoribus, Sacræ Theologiæ, & Juri Pontificio operam dedit ab an. 1711. usque ad 1714., & a Jo. Baptista de Miro, nostræ Congregationis Procuratore Generali Græcam linguam apprime didicit; quo tempore a Cardinali Jo. Antonio Devia fortuito in S. Paulo cognitus, pro instituendis in eadem Lingua Græca Seminarij sui Ariminensis adolescentibus, eò accersitus, tribus annis id operis confecit. Inde Placentiam reversus, ibique Bibliothecæ præfectus, Sac. Theologiam aliquandiu docuit. Sed divini Spiritus impulsu, arctiorem vivendi normam percipiens, ad Trappenses in Italia Monachos transiit an. 1718. die 10. Septembris, mutatoque nomine, D. Placidus vocatus fuit, primo quidem in Cœnobio S. Bartholomæi Boni Solatii in Etruria, mox in Monast. S. Mariæ Casemarii in Latio, ubi haud post multos annos Abbas creatus fuit, Card. Annibali Albano Commendatario in paucis charus, ab eo plura commoda pro Cœnobio, ac Monachis impetravit. Exinde Cardin. Urſini Archiepisc. Benevent. virtutum fama commendante, amicitiam obtinuit; à quo demum ad Summum Pontificatum assumpto, Romam paulo post accitit, & in Vaticano Palatio collocatur, primusque omnium Abbatum ab eodem SS. Pont. solemniter benedicitur, ac deinde Episc. Himeriensis in Mesopotamia eligitur, & consecratur an. 1726. die 3. Febr. Illius in Pontificiis ædibus provincia erat, à supremo Antistite sibi demandata, Vitam Sancti Athanasij, à Gottefrido Hermant, ex variis SS. PP. præſertim ex ipsiusmet D. Athanasij operibus, ac Vitis collectam ex Gallico in Italicum Sermonem transferre. Anno demum 1728. die 12. Aprilis Episcopus Tiburtinus ab eodem Pontifice creatus est.

CONSTANTINUS DE LANOY, seu ut Itali dicunt, De la Noya patria Neapolit.

C

polit. familia tamen ex Belgio oriunda, in Coenobio Sancti Severini Monastica Regulæ observationem vovit anno 1573. die 25. Jan. Hic a Gregorio XIII. Pont. Max. *Vici Equensis*, five *Vicensis* in Campania Episc. primum, an. 1582. deindè Archiepisc. Rhegiensis in Calabria renunciatus, antè consecrationem obiit an. 1585. uti asserunt Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. lib. 2. cap. 55. ejusdem libri; & cap. 29. pag. 258. & Ferd. Ughel. Ital. Sac. Tom. 6. col. 790. num. 2. his verbis „ Constantinus de La Noya ex Sulmonenf. Principibus, Gregorii II. Bojani Ducis Filius, ex Monacho Cassinensis Coenobii electus est Episcop. Equensis anno 1582. Septem omnino menses in ea dignitate vixit, cujus cum laude meminit Arnol. Wion lib. 2. Lign. Vit. de hac Familia legendus Carolus de Lellis de nobilibus Regni Neapolitani Familis. „ Præterea de eo agit Aloysius Carafa, vir Sanctitate percelebris. in vita Jacobi de Grassis, & ex eo Bened. Laudati Abbas, in Brevi Chron. S. Severini par. 2. in principio, ubi narrat Constantinum secundum sæculi dignitatem nobiliss. quidem fuisse, utporè Principis Sulmonensis consanguineum, sed tamen morum probitate, & regularis perfectionis studio longe nobiliorem; arctissimo amicitiae vinculo eidem Grassio piiss. & doctiss. conjunctum, atque adeo ex morum similitudine flagrantiss. in Deiparam Virg. amore, & cultu præditum, quam pluries in die festo genu venerabatur. Gulæ cruciatibus deditiss. ex conditio cum eodem Grassio in Mensa à sapidiore bolo, ut plurimum abstinere assuetum, nec vesci solitum nisi cibo cineribus condito &c. denique Felix Egger Idea Ord. Hierarch. Benedict. lib. 2. par. 2. dissert. 3. pag. 234. „ Constantinus, insignis familiæ de Lanoy in Belgio decus, quem è Coenobio S. Severini „ in Urbe Neapol. extractum virtus Archiepisc. Thiara Rhegitana in Apulia honoravit, ejusdem nomine immortalitati ob egregia merita consecrato, obiit an. 1586. „ Marc. Anton. Maltempio in libro satis raro, *Trattato della vita propria, & altre storie &c.* In Orvieto 1585. per Baldo Saviani lib. 2. c. 2. pag. 110. Constantino di Casa Noja di Napoli Sig. di Prata abbandonò il Mondo, facendosi Monaco, prese la cura in Monte Casino d' alloggiare i Pellegrini, e per le sue virtù fu fatto Vescovo della Città di Vico.

CORNELIUS à NEAPOLI S. Severini Urbis ejusdem alumnus adscriptus an. 1593. die 18. Oct. in Regesto Monach. nostræ Congreg. pag. 111. à tergo dicitur, *Coadiutor Episc. Juvenatis in Regno Neapolis. ibique mortuus*; sed mendum puto amanuensis, qui *Cornelium à Neap. pro Gregorio Santacruis* scripsit de quo infra L. G.

CYPRIANUS à BARIO in Apulia ejusdem Monast. S. Severini Neap. Monach. factus an. 1499. die 21. Dec. in eodem Regesto pag. 150. invenitur cum hac nota *Creatus Episcop. Nullatenensis*; & in alio Regest. pag. 69. a tergo in margine *Episcopus Titularis*.

D

DESIDERIUS MONACHUS CAVENTSIS Episc. Laquedonensis in Apulia. Tabulæ Cavenfes. Ita prorsus Arnol. Wion Lign. vit. parte 1. l. 2. c. 46. pag. 324. sed an iste Desiderius floruerit ante, vel post institutam Congregationem nostram minime distinguit: Nec ex Ughellio alterutrum expiscari possumus, cum in Catalogo Episcoporum Laquedonensium, quem tamen ipse

D

Ughellus elumbem, & mancum se accepisse testatur, nusquam apparet Desiderius Cavenfis.

EM

E

E

EMANUEL BRANCACCIUS prænobili stemmate Neapol. prodit, & in Casin. Cœnobio Monasticum institutum suscepit an. 1641. die 13. Dec. ab Alex. VII. Episcop. Ariani creatus an. 1667. sedit usque ad annum 1688. quo feliciter obiit. Nicol. Coleti Ital. sac. tom. 8. col. 224. num. 39. ubi cum Theologie nobilem Professore vocat. Jul. Ambr. Lucenti in Ital.

sacr. restricta, aucta &c. pag. 1066. Regest. Ms. pag. 236.

EPIPHANIUS PHANELLUS Venetus Regulam nostram professus est in Cœnobio S. Georgii M. Venet. ann. 1669. deinde mutato professionis loco, S. Benedicti Ferrariæ alumnus adscribi voluit; Scholasticas disciplinas plures annos cum docuisset, ab Inn. XII. Pont. Max. renunciatus fuit Episc. Insularum Zacynthi, & Cephalenæ * in mari Jonio an. 1695. sedit plus minus annis tribus immatura morte sublatu.

* Zante, &
Cefalonia.

F

F

FLAVIUS FERRARIENSIS, vide inf. Hercules Tambusius.

FORTUNATUS MAUROCENA ex præcipuis Venetæ Nobilitatis Familiis ortus, Francisci Mauroceni bellicæ fortitudinis contra Turcas fama celeberrimi, Venetæque Reipublicæ Ducis inelyti, fratris filius, cum ad curam Reipublicæ jam admove-

retur, & *sapientia terra firma*, ut dicunt, constitutus esset, re-
pe ne Patriam, ac Parentes deserens, Ravennam petiit, ibique in S. Vitalis Cœnobio Monac. fieri voluit an. 1692. die 11. mensis Martii; postea vero, obtento Ravennatum Monachorum consensu, inter D. Justinæ Patav. sodales admitti postulavit; votique compos effectus, cum non contemnenda eruditione polleteret, ejusdem Monasterii insigni Biblioth. præpositus fuit; Ut autem, & generis claritas, & egregiæ ejus animæ dotes, atque virtutes illum ad majora exposcebant, parum absuit, quin in Venetiarum Patriarcham à Veneta Republ. quæ tali privilegio gaudet, eligeretur, paucissimis suffragiis desideratis. * Sed paulo post an. scilicet 1710. die 7. April. à Clem. XI. Pont. Max. creatus fuit Episcopus Tarvisinus, cujus Urbis ante CCC. annos Ludovicus Barbo D. Justinæ olim Abbas, nostræque Congreg. Author Episcopus fuerat; Eam Ecclesiam Fortunatus annis tredecim præclare admodum administravit, erecto ibidem Clericorum Seminario, Cleri, popalique moribus reformatis, divino cultu adaucto, cæterisque optimi Pastoris partibus strenue expletis; quamobrem an. 1723. ab Innoc. XIII. Pont. Max. ad Brixianam Ecclesiam regendam translatus fuit, susceptusque Cardinali Barbado, qui jussu ejusdem Pont. à Brixianâ ad Patavinam Sedem transivit, quæ ab obitu Georgi Card. Corneli vacua erat. De eo mentionem faciunt Felix Egger in Idea Ordin. Hier. Benedict. lib. 2. par. 2. dissert. 4. num. 5. pag. 282. & Leonellus Crocalle in Histor. Ms. Abbatum S. Justinæ lib. 9. pag. 637. quem vide in nostris Analectis; sicut etiam Nicolaum Coleti in Italia Sacra Ughell. tom. 5. col. 573. num. LXXXIV. & Authores Ephemer. Literat. Ital. tom. 35. art. 15. pag. 412. ubi plures lucubrationes metro, prosæque, tum Tarvisinum dolorem in ejus discessu, tum Brixienium gaudium in ejus adventu testantes, utrobique impressas indicant. Obiit Fortunatus Maurocenus Patavii in Cœnobio S. Justinæ, quo se Brixii ægrotus contulerat, piissimè an. 1727. die 25. Junii.

FRAN.

* Postorem
scilicet suum
designandi.

FRANCISCUS COPPINUS; vide infra Ignatius Coppinus.

FRANCISCUS à NARO Siculus Monachus S. Martini de Scalas factus anno 1567. die 9. Maji in Regest. pag. 219. à tergo in marg. dicitur Episcopus, sed locus non indicatur.

G

F

G

GREGORIUS COPPINUS Parmæ natus, ibidem in Monaster. S. Jo. Evang. regularibus votis sese obstrinxit an. 1613. die 17. Mart. ob doctrinam, & in rebus agendis prudentiam, ac solertiam electus est Generalis Romæ Procurator, & Abbas Farfæ. Ab Urbano VIII. Pont. Max. creatus fuit Episcop. S. Angeli, & Bisaccii in Lucania, Regni Neapolit. provincia, quæ nunc Basilicata dicitur an. 1641. die 12. Junii obiit Casini, dum ad suam sedem pergeret eodem an. 1641. de eo Ferd. Ughell. Ital. sac. tom. 6. & Andreas Raynerius in Hist. panegyri. S. Anselmi tom. 2. in præf. Nicolaus Coleti in Addit. ad Ughell. eodem tom. 6. col. 835. n. 24. edit. Ven. 1717. ubi cum *Neapolitanum* vocat, sed perperam, cum revera Parmensis fuerit.

GREGORIUS CORTESIUS patria Martin. in Monast. S. Bened. agri Mantuani jam grandis natu claustralem vitam inchoavit an. 1508. die 26. Mart.; Liberalibus æque, ac scholasticis disciplinis; jurisque prudentia excelluit, quas divinarum literarum notitiâ, & plurimâ tum sacrâ, tum profanâ eruditione mire exornabat; Ea propter à Cardinale Mediceo, qui postea Leo X. fuit, adhuc in sæculo degens *Causarum Auditor electus fuit*. A Paulo vero III. Pont. Max. dum Cortesius Abbas esset S. Georgii M. Ven., *Reformator, & Viscitator Apostolicus* per totam Italiam, Theol., & Comes Cardinalis Campesii in legatione Germanica contra Lutherum an. 1540. renunciatus, in qua legatione ita se gessit, ut ex ea in Italiam redux, non ita multo post, ab eodem Pontifice in sacrum Cardinalium Colleg. sit cooptatus, S. Cyriaci in Thermsi titulo ei attributo; moxque Episcopus Urbinas declaratus; non dum enim Urbin. in Metropolitanam Sedem fuerat erectum, quod nihilominus paulo post contigit. Vixit Cortesius in ea dignitate annis sex, Justitiæ, sapientiæ, integritatis, cunctarumque virtutum laude omnium linguis, ac calamis celebratus.

De eo Ferdin. Ughell. Ital. sac. tom. 6. col. 879.; Nosque fuisse in nostra Bibl. ubi omnia ejus opera, omnesque de eo agentes Authores diligentissime recensemus.

GREGORIUS A NEAPOLI in D. Severini ejusdem Urbis Cœnobio Monachatus professus est an. 1580. die 21. Mart. Episc. deinde creatus fuit à Clemente VIII., ut testantur Regesta Ms. nostrorum Monach. quamvis cujus nam sedis Episc. fuerit minime indicent.

GREGORIUS SANTACRUCIVS item à Neapoli ejusdem Cœnobii S. Severini alumnus factus an. 1593. die 1. Jan. Hic cum doctrinæ æque, ac sanctimonia floreret à Paulo V. Pont. Max. creatus fuit Episc. Draconien. in partibus infidelium; & Coadiutor datus Joanni Antonio Viperano Messanenfi Episc. Juvenatii in Apulia, cui post tres annos defuncto, ejusdem Pont. jussu Gregorius in Episcopatu successit; sed huic dignitati parvo admodum tempore supervixit, nam post VII. menses oborta valetudine naturæ debitum solvit, in Choro Cathedralis Eccl. tumulatus an. 1610.

De eo præter Regesta Monach. nostræ Cong., & Ferd. Ughell. Ital. sac. tom. 7. col.

C

G

col. 1000. agit. Bened. Laudati in Brevi Chron. S. Sever. Ms. 1. 2. pag. 257.
 „ Pater inquit, D. Greg. Santacrucis à Neapoli professus an. 1793., vir in-
 „ comparabilis humilitatis, ac omnigenæ doctrinæ, præcipuè juris Ponti-
 „ ficii, & Ecclesiast. histor. ac eruditionis peritissimus; tantum virum nostro
 „ Monast. invidit Paulus V., dum ipsum adhuc juvenem an. 1608. Coadju-
 „ torem esse voluit Illustriss. Jo. Ant. Viperani Episc. Juvenatii, ubi inter alia
 „ Episcopium pene ruiturum summa celeritate reparavit, ut in ejusdem Pa-
 „ latii fronte legitur.

Gregorius Santacrucius Monachus Casin. instauravit. Episcopo post tres annos
 defuncto eidem Ecclesiæ ab eodem Pont. præficitur; at post septem menses
 vita functus eximii Pastoralis zeli perpetuam ibi memoriam reliquit; cujus
 corpus in Choro Cathedralis Ecclesiæ fuit sepultum, tali cum Epitaphio.

*Sit laus, Deo & requies anima Gregorii Santacrucii Episcopi Dragonien. Qui
 omni officio, & humanitate Coadiutoriam Juvenation. Ecclesiæ triennio admi-
 nistravit mox ejusdem Episcopus effectus, septimo mense post susceptum munus
 interpestivè decessit anno M. DC. X.*

H

H

HERCULES TAMBUSIUS patria Ferrarien. in Archisterio
 Casin. Monachi vitam professus est an. 1530. die 26. Junii. Flo-
 ruit Græcæ, Latinæque lingua magna peritia. A Julio III. Pont.
 Max. cui ob virtutes admodum erat acceptus, creatus fuit Episcopus
Rebelli, vulgo *Ravello*, quæ est Urbs Regni Neapolitani,
 olim in Picentinis, nunc in Principatu citeriori an. 1555. die 18.

Sept. cui Ecclesiæ cum annos quindecim egregiè præfuisset, ex caduca ad im-
 mortalem vitam transivit Ferrariæ anno 1570. in Ecclesia S. Francisci tumu-
 lum, ac memoriam sortitus.

De eo Gabr. Buccell. in Bened. Rediv. Plac. Roman. in Suplem. Petri Diaconi
 de Viris Illustr. Casinen. c. 13. Jo. Baptista Marus in Annot. ad idem caput,
 ubi sic loquitur „ Hunc non bene Flavius vocat noster Placidus, uti etiam
 „ Arnol. Wion. lib. 2. Lign. Vit. cum *Hercules Tambusius* in Catalogo Ra-
 „ vellen. Episc. nominetur. * Episcopalis dignitate insignitus legitur an. Dom.
 „ 1555. die 18. Sept. Ferrariæ obiit an. 1570. ibique sepultus in Ecclesia San-
 „ cti Francisci. Testatur Marc. Ant. Guarinus in Compend. Histor. Eccle-
 „ siarum Ferrar. lib. 3. pag. 247. & Vir Clariss. Ughell. in Episcopis Ravell.
 „ se legisse meminit insculpta in ejus tumulo hæc pauca verba vernacula lin-
 „ gua, *Hercule Tambusi Vescovo* 1570.

At Regesta Mss. nostrorum Monachorum eum passim Flavius appellant, ubi
 in margine, *Episc. Ravelli doctissimus lingua Græcâ*, forsitan in sæculo Her-
 cules vocabatur, illudque nomen factus Episcopus vel ipsemet resumpsit, vel
 alii ei reddiderunt.

Item de eo Ant. Libanorius in Ferrar. aurea par. 1. pag. 85. Jul. Ambr. Lucen.
 in Italia Vghell. Restrict. aucta &c. pag. 986. & pag. 1457. ubi cum Latini,
 Græcanicque eloquii callentiss. vocat; Nicol. denique Coleti in Ital. Sacr.
 ejusdem Vghelli aucta, & emendata, pag. 1192.

HIERONYMVS SENIS ex nobili Burghelta familia ortus, relictis omnibus,
 quæ mundi sunt, apud D. Eugenium ejusdem Urbis vota sua ad nostræ Régula-
 ræ præscriptum Do mmo nuncupavit an. 1634. die 4. Sept. cumque doctrina,
 & pietate apprimè floreret, Romam accersitus anno Jub. 1650. inter Apo-
 stoli-

* Ital. Sacr.
 tom. 1. col. 104.
 n. 15.

solicos Pœnitentiarios Basilicæ S. Pauli admissus fuit, quo munere laudabiliter perfunctus ab Innoc. X. Pont. Max. Soanenſis primum anno 1652. deinde à Clemente IX. Pientinæ Ecclesiæ in Eutruria præſicitur an. 1668. eo in regimine prudentiæ, integritatis, iustitiæ, charitatis, aliarumque virtutum laude excelluit. Sedit Pientinæ annis prorsus triginta, post quos, laborum mercedem recepturus, temporalem vitam æterna commutavit an. 1698. die 15. Jan. De eo Nicol. Colet. in Ital. Sacr. Ughell. impressi. Ven. an. 1717. in Episcopis Pientinis, tali elogio „ Hieronymus Burgheſius Patritius Senenſis Ord. S. „ Benediſti Juris prudentiæ, Sacræ Scripturæ, Musices, Mathematices, „ nec non linguarum Græcæ, & Hebraicæ notitia pollens; plurima munia „ subſtituit in ſua Congregatione Romæ extra ordinem Pœnitentiarum egit „ Apoſtolicum in Vaticana Baſilica, Ordinarium in Baſilica S. Pauli an. Jub. „ demum ad Soanenſem Cathedralam eum delegit. Innoc. X. ubi cum ali- „ quandiu proficundè reſediſſet, aeris gravamine perturbatus, ad hanc Pien- „ tinam translatus eſt, 17. Sept. 1668. à Clemente IX. Reparandæ Eccle- „ siæ, reformandis Sacris Ritibus ad normam novissimi Cæremonialis illico „ manus appoſuit, Dioceſim ſtatim temporibus luſtravit, Synodos habuit, „ pluribus auxit rem ſacram, in omnibus longe clariffimus. Dierum, me- „ ritorumque plenus mortalitatem depoſuit in ſua Cathedrali die 15. Jan. „ an. 1698.

Idem habet Jul. Ambr. Luc. in Ital. Sacr. reſtriſt. aucta &c. pag. 1462. & ſeq. ex quo Coletus ipſe omnia deſumpſit.

Senis in Aula Majori ædium Rm̃i Abbatis prædicti Monasterii S. Eugenii viſitur ejus effigies depicta cum hac Inſcriptione.

*Illuſtus, & Revmus D. Hieronymus Burgheſius Senenſis Monachus Caſinen. bu-
jus Monasterii Profeſſus, ab Innoc. X. creatus Episcopus Soanenſis 22. Oſto-
br. 1652. ætatis ſuæ anno 36.*

De Episcopatu vero Pientino, deque ejus obitu nihil ibidem annotatur; habita autem ratione temporis, tum ejus electionis in Episcopum Soanenſem, ejusque tunc ætatis, tum ejus ex hac vita deceſſus, cognoscitur uſque ad annum ætatis ſuæ 86. mortalem vitam cum produxiſſe.

HIERONYMVS DE JVDICIBVS Amalphi natus S. Severini Neapolis, ut ſuſpicor, Alumnus floruit Philoſophica Scientia circa annam 1595. Eum ob morum eximiam probitatem, doctrinæque præſtantiam, ſui Cives, teſte Petr. Ricord. Hiſt. Monast. Dial. 4. pag. 466. à Summo Pontifice in Archiepiscopum poſtularunt. Sed cum apud Vghellum in Elencho Archiepiscoporum ejus Urbis minime reperiatur Hieronymus iſte de *Judicibus*, conſequens videtur illum vel à Pontifice Max. electum non fuiſſe, vel electioni ſuæ Hieronymum haud quaquam conſenſiſſe. Verba Recordati hæc ſunt „ Girolamo Anſalitano de Giudici, famiglia principale d'eſſa Città, della quale „ ne ſono nſciti, Cardinali, è Arciveſcovi, è un Ruggeri Doge di detta ſua „ Patria, quando che era libera, Priore adeſſo di S. Severino di Napoli „ Logico perſetto, e Filoſofo raro, ha letto al Capitolo Generale di S. Be- „ nedetto fuor di Mantova; ne ſono paſſati molti anni, che da ſuoi Cittadini „ per i ſuoi ottimi coſtumi, e dottrina fù domandato al Papa per loro „ Arciveſcovo.

HIPPOLITUS ANDREATIVS nobilis Mantuanus S. Benediſti de Padolyrone Alumnus adſcriptus fuit an. 1599. die 5. Julii, ejuſdemque Monasterii poſtea Abbas cum eſſet, ab Urbano VIII. Pont. Max. ad Interanenſem in Umbria Episcopatum eveſtus fuit an. 1639. die 12. Aprilis, cui Pontifici Hip-
poly-

Hippolytus Gompus Comitissæ Mathildis ex eodem S. Benedicti Cœnobio, Romanam transferendum concesserat, vivit in ea dignitate annos septem, habita-
 19. Diocesana Synodo, & edictis Synodalibus Sanctionibus, de munique anno
 1646: Mantuæ satis obtemperavit apud Monachos tamen sepultus.

De eo Ferd. Ughelli Ital. Sacr. tom. 2. col. 831. n. 63. Nisi Coli. in nova edit.

* Vide nostram
 Bibli. in eodem
 Andreatio p.
 226.

Lejusdem Ughelli. Vener. 1717. his verbis, Hippolytus, Andreatius nobilis
 2. Mantuanus Monachus, & Abbas S. Benedicti Congreg. Casin. electus est
 3. Episcopus Interamn. die 12. Aprilis 1639. Urbano VIII. in paucis clarus
 4. cui præcipienti, ut obsequeretur, corpus sustulit Comitissæ Mathildis è
 5. suo Mantuano Cœnobio, & in Vaticanum intulit, ubi honorificentissimo
 6. excipitur tumulto: Obiit in Pagine 1646. mense Octobr. sepelitur ibi apud
 7. suos Affectas; Lucerus ex Congr. Oratorii p. 265.

HIPPOLYTUS MANTUANUS alter, ejusdem S. Benedicti Padolyr. sodalis
 Ecclesiam Petræ-Honorii, vulgo Bertinoro Episcopali munere gubernavit;
 teste Gabr. Buccel. Ben. Rediv. ad annum 1654. & Felice Egger Petr. Idea
 Ord. Hierar. - Benedicti. lib. 2. par. 2. dissert. 4. Dec. 4. num. 5. pag. 283. Sed
 istis utpote exteris & valde diffitis non ita facile hisce in rebus credendum, si
 2. nostratum documenta desint.

HIPPOLYTUS BERARDUCCIUS à Vigilis in Apulia, apud S. Severinum
 Neapolis Monasticæ militiæ rudimenta posuit an. 1634. die 19. Octobr. Vir
 2. fuit eruditus, humanis, & Scholasticis literis, quas plures annos docuit, sa-
 3. tis excultus. Senecæ lectioni, præsertim ejus declamationum, addictissimus,
 4. ex quo Sententiarum acumina, & arguta dicta semper in promptu habebat,
 5. quamobrem ejus colloquium, & familiaritas gratissima omnibus erat. Anno
 6. autem 1689. ab Alexandro VIII. Pont. Max. creatus fuit Episcopus Casertanus
 7. in Campania prope Vulturum fluvium; Cui Ecclesiæ cum annis circiter
 8. sex præfuisset, naturæ tandem tributum pendit an. 1695. die 21. Sept. æta-
 9. tis sue 82.

De eo Bened. Laud. in Brevis Chron. S. Sever. Ms. pag. 366., Profellus an.
 1. 1634. die 19. Oct. fuit foecundo, ac prompto ingenio præditus; diu Lecto-
 2. ris Cathedram primariam in Sancto Severino tenuit, & Academiam, hu-
 3. maniorum Literarum ibidem valde celebrem promovit, & auxit; 5. an-
 4. nis fuit Abbas S. Severini, deinde Abbas Averfæ cum esset, ab Alex.
 5. VIII. qui ejus merita optime noverat, ad Episcop. Casertæ fuit promotus,
 6. ibique obiit die 25. Sept. 1695. ætatis sue 82. Felix Egger ubi supra l. 2.
 7. par. 2. dissert. 4. pag. 247. ubi tamen nomen ejus ignoravit: ideoque Episcopum
 8. Casertanum tantum nominat. Nos etiam in Bibli. & Regest. pag. 124.

HONORATUS FASCITELLUS ex nobili stetrinæ Æternæ in Samnis prodiit,
 1. Casini verò arctius se Deo, Monasticis emissis votis, dicavit an. 1519.
 2. die 8. Decembr. Pietate, ac doctrina Sacra, profanaque, & Latinæ, Græ-
 3. cæque linguæ peritia insigniter eminuit. A Julio III. Pont. Max. Innocentio
 4. Montio in suam familiam adoptato Præceptor datur, & Episcopus Insulanus
 5. in Calabria renunciatur. Interfuit Trident. Concil. Poetica facultate explevit,
 6. testatur id Carmina in laudem quorundam Heroum à Paulo Jovio gloriæ ce-
 7. lebratorum, & alia ejus Poemata: Ab omnibus ejus ævi eruditis Viris plu-
 8. rimum commendatur; Nec minor ejus laus est à Petro quoque Argentino lau-
 9. datum fuisse. Annis undecim pastoralem curam gessit, quam biennante
 1. mortem sponte deponens animæ suæ salutem dumtaxat, eo tempore, curavit.
 2. Ann. 1564. Romæ pissime decessit, & ad immortalem patriam, ut sperare
 3. fas est, feliciter evolavit.

* In Comedia,
 cui titulus II
 Mariscalco
 Att. 5. Scena 3.

H

Agit de eo Ferdin. Ughell. tom. 9. col. 509. n. 31. Edit. Venet. per Nicolaum Coleti 1717. „ Honoratus Fasciellus Isernienſis nobili Familia natus an. 1502. Patre Marco Viro clar. Matre Margarita Caracciola; Puer ann. 17. Monachus Caſinen. Coenobii factus, vir evaſieſin Græcis, humanis, diviniſque literis verſatiſſimus; & Poeta inſignis, cujus etiam Poemata lepidiſ. leguntur apud Jovium in Elogiis, & impreſſa quoque in Poetarum Italiz deliciis. Laudatur à Petro Bembo, Joan. Caſe, Flaminio, ab Amico meo erudito Jo: Baptiſta Mari Canonico S. Angeli in Foro Piſcium. in Notis ad librum Petri Diaconi Caſinen. de Viris Illuſtr. Caſinen. quem publici juris fecit Romæ an. 1655. aliſque doctiſſimis viris; cumque ob egregias virtutes Julii III. Pontificis notus, & familiaris eſſet, Inſulana inſula condecoratus eſt die 30. Junii 1551. Præceptor datus Inn. Montio Cardinali in Pontificis familiam adoptato. Interfuit Triden. Conc. Romæ obiit menſe Martio 1564. cum jam antea Episcopatu ſe abſolviſſet: Inſigne edidit opus de factis Alphonſi Marchionis Vaſti heroico verſu concinnatum; cujus cum laude Scipio Capycius, de principiis rerum. *Tum vitæ nimen Socium &c.* ut in noſtra Biblioth. in qua ſuſſimè de eo agimus, omneſque, alios Authores de ipſo agentes referimus &c. Reg. Ms. pag. 233. in marg., *Poeta inſignis.*

Felix Egger, Idea Ord. Hierar. - Benedict. lib. 2. p. 2. diſſert. 4. decad. 1. pag. 261.

HONORIUS, vel ut habet Ughell. Honuphrius Griſarius, Patria Peruſinus, ſicuti ego in meis Adverſariis adnotavi, profeſſionem vitæ Monachiæ in Caſinenſi Archiſterio emiſit an. 1596. die 26. Julii, qui cum Vir admodum egregius evaſiſſet, Generalis Procurator in Romana Curia, mox Abbas creatus fuit, deinde à Gregorio XV. Pont. Max. Episcopuſ Montis Peluſii in Apulia, procurante Alex. Card. Montalto noſtræ Congr. Proteſtare electus anno 1621. die 17. Martii, duobus tantum annis illi Eccleſiæ præſuit, nam anno 1623. ex mortali vita ad æternam pervenit.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 1. pag. 1024. Jul. Ambr. Luc. ibidem pag. 1032. Nicol. Coleti edit Ven. 1717. tom. 1. col. 1001. n. 23. in Reg. Ms. pag. 200. „ Episcopuſ Montis Peluſii ex Procuratore Generali an. 1621.

HONORIUS AB URBE VETERI profeſſus Monasticum Inſtitutum in Coenobio Caſinen. an. 1577. die 2. Martii in Regeſto Ms. pag. 199. in marg. dicitur, *Episcopuſ*, ſed cujuſnam Civitatis, non indicatur.

I

IOHANNES CARACCIOLUS nobili admodum familia natus eſt Neapoli an. 1658. & ibidem in Coenobio S. Severini Monachiæ regulæ ſeſe ſubmiſit an. 1673. die 29. Nov. Sub D. Severino ab Aſculo Abbate Faſenſi, de quo in noſtra Bibliot. L. S. plurimum in monaſtica diſciplina, cæteriſque virtutibus proſecit, quæ potiſſimum oſtendit, ſive dum Romæ apud S. Paulum.

Prioris Clauſtralis munus exercet, ſive dum Abbas creatus prædictum S. Severini, ac poſtea S. Laurentii de Averſa, aliaque Monasteria, ſingulari prudentia, ac zelo regularis obſervantiæ adminiſtrat, ſive denique dum Viſitatoris officio in noſtra Congreg. integerrimæ juſtitia laude perſungitur. Itaque eximie probitatis fama intra ſolius Congregat. fines contineri laudquaquam potuit; extra eandem longe, lateque manavit, ipſaſque Pontificias Clemen-

I

I

tis XI. aures pervasit, qui tantæ virtutis fulgorem minime sub modio occul-
tandum, sed in sublimiori candelabro collocandum ratus, Jacobum Episco-
pum Casertanum in Campania felici designavit; At is Monastici propositi te-
nax, illudque regnū, & sedibus præponens; ea qua par erat reverentia
oblatam insulam recusavit. Quæ sane humilitas Pontificem ipsum majorem in
admirationem adducens, has in voces eum impulsisse fertur *Gaudemus profecto*
temporibus quoque nostris inveniri perfectos Monachos, qui majorum suorum
exemplo oblatas Ecclesiasticas dignitates constanter respuant, jure igitur illu-
striorum Congreg. nostræ Episcoporum albo Jacobus est ascribendus, qui à
Sapientissimo Pontifice Sacri Pastoris lituo dignus est judicatus, quem ipse Ja-
cobus nihilominus superiori virtute suadente ne attrectare quidem voluerit.

JACOBVS LENTIVS patria Romanus, primum inter Sacri Monasterii Casinen.
Alumnos admittus fuit an. 1618. di 19. April. deinde ad D. Pauli de Vrbe
Professos, ut dicimus, transferri voluit. Scholasticas disciplinas Papiæ, ali-
bique docuit. Procurator postea Generalis in Rom. Curia constitutus, to-
tius Congr. negotia, prudentiæ, solertiæ, ac vigilantie laude egit. Abbas
creatus, prædictum S. Pauli Coenobium ita gubernavit, ut pium Patris, ac
dirum Magistri ad Regulæ nostræ præscriptam, prout ferebat occasio, sem-
per ostenderet, ac optima studia strenue promoveret. Anno autem 1670. à
Clemente X. Pont. Max. Archiep. Compianus * in Regno Neapolit. renuncia-
tus fuit; Præfuit illi Ecclesiæ tantum duobus, nam ann. 1672. die 20. Aug.
ex caduca ad æternam vitam migravit.

De eo Nicol. Coleti in Ital. Sacr. Ughell. tom. 6. col. 826. n. 45. in Archiep.
Compianis. „ Jacobus Lentius Romanus Monachus Casinen. Vir sane egre-
„ gius, singularisque prudentiæ, quæ & illum jam pridem apud suum Or-
„ dinem, cum Procur. General. munus obiret, mirifice commendarat;
„ Tantæ verò sciendiæ, ac humanitati fuit, ut quibus eum versaretur,
„ eum omnes & vehementer diligenter, & observarent. Initio sumpti Ar-
„ chief. muneris mansit aliquantò in Oppidis S. Andreæ, & S. Mennæ,
„ Mox in oppidum Calistram se contulit permotus precibus Principum Lu-
„ dovifiorum, à quibus & humaniter acceptus, & benignissime semper est
„ habitus; quo in loco quamquam esset valetudinis tuendæ studiosiss. tamen
„ decessit haud satis matura quidem ætate: die 20. Augusti 1672. sepultus
„ que est in majori ejusdem oppidi Ecclesiâ, ac per honorifica, eleganti-
„ que inscriptione * honestatus. Opinio apud universam Vrbis aulam de eo
„ fuit, peracerbam illi mortem majores, amplioresque honores intercepisse.

Item de eo Jul. Ambr. Lucen. in Ital. Sacr. restrict. auct. &c. pag. 1056. ubi
eum *Summum Theologum vocat*. „ qui post emensis Magisterii, Abbatis, &
„ Procur. Gener. gradus à Clemente IX. * &c. Isidorus Morattinus in Musis
„ Miscellaneis pag. 510. multis eum laudat. „ Et in principio poetice Pa-
„ raphrasis in vitam S. P. Benedicti à D. Gregorio M. exaratam, quam Mo-
„ rattinus eidem Lentio dicavit, longo carmine elegiaco eum celebrat, demum-
„ que hoc Epigrammate.

*Certa Casinatum Spes, inclita fama Licæ,
Cui Charis Ambrosium præbuit eloquium.
Moribus innocuis exæquat facta Catonis,
Dum tua non luxus, non Cypri ora demant.
Te Virtutis Amor scellit, reverentia Divum
Quod pariter pietas, Religioque probant
Hinc Mortalis adhue se se fama inserit Astris
Post facta ut longas ducas Olympiadas*

Fo-

* *Conf. in Pro-
vincia Princi-
palibus Ulte-
rioris, olim
in Virginitas ad
Casinum em-
nam.*

* *quem tamen
non effert.*

* *X. Nem.,
Cism. IX. obis
an. 1669.*

Felix Egger in Idea Ord. Hierarch. Benedict. l. 2. par. 2. dissert. 3. n. 5. pag. 242. Regest. Ms. pag. 236. 230. à tergo.

IGNATIVS COPPINVS de Prato, quod Oppidum * est amplum Etruriæ decem circiter millia passuum à Florentia distans, ante Monachatum Franciscus Coppinus Prælatiæ Romanæ Curie, & Episcopus Interamnen. in Vmbria; creatus * à Calisto III. Pont. Max. an. 1458. die 19. Maii, & pro Apostolica Sede in Angliæ Regno Legatus, missus à Pio II. an. 1459. Sed post paucos annos ab eodem Pio revocatus, & ab Episcopatu depositus fuit; avaritiæ, simoniæ, & turbarum infimulatus, & Monachum induere permixsus, vel potius coactus, in Monast. D. Pauli de Urbe nostram regulam professus est an. 1463. die 21. Martii. Nec diù in suscepto regularis vitæ instituto supervixit; animi enim dolore obiagens infortunium, & imputata crimina brevi ad extrema deductus fuit; parabat ille siquidem Apologiam suæ in Anglia administrationis, à Hieronymo Aliotto viro doctif. & eloquentif. compositam, coram Pont. Max. Paulo II. & Sacro Card. Senatu recitandam, sed dum in id incumbit, mors illum ad æterni Judicis tribunal, veram dicturum causam, traduxit,

* Hunc Civit. titulo. Episcopalis Cathedralis bene infignitum.

De Ignatio Coppino agunt Pius II. suorum Comment. l. 3. fusissime ubi ejus crimina in Legatione Anglica, quam venalem fecerat, patrata enarrat, eaque Coppinum confessum fuisse, & confessionem suam propria manu scripsisse &c. Pium igitur illum damnasse, Episcopatu privasse, & ab ordine deposuisse. Coppinum autem sive quod Religionis zelo accensus esset, sive quod in sæculo, dignitate privatus, Vitam sibi molestissimam fore crederet, à Pontifice petiisse, ut liceret sibi in Monast. S. Pauli, cum Monachis Casinen. D. Benedicti Ord. profiteri, hoc indultum ei fuisse, ac insuper ut in Presbyteratus Ordine ministrare posset, assumptoque Ignatii nomine in eodem usque ad eam diem sine reprehensione Domino famulari meliorem Monachum, quam Episcopum futurum.

Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 1. col. 761. edit. Venet. 1717. n. 38. in Episcop. Interamnen. ex ejusdem Pii II. Com. Licet lib. etiam 2. citet, in quo tamen Pius nihil de Coppino, sed tantum lib. 3. errat quoque Patria cum Interamensem vocans, cum revera Pratenfis fuerit.

Franciscus Angeloni in Hist. Interamn. par. 2. fol. 144. ad an. 1463. „ Et indi „ à non molto tempo Papa Pio ritornato da Mantova verso Roma, privò di „ quel Vescovado Francesco Coppini, che v'era stato assunto nel 1458. Sentasi in Platina, perchè nella Legazione Britannica si avesse usurpato più „ autorità con gran danno, e ruina degli uomini, che à lui dalla Sedia Apostolica fu concessa „ Ma nel Breve scritto dal Papa à Terni, altra cagione se ne dimostra così dicendo „ 1463. Hodie Ecclesiæ Interamnen. ex eo Pastoris solatio destituta, quod nos nuper dilectum filium Franciscum de Coppinis tunc Episcopum Interamnen. nunc vero Ignatium nuncupatum Monachum Monast. S. Pauli extra muros Urbis Ordin. S. Bened. suis culpis, & demeritis exigentibus, regimine, & administratione ipsius Ecclesiæ Interamnen. cui tunc præerat, de Fratrum nostrorum consilio, autoritate Apost. duximus deponendum, privandum, & amovendum, De Persona dilecti Filii Ludovici electi Interamnen. Nobis, & eisdem Fratribus nostris &c. providimus &c.

Hieronymus Aliottus supralaudatus in libris suarum Epistolarum, quæ Mss. Aretii in nostro Coenobio asservantur, plurima, habet tum de Francisco, tum de Ignatio Coppino, ante scilicet, & post ejus Monachatum; ex eis ea

„ po-

I

„possimum, quæ ad absolutam Coppini notitiam pertinere sunt visæ, ex-
scribere, & huc transferre me non piguit, gratum Lectori fore existiman-
tem. Non solum Coppinum plenius agnoscere, sed multo etiam magis
„Alliotii stylum, & facundiam veluti in suo fonte gustare.

Ex libro 1. Hieronymus Francisco Coppino &c. Legi ornatiss. literas tuas, quæ
ut nihil ad me novi attulere, ita veterem illam, quæ me jam pridem im-
buit, opinionem, incredulis humanitatis tuæ, vel augere visæ sunt, vel
si nihil addi potuit, me tamen diutius detinuerunt in admirationem tui;
„Quid enim tibi rependere unquam possim pro isthac profusiss. liberalitate,
„quam nihil modo plenius, quam unquam tuis literis expressisti? Non modo
enim obsecutus es mihi, ut amicum meum in tuam benevolentiam admitte-
res, sed me quoque ita complexus es, ut supra vix optare, postulare cer-
te non ausim &c.

Ex lib. 2. Hieronymus Francisco Coppino &c. Summa, & insperata lætitia nos
affecerunt ornatiss. literæ tuæ &c. „post pauca „Literas tuas sabre, & ar-
tificiosè confectas opportune accepi, & simul admiratus sum sagaciss. inge-
nium tuum, quod tam brevi, & veluti ex tempore tam multa prospiciat &c.

Ex eodem lib. 2. Domino Francisco Coppino Thesaurario Bononiensi. Quare
te laudo prudentiss. Coppine, quod uti cæteris in rebus, ita in hac quoque sa-
pienter instituisti vitam. Ut enim audio, te totum ad Dei cultum, ad Religio-
forum hominum consuetudinem, ad rerum divinarum considerationem insi-
nuas; qua in re novum mihi Socratem exhibes, ut eum ille neglecta ex-
disciplina, quæ de Natura est, quod abstrusiss. rerum causas rimari, & perve-
stigare posse dssideret, se totum ad eam, quæ de moribus est, disciplinam
contulit, ita Tu non absimiliter intelligens solertiam, & diligentiam nostram,
quantum par esset, quantumque vellemus, in rebus humanis haud quaquam
proficere, ingeniosè prorsus, & arguta ratione te confers ad earum, rerum
studium, & meditationem, in quibus operam pergere nequaquam possis:
Quæ tuæ vitæ insimulatio non modo tibi, sed amicis tuis futura est usui, quippe
qui dignis, sanctisque præcibus tuis multa se à Domino consequi posse confi-
dant. Aretii 19. Junii 1452.

Ex eodem lib. 2. Hieronymus Francisco Coppino &c.

Nullas umquam ad te literas dedi, quin foenus abs te acceperim, equidem gra-
vis semper semperque ornatas ex te soleo legere: sed in his ultimis, quæ ex
Bononia scribis, te ipsum vincis; In quibus ea gravitate, copia, ornatu de
rebus divinis disputas, ut cuius vel rudi facile sit delicias tuas, & laudam su-
pellestem intueri; Solent plerique ex isthac Civit. Bonon. humanarum rerum
sapientiam reportare; tu vero utrumque genus retulisti, & humanæ sa-
pientiæ, & divinæ. Ac propterea splendorem orationis utrique generi con-
iunxisti, & ne tibi Peripateticum decisset aliquid ad felicitatem, facile pas-
sus es externa quoque bona cumulari vendere, ut ad Dei cultum, ad con-
templationem supernæ Patriæ, ad virtutem, & beatitudinem comparandam
desit nihil &c. Aretii 3. oct. 1452.

Ex eodem lib. 2. D. Franc. Coppino electo Episc. Interamn. &c. De Præfatu
tuo equidem non minus gratulor, quam si ad me ipsum is honos esset delatus;
Illustrè sane indicium fuit, & aperta conjectura Pontificalis de te tum existi-
mationis, tum benevolentie, absentem, ac multis terrarum interstitiis di-
sparatum, præter Curie consuetudinem, extulisse &c. 26. Aprilis 1458.

Ex eodem lib. 2. D. Franc. Coppino Interamn. Episc. &c. Dii mihi vertant in bo-
num, quod bina, & insperata lætitia eodem tempore sum affectus. Altera,

quæ

quæ paulo prius evenit, ut Alexium & studiosissimum tui, & mihi amicissimum hac tempestate viderim; Altera quod ex ipso Alexio Florentiâ veniente intellexi, præstantiss. „ Dominationem tuam ex remotiss. extremisque Angliæ „ partibus tandem nobis, & expectanti Etruriæ redditam esse. Quarto jam „ anno à nobis abfuisti; quo tempore varii de te rumores perlati sunt tum „ læti, tum tristes: Pertulerat aliquando fama hostium copias tua virtute, „ solitudine, industria pulsas, deletasque esse, qua ex re amici tui magnam „ in spem erecti credebant fore, ut majori cum titulo, ac dignitate ad nos „ aliquando redires, quam hinc abieras. Rumor deinde longe diversus in- „ crebuit, exercitum tuarum partium esse concisum, & de tua quidem per- „ sona variæ fuerunt sententiæ, aliis affirmantibus, te superstitem esse, aliis „ te una cum tuorum exercitu occubuisse; In hac ancipiti, varique senten- „ tia nos hic Aretii supra bimestre fuimus, tandem didicimus te repertum es- „ se, posteaque in Gallia interfuisse novæ Francorum Regis coronationis; „ Nunc majorem in modum gratulor, te nobis, atque Italiæ redditum esse; „ & quamquam amplissimos honores illos, quos sperabamus, per hunc tuum „ reditum non es consecutus, non parum tamen nobis emolumenti, lucrique „ existimamus accedere, quod te ex extremis hostium faucibus, & viven- „ tem, & incolumem accepisse licuit. Ad illos verò honores eximios, vita „ comite, tua virtute, tuaque industria te ipsum in posterum comparabis; „ nunc satis est, quod pro tuo reditu, pro tua incolumitate amicis tuis appri- „ me liceat gratulari tibi. Vale 1462.

Ex eodem l. 2. Hieronymus, Religiosiss. Viro Domino Ignatio Monacho Congr. S. Justinæ, qui fuerat olim Dominus Franciscus Coppinus Episcopus Inter- amnenfis.

„ Varia esse vocationum genera non ignoramus; sæpe quidem illabitur, seque „ insinuat peccatorum mentibus Salvator noster, dulcedinem quandam, & „ præglustationem supernæ illius, beatæque gloriæ secum afferens, & simul „ huius nostræ fragilis, casuræque vitæ vanitatem ostendens, & ante oculos „ ponens. Sed quoniam semen inter spinas cecidit, à sollicitudinibus & divi- „ tiis, & voluptatibus sæculi sæpe numero suffocatur, fructumque non re- „ fert; fortiora tunc remedia morbis nostris, & antidota acriora præbentur, „ ut tribulatione vexati reditum, recursumque habeamus ad Deum, & quem „ florentibus rebus agnoscere neglexerimus, procella sævientie noscamus. „ At sunt nonnulli tam duri animi, tamque fortis, ut aspera quæcunque to- „ lerando superent potius, quam ab amore sæculi divelli patiantur: restat „ his tertium Salvatoris antidotum, quod magnum profecto dilectionis est „ signum, & divinæ benevolentiæ in nos illustre indicium; Ut qui nec blan- „ dititiis delinunt, nec tribulatione vexati ad Deum redire proponimus, vi qua- „ dam, & impulsu divinæ manus attracti redeamus. Hoc genus conversionis „ Paulus Apost. expertus est, cum prostratus ad terram, & tremens, stu- „ pensque dixit, *Domine quid me vis facere?* & ex persecutore factus est vas „ electionis; Hoc idem Conversionis genus sensit, & alter Paulus primus „ eremi cultor, qui persecutionem fugiens, quæ sub Decio, ac Valeriano „ inflata est Ecclesiæ, ad montium deserta confugiens, dum persecutionis „ finem prætolatur, necessitatem in voluntatem vertit. Hoc item tertio „ conversionis genere te nunc vocari à Domino videor intelligere; nam „ quod primam vocationem senseris, testes sunt pleræque Epistolæ tuæ tum „ ex Bononia, cum ex aliis locis ad me datæ, quæ & timorem Dei, & con- „ temptum Sæculi præferunt. Testes sunt etiam Religiosi viri, quibus ubi-

I

„ cumque terrarum positus adhæsisſi, quos obſervavi, quorum amicitias, &
 „ conſuetudinem tantâ devotione coluiſti. Quod item ſecundam vocationem
 „ ſenſeris per tribulationis æſtum, mortes præſtantiffimorum fratrum, ne-
 „ porumque tuorum, atque uno ſimul tempore totius domus, ac ſamiliæ tuæ
 „ interitus, & ruina teſtantur. Quibus ex rebus cum facile intelligeres va-
 „ nam, fallacemque eſſe huius ſæculi beatitudinem, captivus tamen, & ir-
 „ retitus illius amore tenebaris, quod exiſtimares pulchrum eſſe inter homi-
 „ nes excellere, & clarum, glorioſumque nomen tibi ipſi comparare. Quod
 „ tua induſtria partim aſſecutus es, partim etiam majorem in modum aſſequu-
 „ turus eras, niſi te violenta manus Domini his laqueis potenter exemiſſet.
 „ Hæc profeſſo vera eſt, & certa apud Deum gloria pro Deo ignobilis fieri.
 „ Is demum glorioſus, & clarus eſt apud Deum, qui ſe apud homines, & ef-
 „ ſe, & haberi cupit obſcurum, denique amat Deus humilia, ſuperba deji-
 „ cit, tantoque apud ipſum inclyti, & excellentes erimus, quanto nos ipſos
 „ humiles præbuerimus, & deſectos. Haſtenus ego te verſatilis, mirabiliſ-
 „ que ingenij in rebus gerendis ſæculi cum exiſtimavi, tum aliis etiam præ-
 „ dicavi; Nunc cum ad rem Monachiſcam, ſeu voto, conſilioque tuo, ſeu
 „ fato quodam, ideſt Dei voluntate impellente contuleris, magna me tenet
 „ ſpes fore, ut ſi in re ſæculari clarus evaſiſſi, longe clarior in hac Monachi-
 „ ca ſis evaſurus. Primum quod is, cui militaturus es Domini, ſummâ ju-
 „ ſtitia eſt, ſummâ æquitate conſpicuus, nec ullus apud eum ipſum ingrati-
 „ tudinis uſpiciam repertus ſit locus. Deinde quod in rebus ſæculi multum ſibi
 „ ſemper virium fortuna vindicaverit, prudentia minimum. Ad religionem
 „ autem, & verum Dei cultum fortuna aditum invenire non poteſt, ſed
 „ omni ex parte ſapientia, prudentiaque dominatur. Damna quidem, ac
 „ diſpendia, ſeu corporis, ſeu rerum externarum, quibus in rebus fortuna
 „ ſuas vires oſtentat, apud bonos, & veros religioſos deputantur in lucro,
 „ dicente Apoſtolo, *cum infirmor tunc fortior ſum: Et Virtus in infirmitate*
 „ *perſcitur*. Hortor igitur præſtantiam tuam, ut quantum in re ſæculari,
 „ cura, induſtria, ſollicitudine proſeciſti, tantum nunc in divina proſicias.
 „ Ego te viſere majorem in modum, teque amplecti deſidero. Spero equi-
 „ dem præcepta, inſtitutaque vitæ meæ abs te ſaluberrima mutuari, & alia
 „ quædam tractare coram aveo minime credenda literis. Vale Aretii die 1.
 „ Julii 1463.

Ipſe autem Coppinus in ſupra memorata Deſenſione à nobis ad Analeſta traſmiſ-
 ſa, conatur omni ex parte ſeſe purgare, & innoxium oſtendere, Deum, An-
 geloſque conteſtans, ab omni ſe rapinarum genere, auri, argenteique cupi-
 dine longe alienum, manus continentiffimas habuiſſe, propriam paupertatem
 in argumentum adducens; Partes omnes fidelis, ac ſæculi Miniſtri labore
 ſummo, ac improbo ſpretis, victiſque difficultatibus, ac mille periculis jugiter
 impleviſſe, Statum Angliæ reformaviſſe, & ad Eccl. Rom. ſummique Pont.
 obſequium, ac obedientiam reduxiſſe: Omnia verò ſibi objecta crimina contra
 juſtitiâ, & veritatem, ab Invidiorum artibus, ac fraudibus proceſſiſſe, pe-
 tens proinde enixiſſimis precibus, ut deſenſionis copia, juſtice judici audien-
 tia ſibi concederetur; quam tamen cauſam cita moris æterno, veroque, ac ju-
 ſtiſſimo Judici, qui juſtitiâs judicabat, decernendam commiſſit.

De Ignatio Coppino in noſtris Regeſt. Ms. pag. 47. „ ita, Ignatius à Prato Pro-
 „ feſſus S. Pauli Epifc. Interamnenſis deponitur à Pio II. & ſit Monachus an-
 „ no 1463. die 2. Martii.

JOANNES à BURGUNDIA in Cœnobio S. Juſtinæ Patavinæ Congreg. no-
 ſtram

stram Ingressus est ann. 1430. Fuit Cubicularius Eugenii IV. Generalis Congr. Vallisumbrosæ, & postea Episcopus Parentinus in Istria. Ita Regestum Ms. nostrorum Monachorum à D. Gratiano à Mediolano confectum pag. 8. quod ibidem in Biblioth. S. Sempliciani existit, & me visum an. 1688. Sed de eo nihil in Ital. Sacra Ughell. neque in Appendice Nicolai Coleti tom. X.

JOANNES DE PRIMIS natione Siculus, patria Messanenſis, in Conobio S. Just. Patav. Monasticæ Regulæ nomen dedit an. 1422. die 24. Junii sub disciplina Ludovici Barbo jam grandis natu. Fuit Vir insigni pietate, ac doctrina; Abbas primum ejusdem S. Justinæ; ac postea S. Pauli de Urbe datibus vicibus, & nostræ Congreg. bis Præfex, & 15. annorum spatio Definitor. Ab Eugenio IV. Pont. Max. creatus fuit Episcopus Catanensis in Sicilia anno 1445. Anno verò sequenti 1446. in Sacrum Cardinalium Collegium cooptatus titulo S. Sabine ei attributo. Scientiarum omnium Iycæum, seu ut dicunt *Universitatem*, ad totius Siciliæ commodum, & splendorem Catana instituit, obtentis ab eodem Eugenio IV. & ab Alphonſo Siciliæ Rege amplissimis Privilegiis. Card. dignitatem tres tantum annos retinuit, nam an. 1449. die 12. kalendar. Febr. satis concedere coactus est Neapolitin S. Severino, ibidem sepultus.

De eo S. Antonin. in Chr. p. 2. tit. 15. pag. 23. §. 2. ubi narrans Institut. Congr. Casin. „ Ex qua etiam (inquit) per ipsum (Eugenium IV.) pileatus est rubro Ven. Vir Religionis zelator D. Jo: Siculus Abbas S. Pauli. Arnol. Wion Lign. Vit. par. 1. lib. 2. cap. 19. pag. 211. in Cardinalibus Ordin. nostri, & par. 2. cap. 6. lib. 5. pag. 486. & 587. in Præfidentibus Jac. Cavac. Hist. S. Just. lib. 5. pag. 222. Successit Mauro Papiensi D. Joannes Messanenſis Siculus, fuitque Abbas tertius S. Iustinæ, fustulit publicam viam, quæ per hortos in publicam plantitiem ferebat, magno quidem commodo disciplinæ, & securitatis Monachorum; promovit etiam ædificia à Ludovico Barbo inchoata; præfuit an. 1438. per annum tantum, nam jussu Eugenii IV. Romam profectus Monasterium S. Pauli optime gubernavit, donec ab eodem Pontifice Card. S. Sabine pronunciatus est; „ laudat insuper eum Cavac. Sanctitatis, & eruditionis nomine; mirabilisque prudentiæ, ac dexteritatis in negotiis Principum obeundis, & continentis vitæ, & retentiæ Monasticæ disciplinæ exemplis, clarissimum deprædicat. Io: Baptista de Grossis in Decac. Catan. tom. 1. chorda 2. modulo 5. „ Io: de Primis Nicolao de Tedeschis per omnia compar purpuratorum „ Patrum Senatui adscriptus an. 1447. Patriæ Scientiarum Academiam universæ Siciliæ Scholam, Catana sistendam ab Eugenio IV. & Alphonſo Siciliæ Rege impetravit, fato tandem consecravit anno 1449. „ & chorda 9. modulo 6. fol. 143. Honuph. Panvin. in utraque Epitome Alphonſi. Cicer. in Vita Eugenii IV. Plac. Puccin. in Appar. Hist. de Illustr. Abbatie Florent. Viris pag. 11. ubi asserit, eum fuisse etiam Abbatem S. Mariæ Florentinæ anno 1440. sed paucis tantum mensibus, vocatque eum vitæ inculpabilis virum, & tamē peritiss, ut bis Præfidentis Congregationis esse meruerit; Eugenium verò IV. in arduis Sedis Apostolicæ negotiis ejus opere à semper usum fuisse obijcit tandem Neapolitin S. Severino eum odore Sanctitatis an. 1449. citatque de eo agentes ex nostris, præter Cavac. & Arnold. etiam Cherubinum Myrthium in Hist. Sublacen. Corneliū Margarinum, Hieronymum a Potentia, & Constantinum Cijetanum, & etiam in Chron. Abb. Florent. fustis pag. 39. ubi Abb. etiam fuisse S. Petri Perusini asserit: Virum absolutæ doctrinæ, negotiorum Rom. Curie, & Christianorum Principum expertiss. vocans, à

II

* De eo in
BIN. L. A.

* Omnes illi
clausi Autho-
res prater in-
sum, & Jos
Baptistam de
Gressu, Mes-
siassem, non
Casinensem,
tam d. cum s.
cut etiam legi-
tur in ejus E-
pigrapha, ut
infra C. 4.

* Ad Metr.
del. not. 8.

* In lib. sup.
lib. 19.

Nicolao V. Neapolim ad Regem Alphonsum pro arduis Ecclesie causis mis-
sum, in Domino quievit an. 1449. die 21. Januar. citatque prater supra al-
legatos Authores etiam Alph. Ciacc. in Vita Eug. IV. * Bartholomæus de Ale-
xandro à Paternione in Chron. Monast. Catanen. inter viros Scientia illustres
n. 2. post Nicolaum Tedeschi Abbatem Panormit. & Card. merito collocat Jo:
de Primis „ D. Gio: Primo di Catania. . . . Abbatem di S. Paolo di Roma „ nell’
an. 1445. fu fatto Vescovo di Catania, e Visitatore Generale sopra li Ve-
scovi, e poi nel 1446. creato Cardinale: * Questi benchè non abbia stam-
pato, ne composto alcun opera, si dimostra però, quanto fosse stato arri-
chito d’ogni Dottrina, per aver ottenuto il Privilegio dell’ Università de
studii publici in detta sua Patria ad instar, è con tutti li Privilegi, e premi-
nenze, che gode l’ Università di Bologna, (lo che singolare sino oggi lo
trattiene nel Regno di Sicilia) dalla Santità di Eugenio IV. nell’ an. 1444.
per Bolla data in Roma à 22. Aprile, e confermata da Alfonso Re d’ Ara-
gona, e di Sicilia nel detto an. 1444. sotto il dì 28. Maggio in Napoli nel
Castel nuovo: se ne morì nell’ an. 1449. „ Gabr. Buc. in Men. ad diem
27. Sept. ubi cum b. mem. Virum, Cuculli, & Purpure, Ordinis, & Eccle-
siae ornam. Sanctitate, & eruditione, extra ambitionis, & avaritiae nota m.
continentis denique vitae, ac roboris in dignitate Monachalis modestiae, & di-
sciplinae exemplo clarissimum vocat, citatque etiam Belforest. Annal. nostr.
Bened. Nicol. Comn. Pap. Hist. Gymn. Pat. tom. 2. l. 2. c. 6. num. 26. ubi
cum Alumnum illius Gymnasii fuisse narrat, & ex Salomoni doctissime Jo: no-
strum in eodem Patavii Lyceo refert.

In Libris Ms. Epistolarum Hieronymi Allioti paulo ante in Ignatio Coppino
laudatis, legitur sequens ad Joannem Siculum Epistolā ex lib. 8.

Hieronymus Aretinus Rfmo Patri, & Dño Dño Joanni Siculo Cardinali S. Pauli.
„ Cum primum est auditum ad amplissimum Cardinis gradum provectam fuisse
„ Dominat. tuam, miro applausu gratulati sunt omnes, qui nostrum hunc
„ Ordinem profitentur. Eam gratulationem forte quispiam levior ex tanto
„ numero Monachorum, vel ad amicitiam, & benevolentiam tuam, vel ad
„ pompam Ordinis nostri retulerit; Maxima pars, & sanior non ita tibi gra-
„ tulabantur, quippe quem scirent ista contemnere, sed ipsi nostro Ordini
„ propemodum extincto, quem sperarent à tua Dominatione, & juvandum,
„ & sublevandum: Jejuna quidem, & arida gratulatio est ea, quam solemus
„ amicis persolvere temporales honores, aut dignitates consecutis. Quid
„ enim gratulandum sit hominibus morituro? Sed vera, & solida gratula-
„ tio est, quae tota in Domino sit secreta, & disjuncta ab humanis rebus,
„ aeternisque conjuncta. Itaque cum firma, & robusta spes omnibus nobis in-
„ fideat non modo per te conservandum esse Ordinem nostrum, sed etiam
„ augendum, sane intelligimus nostrarum esse partium cum forte aliquid
„ emerferit contra ipsum ordinem, certiore facere Dominationem tuam,
„ tuarum verò, cum certior factus fueris, strenue, viriliterque pugnare
„ pro ipso Ordine defendendò. Longum sit exponere quos Monasteria die-
„ bus nostris nostro Ordini sint adempta, nam cum retroactis temporibus
„ noster hic Ordo defensore caruerit, ceteri Religionum Ordines adversus
„ hunc solum conjurasse videbantur, eundemque ad pradam, & disceptio-
„ nem publicam designasse: memini ego per aetatem nostram, & in Floren-
„ tina Diocesi, & in Pisana complura membra, & Monasteria à nostro cor-
„ pore dissecta, & detruncata, aliis Ordinibus fuisse inserta. In hac vero Dice-
„ cesi Aretina tria equidem opulenta Monasteria ad alios Ordines traducta
„ esse

esse constat: Nunc de quarto diripiendo agitur, quod nisi per te defendatur, actum de illo esse video. Vacat in praesentia Monasterium S. Martini de Alpino huic Civitati propinquum ad quinque millia passuum: Id per tempus foelicis recordationis Eugenii Pontificis annexum, & unitum fuerat Monasterio Fratrum S. Brigittae extra moenia Florentina. Et nunc ajunt eam unionem, quae nunc sortiri videtur effectum, confirmatam esse à SSmo D. N. Legi ego forte aliquando literas unionis, & plura in illis esse perspexi, quae frivolam, & invalidam faciant. Nam neque verum valorem exprimunt, & Monachis praeterea carere affirmant Monasterium illud, quod quam sit erroneum, & à vero devium monstrabit Capitulum illius Monasterii proxime congregandum ad veri Abbatis electionem: Animadvertite quæso quam brevi tempore creverit, S. & Venerabilis Congreg. S. Justinae, quæ te in Christo genuit: & pro qua dilatanda tu ipse tantopere insudasti: Nonne igitur sperandum est, quod orantibus Fratribus, & cooperante Domino eadem, quæ te genuit Mater, in posterum secunda prole sit augenda, seque ipsa in dies singulos futura sit major? Nemo sanæ mentis hoc ambigit, Sed dic obsecro Pater, si nostri Ordinis Monasteria ita quotidie diripiuntur, ut cernis, ubi crescens residebit Venerabilis illa mater tua, cum jam nullus locus nostri Ordinis ad eam suscipiendam pene sit reliquus? Num forte speras à Fratribus S. Brigittae posse loca, & Monasteria mutari, ad quæ Venerabili Congreg. S. Justinae palmites suos extendat: nùm à Camaldulitis? nùm à Canonicis Regularibus? qui omnes ad prædam nostram accincti, Spoliis nostri Ordinis ditati sunt. Hac de re scribit ad SS. D. N. Rev. Pater Dominus Episcopus Aretinus. Scribunt, & Priores Civitatis; Scribo ego misellus ad Dominationem tuam, qui peccatis meis exigentibus in hæc tempora sum reservatus, ut interitum, & desolationem nostri Ordinis cernam. Oro igitur te pater optime D. colendissimè licet corpore absens, mente tamen, & cogitatione praesens, & lacrymis affluentibus, & ad genua Dominat. tuæ provolutus obsecro, ut cum divino munere, quod nemo dubitat, defensor, ac propugnator nostro Ordini datus sis, & in Sacratissimo Cardinalium Collegio collocatus, hoc onus subire, hanc injuriam propulsare ab ipso nostro Ordine velis, & quemadmodum per superiores mentes defensionem suscepisti pro Monasterio S. Domini Pisano, quod nostri Ordinis, à FF. Prædicatoribus impetebatur, ita nunc quoque eadem virtute tuearis Monasterium hoc nostrum, quod à præfatis Religiosis S. Brigittae nimium ambiciose cupitum est. Si enim boni sint viri, quemadmodum haberi volunt, nec nostra debent diripere, nec falcem mittere in messem alienam, & quamvis non possint modo omnia loca nostri Ordinis per observantiam reformari, poterunt tamen succedente tempore, cum & numerus interea Monachorum observantium augendus sit, maximè illorum, quos paritura est sanctissima Mater tua, & ipsa interim instauranda; modo illis diligentes præficiantur Abbates nostri Ordinis; Erit praesentium lator Dominus Michael vir prudens & diligens, quem Rev. Pater Dominus Episcopus Aretinus operat in Abbatem præficere dicto Monasterio, & in quem eligendum, quantum ego percipio conjectura, vota Monachorum, & Capituli prona sunt. Eum ipsum commendando Rmæ Paternit. tuæ, quam Deus, & Dominus noster nobis, atque huic Ordini in longa tempora servet incolumem. „ Ejus sepulchro in veteri Ecclesia S. Sev. ante Aram max. hæc insculpta fuerunt carmina.

I

*Unica Cardinei fueras, qui gloria catus**Hæc te petra tegit Messana manibus ortam,**Almas inter hunc animas letaris Olympo.**Inclita Parthenope, dum tu moraris in illa**Quum tibi vixaces mors invida subtulit annos**Unanimi quidquid condignum munere fama.**Scire datur studiis sublimi mente locasti**Longa tuum meritis clarum per secula nomen.**Non admittit supremæ dies, sua vixida Virtus**Namquam morte cadens, omni memorabitur ævo.*

Hic jacet Reverendiss. in Christo Pater Dominus Jo: de Primis Abbas S. Pauli, Monachus Casinensis, Deigratia, Tit. Cardinalis S. Sabine.

JOANNES BAPTISTA BERTUCCIOLUS Casenæ in Flaminia ortus apud S. Mariam de Monte, Monasticam regulam professus est an. 1479. die 8. Septembr. & postea ibidem cum Prioris Clausstralis munus gereret ob morum gravitatem, ac doctrinæ præstantiam ab Alexandro VI. Episcopus Fani in Piceno creatus fuit an. 1499. die 11. Septembr. Deinde sub Leone X. Lateranensi Concilio interfuit anno 1514. Obiit in sua Ecclesia, atque ibidem in Cathedrali tumulatus est an. 1518.

Agnot de ço Arn. Wion Lign. Vit. p. 1. l. 2. c. 42. pag. 313. ubi cum suo munere strenue sanctum dicit, ex Epistola D. Angeli à Carpendulo Cœnobio Casenatis Decano Ferd. Ughell. Ital. Sac. tom. 1. pag. 716. primæ editionis, editionis vero secundæ col. 667. Nicol. autem Coletii in Addition. ad hunc locum, subdit „ Hic Palatii Episcopalis partem, quæ ad Septentriem. „ vergit, ædificavit; ejusque gentilitia stemmata adhuc supra fœntas vi- „ surt. Primus ex Episcopis Fanensibus, qui regularis, ex Ipso Leo- „ nis X. dat. 13. Decembr. 1517. viridem galerum deferret; Eato suplaris „ est an. 1518. „ Gasp. Bernardinus Manzonus Min. Conv. in Chronologia Casenæ editâ Piss an. 1643. pag. 81. Felix Egger in Idea Oed. Hierar. Bened. l. 2. p. 2. dissert. 4. pag. 265. „ ob morum suavitatem, & præcel- „ lentem doctrinam à Deo, & hominibus honoratum, & amatum dicit „ Reg. M3. pag. 154. in margine. *Ex Priore Episcopus Fani, Vir doctissimus.*

JO: BAPTISTA GENTILIS nobili genere Genuæ natus in S. Catharina ejusdem Urbis Monasticæ disciplinæ jugum subiit an. 1679. die 2. Aprilis: Ad pietatem æque, ac ad optimas literas propensus, in utrisque insigniter profecit; divina itaque doctrina, multiplici eruditione conjuncta assatim intrusus, Sacris Concionibus obeundis plurimam operam impendit, adeo quidem feliciter, ut in præcipuis Italia, suggestis, Venetiis, nempe in D. Zachariæ Templo an. 1693. & Romæ in S. Laurentii in Damaso Basilica an. 1695. frequentissimo populi cætu, & singulari plausu fuerit auditus. Quo tempore ab Innoc. XII. Pont. Max. iussu est feria V. in Coena Domini ad Sacrum Cardinalium Collegium in Vaticano Palatio sermonem habere, quæ Concio celeberrimo per Quadragesimam Urbis Oratori demandari, solent; expleto autem quadragesimali curriculo, ab eodem Pontifice, accedente Genueusis Senatûs desiderio, humilique postulatione, Episcopus Adjacentis * in Corsica renuntiatus fuit, quam Provinciam, cum magno divini honoris, & animarum salutis zelo aggressus esset, immatura morte, vix expletis in Episcopatu sex mensibus, sublatus fuit an. 1695. die 2. Septembr. ætatis sue an. 37. erat enim graciosi corpore, ac affectu valetudine, concionandi laboribus parum idonea, quam proinde, iidem Concionum, Studiorum, ac itinerum labo-

* Col.

* Agnot.

* Anno expleto secundum Nic. Coletii ut infra.

res

res deteriore in dies reddiderant, Ejus pulcherrimæ, ac utilissimæ Con-
deones, illius fratri Carmelitæ discaleato cesserunt.

De eo Nic. Coleti Ital. Sacr. Ughel. tom. 3. col. 500. num. XL. edit. Vēnet.
1717. „ Jor Baptista Gentilis nobilis Januensis S. Bened. Congr. Casin. Mo-
nachus, Philosophus, ac Sac. Theologiæ Doctor, egregiusque divini Ver-
bi præco, Ordinis sui Decanatu perfunctus annorum 34. factus est Episcop.
„ Adjacentis die 13. Septemb. 1694. At vix annum in hac Cathedra federat,
„ cum illum mors rapuit eodem Sept. mense insequenti anni 1695.

JOANNES EVANGELISTA à Mediolano institutum nostrum professus ibi-
dem apud S. Petrum in Glassate an. 1524. die 15. Junii, in Monachorum no-
strorum Regeſtis dicitur creatus Episcopus, sed locus sedis minime exprimitur.

JOANNES STEPHANUS SENAREGA Patritius Genuensis in Monasterio S.
Benigni, quod inter vetera, ac nova moenia Genuæ situm est, Coenobiticam
vitam elegit an. 1659. die 8. Martii, ætate minoribus non minus, quam Schola-
sticis literis, quas Genuæ, in Monast. S. Catharinæ, alibi docuit, apprimè
floruit, quas scientias morum honestate, animi prudentia, cæterisque virtu-
tibus mire exornabat; Harum igitur fama permotus Clemens X. Pont. Max.
Episcopum Cuperſani * in Peucetiis, nunc in Provincia Terræ Bari, cum
renunciavit an. 1671. die 23. Febr. Eam Ecclesiam annis octo laudabiliter ad-
ministravit; ac tandem an. 1679. Genua redux, Neapoli gravi morbo cor-
ruptus diem clausit extremum.

* Converterſano.

De eo Aug. Oldoinus in Athenæo Ligust. pag. 367. & seq. „ Jor Stephanus Se-
narega Genuensis Monachus Benedictinus, Matthæi de Republicis Litera-
ria, & Genuensi optimo meriti, Nepos, sæculum nostrum illustratum,
calamo, tum virtutibus, sibi que viam sternit ad immortalitatem anno
enim sexto supra sexagesimum, Patriæ felicitatem, elogis, & carminibus
explicavit: ex eodem Soprano „ Sed de ejus Episcopatu nihil, quamvis
Athenæum Ligusticum an. 1680. Perusie impress. fuerit, Senarega autem an.
1671. Episc. creatus: quod equidem tam Oldoinus, quam Raphael Sopra-
nus, ex quo ille desumpsit, ignoravit. Nic. Col. in Addit. ad Ital. Sacr.
Ughel. tom. 7. col. 717. in Episc. Cuperſani num. XLII. „ Jor Stephanum
Senaregam, Patritium Genuensem, & in sua Casin. Congr. Sac. Theolog.
Doctorem, probitate, consilio, ac magnitudine virtutis vere præclarum,
idem Clemens XI. * 25. Febr. 1671. huic Ecclesiæ præfecit. Sui muneris
partes omnes cumulatissime implevit. Episcop. Palatium pari, & impen-
dio, ac magnificentia undequaque perfecit; cum in Patriam gravium ne-
gotiorum causa se contulisset, ad suam sponsam tandem rediens, Neapoli
acuta febri interceptus, omnibus munitus Ecclesiæ Sacramentis, corporis
exuvias an. 1679. reliquit in æde D. Laurentii Minorum Conventualium.
Fuit autem Senarega, antequam Congregationem nostram ingrederetur,
Carmelita discaleatus, inter Tyrones tantum, quamobrem Genuæ in Con-
ventu S. Annæ Fratrum Carmelitarum discaleatorum visitur ejus effigies ha-
bitu Episcopi Carmelitæ induti. Sed id qua ratione? cum Carmelitarum in-
stitutum minime professus fuerit, & quod potius est, non nisi Benedictinus,
Episcopus fuerit renunciatus.

* X₁ nam Cle-
ment. IX. an
no 1669. obitus.

JOSEPH LOMELLINUS nobili familia Genuæ tamen oriunda Neapoli natus,
ibidem in S. Severini Coenobio monasticæ militiæ rudimenta posuit an. 1615.
die 9. Octob. In Hispaniam, nescio qua de causa, profectus Salmanticæ Do-
ctoris lauream Sac. Theologiæ obtinuit, in nostra verò Congregatione per
omnes inferiorum munerum gradus, æquo semper meritorum pede calcatus,
ad

I

• Bisceglia •

ad Abbatis dignitatem ascendit, eamque variis in Monasteriis plures annos cum eorumdem utilitate retinuit, donec ab Innoc. X. Pont. Max. Alerienfis primus in Corsica, mox Vigiliarum * in Peucetiis, nunc in Provincia Terræ Barii, Episcopus creatus fuit an. 1652. die 26. Augusti. Quinque, quibus ibidem sedit annis, verbo, & exemplo ita se gessit, ut in se nullam optimi Pastoris partem desiderari permiserit; an. itaque 1657. die 31. Augusti ad bonorum operum præmia in cælis percipienda à Domino vocatus, piissime, ac felicissime in Domino quod dormivit.

• De eo in Ed-
ictis L. R.

De eo Benedictus Laudati in Brevi Chron. S. Severini pag. 342. „ Joseph. Lomellinus Genuensis Professor S. Severini Neapolis an. 1615. Salmanticæ Sacræ Theologiæ Doctoratus Lauream adeptus est. Religiosæ observantiæ exemplo clarus, fuit Abbas S. Severini, & Monasterii Cavenfis, ostendit magnum zelum pro conservatione regularis disciplinæ. Card. Lomellini germani sui voluntati obtemperans Episcopatum Vigiliensem suscepit, ubi optimi pastoris famam relinquens obiit an. 1657. die 31. Augusti. Nicol. Col. in Ital. Sacr. Ughell. tom. 7. edit. Venet. an. 1721. col. 95. num. 40. „ Joseph Lomellinus Neapolitanus, origine verò Januensis, D. Benedicti Ordinem ingressus in Congreg. Casin. humanas, divinasque literas ad miraculum ebibit, summosque honores facile pertingens, Abbas, & Visitator Generalis extitit. Ad hanc deinde sedem (Vigiliensem) assumptus, 26. Augusti 1652. cum jam antea Alerienfis * insula ei oblata fuisset, veluti Patet gregem suum amantissime fovit, suæque consulens æternæ salutis, suæ premium hujus mortalitatis diem meditari nunquam desit; quare sarcinæ deponendæ sibi tumulum in Cathedrali paravit, ubi appositus fuit decedens 25. Augusti 1657. sub hoc Epitaphio.

• Aleria in
Corsica •

D. O. M.

Joseph Lomellinus Januensis ex D. Benedicti familia Congreg. Casin. in qua per bis novem annos Abbatis munere functus est. Ab Innoc. X. ad Aleriensem Episcopatum assumptus, ab eodem ad hunc Vigiliensem deinde translatus, dum vivens mortem vacillaretur, sibi hunc tumulum posuit an. Domini 1656.

Jo: Canale in suis Carminibus Neapoli impressis an. 1694. pag. 309. narrat. Josephum Lomellinum, dum esset Abbas Monasterii Cavenfis, instituisse ibidem Accademiâ Occultorum, eique pro stemmate attribuisse Auroram cum lemmate, Pulchriora latent, ibique elegantem oden scribit in laudem ejusdem Academiæ, ejusque Authoris, ad D. Urbanum Carraram Sulmonensem Priorem Casinensem, ubi inter cætera, strophæ 4. sic canit.

*Dal Lomellino sol, che in manto nero
Riluce el' patrio Giano illustra, è onora
Nel virtuoso, è lucido sereno
Ecco spinta, ecco spunta oggi l' Aurora
Che questi monti indora
D' Accademico stuolo alba novella
L' aria Cavense fa serena, e bella.*

JOSEPH à NEAPOLI SS. Trinitatis apud Cavam Sodalis factus anno 1620. die 21. Junii in eodem Regesto pag. 229. dicitur in margine, Episcopus in Lustania nec amplius de eo hætenus, forte Episcopus fuit in Lucania.

ISIDORUS CLARIUS natus Clarii, quod oppidum est agri Brixiani, an. 1495. & an. 1517. Monasticum institutum suscepit Parmæ in S. Io: Evang. Floruit plurimum tum pietate, tum omnigena doctrina, præsertim Sacra. Abbas cum esset S. Jacobi de Pontida Diocesis Bergomen. interfuit Trid. Concil. una cum

cum Chrysoſtomo Calvini San - Gemilianenſi Abbate Cavenſi an. 1546. ut habet præter cæteros Philippus Labbè Conciliorum tom. 14. column. 751. feſſ. 5. Concil. Triden. an. 1546. Nec ita multo poſt, an. ſcilicet 1548. Abbas cum eſſet S. Mariæ de Caſena à Paulo III. Pont. Max. ejus virtutum, ac ſapientię fama commoto Episcopuſ Fulgineſ in Umbria creatuſ fuit. Septem, quibus in ea Cathedra ſedit annos, ſublimiorum virtutum, Patientię, Charitatis, Manſuetudinis, Humilitatis, paſtoralis ſolicitudinis, ac vigilantię ſe ipſum conſpicuum exemplar jugiter exhibuit, *Pretioſam in conſpectu Domini* illius mortem, quæ an. 1555. die 27. Maji ei ſœliciter contigit, id præcipuè teſtatur, quod ejus exanimatuſ corpus non ſolum quadraginta poſt mortem horis, ut in ſepulchrali inſcriptione à Fulginatibus ei poſita aſſeritur, ſed quadraginta etiam ſex poſt obituſ annis, incorruptuſ, & integruſ, ſuavemque ſpirans odorem repertuſ ſit, qua de re vide noſtram Bibl. p. 2. (ubi de eo, ejuſque lucubrationibus fuſiſſime pag. 49. uſq. ad 58. Nos hic tantummodo Elogiuſ, quod ei ſcribit nuperrime Fœlix Egger Idea Ord. Hierar. - Bened. I. 2. par. 2. Decade 2. pag. 263. & ſeq. exhibemus, cum cæteros, eoſque inſignes, Authores de eo agentes in eadem Bibliotheca diligentiſſime referamus.

22 Iſidoruſ Clariuſ Monachuſ S. Io: Evang. Abbas S. Mariæ Dei Genitricis Cæſenſe Congregat. Caſinen. Evexit viruſ eximia vitæ integritas ad Fulginatſ Episcopatuſ Cathedram: moruſ Sanctimonię ſœlici junxit vinculo exquisitiſſimam eruditionem, divinaruſ præſertim, ut Præſuleſ addocer, Scripturarum intelligentiam; cui acceſſit peritia linguarum Græcæ, Hebræicæ, Latine &c. dignuſ proinde, qui Concilio Trident. cum plauſu, fruſtuque inſigni intereſſet. Niſi ſeo aut in calamitoſoſ miſericordiſ, aut in contumelioſoſ mitiſ fuit. Cum quidam ad pacem cohortantem pro munere ſuo, Episcopuſ excuſſa palma inſigni colapho exciperet, perſiſtit immotuſ, ſibiſque ſimiliſ Iſidoruſ, & ea, qua cæperat, via perrexit. Sed ultriſ à tergo adfuit divina mox Nemekiſ, quando nefariuſ percuſſor, emota mente deſpiciens, longa, & miſeranda civibuſ fabula fuit. Tulere Præſuleſ mortem quam dolentiſſime Civeſ ſubditi, ad quadraginta horas ejuſdem pedes cum lacrymiſ deoſculati. Acquiſivit manſuetudiniſ, & doctri-næ apud Cæſiteſ lanreolam an. 1555. relictis pluribuſ ingenii ſui clariſſimiſ monumentiſ. Juliuſ Ambroſiuſ Iucenti in Ital. Sacr. Ughell. à ſe Reſtriſt. aucta &c. pag. 1203. Iſidoruſ Clariuſ è Clario ex Abbate S. Mariæ de Caſena Episcopuſ Fulgineſ 29. Januarii 1536. Adeo eluxit in Tridentino Concilio, ut à Patribuſ ejus dicta pro oraculo haberentur. Eccleſiaſtiſtico cenſuſ tantuſ in pauperes, & ſacro muneri neceſſaria diſperſit, non reſpexit carnem, & ſanguinem: Nepotem ſuum amandavit modico tantuſ munuſm viatico. Virginis Deiparę devotiſſimuſ, varia mirę doctri-næ ſcripſit, & plenuſ meritiſ ſumma cum opinione Sanctitatiſ evolavit ad ſuperoſ: quieſcit in Cathedrali 1555.

Agit quoque de Iſidoro Clario *Lud. Jacobilli* in Vitiſ Episcoporuſ Fulgineſ impreſſiſ ibidem apud Auguſtinuſ Alteriuſ an. 1626. ex quo hæc magiſ peculiaria delibamus. Jam Episcopuſ Sodalitatem XXII. nobiliuſ Viroruſ ſub invocatione S. Martini anno 1550. inſtituit, quoruſ caput eſt Episcopuſ pro tempore exiſtens, quibuſ cura eſſet pauperibuſ ſubveniendi, quæ Sodalitaſ etiamnuſ Fulgineſ perſeſverat, & floret. Tanto zelo ſalutiſ animaruſ æſtuabat, ut non ſemel in publicuſ Civitatiſ Palatiuſ ingreſſuſ, Magiſtratuſ, & Conſiliariuſ liberrime de eoruſ erratiſ redargueret, & ad bona opera exercenda,

* Itell.

I

da, servandamque justitiam vehementer adhortaretur. Imo ætatis tempore, nobiles commorantes in villis identidem conveniens, salutaribus Concionibus, ac Cælestibus monitis in viam mandatorum Dei dirigebat, verum se erga omnes Pastorem, Patremque amantissimum exhibens. Ecclesiasticos ritus sanctè adeo observabat, ut cum aliquando serotinum salutationis Angelicæ signum audiret, quamvis in via undique luto obsita reperiretur, non dubitaverit tamen supra lutum ipsum statim genua flectere, qua de re cum ab otiosis juvenibus derideretur, Isidorus eorum cæcitatem, ac vicem miseratus, & infelicem exitum prævidens, mærens dixit, *ah poverelli!* nec ita multo post omnes illi violenta morte perierunt. Cum vero à scelerato illo alapa percussus fuit Isidorus, id Jacobillus in Episcopali Palatio, & in suo cubiculo accidisse narrat; Isidorum autem proprios servos compescuisse, ne in nefarium insurgerent, neve de eo vindictam fumerent, quam tamen Deus etiam in hac vita abunde explevit mentis alienatione, usque ad mortem improbum mulctans. Illud etiam Isidori virtutem, & in suam Ecclesiam eximium amorem commendavit, nam cum quidam magnus Prælatus, Episcopus Fulginas fieri anxie optaret, Isidoro aliam, & quidem pinguiorum Ecclesiam offerendam curavit, renuit constantissime Isidorus dilectissimam Sponsam suam minime se deserturum, aut pro quacumque alia dimissurum pronuncians. At cum ille acrius instaret, atque ob id Isidoro per cuniculos molestias plurimas afferret, hic publice, ac privatim Deum exorabat, ut prius sibi vitam adimeret, quam unquam permitteret, Ecclesiam suam cum alia se commutare. Annuit piis votis Altissimus, nam paulo post Isidorus sinistra valetudine oborta, in Cælum migravit, nec tamen ille, qui ejus Episcopatum tam ardentem cupiebat, post Isidori mortem illum obtinuit, nam *Deo nolente nihil prodest labor.*

ISIDORUS della ROBBIA nobili gente Florentiæ ortus, ibidem in S. Mariæ insigni Cœnobio Monachis nostris adscriptus est an. 1603. die 31. Jan. An. autem 1642. die 10. Martii, ab Urbano VIII. cujus erat Consanguineus, creatus fuit Episcopus. *Petræ-Honorii* in Flaminia, successitque Ior della Robbia Germano Fratri, quem etiam morum suavitatem, cæterisque virtutibus plene expressit. Arcem Bertinorii, * antiquum Episcoporum Domicilium, restauravit, ibique more majorum perpetuo mansit, divinum cultum summa vigilantia, ac sollicitudine, sicubi collapsum fuerat, restituit, ubi vero integrum stabat, amplificavit. Sed dum optimi Pastoris partes omnes adimplet, molestissimo grandioris calculi cruciatu vexari cæpit, quo ut tandem levaretur, Bononiam se contulit, ibique sectioni fortiter se subjecit, & Chirurgus quidem calculum ex Vesica extraxit, sed Isidorus ex vulneris dolore paulo post expiravit 1656.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 2. col. 667. prim. edition. Roman. 1647. edit. verò Venet. an. 1717. col. 117. & seq. in Episcopis Foropopili, & Bertinorii „ D. Isidorus Della-Robbia Monachus, & Abbas Florentinæ Abbatissæ Ord. S. Benedicti, Ior Antecessoris Germanus Frater, vir suavissimis moribus, Fratri demortuo successit an. 1541. die 10. Martii. Novam „ Academiæ *Benignorum* fovit; Roccam Bertinorii, quæ ruinam minabatur; reparavit, ibi, ut in proprio suo Episcopio, Antecessorum suorum exemplo morari consuevit. Cultum divinum summa pietatis laude, & commendatione amplificavit: ex quo maxima sibi apud omnes gratiam conciliat, cui omnes longiores destinant annos. Sed Parca votum nostrum non exaudivit, cum bonus hic Præsul ex calculo diem suum obierit Mense „ Nov.

* Valgo *Erasmus* in *Rossigno*.

„ Nov. 1656. sepultus in Ecclesia S. Proculi Ord. sui. Plac. Pucc. in Chron.
„ Abbatiz Floren. pag. 115.

Isidoro V. Abbate Ctl.

„ D. Isidoro di Luigi della Robbia Fiorentino, nostro Monaco, ne fu Abbate
„ l'anno 1639. fece dipingere nel Coro il Quadro di S. Benedetto, è di S.
„ Mauro, che n'era divoto. Fu Abbate di Cajeta, d'Arezzo, di S. Cata-
„ rina, e di S. Nicolò del Boschetto di Genova essendo stretto Parente di Ur-
„ bano VIII., fu assunto al Vescovato di Bertinoro l'ann. 1641. Aggravato
„ dal mal di pietra l'anno 1656. fattosi condurre nel Monastero di S. Procu-
„ lo di Bologna per curarsi, è cavatagli dal Cirufico la pietra, poco doppo
„ passò all'altra vita li 4. del Mese di Nov. è quivi fu seppellito. Qui Puccin.
in eodem Chronico pag. 80. & iterum in Apparatu Historico de illustribus
Abbatiz Floren. Viris pag. 230. refert alium Isidorum della Robbia filium
Simeonis multo Isidoro Episcopo antiquiorem, alumnus ejusdem Abbatiz
Florentinæ an. 1579., & Abbatem item Florentinæ an. 1528. Leoni X. & Cle-
menti VII. percharum, à quibus pluries sibi oblatos Episcopatus humiliter re-
cufavit, defunctum Neapoli an. 1533. in S. Severino, dum Visitatoris munus
exerceret.

JULIUS MARIA ODESCALCUS Novocomensis, Ven. Servi Dei Innocen-
tii XI. Pont. Max. germanus Frater, Mediolani apud S. Petrum in Glaffiate,
relictò sæculo, sub D. Benedicti vexillo, ad Evangelicam perfectionem iter
arripuit an. 1633. die 19. Julii, tanto quidem spiritus fervore, ut ad selectio-
rum virtutum apicem brevi pertingeret: paupertatem præcipue, & integerrimam
castimoniam, quam perpetuo servavit, sed in primis humilitatem, quæ
virtutum omnium mater, & custos est, studiosissime coluit. Cum igitur
ejus Frater tunc Cardinalis Novariensem Episcopatum dimisisset, eodem pro-
curante, Julius Maria illi successit an. 1656. in ea dignitate cum annos XI.
sanctissime versatus esset, ad coronam justitiæ in Cælis percipiendam feliciter
migravit an. 1666. die 28. Augusti, omnibus, qui in lege Domini volunta-
tem habebant, maximum sui desiderium relinquens.

De eo Nic. Coleti in Ital. Sacr. Ughel. tom. 5. col. 730. ex Appendice tamen
tom. 7. ejusdem Ughel. addit autem Coletus, hæc „ Decessit Julius (non
„ Joannes) Maria anno 1666. die 28. Augusti cum maxima, tum prudentiæ,
„ tum pietatis fama Ecclesiam suam XI. annis gubernasset „ Lazarus Aug.
Cotta in Musæo Novar. edit. an. 1701. Italice Cella 2. pag. 191. & seqq.
„ Ad Episcopatum, quem Fr. Cardinal. qui postea Innoc. XI. dimiserat, eve-
„ ctus est an. 1656. & die 18. Dec. ab eodem Esso Fratre consecratus. Sum-
„ ma sollicitudine Ecclesiæ sibi commissæ præfuit an. XI. Domus in primis,
„ familiarque suæ maximam curam habuit, ut Ecclesiæ Dei diligentiam ha-
„ bere posset; otio eliminato, orationi, sacræ lectioni, audiendisque omnium
„ necessitatibus, & Ecclesiæ negotiis expediendis, tempus omne infumebat.
„ Tanta vero sapientia responsa, etiam in repentinis interrogationibus dabat,
„ ut eum divino lumine illustratum haud dubie crederent omnes. Communi
„ victu, communique mensa cum suis familiaribus semper utebatur, quam
„ sacræ lectione jugiter conditam volebat: Festis diebus Christiana Doctrina
„ inferiorem familiam diligentissime imbuendam curabat, quam etiam do-
„ ctrinam in tota Diocesi maxime promovit, non solum per Parochos, sed
„ etiam per semetipsum docens, & interrogans, cunctos etiam suos familia-
„ res, suoque servitio addictos laicos, bis saltem in mense præter solemnio-
„ res festivitates, noxis per sacram exomologesim expiatis, propriis ipse

I

manibus Eucharistico cibo pascebat; quotidie post coenam se coram, à tota sua familia Rosarium Beatissimæ Virginis, cum Litanis, recitari volebat. Erga infirmos, & pauperes liberalissimus, & munificus, omnibus beneficentiæ sinum aperiebat, cum Diocesim perlustraret, quod bis eximia sollicitudine, ac zelo peregit, non nisi magna frugalitate, parsinopia se, suosque alipatiebatur, ubique salutarium non minus operum, quam verborum documenta plebi, ac inferioribus Pastoribus relinquens. Cum autem à Cathedrali Ecclesia, quam sæpissimè frequentabat, magna semper omnium ædificatione, in suum Palatium rediret, Cacodæmones horribiliter exclamantes, eum in odium Sanctitatis, conviciis incessabant. Civés omnes nobiles, ignobilesque, eum admodum diligebant, ac in omnibus mirabantur; & quamvis pravi homines eum timerent, ob insignes tamen, rarasque virtutes non poterant non item amare. Sapienter, ac iuste, admixta semper severitati clementia, causas ad se pertinentes expediebat; sinceritatis, ac simplicitatis præcipuus amator, si quos harum virtutum cultores animadverteret, ingentibus beneficiis prosequabatur. Impudicitiam vero, cujus ne nomen quidem ferre poterat, implacabiliter infestabatur, denique Julius Maria alter Carolus à Basilica - Petri * dici meretur, fuit vir sanctissimus, ac dignissimus Episcopus Novariensis, Sancti Caroli Borromei alumnus, Clericus Regularis S. Pauli, doctrina, ac virtutibus omnibus conspicuus, quique obiit anno 1615. At noster Julius Maria anno 1666. cum in villam PP. Soc. Jesu, ut paulisper à laboribus quiesceret, fecisset, in lethalem morbum incidit, cujus vi die 28. Augusti, relictis terris, ad Cælum Novariæ migravit, summa omnium tam Civium, quam Dioecesanorum lætitia, ac dolore; in demortui cadaveris dissecta vesica calculi aliquot magnitudine ovum exæquantem reperti sunt, (qui sane morbus gentilitius, vel paternus dici potest, nam, & in ipsius Innocenti XI. renibus calculi miræ magnitudinis, ac formæ, qui perpetuos illi cruciatus afferebant, inventi fuerunt.) Inter lacrymas, ac suspiria Novariensium ab Episcopo Casalensi funebri, elegantique oratione fuit solemniter ei parentatum. Aliqui adhuc viventes fatentur, adamussim ea omnia sibi accidisse, quæ ab egregio hoc Episcopo multo ante prophetico fere spiritu prædicta fuerant, alii votivis tabellis ejus tumulo appensis, illius Sanctitatem, omnibus testatam voluere, quæ tamen jussu Apostolicæ Sedis inde sublata, repositæ sunt loco apto * Præter autem Lazarum Cottam scripsit Julii Mariæ vitam Franciscus Rovelli è Congregatione Somaſcha, quæ vita Ms. extabat apud Excellentissimum olim Principem Livium Odescalcum ejus fratris filium. Joannes quoque Franciscus Pisanus, & Bartholomæus Sorinus Novarienses, ejus acta singulatim descriperunt, quæ Ms. servantur Mediolani in Biblioth. Ambrosiana V. *Novaria* Miscell. Novarese 3. & 9.

Felix Egger Idea Ord. Hier. Ben. l. 2. p. 2. differt. 4 n. 5. pag. 283. „ Julius Maria Odescalcus, è Monaster. S. Petri in Glaffiate; Episcopus Novariensium, (in quo Benedictinæ gloriæ illustrem utique portionem peritus lector agnosceret) Innocen. XI. Frater Germanus. flor. 1665. „ Anno autem 1712. dum piæ curiositatis gratia legerem acta, seu, ut dicunt, *Processus* Ms. super Vita, Virtutibus, & Miraculis V. Servi Dei Innocentii Papæ XI. fortuito inveni pag. 771. à Candido Abbate Cassina Pontificio olim Cæremoniarum Magistro, in judiciali examine sic de Julio Maria Odescalchi dictum.

„ Devo pero dichiarare di non sapere se nel tempo che fù Vescovo di detta Città (di Novara) Monsignore D. Giulio Maria suo Fratello, il Servo di Dio dispo-

* Basilicæ.

* An scilicet
171. 1. quo Cotta
Vescum
suum in lucem
emisit.

* Innoc. XI.
qui cum Episc.
Novariens. dimisit
quandam
sibi ex eo personam
reſer-
vaverat.

„ disponesse come sopra dalla detta pensione (ideff in honestis puellis vel nupui tradendis, vel Deo in Monasterio consecrandis) ma è verisimile , perche il Servo di Dio haveva un'gran concetto della virtù del Fratello , il quale dava tutto quello , che haveva per l' amor di Dio, ed è morto in concetto di Santità , hæc ille , qui sane fuit vir probus , & integerrimus.

JULIUS DE VECCHIONIBUS à CASTELLO in Monasterio Sublacensi D. Benedicti Regulam Professus an. 1596. die 11. Nov. in Regeffo pag. 238. in margine dicitur, *Abbas, Procurator Generalis, Preses, & Episcopus*. Sed in universo Indice Episcoporum Italix Sacr. Ughell. tam primæ, quam novissimæ editionis non invenitur Julius de Vecchionibus, nisi fortasse fuerit Episcopus in partibus Infidelium, seu (ut dicunt) Nullatenensis.

L

AURENTIUS MARTINOTIUS nobili apud Senenses ortus stemmate, Florentix in Cœnobio S. Mariæ * nostris adjunctus est an. 1625. die 17. Augusti. Perusix studiorum curriculum sub celeberrimo per id temporis Petro Giliolo strenuè confecit. Anno Jubilei 1650. Romæ in Basilica S. Pauli inter Pontificios Pœnitentiariorum admittus fuit ab Innoc. X. Pont. Max. Creatus po-

L

* *Hadia.*

* *Montalcino*

stea Abbas, non ita multo post ab Alex. VII. Pont. Max. Episc. Montis Ilicini * in Ditione Senensi renunciatur an. 1656. die 18. Octobr. novem annis commissam sibi Ecclesiam fideliter administravit, nam anno 1665. major quinquagenario mortalem vitam reliquit, in Cathedrali Templo sepultus. De eo Ferd. Ughel. in Ital. Sac. tom. 1. col. 998. editionis Venetæ per Sebastianum Coleti 1717. Dominicus Gallus in libello Sac. Rituum, qui an. Jubilei 1650. in prædicta Basilica servati sunt. Nos etiam in nostra Biblioth. 2. par. Lit. L. pag. 70. Placidus Puc. in Chron. Abbat. Florent. pag. 163. „ D. „ Lorenzo di Martino Martinozzi da Siena 17. Agosto. Questi havendo fatto il corso degli studi in Perugia sotto il Magisterio del famoso Gligioni, „ fu Lettore di Filosofia, e Matematica, poscia Teologo, & Esaminatore di „ Lorenzo Robbia Vescovo di Fiesole; In tempo, che assisteva alla Chiesa „ Parrocchiale de SS. Simone, e Giuda, dal Serenissimo Ferdinando II. „ Gran Duca oggi regnante, fu spedito al Serenissimo di Mantova per affari „ importanti; Indi Priore di Ravenna, di poi Amministratore di questo nostro Monastero, poscia Abbate di Ragusa, & in fine per opera del medesimo Gran Duca, da Alessandro VII. creato Vescovo di *Montalcino*.

* *Fernic.*

LEANDER natione Foro-Julienfis Porciæ * natus, unde prænobili ejus familiæ, quæ ejusdem loci dominio gaudet, cognomen, optimi, ac laudatissimi Cardinalis Leandri Colloredi ex Sororis filia Nepos, Hieronymi Colloredi nuper Mediolani Gubernatoris Consobrinus, Patavii in D. Justinæ Cœnobio spretis sæculi illecebris, Deo militare constituit an. 1695. die X. Junii. Ibi melioribus studiis sub egregiis Præceptoribus Josepho Maria Sandio, & Seraphino Tanfio Monachis, strenuam cum navasset operam, haud ita multo post Scholasticas disciplinas ibidem docere jussus, præstantis ingenii, ac eruditionis laudem promeruit. Inde Romam accersitus in nostro D. Anselmi Collegio, Sacram Theologiam ad hujus ætatis genium, quod nimirum doctrinæ potius utilitatem, quam contemplationum acumina, verborumque strepitus amat, majore in dies nominis celebritate plures annos, ultra etiam præscriptum tempus ibidem tradidit. Itaque jure, ac merito Nostra Congregatio Priorem pri-

L

primum, ac deinde Abbatem eum renunciavit: Nec intra hos fines ejus dignitatum insignia, Nam Clemens XI. cognita ejus doctrina raræ prudentiæ conjuncta, in plurium Sacrarum Congregationum coetus eum aggregavit; Indicis nimirum, Indulgentiarum, ac Sacræ Visitationis *Consultorum*, Sacræque Inquisitionis *Qualificatorum*. At Innocentius XIII. qui post Clementem Christianæ Reipublicæ feliciter præfuit, propius eum sibi admovit, ac præ omnibus Urbis Theologis elegit, cujus opera, ac studio, præsertim in rebus ad Sacræ Inquisitionis Tribunal spectantibus, uteretur; & quò illustrioribus honorum titulis eum cumaret, non solum in familiarium numerum coopravit, aliisque extra Ordinem Congregationibus eum adscripsit, verum etiam Sacræ ipsius universalis Inquisitionis *Consultorem* creavit; quod munus quàm sit Romæ honorificum, inde potissimum constat, quod Regularium, nemini, præter consuetos ex Dominicana, & Franciscana familia, hætenus, quod sciatur, collatum fuerit, duobus tantummodò, *Bona videlicet, Et Norisio* exceptis, antequam Sacra Cardinalium purpura insignirentur. At Leander an. 1722. Monasterium D. Pauli extra Urbem, in minoribus Comitibus

* *Dicitur*...

* Neapoli habitis sibi demandatum, regendum cum suscepisset, magna etiam in gubernando prudentia, industria, vigilantia, cæterisque optimi Præfultus virtutibus exornatus statim apparuit; Nam sibi in primis parvus, communi victu omnino contentus, inutilibus quibusque sublatis impendiis, curas omnes, omnesque sollicitudines ad D. Pauli Basilicam instaurandam, ornandamque direxit. consecitque illic plurima, quæ spectatis Cænobii viribus, vix fieri posse credebantur. Quæque singillatim referre, neque hujus est loci, neque instituti; Arrisit captis fortuna, imò piis, ac generosis conatibus favit Deus; nam mox laudatus SS. Pontifex Innocentius XIII. re cognita, pro sua erga vetustissimam, Sacratissimamque D. Pauli Basilicam religione, ejusdem instauracionem, quantum præsens rerum conditio patiebatur, statim est aggressus, aliquot aureorum millibus, magnaue lignorum vi in egregium hoc opus jam erogatis, speque facta, ut novæ calamitates Christianum Orbem invasissent, longè majora se præstiturum. Præstitit id abundè ejus paulò post Successor Benedictus XIII. qui pietate in Deum, ejusque Templorum cultum impensè flagrans, decem alia Scutatorum millia in ejusdem Basilicæ instauracionem largitus est. Quo pecuniæ subsidio Leander fretus, non solum tectorum, ac maximarum Trabium reparacionem, & ingentium Columnarum * expolitionem, & illustrationem prosequutus est, sed novam etiam Porticum ad Januas Ecclesiæ, veteri jam fatiscente disjecta, insigni fornice excitato brevissimo quidem tempore construendam curavit, Canavario egregio Architecto, Urbis totius tum Civium, tum Advenarum gratulatione, & plausu, aliæque tam intra, quàm extra Ecclesiam accuratissimè perfecit, quibus Paulinæ Basilicæ instaurator benemerentissimus perpetuò audiat. Obtinuit insuper ab eodem Pont. Max. Benedicto XIII. amplissimum diploma pro Abbatibus S. Pauli, Datum Romæ an. 1726. mensis Februarii die 16. quo illis, dummodò Benedictionis munus percipiant *, Confirmationis Sacramentum, minoresque Ordines conferendi suis subditis etiam Regularibus Castro- rum sibi subjectorum, quæ sunt nullius Diocesis, facultas conceditur, aliæque prærogativæ tribuuntur, imò potius restituuntur nam antiquitus pluri- mas habuerant; condonatis quoque, ad favoris cumulum, expensis omni- bus, quæ ad idem Diploma expediendum requirebantur, quarum summa ad mille vel eo amplius scuta pertigisset. In Sancti quoque Calisti Urbano Hospi- tio ædificia in ampliorem, ac splendidiorem formam redegit, & insignem.

Bi-

* Antiqui præfatisque marmoris puncti, Et alibi coloris.

* Ab aliquo Episc. quod etiam idem Pont. Abbat. Casinensi Episc. veni, qui prius habens Diocesis, bene concessit.

Bibliothecam, quod à pluribus, à me verò maximè expectabatur, in conspicuo loco erexit, & optimæ notæ libris instruxit, in quam rem ego quoque, quam potui operam &c. libentissimè impendi. Interfuit Synodo Lateranensi an. 1725. sub Benedicto XIII. celebratæ, ut Abbas S. Pauli de Urbe; Anno denique 1728. ab eodem Summo Antifiste creatus fuit Episcopus Bergomenfis, consecratusque Romæ eodem anno, die.... nec adeo multo post renuntiatus fuit ab eodem Pont. S. R. E. Card. & gravioribus Christiani Orbis negotiis in præcipuis Sac. Congregationibus admotus: qui an. 1730. Episcopatum Bergomen. dimisit, Romæ deinceps in perpetuum mansurus.

De eo Angelus Maria Quirini (de quo supra) in Notis ad Dissertationem suam de *Monastica Italiae Historia conscribenda*, Romæ impressa an. 1717. pag. 94. nota ad pag. 55. lit. B., Hac tempestate literas in Congr. Casinen. non me, diocriter florere (absit verbo invidia) satis probat, ut intra domesticos parietes continear, nobile Professorum par, qui hic Romæ in nostro Casinensi Collegio studia moderantur, videlicet Leander Porcia, & Bonaventura Finardi, ambo in officio suo, quòd eo magna cum laude fungantur, ultra sexennium legibus statutum, auctore Esmo Card. Pantiatico beneficentissimo Casinensium Proteſtore, summique Pontificis Decreto perennere jussi, ambo Venetæ Reipublicæ dominationi subiecti, eoque libentius honoris causa à me nominandi. Ille Theologiæ Lector Prior Lirinensis, splendidisque quatuor, ut dicimus, Congregationum titulis, quotquot adhuc neminem ex Regularibus, si unum Patrem Damascenum ex Franciscana familia excipiamus, obtinuisse puto, insignitus, Pontificiam munificentiam pluries expertus est, Alter &c.

Item Leonellus Crococalle, de quo Biblioth. nostræ 2. par. in Historia Abbat. S. Justinæ Patavinæ Ms. Italicè lib. 9. pag. 368. „ nuovo Argomento dell'inesplicabile sua attenzione al profitto della Gioventù negli Studj (loquitur de Ludovico Sy'lvatico nobili Patavino D. Justinæ Abbatæ an. 1702.) diè in Monasterio, e nella Città un'altra famosa Conclusione di Sacra Theologia sostenuta da D. Massimo Tavola di sopra commemorato assistito dal P. Lettore D. *Leandro di Porcia*, soggetto, che la nobiltà del nascimento rende più illustre col fregio delle Lettere, è che alla profondità della Dottrina unisce mirabilmente l'integrità dei costumi.

LEO MEDIOLANENSIS familiae Fidei, de Vico Mercato, institutis nostris imbuti voluit in Monasterio S. Benedicti de Padolryone agri Mantuani an. 1580. die 12. Martii, sicutque optimis literis affatim imbutus; Priorem Claustralem egit Romæ in Monasterio S. Pauli, mox Visitatorem Apostolicum, & Reformat. Fratrum Congregationis S. Ambrosii ad Nemus Mediolani, ubi nunc Minores Observantes, olim autem Fratres quidam Augustinenses S. Ambrosii ad Nemus appellati. Anno deinde 1605. die 7. Januar. à Clemente VIII. Pont. Max. creatus fuit Episcopus *Lavelli* in Apulia, & post annos octo ex hac vita discessit 1613.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 7. col. 1009. primæ edit. Romæ, edit. verò Venetæ apud Coletum col. 744. num. 30. Plac. Puc. in Chron. SS. Pesti, & Pauli in Glassiate cap. 130. pag. 263. In Reg. Ms. pagin. .... in margine *Episcopus Lavelli à Clem. VIII.* In alio Regest. Ms. pag. 56. dicitur reformasse etiam Fratres S. Hieronymi, qui tunc erant Jesuitæ, modo extincti, nunc autem ibi sunt Jesuitæ.

LUDOVICUS BARBO nobilis Venetus S. Georgii in *Alga* primum Canonicus; & Præfectus, mox à Greg. XII. an. 1408. Abbas S. Justinæ Patavinæ crea-

* Gratiani à
Mediolani.

L

creatus, Benedictinæ Regulæ ibidem collapsam observantiam, strenue, feliciterque restituit, cumque doctrina, ac morum Sanctitate apprimè excelleret, idem institutum in pluribus aliis per Italiam Monasteriis, qua petentibus, qua annuentibus Principibus, ac Summis Pontificibus, tum per se, tum per socios, in pristinum vigorem egregie reparavit. Hinc Congregatio Unitatis S. Justinæ, quæ postea accedente Sacratissimo Casini Montis Archisterio, Casinensis dicta est, coaluit, cujus assecræ ea morum Sanctitate, ac Monasticæ disciplinæ laude floruerunt, ut fere omnes alias Monasticas Congregationes, tam in Italia, quam in aliis Europæ Regionibus, vel reformaverint, vel instituerint, ut in alio Catalogo Reformat. aliarum Congr. à me exarato evidenter ostenditur; Ipse autem Ludovicus Cœnobio S. Justinæ an. XXIX. sanctissimè præfuit, quinque interim Præsidis munere perfunctus; Monasterium etiam S. Pauli de Urbe, concedente Martino V. recepit, & gubernavit, innumera omnis generis commoda singulis æque Cœnobiis, ac universæ Congregationi perpetuo afferens. à prælaudato Gregorio XII. ad Pisanum, ab Eugenio verò IV. ad Costantiense Concilium, tamquam unus ex Nunciis, & Oratoribus suis, directus est, à quo eodem Pontifice Eugenio IV. anno 1437. die 15. Aprilis Episcopus Tarvisinus renunciatus fuit, invitus quidem, & quantum licuit, reluctans, sed coactus parere, annis sex cum dimidio Ecclesiam sibi concreditam vigilantissime administravit. Interfuit, subscripsitque Concilio Florentino an. 1439. Tandem Venetiis an. 1443. die 19. Septembr. ætatis suæ 63. ad laborum, ac virtutum præmia percipienda in Cælos evolavit, multa Sanctitatis opinione in terris relicta. Corpus Patavii in Monachorum exedra jacet cum hoc Epitaphio.

*Mille quadringentis Domini currentibus annis
Quadragesima tribus, Septembris mense fluente
Progenie Veneta Barbo Ludovicus in Astris
Mente nitens, tumulo clausus sepelitur in isto.
Splendidus ille fuit, lucent virtute per Orbem
Quin etiam clement, humilis, super omnia castus
Alma Justinæ Patavæ tunc exitiis Abbas
Quum Sancti normam Benedicti consolidavit.
Illic Italiæ celebres lustrando per Urbes
Ornavit Monachis Christo famulantibus alto.
Concilio Sancti Præses, Præfatus, Et Auctor
Ecclesiæ pacem tractando, Schisma removit.
Eugenii quarti præcepto Præfatus Orbis,
Antistes nolens est Tarvisinus inunctus.*

De eo fusissime in nostra Biblioth. Lit. L. ubietiam undecimus, ac duodecimus Epitaphii versus explicantur; & Authores de eo agentes accuratissime referuntur. Iis nunc addimus Ferdi. Ughel. Ital. Sacr. tom. 5. col. 563. num. LXI. editionis Venetæ per Sebastianum Coleti 1720. „ Ludovicum Barbum „ nobilem Venetum S. Justinæ Ordin. S. Benedicti Abbatem Eugenius IV. „ Pontifex Tarvisinum adlegit Episcopum 1437. kalen. Maji, sed propemodum renitentem, quippe à Monasticæ vitæ instituto vix pateretur divelli. „ Præfuit ad sex annos, nihil de pristina vitæ rigore remittens, adeoque „ Tarvisinæ præfuit Ecclesiæ, ut nihilo commodior illi, quam in S. Justinæ „ Cœnobio fuisse videretur. Hic ille est, qui de Commendatario * Abbate „ S. Justinæ, factus regularis, Reformatorem se præbuit morum in eodem „ Cœnobio, exorsusque est nobilem illam Congregationem S. Justinæ, quam „ ho-

* numquam, fuit Ludovicus Abbas Comen. dat. S. Justinæ, sed Greg. XII. in Canonico S. Georg. in Algo. consecra. tus est Ab. regularis S. Justinæ Arimin. 1509. vide no. fra Bibl. par. n. pag. 81.

hodie Casinensem vocamus, à S. Benedicto propemodum alter, qui collatum in Italia Monasticum Ordinem reparavit, illustravitque; fato fundus est an. 1443. voluitque in Monasterio S. Justine in Capitulo sepeliri eius sequenti Epitaphio. *Mille quadringentis &c.*
Ludovicus Moreti *Grand' Dictionnaire Historique* tom. 1. pag. 354. Barbo (Loris) „ Senateur de Venise, vivoit dans le XV. siecle. Il reforma en Italie l'Ordre de Saint Benoît dans la Congregation de Sainte Justine de Padovè, dit du Mont' Casin. Le Pape Gregoire XII. l'en fit premier Abbé, & donna à sa vertu des loüanges, qui toutes sublimes qu'elles fussent, n'étoient pas toutefois au dessus de luy. Ce fut en. 1408. qu'étant Supérieur de la Congregation des Chanoines de Saint George, il travailla à cette reforme.

L

• *Conc. l. 4. c. 5. Hist. S. Just. Lemire in orig. Bened. Mauri. lib. 1. Mer. Octant rel.*

M

ARCUS PEDOCEA, vel FEDOCEA patria Mirandulanus, nobili familia prodiit, & in Cœnobio S. Benedicti de Padolyro ne agri Mantuani Monasticis votis se Deo dicavit an. 1544. die 21. Decembr. Pluribus virtutibus, ac scientiis floruit, præcipue Mathematicis, quas Sublaci in Monasterio Sanctæ Scholasticæ, alibique docuit. Fuit primum Generalis Procurator in

M

Romana Curia, ac postea an. 1566. creatus Abbas, Cœnobium S. Vitalis Ravennæ an. 1578. administravit; demumque à Gregorio XIII. Pont. Max. cui admodum charus erat, Episcopus Laquedonensis in Apulia renunciatus fuit an. 1584. quam Cathedram annos 18. cum tenuisset, ad caelestem Sedem Mantuæ in eodem ipso S. Benedicti Cœnobio per temporalem mortem migravit an. 1601. die 27. Januar. ætatis sue an. 80.

• *Lacedonia.*

Eum hisce verbis laudat Ferd. Ughel. *Ital. Sacr. tom. 6. col. 1030. & seq.* „ Marcus Pedoceus Mirandulanus Monachus S. Benedicti de Mantua Congr. Cassin. sui sæculi Mathematicus peritissimus, ex Abbate S. Vitalis Ravennæ delectus est Episcopus à Gregorio XIII. die 14. Maji 1584. Sedit vir probus, & doctus ann. 18. mortuusque est anno 1601. „ Præterea de eo agunt Arnold. Wion *Lign. Vit. par. 1. l. 2. cap. 46. pag. 384.* ubi eum in Mathematicis exercitatissimum vocat. Petrus Ricardatus in *Hist. Monast. Dial. 4. pag. 466.* „ Marco della Mirandola, della nobil Casa Piedochi, ancora è degno di questo nostro ragionamento, Abbate presente di S. Vitale di Ravenna, per esser egli esercitatissimo nella Aritmetica, e Matematica, nella quale scienza ha letto in S. Scolastica nostro Monasterio di Subiaco; & ne maneggi de negozj importanti vale assai „ Gabr. Bucel. in *Benedict. Rediv. ad an. 1584. Seraph. Pasol. de Vir. Illustr. Raven. par. 1. pag. 380.* Hieron. Faber in libro, cui titulus *Sæpe memorie di Ravenna* pag. 380. ubi Mathematicum insignem eum appellat; sed cum illum obiisse dicit in suo Episcopatu, profecto fallitur, cum omnia Monachorum nostrorum Regesta, cum decessisse in S. Bened. agri Mantuani concorditer asserant, Felix Egger in *Idea ord. Hier. Ben. l. 2. par. 2. dissert. 4. pag. 269.* ubi eum in Mathematicis exitum vocat, & iterum ibidem par. 3. dissert. 8. pag. 524. & seq. ubi idem repetit.

Ramus P. D. Marcus Pedoceus Mirandulensis hujus Cœnobii Alumnus, arduis, & præcipuis Congregationis Casinensis muneribus functus, nam ex Cellerario S. Benedicti Mant. primum, mox Procurator in Curia Romana effectus, postmodum ex Abbate Raven. ad Episcopatum Laquedonensem à

F

„ Greg.

M

Greg. XIII. electus est, Senio tantum confectus, & maturam prope mortem. prævidens, in. eum, in quo adolescens Religiohis primitias Deo sacratus obtulit, veniens, in eodem octogenarius cum cæteris Patribus Corporis reliquias sub quarto lapide ad novissimam usque tubam servandas reliquit anno Domini 1601. die 27. Januarii.

Qua voluit Marcus tumulari Præfui in Urna

Gratior ei toto non fuit Orbe locus

Scilicet inde Polos tandem pars optima adiret

Unde Deo vivens ore mutatus erat.

Ita in lib. Ms. Defunct. S. Benedict. de Mantua in eodem Monast. existente, pag. 88.

MARIANUS MANNUS Siculus à Xacca Professus Monasticam Regulam in Cœnobio S. Martini de Scalas extra Papormum an. 1521. die 24. Augusti, ab Arnold. Wione Lign. Vit. par. 1. l. 2. cap. 57. pag. 381. dicitur *Episcopus Nullatenensis*, & incertæ Sedis, ut etiam in nostris Reg. Ms. pag. 279.

MARINUS BADUARIUS Venetiis patritiâ familiâ ortus, ibidem apud D. Georgium Majorem Monachorum albo adscribi voluit an. 1617. die 19. Jan. ab Urbano VIII. Pont. Max. an. 1641. die 1. Julii Ecclesiæ Polanæ, sive Pacis-Iulæ in Histria præfuit; obiit an. 1648.

De eo Gabr. Bucelin. in Ben. Rediv. Felix Egger Idea Ord. Hierar. - Ben. l. 2. par. 2. dist. 4. decade 4. pag. 283. in Reg. Ms. pag. 61. Ferd. Ughell. Ital. Sac. tom. 5. col. 484. n. 37. edition. Venetæ, per Sebast. Coleti 1717.

MAURUS PROMONTORIUS nobilis Genuen. Ordinis, & Congregat. nostræ Monachus, D. Catharinæ in Urbe Genuæ Alumnus factus an. 1640. die 19. Febr. creatus fuit ab Innoc. X. Episcopus Albintimiliæ * in Liguria, & in Riparia occidentali an. 1654. die 22. Augusti. Ita Ferd. Ughell. Ital. Sac. tom. 4. col. 44. num. 4. edit. Venetæ an. 1719. quem tamen Marcum, pro Mauro vocat; quamobrem addit Nicolaus Coleti. Maurus [non Marcus, ut perperam appellatur ab Ughel.] cum diu hanc Ecclesiam laudabiliter rexisset, decessit 4. Jan. 1685.

MAURUS SPINULA nobili stemmate Genuæ natus, ibidem in Cœnobio S. Catharinæ Monachus, eidem Albintimiliensi Ecclesiæ præfuit; ut asserit Gabr. Buccel. in Bened. Rediv. ad. an. 1664. & ex eo Felix Egger Idea Ord. Hier. - Bened. l. 2. par. 2. dist. 4. Decad. 4. n. 5. pag. 243. Sed Ughellus nihil omnino de hoc Mauro Spinula, nec Coletus in Addition. nec Regesta nostrorum Monachorum, nec monumenta Cœnobiorum Genuensium; Quamobrem Buccelinum, & Egger lapsos hic puto, & Maurum Promontorium, cum Mauro Spinula confundere.

MICHAEL ANGELUS INUREA, Lucæ Mariæ, qui an. 1681. Reipubl. Genuen. Dux fuit, germanus frater, Genuæ item nobili familia prodiit an. 1632. an. autem 1649. in Casinensi Archisterio Monachorum cætui aggregari voluit di 10. Octobr. susceptumque Institutum, moribus integerrimis, modestia præsertim, ac singulari humanitate, ac optima cura œconomica illustravit, Abbas creatus, Sublacense Cœnobium, duodecim, quibus illud rexit annis, tot, tantisque emolumentis, ac beneficiis cumulavit, ut ejus potius reedificator merito dici possit: plurimum æs alienum dissolvit, Templum picturis, auroque exornavit, Sacrarium pretiosa suppellectili, candelabris, vasisque argenteis locupletavit, redditus, indeque Monachorum numerum auxit, Cœnobii mœnia undique restauravit, regularem disciplinam restituit. Itaque, quod hætenus in nostra Congregatione exemplo caruerat,

M

exacta multa cum laude sexennii administratione, jussu Innocentii XI. procurantibus supremis Congregationis Moderatoribus, ad aliud sexennium regimen ejusdem Monasterii ei prorogatum fuit; ut opus, quod bene cæperat, Deo adjuvante, perficeret. Ravennam postmodum translatus, ei quoque Monast. ingentes utilitates attulit, inter quas insignis est turris Campanaria, quæ paulo antea magno terremoto corruerat, ex pecuniis ab ipso paratis, post ejus obitum à fundamentis restituta. Sed dum ampliora commoda eidem medidatur, ad laborum, ac bonorum operum præmia in Cælis percipienda evocatus est an. 1687. bonis omnibus, ac rei Monasticæ zelatoribus, de ejus obitu, & amissione valde moerentibus. Cæterum cum majoris virtutis sit oblatos, meritosque honores, & dignitates contemnere, quam admisisse, egregia hac laude Michael Angelus minimè est fraudandus, cum ipse designatos sibi haud semel ab eodem Summo Pontifice Innoc. XI. accedente Genuensis Senatus desiderio, & studio, tum in Liguria Savonensem, tum in Corsica Marianensem *, & Acciensem unitos Episcopatus, invicta demissi animi constantia ultro recunaverit, cuculloque Monastico insulas omnes posthabuerit.

* *Epistola Testi-
la caput.*

N

NICOLAUS MARIA DE TEDESCHIS natione Siculus, Patria Catanensis natus est an. 1672. nobili admodum familia. Adolefcens Equitibus Hierosolymitanis, nunc Melitensibus nuncupatis, adscriptus, Monasticam paulo post militiam eisdem prætulit in Cœnobio S. Nicolai de Arenis an. 1686. die 8. Oct. In humanis, sacrisque literis miæ profecit. Theologiæ Doctor

N

in patrio Liceo renunciatus, eam facultatem Romæ in nostro D. Auselmi Collegio plures annos cum plausu docuit; cum Clemente XI. Pont. Max. Sacri Indicis Consultorem, sacræque Universalis Inquisitionis *Qualificatorem* creavit, moxque Episcopum Liparitanum dixit an. 1710. die 10. Martii, fuitque consecratus die 4. Maji ejusdem anni. Profectus quidem statim est ad suam Ecclesiam; sed paulo post iustis de causis Romam rediit, ubi ab eodem Pontifice Sacrarum Congregationum *Rituum*, & Examinis Episcoporum à *Secretis*, Sacræque Inquisitionis *Consultor*, & eorumdem Episcoporum *Examinator* fuit electus, quibus muneribus ejus doctrina, ac virtus omnino par, cunctis egregie satisfaciit; Defuncto autem Clemente, Nicolaus Maria Episcopatu Liparitano dimisso, ab Innocentio XIII. Archiepiscopatus Apamienfis titulum obtinuit; Nuper vero Concilii novissimi Lateranensis sub Benedicto XIII. Theologus fuit constitutus. Quæ omnia clare demonstrant, quanto jure cordati viri ad Ecclesiæ utilitatem, & Religionis nostræ decus Nestores illi annos adprecantur. Vide nostram Biblioth. L. N. ubi ejus opera enunciantur.

P

ETRUS MARIA ex Justiniana familia Genuæ Patria, quæ olim Chii in Mari Ægeio dominium obtinuit, Cassini Monachus factus an. 1704. 1. Martii, floret hoc ipso tempore varia eruditione utriusque generis, sacra videlicet, & profana, cujus pluribus lucubrationibus specimen dedit. Interfuit Concilio Romano sub Benedicto XIII. celebrato anno 1724; uti Procurator Abbatis, ac Monasterii Casinensis. An. autem insequenti 1726. ab eodem

P

P

dem Pontifice Maximo creatus fuit Episcopus Sagonensis in Corsica die 9. Decembr. & die 22. mensis ejusdem in Sacello Vaticani Palatii Beatissimæ Virginis dicato, quod S. P. V. Capellam vocant, ab ipso met Supremo Ecclesiæ Antistite Consecrationis munere decoratus. De eo, deque ejus literariis laboribus fufius in nostra B. bliothea, quam videsis. Ejus Pastoralis Epistola impressa Romæ an. 1727. ex Typographia Rocchi Barnabò postridie suæ Consecrationis sic incipit. „ Ad Sagonensem Episcopatum: Vén. Fratres, Filii „ dilectissimi ex insperato, præterque meam, eorumque omnium, qui me „ scirent, opinionem, vix me D. O. M. Vicarii sui Romani Pontificis ore „ vocaverat &c.

PETRUS VECCHIA Patavii natus nobili familia Veneta Civitate donata, (quæ causâ, ut seipsum *Ventum* passim appellet) ibidem in Coenobio D. Justinæ Monastica militæ Tyrcinium posuit an. 1646. die 30. Novembris. Sacra Doctrina æque, ac morum probitate conspicuus, Verbi Dei præconem admodum celebrem in præcipuis Italiæ suggestis diu egit. In nostra Congregatione Abbatis dignitate exornatus, idem S. Justinæ, aliaque Coenobia integerrimè, ac magno regularis disciplinæ zelo administravit. Ab Innoc. XI. Episcopus Aemoniensis in Istria designatus ætatis suæ an. 43. ab Alexandro deinde VIII. ad Episcopatum Andriensem in Apulia Peucetia (nunc in Provincia Terræ Barii) evectus fuit an. 1690. die 6. Martii, demumque ab Innocentio XII. an. 1691. die 19. Decembris ad Melphictensem * in eadem Apulia, Cathedram, translatus, post quatuor annorum spatium Neapoli in Coenobio Sancti Severini singularis pietatis sensu diem clausit extremum an. 1695. die 7. Junii, ibidem tumulatus cum hoc Epitaphio. „ Petro Vecchia Veneto S. Justinæ alumno, & Abbati, ab Alexandro VIII. ad Andriensem, „ ab Innocentio XII. ad Melphictensem insulam evecto: Severiniani Monachi, & e regione Sanctissimi Crucifixi Syntaphium, & ob memoriam lapidem, dederunt, posuerunt. Obit die 7. Junii 1695.

De eo Nicolaus Coleti in Addit. Italiæ Sacr. Ughel. tom 8. Venet. 1721. col. 833. num. 39. in Episcopis Andriensibus, „ Petrus Venetus Abbas Casinensis „ Congreg. omnigena literatura præditus, unus è primis Italiæ Sacris Oratoribus; qui plures ingenii sui partus typis dederat, & præcipue illum, cui „ titulum fecerat, *Il Tempio della Pace*, hoc Sacerdotio honestatur ab Alexandro VIII. an. 1690. die 6. Martii, sed post breve spatium ad Melphictensem translatus fuit; de ipso jam diximus tom. 1. in Episcop. f. 920. Tom. „ ergo 1. col. 920. n. 30. in Episcopis Melphictensibus idem Coletus sic habet „

„ Petrus Vecchia Venetus, ex Monacho, & Abbate Ord. S. Bened. Congregation. Casinens. Episcopus Andriensis, ad hanc sedem Melphictensem venit 19. Decembris 1691. sibi obvientes Ecclesiæ redditus, ut patrimonio pauperum contemplatus, constituto religioso viro desuper iis œconomus, parcissima sibi portione reservata, in pauperes, & Ecclesiæ Sponsæ „ commoda abire jubebat, omnibus æque charus, annorum plenus, sui desiderium fecit an. 1695.

P

PETRUS à GENUA familia Lomellina in Casinensi Coenobio D. Benedicti institutis nomen dedit an. 1579. die 22. Martii; anno autem 1606. creatus fuit Episcopus Sagonensis in Corsica à Paulo V. Pont. Max. Ita Gratianus Trezzi à Mediolano in Regesto Ms. Monachorum nostræ Congreg. pag. 260. & Augustinus Florentinus in suo Regest. pag. 275. & alia Regesta; Ferdin. item Ughel. Ital. Sacr. Tom. 3. col. 525. num. 28. edit. Venet. per Sebastian. Coleti

P

Icti 1718. „ Petrus Lomellinus avitæ nobilitatis vir, Januæ hatus, Monasti-
cam vitam, sub D. Benedicti regula amplexus, liberaliter in sacris literis in-
stitutus, ad hunc Episcopatum ascendit, Pauli V. Pont. Max. judicio an.
1606. die 26 mensis Novembr. 19. omnino annos satis laudabiliter hanc
rex Ecclesiam, libereque resignavit an. 1625. fatoque deinceps cessit,
quievitque in senectute bona.

PETRUS PAULUS RUSTICI patria Neapolit. origine tamen Florentinus, in
super laudato Casin. Archistério D. Bened. alumnus evasit anno 1618. die
17. Junii Ab Urbano VIII. Pont. Max. cui proximo gradu erat consanguineus,
creatus fuit Episcopus Telesinus * in Campania Felici primum, dein-
de Aferniensis, ubi optimis moribus, & commendabili exemplo præfulgens,
obiit an. 1653.

* Telesus in
terra di Iuvio
10.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sac. tom. 8. col. 373. num. 38. edit. Venet. 1721.
„ Petrus Paulus de Rusticis nobili Florentina familia natus, Monachus Casti-
nen. Cœnobii, ab Urbano VIII. cujus erat consanguineus, Episcopatu
Telesino donatus est die 16. Maji an. 1637. translatus ad Aferniensem Ec-
clesiam anno 1643. die 14. Decembr. in Regest. pag. 236. „ Petrus Pau-
lus de Rusticis à Neapoli Professor Casini 1618. die 17. Junii, & in margine.
„ Episcopus Telesinus ab Urbano VIII. postea Aferniensis: *

* Aferniensis
10.

PHILIPPUS MICHAEL ELLIS nobili familia in Anglia natus, à puero Catho-
licam fidem amplexus, eam summo studio, ac invictò zelo ad obitum usque
non solum retinuit, sed propagare etiam, ac propagare pro virili co-
natus fuit. Duacum in Belgio studiorum causa se conferens, ibidem Monasti-
cum Institutum sub Congregatione Anglicana in Cœnobio S. Gregorii M.
professus est an. 16... die... Ut autem Anglicanæ hujus Benedictinæ
Congr. Socii peculiari voto sacras pro fide Catholica in Anglia missiones
obeant, Philippus adeo strenue in Apostolico ministerio se gessit, ut eum In-
nocentius XI. Pont. Max. Episcopus Arelarianopolitanus * creaverit, & Vi-
carium Apostolicum Principatus Walliæ, & aliquot Comitatum Occidenta-
lium, qui quartam Angliæ partem efficiunt, constituerit; Nam Angliæ ho-
derno tempore, in quatuor Vicariatus Apostolicos, quatuor Regni partibus
respondentes dividitur. Regnante postmodum Jacobo II. Catholico Rege,
magno fuit apud omnes in honore, & estimatione, ipsique Regi in paucis
clarus, nam & Regina Mariæ II. Essensis Sacellanus, Regisque Concionator ce-
leberrimus, ob eloquentiam, doctrinamque à Catholicis æque, ac ab Hære-
ticis plurimum commendabatur. Mox alterante Regis fortuna, eidem
in Galliam secedenti fideliter, & solus ex Episcopis semper adhaesit. Romam
denique venit, unde postea Sublacum migravit, ubi loci Sanctuato, ac D.
Benedicti memoria affectus, inter illius Protocœnobilii Sodales cooptari cu-
puit, & obtinuitque an. 1703. die 13. Nov. Sanctis omnibus Monachis di-
cenda. Ibi apud sacrum Specum aliquandiu piissime commoratus, ecclesiæque
prope illum aliquot aedificis, & Clemente XI. Pont. Max. ad Episcopatum so-
licitudinem revocatus, Ecclesiæ Signinæ in Latio præfectori optimo sane
consilio, ac felici prorsus eventu, nam & Ecclesiasticam disciplinam æro-
gæ promovit, & insigne Seminarium instituit, proprioque ære dotavit, ubi adu-
lescentes pietate, ac literis apprime imbuerentur; annis demum, ac moris
onus, ex militanti, ad triumphantem Ecclesiam per temporalem mortem
transiit Signinæ an. 1706. die 11. Novembris. Scripsit stylo prorsus Livianæ
(erat enim non minus doctrinæ, quam pietate excellens) *Jacobus II. Magnæ
Britanniæ Regi, Fidei Defensori, Imaginem opus tribus libris distinctum.*

* De Gallis.

P

1. titulus est, Jacobus Miles, 2. Jacobus Rex 3. Jacobus Sanctus. Petitionem autem suam his prorsus verbis concepit, & exhibuit.

Perillustri, & Rmo P. Abbati, nec non Ven. Conventui Sanctæ Scholasticæ Sublacen. DD. & Confratribus Dilectissimis.

Philippus Michael Ellis ex Ordine S. P. N. Benedicti assumptus Episcopus Aurelianop. Principatus Walliæ, & in Occidentali Angliæ Sanctæ Sedis Apostolicæ Vicarius, SS. D. N. Nostri Assistent, & Prælati Domesticus, observantiam, & perseverantiam.

Nuper sacrum illum recessum, ubi Sanctissimus Patriarcha Noster super petram penè inaccessam, sane inconcussam, sui atque adeò omnium sequentium Ordinum fundamenta jecerat, venerabundi invissimus, prævia charitate vestra Fraternali. Ad sancta illa Penetralia nunquam ante a nobis conspecta, Cælestis quidam horror pectus concussit, voxque illa Domini, quæ sine sono conterit petras, eo teneritudinis, & pœnitentiæ sensu cor pervasit, ut jure merito existimare liceat, quod spiritus Benedicti, qui rupes istas etiamnum inhabitat, vegetatque, veluti alter Moyses, cujus in Monte solitudinem, & arcanum cum Deo colloquium, non per quadraginta dumtaxat dies, verum per totos tres annos præferebat, Petram percussit, & fluxerint aquæ. Hæ igitur, ut fiant in nobis fons aquæ salientis in vitam æternam, necesse erit Venerabiles Patres, ac Fratres, ut ex Divina hacce Monasticæ disciplinæ origine, gratiarum, & compunctionis latices in Benedicti specu abundem scaturientes largius hauriamus. Illuc igitur ut facilius recurratur, & vehementiori cordis siti, vel ob viciniam, appetatur ad Petram unde excisi sumus, & ad foramen lacus, unde formati sumus, confedere, si per Vos id liceat, Ven. Fratres, accedente beneplacito Apostolico, in Domino statuimus. Huic autem voto nostro favere videtur divina Providentia, quandoquidem habitatio illa, sive appartementum, quod bon. mem. Episcopus Barfottus erexerat, jam ad ruinam procumbat, Hospitemque, & manus reparatrices omni sui parte efflagitet. Hujus igitur reparatio, & cultura cum non nihil ad sacri Penetralis decus, & ornatum adferre posset, eam provinciam nobis demandari, cum facultate inhabitandi, & sacra illa solitudine gaudendi, humillimè, & peramanter petimus. Cum autem Monasterium Sancti Benedicti ad Specum, Conventui S. Scholasticæ omnino uniatur, & subsit, Vos Confratres nostros, Rmum Patrem Abbatem, & Ven. Capitulum, Consilium, & Discretos ejusdem Abbatiæ Sanctæ Scholasticæ obsecramus, ut Nos, licet immeritos, ad omnia Jura, & Privilegia Filiationis præfatorum Monasteriorum Sanctorum Benedicti, & Scholasticæ, tam conjunctim, quam separatim, eodemque modo, ac si in alterutro Professionem Monasticam emisserimus, admittere, & acceptare, quantum penes Vos est, dignemini; Ita tamen, & ea lege, ut nullo umquam tempore gravare Monasterium quo ad victum, aut ulla prorsus expensas, virtute, aut prætextu ejusmodi filiationis valeamus; nec domesticorum, sive inservientium numero solitudinem, & regularitatem interpellare, sed uno, aut altero inserviente, personis morigeratis, & piis, pro vitæ religiosæ instituto contenti simus. Hanc ergo à Nobis humiliter expetitam gratiam, quam officii fovere numquam cessabimus, consensu vestro Capitulariter habito, & Sigillo Monasterii munito, perpetuæ firmitate stabiliri rogamus.

Datum Castro in Sublacensi Idibus Novembris ipso die omnibus SS. Monachis & Ordinis nostri Sacro Anni MDCCII.

Annuit Rmns P. Abbas, omnesque Monachi Sacri Protomonasterii Sublacensis
piæ

piæ petitioni Illmⁱ, ac Rmⁱ Episcopi, & Monachi præfati; ipsum tamquam Monachum ipsius Monasterii expresse Professum acceptarunt, & solemniter admiserunt; In quorum fidem se manu propria eorum quisque subscripsit &c. An. Dóm. 1702.

D. Angelus ab Urbe Abbas.

D. Joseph à Tibure Cellerarius.

D. Hippolytus à Placentia P. Mag. Nov.

D. Hieronymus à Placentia Presbyter,

D. Maurus ab Arimino Presbyter,

D. Idelphonsus à Bononia Presbyter.

D. Clemens ab Urbe Professor.

D. Franciscus Maria ab Urbe Professor.

PHILIPPUS TANI natione Romanus, Monachis D. Pauli de Urbe adscriptus est an. 1649. die 24. Junii. Scholasticas disciplinas variis in Cœnobiis docuit; Conciones sacras, Panegyricas, & Academicas Orationes plurimas habuit; Romæ sacri Indicis *Consultor fuit*; Ubique haud vulgaris doctrinæ famam obtinuit. In nostra Congregatione Claustralis Prior, ac deinde Abbatis titulo honestatus, innocentis vitæ exemplo omnibus venerandus. An. 1686. ab Innocentio XI. Episcopus Civitatis Ducalis in Samnio creatus fuit, quam Ecclesiam annis omnino 27. integerrime gubernavit. Romæ tandem, in nostris D. Calisti æstivis ædibus, quò jam dudum Episcopatus curis relictis, sese receperat an. 1710. morbis, ac senio confectus, animam Deo reddidit an. 1712. die 2. Januarii ætatis suæ 83. in Basilica S. Pauli sepultus.

De eo Julius Ambr. Luc. in Ital. Sacr. aucta &c. pag. 1147. „ Cornelii Margari-
„ rini Bullarii Casinenfis Authoris ex sorore nepos amænissimis disciplinis, & gra-
„ vioribus scientiis ornatus, easdem diversis in Cœnobiis Monachis tradidit,
„ Rethor celeberrimis, & Orator exitum verbi Dei, non solum in Ecclesiis,
„ suggestis, sed etiam in Academiis celebrioribus orationes facundissimas ha-
„ buit. Consultor Sacræ Congregationis Indicis, an. 1686. mense Aprili ab
„ Innoc. XI. Episcopus Civitatis Ducalis creatus est. Clerum ad opera pie-
„ tatis verbo, & exemplo excitare studuit, candore vitæ, verbi Dei prædi-
„ catione, gravitate morum præfulgens, forma factus gregis ex animo, Ca-
„ thedrali Ecclesiam novo sacello, aliisque ornamentis, Episcopale Pala-
„ tium novis ædificiis ampliando, plura loca pia instaurando nihil omisit,
„ quod ad boni Pastoris officium pertineret. „ Nos quoque in nostra Bibl.
„ ubi ejus lucubrationes recensemus.

* Dece in no-
stra Bibl. L. G.

Nicolaus Coleti Ital. Sacr. Ughel. tom. 1. col. 606. num. 15. „ Philippus Ta-
„ ni Romanus Monachus, & Abbas Ordinis S. Benedicti Congr. Casinen. In-
„ dicis Congr. Consultor, ad hujus Ecclesiæ gubernacula assumptus est die 1.
„ Aprilis an. 1686. plura scripsit usque modo, & multa divulgavit opuscula.
„ (Lucen.) Obiit autem Philippus Romæ 1711. ultima die Decembr. seu
„ potius prima die ineuntis anni 1712. „ In margine autem „ De quo vide Bi-
„ bliot. Romanam Cl. Viri Equitis Prosperi Mandosii, Centuria 2. n. margi-
„ nal. 85.

* Id est Julius
Ambrosius Lu-
centi, ex quo
Coletus sum-
psit.

PIUS LOTHERIUS nobili genere Neapoli natus; Florentiâ tamen oriundus,
in sacro Casin. Cœnobio sub D. Benedicti regula se Deo dicavit anno 1553.
die 19. Martii. Juris utriusque peritia excelluit, divinis Scripturis, & Eccle-
siastica doctrina perquam instructus, pietate vero, ac religione præstantissi-
mus, fuit Prior S. Severini Neapolis an. 1576. quo tempore à Gregorio XIII.
Fundanus * in Latio Episcopus creatus est die 30. Januarii, 25. à suscepto Mo-

* Fendi.

P

Monastico, instituto. Obiit Casini ibique in Monachorum tumulo sepultus fuit an. 1592.

De eo Arn. Wion. Lign. Vir. par. 1. l. 2. cap. 42. pag. 316. „ D. Pius patria Neapolitanus, ex antiqua Lotheriorum familia, Monachus Monasterii Casin. & Prior. S. Severini in Civitate Neapolis; Vir religione, & bonitate perspicuus, anno assumptæ Religionis 25. à Papa Gregorio XIII. Episcopus Fundanus creatus; summa vigilantia gregem suum custodivit; obiit Casin. an. 1592. „ Placidus Romanus in Supplemento ad Petrum Diac. de Viris Illustr. Casin. cap. 27. & Jo. Baptista Marus in Annot. ad idem caput, ubi cum non solum ab insigni morum probitate, sed etiam a flagrantiss. Ecclesiasticæ libertatis defendendæ zelo collaudat. „ Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 1. col. 776. editionis Romanæ 1644. edition. verò Venetæ 1717. col. 731. num. 44. „ nobilis Neapolitanus, creatus est Episcopus Fundanus 1576. die 30. Jan. acerrimus Ecclesiasticæ libertatis defensor: Episcopale palatium extruxit; In Monte Casino decessit an. 1592. ibidemque tumulatus quiescit. „ Jul. Ambr. Lucen. in Ital. Sacr. Restituta Auct. &c. pag. 1018. „ Pius Lotharius Nobilis Neapolitanus Fundorum Episcopus, Casinum ad Monachorum gremium convolvit, & jam propinquæ mortis conscius, in Monasterii cellula cælestibus intentus meditationibus, vestibus, & observantiis disciplinæ regularis, unus ex cæteris Monachis adjudicatus, immortalibus inferendus, mortem obiit an. 1591.* & in Monachorum Obituario suas exuvias recondi exoravit. „ Gabriel Bucel. in Bened. Rediv. ad an. 1592. Felix Egger in Idea Ord. Hierarch. Bened. l. 2. par. 2. dissert. 4. num. 4. Decad. 3. pag. 269. „ Pius Casinas Monachus ex Illustri Lotheriorum familia Juris sacri, civilisque apprime gnarus, à Gregorio XIII. Fundanus Episcopus creatus est anno 1580. „ In Reg. pag. 272. in marg. „ Prior Neapolis, creatus Episc. Fundi; fuit vir pietate, ac Religione summus: obiit 1592.

PLACIDUS PAVANELLO patria Patavinus, Monasticæ militiæ apud D. Justinam rudimenta posuit an. 1430. die 30. Novemb. Fuit Abbas S. Pauli de Urbe, & Cubicularius Eugenii IV. Pont. Max. ab eoque virtutum, ac doctrinæ ipsius opinione & experimento permoto ad reformationem Monachorum Vallis Umbrosæ designatus, & Generalis Abbas perpetuus constitutus an. 1434. eam Congreg. annis circiter 13. pietatis, prudentiæ, justitiæ, & regularis zeli laude in optimum statum redegit. Anno autem 1447. jussu Nicolai V. Pont. Max. cui in paucis erat charus, & intimus (sicuti etiam Cosimo Magno Patri Patriæ,) ad Biblensem primum sedem assumptus fuit, mox ad Parentinam Cathedralam translatus, demumque anno 1458. a Calisto III. Torcellensis Episcopus constitutus, ubi plenus dierum, ac bonorum operum ad Cælum migravit anno 1466. ibidem tumulatus.

De eo Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. l. 1. c. 34. pag. 55. *In Generalibus Perpetuis Ordin. Vallis Umbrosæ*, „ Placidus Pavanellus Monachus * Monasterii S. Benedicti de Mantua Congreg. S. Justinæ, an. 1434. Generalis XXIX. „ & Abbas Vallis Umbrosæ ab Eugenio Papa IV. creatus: Præfuit Congr. annis plus minus 13. & an. 1447. ab Nicolao Papa V. Episc. Biblæ renunciatus, postea Parentinus, mox Torcellanus, ubi senectute gravis anno Christi 1466. diem obiit, & ibidem sepultus est „ Angelus Port. in lib. cui tit. *Della Felicità di Padova*, lib. 9. c. 21. pag. 435. Bernardinus Scar. *de Antiquitate Urbis Paduæ* l. 2. classe 6. c. 55. Jacob. Cavac. Hist. S. Justinæ l. 5. pag. 149. ad an. 1467. „ Floruit eo tempore D. Placidus Pavanellus Monachus noster *, olim familiaris Eugenii IV. Pont. Max. Abbas Generalis

„ Val-

* *Idest de fami-
lia &c.*

* *Id est Pro-
fessus, ut dici-
mus, Mona-
sterii S. Justini
na.*

Vallis-Umbrosæ, deinde Episcopus Torcellanus: Plura de ipsius integritate, & eruditione legas apud Scard. l. 2. c. 55. Biblioth. quam sibi studiose consecravit; hæredes dicit Cœnobitas nostros; Eudoxius Locatellus lib. 1. c. 66. August. Fortimius Camaldulensis l. 2. c. 66. & 68. Plac. Puc. in Nomenclatura Abbatum pag. 26. ubi narrat, eum fuisse Theologum, & Consiliarium Republicæ Florentinæ, a qua missus fuit Ferrariam Orator ad Eugenium IV. & adfuisse Concilio Floren. antequam esset Episcopus. Et in Appar. Hist. de Viris Illustr. Abbat. Florent. c. 10 pag. 77. & seq. vocat eum virum vitæ venerabilis, Cœnularium Eugenii IV. Abb. Generalem Vallis Umbrosæ, & à Secretis Republicæ Florentinæ citaturque de eo agentes Fort. Uthum; Const. Cajetanum, Hieronymum à Potenza de Viris Illustribus S. Justina Patav. Fortunatum Scholam, aliosque: Et in Vita B. Gometii pag. 16. narrat Eug. Papam IV. an. 1434. ut declinaret turbas, & insidias evaderet, quas ei magis magisque in dies inimici struebant, incognitum, cuculoque Monachali indutum Roma discessisse, comitantibus duobus Monachis Benedictinis, Arsenio nempe Leodiensi, & Plac. Pavanello, quicquid erant Cubicularii secreti. Denique in Chronico Abbat. Florent. pag. 38. & seq. quam quia plura peculiaris, ac scitu digna continet, hic exscribere non piguit.

Quanto à Placido Riformatore de Vallombrosani, lo ritroviamo della famiglia Pavanella di Padova. Questi già Dottore, e pratico della Corte, intimo del Cardinal Condolmieri, è forse ancora suo Cortigiano, mosso dall' esemplarità di D. Ludovico Barbo, abbandonato li propri commodi, è le vanità mondane, portatosi à piedi del detto Barbo, s'arrollo alla milizia Monastica in S. Giustina, sotto il Magistero del medesimo Ludovico l' an. 1430. l' ultimo giorno del mese di Novembre, Afceso al Seggio Pontificio il Cardinal Condolmieri col nome di Eugenio IV. ricordevole dell' ottime qualità di Placido, lo chiamò à se, creandolo suo Cameriere, & Abbate di S. Paolo: Per le sedizioni, e guerre de Colonnese contro d' Eugenio, D. Placido insieme con D. Arsenio Belga pur Cameriere segreto del medesimo Pontefice, è Monaco di S. Paolo, si portarono con celerità da Eugenio, è vestigolo della cocolla Monastica, da Trastevere il condussero sconosciuto fuori di Roma al loro Monastero, & indi sopra di picciola barchetta per il Tevere lo traghettarono alla marina, servendolo fin' à Pisa, & indi à Fiorenza, dove l' anno 1434. dal medesimo Pontefice fu creato Generale, è Riformatore de Monaci Vallombrosani. Presto il governo chiese in suo ajuto per la Riforma li nostri Monaci, che perciò Eugenio l' an. 1437. per sue lettere date in Bologna, ordina à Gomezio mandarli à Vallombrosa, col mezzo de quali Placido ridusse il tutto alla perfetta osservanza; & olti e di ciò restaurò quel Monastero mettendo sopra d' una porta la sua Arma, con quella del Pontefice Eugenio, & à spese proprie fece la Mitra gioiellata, e molti pretiosi apparati Sacerdotali, & arazzi, & à spese pubbliche fece fare un Busto d' Argento, nel quale racchiuse la Testa di S. Gao: Gualberto, chesi conserva nell' Abbazia di Passignano. Restaurò l' Abbazia di S. Ellero, e riacquisito le possessioni alienate da suoi antecessori. Unì, & incorporò all' Abbazia di S. Salvi il Priorato di S. Giorgio, oca S. Spirito in Fiorenza, dove da Giovanni Canigiani fu eretto un Collegio di Sacrate Vergini del medesimo ordine Vallombrosano. Dalla Repubblica fu eletto Segretario, e di poi spedito Oratore con altri nobili Fiorentini ad Eugenio IV. in Bologna, dal quale fu ricevuto con singolare dimostrazione d' affetto, e d' onorevolezza, e qui concluse li più impor-

B

tant'affari, e della Republica Fiorentina, e d'altri Potentati ancora. Intervenne al Concilio Fiorentino, e dal medesimo Pontefice ebbe l'esecuzione delle Bolle per il Monastero di S. Vario di Galeata (già ottenute dal Ven. Ambrogio Generale Camaldolese) consegnandole coll'altre del Generalato à D. Francesco Priore di S. Benedetto, il quale passò a miglior vita nel Sacro Eremo di Camaldoli l'an. 1454. Rifiuto l'offerta cortese dell' Abbazia di Fiesole fattagli dal gran Cosimo Medici da Nicolao V. fu assuntor al Vescovato Biblenfe, indi di Parenza nell' Idria, & in fine da Calisto III. l'an. 1458. fu traslato alla Cattedrale di Torcello, ove compì felicemente il periodo de' suoi giorni l'anno 1466. & in nobile tomba di marmo fino fu racchiuso il suo cadavero in quella Cattedrale con una elegante iscrizione, che nella ristaurazione di quel Tempio restò soppressa. Lasciò al Monastero di S. Giustina, del quale n'era Professo, la sua Libreria, & a quello di S. Giorgia Maggiore di Venezia il suo Pontificale. Dall' Abbate D. Girolamo da Potenza gli vengono assegnati li seguenti versu sepolcrali.

*Mors mortis mortem morti, si morte dedisset
Hic foret in terris, aut integer alstra perisset
Sed quia dissolvi fecerat sic euncta necesse
Ossa tenet Saxum, melior pars gaudet in Axe.*

Bulla autem Eugenii IV. ad Gometium pro Pavanello, talis est.

EUGENIUS PAPA IV.

Dilecto Filio Gometio Abbati Florentino.

Dilecte fili salutem, & Apostolicam Benedictionem. Postquam dilectum filium Placidum Pavanellum Cubicularium nostrum, creavimus Abbatem Vallis Umbrosae, & illius Ordinis Generalem, nulla ipsum re magis indigere consideravimus, quam Monachis in Observantia regulari vivere con suis, quibus Ordinem illum haecenus caruisse scimus, quare cum sua devotio, largiente humilitati, & mansuetudini tuae gratiarum auctore Domino, praestantes huiusmodi habeat Monachos, eandem hortamur, requirimusque, ut aliquot ex ipsis Monachis tuis eidem Placido Abbati velis dare, tandiu secum futuros etiam in habitu tuo, quoad, & suos, quos in Ordine reperit, & alios, quos instruit, ad debitam vivendi normam poterit perducere; quod quidem illi facilius non dubitamus futurum, si praefatos ex tuis secum habebit, quorum exemplo Novitii invitentur: Quamquam verò non dubitemus, te, quae es erga omnes charitate, hunc quem nosti creaturam nostram esse, favoribus quibuscumque possibilibus prosequuturum, ut tamen ejus tyrocinia veteranus Abbas adjuves, & consilio illi, directione, & ubi oportuit, rebus, & opera sis adjumento, eandem devotionem tuam iterato hortamur, & quam possumus stricte suademus. Datum Bononiae sub annulo nostro secreto 17. die Junii 1436. Pontificatus nostri anno septimo.

✕ Eugenius Papa IV.

Præterea de eo agunt Venantius Simii in Catalogo Virorum Illust. Congreg. Vallis - Umbrosae, cujus erat ipse Procurat. Generalis in Romana Curia, edito Romae an. 1693. pag. 252. & seq. & pag. 316. ubi eum asserit fuisse à Secretis Eugenii IV. in Concilio Florentino, ejus verba hæc sunt mutuata pro majori parte ex Ferdinando Ughell. „ Placidus Pavanelli Patavicus Congregationis primum S. Justinae de Patavio Monachus, commendatione virtutis suae tantam collegit gratiam apud Eugenium IV. Pontificem; cui à secretis intervnt in Concilio Florentino, ut ab eodem mox per Pontificium Diploma constitutus sit Abbas General. Congr. Vallis - Umbrosae. Haec

„ ad

ad annos quindecim sapienter gubernavit; donec à Nicolao Papa V. circa annum salutis 1448. insignitus est titulo Biblenfis Ecclesiæ, & paulo post ad Parentinam Cathedralē translatus fuit. De anno vero Domini 1458. ut refert Abbas Ughellus, iterum mutata residentia evasit Episcopus Torcellanus; & Torcelli non multos post menses fere capularis senex decessit, & ibi in Templo S. Joannis Evangelistæ, quod est Monialium, fuit sepultus. Præter Ughell. meminere hujus Illustris viri Arnol. Wion, Bernard. del Sera, Eudoxius Locatellus, & alii Scriptores, qui eum celebrant ab austeritate Vitæ, quam in se ipso professus est, & à rigore Monasticæ disciplinæ, quam Generalis Vallombrosanorum ab eis voluit. Accedens ad eos veluti alter Jos. Baptista in spiritu, & virtute Eliæ, vinum & siceram non bibens omnibus diebus vitæ suæ, (nam fuit à natura etiam abstemius) & prædicans Baptismum Pœnitentiæ in remissionem præteritarum transgressionum: odiosa quidem concio apud aures amantium libertatem Monachis indebitam, apud quos parum fuit acceptus; sed aliunde ex hoc ipso magis Deo gratus, cui tantum placere studuit, & non hominibus, cautus fectus ab illis Pauli verbis, quibus ipse ait: si hominibus placerem, Christi servus non essem, placuit igitur Deo, & inventus est Iustus.

Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 5. col. 411. in Episcopis Parentinis num. XLVII. edit. Venetæ apud Sebast. Coleti 1722. & eodem tom. 5. col. 1407. num. L. in Episcopis Torcellanis. Addit autem Nicolaus Coleti ibidem hæc.

Placidus Pavanellus è Parentinæ ad hanc Cathedralē translatus est nonnisi ann. 1464. die 14. Novembr. ut sequentes Pauli II. literæ Torcellanis Civibus datæ luculenter testantur. „ Paulus Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis Filiis Populo Civitatis, & Diocesis Torcellanæ Salutem, & Apostolicam Benedictionem. Hodie Venerab. Fr. nostrum Placidum Torcell. tunc Parentin. Episcopum à vinculo, quo Parentinæ Ecclesiæ, cui tunc præerat, tenebatur, de Fratr. nostrorum consilio, & Apostolicæ potestatis plenitudine absolventes, ipsum ad Torcellanam Ecclesiam tunc vacantem duximus auctoritate Apostolica transferendum, præficiendo ipsum eidem Ecclesiæ in Episcopum, & Pastorem, prout in nostris inde confectis literis plenius continetur, quo circa Universitatem vestram rogamus, & hortamur attente, per Apostolicæ vobis scripta mandantes, quatenus eundem Episcopum tamquam Patrem, & Pastorem animarum vestrarum grato admittentes honore, exhibeatis eidem obedientiam, & reverentiam debitam, & devotas, ac ipsius monitis, & mandatis humiliter attendatis, ita quod ipse in vobis devotionis filios, & vos in eo per consequens Patrem invenisse benevolū gaudeatis. Datum Romæ apud S. Marcum anno Incarnationis Domini 1464. 18. Kal. Decembr. Pont. anno primo.

Ejusdem tenoris, & temporis extant aliæ literæ ab eodem Pontifice Capitulo Torcellano scriptæ. Vivebat adhuc Placidus anno 1471. die 27. Jan. quo Priorissa S. Jacobi de Muriano eidem sequens præstitit juramentum.

In Christi nomine Amen.

„ Juro ego Marietta Ognib. Priorissa Monasterii S. Jacobi de Muriano Torcellanæ Diocesis, quod ab hac hora in antea fidelis ero, & obediens S. Matri Ecclesiæ Torcellanæ, Vobisque Domino meo D. Placido Pavanello Episcopo Torcellano, & vestris Successoribus canonicè intrantibus, & quod non ero in consilio, dicto vel facto, quod vitam perdatis, seu perdant, aut membrum, seu capiamini, vel capiantur mala captione; Consilium, quod mihi per Vos, vel per se, aut per vestras literas, aut Nuncios mani-

P

„ festabitis, aut manifestabunt, ad vestrum, velle etiam eorum damnum nul-
 „ li pandam. Vestros, velle eorum Nuncios, & familiares, honorifice tracta-
 „ bo, vocataque ad Synodum veniam, vel Nuocium mittam legitimum, &
 „ nisi fuero Canonice prædita: & singulis annis de Mense Martii dabo, &
 „ solvam Ecclesiæ Torcellanæ Marcianicam, & singulis annis dies 8. ante
 „ festum S. Jacobi Vobis, & Successoribus vestris præsentabo, seu præsen-
 „ tari faciam pro annunciatione ipsius festi duas ampullas boni vini puri: &
 „ similiter Capitulo Ecclesiæ vestræ Torcellanæ pro dicto Festo duas alias
 „ ampullas boni vini, & in Festo Paschæ Resurrect. Domini, seu in die Jovis
 „ Sancti dicto Capitulo unum cereum librarum sexdecim cum granis quin-
 „ que incensi, & in octava Paschæ Resurrectionis Domini, quando veneri-
 „ tis Murianum, Vos, & Successores vestros honorabo cum Campanarum
 „ pulsatione, & Vobis, & Successoribus vestris obedientiam faciam manua-
 „ lem, & omnia alia debita obsequia, & honorificentias, quas de jure, &
 „ antiqua consuetudine teneor, Vobis, & Ecclesiæ vestræ Torcellanæ præ-
 „ dictæ semper faciam bono fine, & sine fraude, nisi absolvar de vestra, aut
 „ eorum licentia: Bona autem mobilia, & immobilia, & Thesuros dicti
 „ Monasterii, & Ecclesiæ, in quantum potero augmentabo ea, & eos non
 „ alienabo, non livellabo, non in feudabo, & non impignorabo, nec alias
 „ quomodolibet obligabo absque auctoritate, & licentia S. Sedis Apostoli-
 „ cæ. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia. Actum in Eccle-
 „ sia Monasterii S. Jacobi de Muriano, coram altare majori, coram præfato
 „ R. D. Episcopo, præsentibus venerabil. viris D. D. Petro Joanne de Ange-
 „ lis Plebano S. Mariæ de Muriano, Præbyt. Laurentio Titulo dictæ Ec-
 „ clesiæ, Præbyt. Angelo Dal Aquila Capituli dictæ Ecclesiæ testibus, & aliis
 „ quam pluribus an. 1471. die vero 27. mensis Januarii Indictione 4. Ego
 „ Franciscus Rubeus Archidiaconus Torcellanus, nec non Ecclesiæ S. Mar-
 „ tini de Muriano Plebanus, publicus Imperiali auctoritate Notarius, & Ju-
 „ dex ordinarius, prædictis omnibus interfui, & rogatus tam à præfata D.
 „ Priorissa scribere, scripsi. signumque meum consuetum apposui, & in fi-
 „ dem omnium propria manu me ss.

Extat hujus documenti authenticum exemplar descriptum in libro reddituum
 Canonicoꝝ Torcellan. nec desunt in Prætorii Torcellani Archivo complu-
 ra monumenta hujus Episcopi viventis mentionem scientia ab anno 1464.
 ad 1471. quo debitum naturæ persolvit. (Bonolus.)

PLACIDUS de BAUCIO nobili, antiquaque prosapia Capuæ ortus est; & in
 Coenobio S. Laurentii de Aversa Monasticæ militiæ nomen dedit an. 16 ...
 ejusdemque Monasterii bis Abbas fuit, sicut etiam S. Pauli de Vrbe ab an.
 1697. usque ad annum 1703. quibus Coenobiis haud modicam utilitatem cura,
 ac industria œconomica attulit, præsertim in ære alieno dissolvendo.
 Cumque præterea morum integritate, ac suavitate polieret ab Innocentio
 XII. Episcopus primum Montis Pelusii, ac deinde Venusæ (utraque Urbs est
 in Lucania, quæ nunc Basilicata) electus fuit. Vidi ego ipse optimum Cardi-
 nalem Leandrum Colloredum ad S. Paulum pergentem, ut Placido Ponti-
 ficiam electionem patefaceret; sed ille ea fuit animi modestia, ac voluntaria
 demissione, ut nullo pacto ad Episcopatum recipiendum adduci potuerit. Po-
 sterior itaque jure inter Episcopos Placidus est recensendus, qui ad Episcopale
 munus meritum habuit, & illud oblatum, (quod rarissimi exempli est) in-
 fracto animo contempsit. Obiit Aversæ an. 17 ... dum ibidem iterum Abbas
 esset.

RA.

R

R

APHAEL RIARIUS, Neapoli natus, à Savona tamen in Liguria oriundus, in Coenobio Casinensi Monasticæ militiæ adscriptus fuit an. 1644. die 8. Decembr. evasit deinde Abbas, in nostra Congregatione & anno 1674. electus fuit à Clemente X. Pont. Max. Episcopus Montis Pelusii in Basilicata Regni Neapolitani provincia; pæfuitque annis omnino decem; post quos ad laborum præmia in Cælis percipienda commigravit.

De eo Jul. Ambros. Luc. in Ital. Sacr. Ughell. restit. auct. &c. pag. 1069. & Nicola. Coleri in Addit. ejusdem Ital. Sacr. Ughell. tom. 1. col. 1001. n. 31. » Raphaël Riarius Monachus, & Abbas Casinen. Nobilis Savonenfis. 50. ætatis » suæ an. hoc Episcopatu dignatus est 7. Maji 1674. decem annos, in hoc munere dignissime absumpsit, desinitque esse inter mortales.

ROBERTUS ALTOVITI Bindi filius nobili valde familia Florentiæ prodit, ibidemque in S. Mariæ Coenobio nostræ Regulæ nomen dedit an. 1485. die 17. April. cujus etiam Coenobii postea Prior fuit, quo tempore Episcopatum pluries ab Alexandro VI. Pont. Max. fratre suo procurante sibi oblatum, rara humilitate recusavit. Sed tantummodo ejusdem, ac alterius fratris importunitate victus, Abbatie Buggianensis Commendam admisit anno 1510. quam tamen anno 1514. Leonis X. permissione Abbatie Florentinæ in perpetuum univit, privatusque aliquot annis ibidem degens, spiritum piissime Deo reddidit, optimi Monachi fama relicta circa annum 1519.

De eo Petrus Ricord. Hist. Mon. par. seu Dial. 4. pag. 471. a tergo » Ritrovando Priore di detta Badia, gli fu dal suo Fratello (il quale allora era Datario, creda di Papa Alessandro Borgia) più volte voltuto dare un Vescovado, ma egli, che ardentissimamente amava la Religione, come quello, che di essa da teneri anni s'era vestito, & essa haveva eletta per sua quiete, e come buon suo Figliuolo, non la volse mai abbandonare, antepo- » la sempre ad ogn' altra cosa; ma solo accettò la Badia di Buggiano di Valdinievole, patria quì del nostro D. Pietro &c. Plac. Puc. in Chron. Abbatie Florent. pag. 133. » Questi essendo dotato di Virtù singolari, rinunziò il Vescovato offertogli da Alessandro VI mentre fu Priore l'an. 1520. per le istanze fattegli non ordinarie da Antonio, è da Ottone suoi Fratelli, (che l'uno fu Arcivescovo di Fiorenza, è l'altro Preposto di Prato) accettò la Commenda dell' Abbazia di Buggiano, la quale l'anno 1514. rinunziò col consenso di Leone X. al nostro Monastero, come al num. 68. » è con la fama di perfetto Religioso passò all' altra vita circa l'anno 1519. ebbe singolare amicizia con Pico della Mirandola, è con Girolamo Benivieni, celeberrimi soggetti, è compagni individui di que' tempi &c.

Jure ergo inter Episcopos Robertus est recensendus, qui magna quidem virtute Episcopatum promeruit, sed oblatum, adhuc majori contempsit.

S

* In Apulia.

SEBASTIANUS MILLAZZUS, vel Milatius à Vigiliis *, Monasterii S. Severini Urbis Neapolis alumnus effectus anno 1651. die 24. Sept. Sacram Theologiam longo tempore tradidit, & in eodem S. Severini Coenobio Prioris Clausstralis munus exercuit: anno autem 1688. die 20. Februarii ab Innoc. XI. Pont. Max. Episcop. Lavelli in Apulia Montuosa, nunc Basilicata, creatus, annis undecim laudabiliter illi Ecclesiae praefuit, annoque 1699. die 30. Augusti ad caelestem patriam transivit.

De eo Nicol. Col. in Addit. Ital. Sacr. Ughel. tom. 7. col. 745. num. 47. ubi nobilem Vigilensem eum fuisse autumat. Ben. Laudati in Brev. Chron. S. Sever. pag. 368.

SIMPLICIUS CARAVITA nobili genere Neapoli prodiit, & ibidem in Coenobio S. Severini Monasticae Regulae suave jugum subiit anno 1656. die 13. Nov. tum scientia, tum probitate floruit, quamobrem & Tyronum Magister in regulari observantia eos diligenter instituit, & Discipulorum Praeceptor Scholasticis facultatibus eosdem egregie imbuit. Ab Innoc. XI. ejus virtutum fama allecto ad Archiepiscopatum Amalphitanum in Principatu citeriori Neapolitani regni provincia, evehctus fuit anno 1682. die 25. Maji, eamque Ecclesiam magna pastoralis sollicitudinis, & vigilantiae laude gubernavit annis undeviginti, post quos temporalem vitam aeterna commutavit an. 1701. die 1. Februarii.

D. eo Nic. Coleti in Addition. Ital. Sacr. Vghellianae tom. 7. col. 256. n. I XII. edit. Venetae, per Sebast. Coletj. * Simplicius Caravita nobili Neapolitana, profapia genitus, Monachus Ordinis S. Benedicti Congreg. Casinen. Sacr. Theologiae Lector, ac Decanus Ordinis sui, declaratus est Archiep. Amalphitanus anno 1682. die 25. Maji. decessit 1. Februar. anno 1701. Benedictus Laudati in brevi Chron. S. Severini pag. 368.

* De eo in
Biblioth. L. B.

T

T

* Zeri.
* vel 1623.
* Illyrico.
* Zeri.

THEODORUS VENETUS patria, familia *Georgi* *, in Monast. S. Justiniae Patavinae nostris adnumeratus est an. 1600. die 8. Decembr. anno autem 1622. * à Gregorio XV. Pontifice Max. electus fuit Episcopus Arbenfis in Dalmatia * sub Atchiep. Jadrensi. *

De eo Gabr. Buccel. in Bened. Rediv. ad an. 1623. Felix Egger Petrusianus Idea Ord. Hierar. Bened. l. 2. p. 2. diss. 4. Dec. 5. pag. 283. qui tamen errant in ejus annis, multo posteriorem eum asserentes. In Regest. Ms. pag. 30. sed in alio Regest. pariter Ms. pag. 13. in margine dicitur creatus Episcopus à Paulo V. quod minime verum est, nam Paulus V. vivere desinit an. 1621.

THOMAS CARACCIOLUS nobili genere Neapoli in lucem prodiiit, ac ibidem in D. Severini Coenobio Benedictinum Cucullum induit an. 1656. die 30. Novem. Scholasticae, Moralisque Theologiae scientia floruit, quas plures annos in eodem S. Severini Monasterio docuit, Doctorisque Theologiae facultatis in Neapolitano Lyceo laurea donatus fuit. Solidae doctrinae, vitae integritatem, suavitatem consuetudinis, regularis disciplinae zelum, aliasque virtutes semper conjunxit, quas tunc maxime ostendit, cum Aversae, ac Neapoli Prioris Clausstralis officio fungeretur. Ab Innico Cardinali Caracciolo

ejus

ejus propinquus, Archiepiscopus Neapolitano, plurimi factus, Cleri *Examinator*, & S. Officii *Consultor* per totam Diocesim electus, ab Innocentio vero XI. anno 1687. die 28. April. Episcopus Hieracenſis* in ulteriori Calabria creatus est. Quod equidem ejus virtutis, ac probitatis haud leve est testimonium. Cum enim illa Ecclesia Antecessoris Episcopi vel infortunio, vel culpa, admodum perturbata eſſet, optimo utique egebat Pastore, qui omnia in proximum statum sanctè, ac prudenter componeret, qualem nempe Sanctissimus, ac Sapientissimus Pontifex Innocentius Thomam nostrum eſſe, non inaudite arbitratus est, sed dum strenue in id incumbit, omnesque in viam salutis verbo, & exemplo dirigere conatur, immatura mors in ipſo ætatis, ac speculatore terrenis rebus illum eripuit, Episcopatus anno secunda minime elapſo, ætatis suæ 49. Ætæ Christianæ 1689. die 28. Martii.

De eo Nicola. Coleti in *Addit. Ital. Sacr. Ughell. tom. 9. Ven. 1721. col. 399.* num. xxxix. Benediſtus Laudati in *Brevi Chronico S. Severini Ms. par. 2. pag. 364.*

THOMAS MANNARINUS Siculus, patria Panormitanus, in Cœnobio S. Martini de Scalis Monachus effectus est anno 1609. die 14. Sept. doctrina, ac pietate tum in Italia, tum in Germania celebris fuit, ejus virtute Fredericus Card. Borromæus in proſigandis, & convertendis Hæreticis Gebennensibus usus est. Bononiæ deinde, ac Patavii graviores disciplinas publice tradidit. A Ferdinando II. Cæsare in Germaniam postmodum vocatus in Salisburgensi Academia docere jussus, Magni Cancellarii titulo in eum collato, perhonorificam Provinciam ingenti cum laude sexdecim annis obivit. Fundorum denique Episcopus in Latio, sapientiæ, ac laborum merito electus, supervenientibus gravissimis morbis, Episcopatus possessionem adire non potuit, quam ob causam ab Ughel. in *Ital. Sacr.* non recensetur. In Siciliam itaque, & in prædictum S. Martini Cœnobiū reversus, ibique patientia, aliisque bonis operibus aliquandiu sese exercens, ex hac vita discessit an. 1636. multis, præclarisque ingenii monumentis relictis: De eo Rocchus Pyrrhus *Sic. Sac. l. 4. pag. 100. Antonia. Mengitor. Bibl. Sic. par. 2. pag. 261.* Nos etiam fuisse in nostra *Bibl. Benediſt. Casin. L. T. pag.*

V

INCENTIUS MANTUANUS in S. Benediſto de Padolirone Sæculo valedimit an. 1490. die 6. Januarii: Creatus fuit Episcopus *Nullatenſis*: ita Augustinus Florentinus in suo *Regest. Ms. pag. 48.* Nec amplius de eo haſtenus.

VINCENTIUS RAGNI Neapolitanus Aversæ in Cœnobio S. Laurentii Congreg. nostræ nomen dedit an. 1662. die 12. Martii; Sacræ Theologiæ studiis strenue incubuit, Doctorisque lauream obtinuit, à Clemente X. Pont. Max. Episcopus Oppidi in Regno Neapolitano creatus fuit an. 1674. die 19. Februarii, præfuitque illi Ecclesiæ annis undeviginti, obiit enim an. 1693.

De eo Nic. Col. in *Addit. Ital. Sacr. Ughel. tom. 9. col. 421. num. 24. edition. Venetæ per Sebastianum. Coleti.*

VICTORINUS MANSUS ab Aversa apud Sanctissimæ Trinitatis Cavenſe Cœnobiū votis Monasticis sese obſtrinxit an. 1561. die 5. Octob. Philosophiæ, Theologiæ; juris etiam utriusque Scientiæ, ac sacris literis percelebris evaſit, Viginti enim annorum ſpatio ſcholasticas disciplinas præcipuis in Congreg.

T
* Gerol.

V

* Orbis est in
ulteriori Ca-
labria.

V

postea Monasteriis insignis doctrinae famam docuit, & postmodum Abbatem dignitate usque pervenit. A Clemente VIII. cuius Sapientia, ac sanctorum Sanctionum plurimum commendabatur, Stabiensem primum an. 1598. ac deinde anno 1600. Arianensem Episcopus rehunclatus fuit. A Paulo V. Assistentium Episcoporum catui aggregatur. XIV. annis Episcopales insulas gessit, annoque 1611. Neapoli in S. Severino Castrum petivit, ibid. tumulatus quæ ebrium adeunt, hoc appositio Epitaphio.

Victorinus Manso Averfano J. V. D. Abbati Casin. Episcopo, & Regio à Latere Consiliario, Doctrina percelebri, moribus incorruptis ita probato, ut mereretur à Clemente VIII. prius Stabiensem, deinde Arianensem Antistitem renunciarì, demum à Paulo V. inter Assistentes Episcopos merito cooptari. Qui obiit tertia Aprilis, die Resurrectionis Domini an. 1611. ætatis sue LXVII.

D. Antonius Tofonus Neapolitanus Casinensis Monachus, & sui Vicarius, grati, ac observantis M. P. an. D. 1612.

De eo Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 8. col. 311. primæ editionis Romæ n. 33.

Victorinus Mansus Averfanus Monachus Casin. vir doctissimus, summusque Theologus, antea Episcopus Stabienfis, ex Coadiutore Alphonfi Superioris, successit in Arianensi hac insula an. 1603. Neapoli obiit Scriptis suis celebratus an. 1611. die 3. Sept. jacet in Ecclesia S. Severini, de quo vide tom. 7. inter Episcopos Stabienfes sive Castr. Maris. Felix Egger Petr. Idæa Ord. Hier. Bened. l. 1. par. 3. dissert. 4. pag. 182. Victorinus de Averfa: qui cum major esset, quam ut unius loci ambitu contineretur, nominis sui, virtutis, ac eruditionis amplitudine implevit tria in primis Monasteria longe celeberrima, Cavense scilicet, S. Severini apud Neapolim, & Casin. ac duos deinde inclytos pariter Episcopatus Castr. Maris nempe, & Arianum floruit 1603. Ita Egger. Sed cum mox, Alterum Victorinum recenset à Monte Casino, Episcopum primum Stabiensem, deinde Arianensem à Clemente VIII. creatum, & inter Episcopos Assistentes ab eodem adlectum, quem floruisse dicit anno 1607. locorum ignoratione unum, eundemque Victorinum in duos dividit. Idem enim Victorinus Mansus est, qui Episcopus primum Stabienfis, sive Castr. Maris, deinde Arianensis à Clemente VIII. constitutus fuit: quod ex temporis convenientia facile dignosci potest. Nec alumnus fuit, aut indigena Montis Casin. e Monte Casino. Sed patria Averfanus, & S. Laurentii de Averfa. Professus, ut dicimus, nec à Clemente VIII. sed à Paulo V. Episcopis Assistentibus adscriptus: Nos quoque in nostra Bibliot. L. V. pag. ... & sequen. ubi fuisse ejus opera recensemus.

Die prima Sept. 1726. Senio composuit, Assigii autem impressus die 30. Junii anno 1733. Ad Majorem Dei Gloriam.

I N D E X

I N O M I N U M E P I S C O P O R U M.

Ægidius Columa Romanus
 Ægidius ab Alemanna
 Alexander Pallavicinus
 Alphonsus Marleonda
 Ambrosius Croce
 Anastasius Uberti
 Andreas Adeodati
 Angelus de Nuce
 Angelus Maria Quirini
 Arconius à Monelia
 Augustinus Grimaldus
 Augustinus Limbardi
 Augustinus Odoardi
 Basilus Gradi
 Bernardus Maria de Comitibus
 Carolus Camillus Molza
 Chrysostomus Calvini
 Celestinus Pezanneheri
 Constantinus de la Noy
 Cornelius à Neapoli
 Cyprianus à Bario
 Deſiderius Cavenſis
 Eminannell Brancaceus
 Epiphanius Phanelius
 Flavius Ferrariensis
 Fortunatus Maurocenus
 Franciscus Coppinus
 Franciscus à Naro
 Gregorius Coppinus
 Gregorius Cortesius
 Gregorius à Neapoli
 Gregorius Santaerucius
 Hercules Tambufus
 Hieronymus Borghesius
 Hieronymus de Judicibus
 Hippolytus Andreatus
 Hippolytus Mantuanna
 Hippolytus Berarduccius
 Honoratus Fafcitellus
 Honorius Grifarius
 Honorius ab Urbeveteri
 Jacobus Caraccioli
 Jacobus Lentius

pag. 1.	Ignatius Coppinus	pag. 33.
pag. 2.	Joannes à Burgundia	pag. 36.
pag. 2.	Joannes de Primis	pag. 37.
pag. 3.	Joannes Baptista Bertuccioli	pag. 30.
pag. 4.	Joannes Baptista Gentili	pag. 30.
pag. 4.	Joannes Evangelista à Mediolano	pag. 31.
pag. 5.	Joannes Stephanus Sanarega	pag. 31.
pag. 7.	Joseph Lomellinus	pag. 31.
pag. 8.	Joseph à Neapoli	pag. 32.
pag. 9.	Idorus Clarius	pag. 32.
pag. 9.	Idorus Robbis	pag. 34.
pag. 9.	Julius Maria Odescalchus	pag. 35.
pag. 10.	Julius de Vecchionibus	pag. 37.
pag. 10.	Laurentius Martinotius	pag. 37.
pag. 11.	Leander de Porzia	pag. 38.
pag. 12.	Leo Fidelis	pag. 39.
pag. 13.	Ludovicus Barbo	pag. 39.
pag. 14.	Marcus Pedocca	pag. 41.
pag. 14.	Marianus Mannos	pag. 42.
pag. 15.	Martinus Badnarius	pag. 43.
pag. 15.	Maurus Promontorius	pag. 43.
pag. 15.	Maurus Spinola	pag. 43.
pag. 16.	Michael Angelus Invrea	pag. 43.
pag. 16.	Nicolaus Maria Tedeschi	pag. 43.
pag. 16.	Petrus Maria Justiniani	pag. 43.
pag. 16.	Petrus Vecchia	pag. 44.
pag. 17.	Petrus à Genua	pag. 44.
pag. 17.	Petrus Paulus Rustici	pag. 45.
pag. 17.	Philippus Michael Ellis	pag. 45.
pag. 17.	Philippus Tani	pag. 47.
pag. 17.	Pius Loterius	pag. 47.
pag. 17.	Placidus Pavanellus	pag. 48.
pag. 18.	Placidus de Baucio	pag. 52.
pag. 18.	Raphael Riarius	pag. 53.
pag. 19.	Robertus Altovitus	pag. 53.
pag. 19.	Sebastianus Milazzus	pag. 54.
pag. 20.	Simplicius Caravita	pag. 54.
pag. 20.	Theodorus Georgi	pag. 54.
pag. 20.	Thomas Caracciolus	pag. 54.
pag. 21.	Thomas Mannarionus	pag. 55.
pag. 21.	Vincentius Mantuannus	pag. 55.
pag. 21.	Vincentius Ragni	pag. 55.
pag. 22.	Victorinus Manſus	pag. 55.

INDEX

COGNOMINUM EPISCOPORUM.

A Desodati	Andreas	Manfo	Victorius
Ab Alemannia	Agrius	Mannarius	Thomas
Altovitus	Robertus	Mantuanus	Hippolytus
Andreatus	Hippolytus	Mantuanus	Vincentius
		Mariconda	Alphonfus
Baduarus	Marinus	Martiotius	Laurentius
Barbo	Ludovicus	Maurocenus	Fortunatus
A Bario	Cyprianus	A Mediolano	Jo: Evangelista
De Balzo		Melarius	Fabianus
(seu del Balzo	Placidus	Milazus	Sebastianus
Berarduccius	Hippolytus	Molza	Carolus Gaudilus
Bertucciolus	Jo: Baptista	A Moncha	Arcturus
Brancaccius	Emmanuel	A Naro	Franciscus
Borgh. Gus	Hieronymus		
A Burgundia	Joannes	A Neapoli	Cornelius
		A Neapoli	Gregorius
Calvini	Chrysostomus	A Neapoli	Joseph
Caraccioli	Jacobus	De la Noy	Constantinus
Caraccioli	Thomas	De Nupo	Angelus
Caravita	Simplicius		
Cavenfis	Deiderius	Odescalchi	Julius Maria
Clarius	Isidorus	Odoardi	Augustinus
Columna	Agidius		
De Comitibus	Bernardus Maria	Pallavicinus	Alexander
Coppinus	Franciscus	Pavanellus	Placidus
Coppinus	Gregorius	Pedocca	Magrus
Coppinus	Ignatius	Pezzancheri	Colestinus
Cortefius	Gregorius	Phanellus	Epiphanius
Cröce	Ambrosius	De Porzia	Leander
		De Primis	Joannes
		Promontorius	Maurus
Falcitellus	Honoratus		
Ferrariensis	Flavius	Quirini	Angelus Maria
Fidelis	Leo		
		Ragni	Vincentius
Gentilis	Jo: Baptista	Riaris	Raphael
A Genus	Petrus	Rustici	Petrus Paulus
Georgi	Theodorus		
Gradi	Basilus	Santaerucius	Gregorius
Grifarius	Honorius	Senarega	Jo: Stephanus
Grimaldus	Augustinus	Spinula	Maurus
Iavrea	Michael Angelus	Tambusius	Hercules
Iimbardi	Augustinus	Tanus	Philippus
De Judicibus	Hieronymus	Tedeschi	Nicolaus Maria
Lentius	Jacobus	Uberti	Anastafius
Lomellinus	Joseph	Vecchia	Petrus
Loterius	Pius	De Vecchionibus	Julius
		Ab Urbeveteri	Honorius
Maunus	Marianus		

INDEX

**Authorum, qui de nostris Episcopis agunt, præter alios
in nostra Bibliotheca allegatos.**

- A**CTA Concistorialia.
 Aloysius Carafa in *Vita Jacobi de Grassis* Ms.
 Alphonsus Ciacconius in *Vitis Pontificum*.
 Andreas Raynerius in *Hist. Panegyr. S. Anselmi*.
 Angelus Portenarius, *Felicità di Padova*.
 Angelus Maria Quirini (nunc Cardinalis) in
 notis ad Dissertationem suam *De Monastica*
Italia Historia conscribenda 1717. Romæ.
 S. Antoninus in *Chronico*.
 Antoninus Mongitore *Biblioth. Sicula*.
 Antonius Libanori in *Ferraria Aurea*.
 Arnoldus Wion in *Ligno Vitæ*.
 Aubertus Miræus in *Orig. Bened.*
 Augustinus Fortunius in *Hist. Camald.*
 Authores Ephemeridum *Liter. Ital.*
 Augustinus Oldoinus in *Addit. ad Ciacc.*
 Bartholomæus de Alexandro a Paternione in
Chron. Ms. Monasterii Catanen. S. Nicolai de
Arenis.
 Bartholomæus Platina in *Vitis Pontific.*
 Bartholomæus Sorinus in *Vita Julii M. Odesca-*
chi Episcopi Novariensis. In *Biblioth. Ambrosia-*
na Mediolani.
 Benedictus Bacchinus in *sua ipsius Vita* impress.
 Venetiis &c.
 Benedictus Laudati in *Brevi Chron.* S. Severini
 Ms.
 Bernardinus Scardeonius de *Antiquitate Urbis*
Paduæ.
 Bernardinus del Sera in *Comp.* pag. 17.
 Cherubinus Myrtius in *Chron. Sublac. Ms.*
 Constantinus Cajetanus in *variis Operibus*.
 Eudoxius Locatellus in *Vita S. Jo. Gualberti*.
 lib. 1. cap. 66.
 Felix Egger Petrusianus; *idea Ord. Hier. Be-*
ned.
 Ferdinandus Ughell. *Ital. Sacr.*
 Fortunatus Ulimus *Hist. S. Georgi M. Ven.*
 Franciscus Angeloni; in *Hist. Interamn.* par. 2.
 Franciscus Gasparoli *De Episc. Fanen.*
 Franciscus Rovelli de Congr. Somatica, in *Vita*
Julii M. Odescalchi Episc. Nov. Ms.
 Franciscus M. urolicus, *Ocean. Regul.*
 Gabriel Buccellin. in *Benedictio Redivivo*.
 Hieronymus Alliotius in *Epist. Ms.* in Archivio
 Abbatæ Aretinæ.
 Hieronymus Fabri, *Sagræ Memoræ di Ravenna*.
 Hieronymus à Potentia in *Hist. S. Justine* Ms.
- Hilarion Corbetta in *Epistabr. Ms.* in Archivio
 S. Salvatoris Papiz.
 Honophilus Panvinus, in *utraque Epitome*.
 Joannes Baptista de Grossis in *Decachordo Cata-*
nen.
 Jo: Baptista Marus in *Annot. ad Placidi Petruccii*
Suplem. de Vir. Illustr. Casinen.
 Joannes Franciscus Pisanus in *Vita Julii Maria*
Odescalchi Episc. Novar. Ms. Mediolani, in
Biblioth. Ambr.
 Joannes Mabill. in *Musæo Italico*.
 Joannes Marius Crekimb. in *Coment. Hist. sue*
Vulgaris Poeseos, & in Vitis Illustr. Arcadum
Academ.
 Isidorus Morattinus in *Musis Miscellan.*
 Julius Ambros. Lucenti, in *Ital. Sacr. Ughelli*
restricta, aucta &c.
 Lazarus Augustinus Cotta in *Musæo Novar.*
 Leonellus Crocecalce, in *Hist. Ms. Abbatum*
S. Justine.
 Ludovicus Jacobilli, in *Vitis Episcop. Fulginei*
impress. ibidem 1626.
 Ludovicus Mœreri *Grand Dictionnaire Historique*.
 Marcus Antonius Guarini, in *Compend. Hist.*
Ecclesiast. Ferrar.
 Marcus Antonius Flaminus, in *Carmin.*
 Marcus Antonius Maltempi, *Trattato di varie*
materie storiche: Orvieto 1485.
 Marianus Armellinus in *Biblioth. Bened. Casin.*
 Nicolaus Coleti in *nova Ughelli edit.*
 Nicolaus Comnenus Papadopoli in *Hist. Gymna-*
sii Patavini.
 Petrus Ricordatus in *Hist. Monast.*
 Placidus Petruccius in *Suplem. Petri Diac. de*
Vir. Illustr. Casinen.
 Placidus Puccinellus in *Appar. Hist. de Illustr.*
Abbat. Floren. Viris.
 Prosper Eques Mandosius in *Biblioth. Romana*.
 Regella Monachorum Nostræ Congreg.
 Rocchus Pyrrhus in *Sicilia Sacr.*
 Scipio Capycius *De principijs rerum*.
 Seraphicus Pasolinus de *Viris Illustr. Raven.*
 Thomas Perronus Aletinus in *notitiis Arcadum*
Defunctorum.
 Venantius Simi in *Catalog. Vir. Illustr. Congr.*
Vall. Umbrosæ.
 Vicentius Barrials Salerna in *Chron. Lirin.*

INDEX

*Monasteriorum ex quibus Episcopi Congregationis Casinensis
fuerunt assumpti.*

S. BENEDICTI DE MANTUA.

M Aurus Pedoea
Gregorius Cortesius
Hippolytus Andreatius
Leo Fidelis
Vincentius Manenanus

S. BENEDICTI FERRARIÆ.

Epiphanius Phanelus, qui prius S. Georgii M.
Venetiarum
Hercules Tambusius

S. BENIGNI GENUÆ.

Jor: Stephanus Senarega

CASINI.

Andreas Adeodatus
Angelus de Nucb
Chrysostomus Calvinii
Emmanuel Brabaccius
Honorius Grifarius
Michael Angelus Invrea
Honoratus Fafistellus
Honorius ab Urbe Veteri
Jacobus Lentius, qui postea S. Pauli Romæ
Petrus Maria Justianus
Petrus Lomellini
Petrus Paulus Rulicij
Pius Lotherius
Raphael Riarius

S. CATHARINÆ GENUÆ.

Jor: Baptista Gentilis
Maurus Promontorius
Maurus Spinula

S. EUGENII SENARUM.

Hieronymus Burghesius

S. GEORGII M. VENETIARUM.

Epiphanius Phanelus, qui postea S. Benedicti
Ferrariæ

Marinus Baduarus

S. HIERONTIMI DE SILVARIA.

Arsenius à Monelia

S. HONORATI LIRINI.

Augustinus Grimaldus

S. JO: EVANGELISTÆ PARMÆ.

Alexander Pallavicinus
Gregorius Coppinus
Isidorus Clarius

S. JUSTINÆ PATAVI.

Ægidius ab Alemannia
Fortunatus Maurocenus, qui prius S. Vitalis Ra-
venne
Joannes à Burgundia
Joannes de Primis
Leander Porzia
Ludovicus Barbo
Placidus Pavanelus

Thomas Georgii

S. LAURENTII DE AVERSA.

Placidus de Baucio
Vincentius Ragni

S. MARIÆ DE CÆSENA.

Anastasijs Uberti
Jor: Baptista Bertucciolus

S. MARIÆ DE LA CROMA.

Basilus Gradi qui prius Congregationis Meli-
tenfis

S. MARIÆ DE FLORENTIA.

Angelus Maria Quirini
Isidorus della Robbia
Laurentius Martinotius
Robertus Altoviti

S. MARTINI DE SCALIS.

Franciscus à Naro
Marianus Mannus
Thom: Mannarius

S. NICOLAI DE ARENIS CATANÆ.

Nicolaus Maria de Tedeschijs

S. PAULI DE URBE.

Bernardus Maria de Comitibus
Jacobus Lentius, qui prius Casin.
Ignatius Coppinus
Philippus Tanus
S. PETRI IN GLASSIATE MEDIOLANI.
Ambrosius Croce
Jor: Evangelista à Mediolano
Julius Maris Odescalchi

S. PETRI MOTINÆ.

Carolus Camillus Molza

S. SALVATORIS PAPIÆ.

Augustinus Isimbardus

S. SCHOLASTICÆ SUBLACI.

Julius de Vecchionibus

Ægidius Columna

Philippus Michael Ellis, qui prius Congregatio-
nis Anglicanæ

S. SEVERINI NEAPOLIS.

Alphonus Maricorda
Augustinus Ojardi
Constantinus de la Noy
Cornelius à Neapoli
Cyprianus à Bario
Gregorius à Neapoli
Gregorius Santacucius
Hieronymus de Judicibus
Hippolytus Berarduccijs
Jacobus Caracciolus
Joseph Lomellini
Sebastianus Millazzus
Simplicius Caravita
Thomas Caracciolus

S. SIXTI PLACENTIAE.
 Celestinus Pezzaneheri
S.S. TRINITATIS CAVE.
 Desiderius Monachus Cavenus
 Joseph à Neapoli

Victorius Manfo
S. VITALIS RAVENNAE.
 Fortunatus Maurocenus, qui postea S. Justini
 Patavii.

INDEX

*Urbium in quibus Episcopi Congregationis Casinen. vitales
 auras attraxerunt.*

ÆSERNIAE IN SAMNIO.

H Onoratus Fascitellus
AB ALEMANNIA.
 Egidius ab Alemannia
*AMALPHI IN PRINCIPATU CITE-
 RIORI REGNI NEAPOLITANI.*

Hieronymus de Judicibus
IN ANGLIA.

Philippus Michael Ellis
AVERSAE IN CAMPANIA.

Victorius Manfo
BARI IN APULIA.

Cyprianus à Barlo
A BURGUNDIA.

Joannes à Burgundia
CÆSENÆ IN FLAMINIA.

Anastasiu Uberti
 Jos Baptista Bertucciolus
CASTELLI IN.....

Julius de Vecchionibus
CLARIS IN AGRO BRIXIANO.

Isidorus Clarius
CAPUA IN CAMPANIA.

Piacidus de B-ucio
CATANÆ IN SICILIA.

Nicolaus Maria de Tedelch's
FERRARIAE IN GALLIA CISALPINA.

Hercules Sambucus
FIorentiÆ.

Isidorus della Robbia
 Robertus Altoviti
GENUÆ IN LIGURIA.

Augustinus Grimaldus
 Jos Baptista Gentilis

Jos Stephanus Senarega
 Joseph Lomellinus

Maurus Promontorius
 Maurus Spinula

Michael Angelus Inveza
 Petrus Maria Justinianus

Petrus Lomellinus
S. GEMILIANI IN CALABRIA.

Chrysostomus Calvini
MANTUAÆ.

Hyppolitus Andreatus
 Hyppolitus Mantuanus

Vigilius Mantuanus

MASSÆ LUBRENSIS PROPE SUR- RENTUM.

Angelus de Nuce
MEDIOLANI.

Ambrosius Croce
 Jos Evangelista à Mediolano

Leo Fidelis
MESSANÆ IN SICILIA.

Joannes de Primis
MIRANDULÆ IN ÆMILIA.

Marcus Pedocera
MONELLÆ IN LIGURIA.

Arfenius à Monchia
MONOFOLI IN APULIA.

Andreas Alenlati
MUTINÆ IN ÆMILIA.

Paulus Camillus Molza
 Gregorius Cortesius
NARI IN SICILIA.

Franciscus à Naro
NEAPOLI IN CAMPANIA.

Alphonius Mariconda
 Augustinus Odoardi

Constantinus de la Noy
 Cornelius à Neapoli

Emmanuel Brancaccius
 Gregorius à Neapoli

Gregorius Santacrucius
 Jacobus Caracciolus

Joseph à Neapoli
 Petrus Paulus Rustici

Pius Lotharius
 Simplicius Caravita

Thomas Caraccioli
 Vincentius Ragni

NOVOCOMI IN INSUBRIA.

Julius Maria Odefcalchi
PANORMI.

Thomas Mannarinus
PAPIÆ IN INSUBRIA.

Augustinus Imbardi
PARMÆ IN ÆMILIA.

Alexander Pallavicinus
 Gregorius Coppinus
PATAVII.

Petrus Vecchia
 Placidus Pavanellus

PERU.

PERUSIÆ IN ETRURIA.
 Honorius Griffarius
PLACENTIÆ IN GALLIA CISALPINA.
 Cos. estinus Pozzancheri
PORZIÆ IN FOROJULIO.
 Leander de Porzia
PRATI IN TUSCIA.
 Ignatius Coppinus
RAVENNÆ IN ILLTRICO.
 Basilus Grech
ROMÆ IN LATIO.
 Ægidius Columna
 Bernardus Maria de Comitibus
 Jacobus Leontius
 Philippus Tanus
SAVONÆ IN LIGURIA.
 Raphael Riarinus
SENIS IN TUSCIA.
 Hieronymus Burghesius

Laurentius Martinotius
VENETIIS.
 Angelus Maria Quirini
 Epiphanius Phancellus
 Fortunatus Maurocenus
 Ludovicus Barbo
 Marinus Ederarius
 Thomas Geogii
VIGILIIS IN APOLIA.
 Hippolytus Berarducci
 Sebastianus Milazzus
URBEVETERI IN TUSCIA.
 Honorius ab Urbeveteri
XACCÆ IN SICILIA.
 Marianus Mannus
INCERTÆ PATRIÆ.
 Desiderius Monachus Cavenis.

CATALOGUS MONACHORUM CONGREGATIONIS CASINENSIS

A. L. L. A. A. 15.

S. JUSTINÆ PATAVINÆ

QUI ALIAS MONACHORUM CONGREGATIONES,
VEL MONASTERIA REFORMARUNT.

*Elegit sacerdotes sine macula voluntatem habentes in lege Dei,
& mundaverunt Sancta Machab. 1. 4. 42. & 43.*

P. R. Æ. F. A. T. I. O.

Afinensis D. Justinæ congregatio ab ipso sui exordio ea morum disciplina adolevit, ac viguit, ut longe, lateque odorem, fructumque bonorum operum per Christianum Orbem diffuderit, omniumque pontificum, catholicorum regum, ac principum, ne dum plorum hominum corda in sui amorem, & admirationem allexerit. Nimirum effem si Caroli V. cesaris, Francisci I., & Henrici IV. Galliarum regum, Ferdinandi Aragonum regis, & Medicei Mediceorum, aliorumque principum, omnium vero maxime summorum pontificum haud emendicatas laudes in medium afferrent, quibus monachorum congregationis no-

stræ sanctitatem, & virtutes in suis diplomatis luculenter testantur. At quoniam vera laus ab exemplis præclariorum facinorum, non à verbis petenda est, idcirco breviter memorabo ea nostra congregatione tales exortos viros, qui plures nobilissimas per Europam monachorum congregationes instaurare, atque ad optimam, pristinamque vivendi formam redigere Deo bene juvante potuerint; ut sicut olim P. Benedictus à Casino ille monte per suos alumnos Urbem, Orbemque adhuc vivens sanctissimis institutis implevit, sic Casinensis congregatio ejusdem spiritu imbuta, postremis hæc sæculis monasterium disciplinam ubique restitueret, ut verissimè de ea dici possit, de plenitudine ejus omnes acceperunt *. Quo facto, uti decet, nostri temporis monachi permoti, forte efficient, ut majorum nostrorum egregia facta æmulantes, ita suos instituant mores, ne regularis censure, quam in alios parentes nostri præclare adè gesserunt, ipsi etiam filii nunc multo magis indigere videantur. Ne illis quoque eveniat, quod regius psalter dolens canebat, * Spiritus vadit, & non redit, & alibi, * quoniam Spiritus pertransibit in illo, & non subsistet, & non cognoscat amplius locum suum. Quod perinde esset, ac græculi illius simillimam exprobrationem mereri, qui cum gloriaretur, artes, scientiæque omnes e Græciâ fuisse egressas (* Græcia enim capta suum captorem vicit, & artes intulit aggressi latio) à latino audivit, utique, nam nulla prorsus virtus, aut scientia apud Græcos remansit, quin potius si quid primævi fervoris temporis diuturnitate, & humanæ fragilitatis inevitabili conditione intermissum est, reparare, & in antiquum statum restituere summa cpe nitantur.

Quod sane præcipua vigilantia curare debent monasteriorum antistites, quibus grave adeo onus incumbit cænobiceas sanctiones scibi propterea sunt, in antiquam observantiam reponere, & repositas fartas, tectas conservare sicuti strenuissimus quondam ille

* Jo. 1. 8. 16

* Ps. 77. 4. 39.

* Ps. 102. 4.

16.

* Viderem.

* Mach. 4. c.
26.
* Sort. in Jul.

* Reg. esp. 2.
d. 3.

* Ad Timot.
n. 2.

* 1. Corint.
D. 31.

* Ad Rom.
12. A. 2.

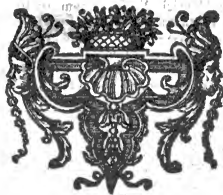
* Levit. 6. B.
1.

* Ad Rom. 8.
F. 29.

* Jo: 1. 3. A.
a.

ille Maghabæorum Princeps commilitones suos hortabatur, * *Ascendamus nunc munda Sancta, & renovate*: probe intelligentes, quod primus Cæsarum de se ipso dicebat, * *difficilius se de primo ad secundum quam de secundo ad infimum gradum desici posse*: Idem propterea rebus etiam ordinibus contingere, in quibus minore certe negotio spiritus feroci, & regulæ omnimoda observatio diutissime retineatur, quam hæc semel corrupta, & deperdita in statum pristinum revocari possit, dummodo præsulum zelus proprio exemplo omissus æquos omnes intendant, & transgressio- nibus ipsi condoleant, neve aditum permittant, * *ne peccata delinquentium dissimulent, sed mox ut oriri ceperint radicibus ea amputent*, ut tam districte sanctissimus noster legislator eis præcipit, Heli sacerdotis de Silo formidando iudicio illis pro- posito, qui ut S. Basilus ait, * *quod filios suos peccantes, non asperius objurgasset, tan- tum stomachum movit patientiæ divinæ*. At contra si boni pastoris partes omnes imple- verint ab apostolo constitutas, argue, obsecra, increpa in omni patientia, & do-ctrina, & suas, & subditorum animas salvas facient.

Ut hi quidem emulantes charismata meliora proficiant de virtute in virtutem, & sanctis- simæ regulæ, quam professi sunt, observantiam, constantissime teneant, & tantum abist, ut in minimis frangant, aut evadant, ut potius augeant, & cumulent. Pau- pertatis, silentii, solitudinis, jejuniorum, divinæ psalmodiæ, cæterarumque obser- vationum studium certatim præferant, apostolo plane obsequentes, nolite confor- mari huic sæculo, sed reformamini in novitate sensus vestri, ut tamquam ignis ille per- petuus (ignis in altari meo semper ardebit) divinæ charitatis pabulo spiritus enu- tritus jugiter conservetur, & vigeat, si vero tepescere aliquantisper ceperit, depul- sa statim segnitie, velut cinere discusso illico reviviscat. Qua ratione, Dei opitulante gratia, huic sæculo omnino abssimiles, conformes evadamus imaginis Filii Dei, ut tandem Deo ipsi in cælesti patria similes simus, cum videbimus eum sicuti est.

CATALOGUS ALTER MONACHORUM CONGREGATIONIS CASINENSIS

Qui alias monachorum congregationes,
vel monasteria reformarunt.

A

ANTONIUS DOMINICI filius familia de Nobilibus Florentiæ natus in cœnobio S. Mariæ monachum professus est anno 1424. die 14. Maji. Is cum virtutis, ac regularis observantiæ famâ floreret, monachorum Cisterciensium demandatam sibi à Pont. Max. reformationem strenue aggressus, eam feliciter perfecit, & ad optatum exitum perduxit, creatus fuit abbas S. Salvatoris *Septimi*; obiitque Florentiæ in monasterio S. Mariæ Magdalene prope portam, quæ *Pinti* appellatur anno 1485. ejusque

A

parentationi interfuit D. Benedictus Amerighi Florentinus abbas prædicti monasterii nostri S. Mariæ. Ita prorsus Plac. Puc. in chron. abbat. Floren. pag. 62. lin. 2. & seqq. qui tamen locum ejus obitus non adeo clare describit, sed nonnihil confundit, nam Florentiæ Cistercienses monachi apud portam *Pinti* olim habitabant; eorum cœnobium Cistercium, vulgo *Cisfello*, vocabatur; titulus autem ecclesiæ erat, hodieque est *S. Mariæ Angelorum*: Urbanus VIII. eos inde amovit, transque Arnum, ubi prius Carmelitæ moniales, (inter quas S. Maria Magdalena de Pazzis sanctitate floruit) morabantur collocavit, & moniales vicissim apud portam *Pinti* in relicto à Cisterciensibus ejus jussu monasterio constituit, atque eo pacto utriusque loci, & vocabuli à monachis, & monialibus facta est commutatio, ut ex inscriptione eidem cœnobio, quâ publicam viam spectat affixa, perspicuum est. „ Urbano VIII. „ Pont. Max. qui monasterium hoc ex angustiore loco translatus, in ampliore formam cultumque meliorem suis impensis restituit &c. æternum „ grati animi monumentum, virgines sanctimoniales P. P. „ quod non „ satis Puccinellus distinxit, aliquando melius id præstat pag. 122. ejusdem „ chronici. „ D. Antonio di Domenico da Fiorenza 14 Maggio per la sua „ dottrina, ed esemplarità d'ordine ponteficio fu eletto riformatore de Cisterciensi, pigliando l'abito di S. Bernardo; Fu abbatte di S. Salvatore di „ Settimo, e di S. Maria Maddalena di Cestello presso la porta à *Pinti*; (ora „ posseduto dalle Carmelitane) ove con odore di vero servo di Dio l'anno „ 1485. cessò di vivere tra noi mortali. Si legge nelle matricole antiche „ D. Antonius à Florentiâ obdormivit in Domino anno salutis 1485. in monasterio Cestelli, in habitu S. Bernardi; vixit in religione, laudabili, & sancta vita, ann. 62. mens. 11. die 4. qui obiit die 28. mensis Junii 1485. requiescet in pace: Insuper ejus meminit Petrus Ricord. hist. monast. dial. 4. pag. 471. Dum autem Antonius adhuc inter nostros degeret, & sanctimonie fama

* Di Settimo, quia nimirum est septimum, ac ultimum. Monast. obitu. gent. Comit. edificatum. * Porta a. Pinti.

* Di S. Maria degli'Angeli (d'ere debuerat, n. m. S. Maria Magd. de Pazzis vulgo nuncatur. postquam illi eius San-ctiæ incorruptum corpus conditum fuit.

A

ma ubique floreret, à Hieronymo Allio novissimo abbate Argentinæ commendatario, abbatum Casinensium primo, accepit administrationem ejusdem Aretini cœnobii, teste laudato Puccinello in appar. histor. de illustrib. abbat. Florent. viris c. 6. pag. 39.

ARCHANGELUS DE RUBEIS seu de Bopavoltis Florentinæ natus, ibidem in cœnobio S. Mariæ monasticam regulam professus est anno 1540. die 26. Decembris. Is fuit ex monachis nostris unus, qui monachos Cistercienses in Etruria reformarunt, quos Archangelus verbo, & exemplo ad regularem observantiam provocabat, & mirum in modum in via Domini solabatur; Quatuorobrem ejus virtutem, prudentiam, charitatem, & in agendo industriam, & dexteritatem admiratus S. Pius V. Bonif. Max. Archiepiscopales insulas illi obtulisse dicitur, quas vir humilis invicta constantia recusavit, satis habens prioris claustralis officio, quod summa laude pluribus in cœnobiis exercuit, ad obitum usque defungi, qui feliciter ei obvenit Genuæ in monasterio S. Nicolai de Buschetto anno 1578.

De eo Plac. Pucin. in chron. abbat. Florent. pag. 143. & seq. & in appar. hist. ac illustr. abb. Flor. viris c. 9. pag. 69. Illa autem Cisterciensium monachorum reformatio Florentinæ hoc potissimum ordine processit, ut ego quidem adhuc juvenis accepi à senioribus abbatibus Florentinæ. Dimidium monachorum Cisterciensium in nostram abbatiam commigravit, & dimidium nostrorum monachorum Cistercium (Florentinæ Cestello dictum) transiit, atque hæc ratione facillime, ac suaviter Cistercienses monachi utrobique, domi videlicet suæ, ac nostræ, regularem disciplinam, ritusque, laudabiliter iterum receperunt: Quod utique etiam in reformatione monachorum Vallis-Umbrosæ factum esse opinor, ea nempe de causâ, ne monasteria reformanda tanto monachorum, tum indigenarum, tum advenarum numero, in re familiari, alimonis, aliisque in rebus, ultra vires dispendia paterentur; Certè unus Timotheus Ricci, de quo infra, eorundem Cisterciensium, & ipse reformator, octo abbatibus Florentinæ monachos secum duxit, nec pauciores, nisi forte plures, Plac. Pavin, pro Vallis Umbrosæ reformatione à B. Gometio Eugenio IV. jussu impetravit, atque alios; æquum igitur fuit, tantundem monachorum in nostram Florentinam abbatiam mitti, quâ tandiâ ibi manerent, donec Deo grata reformatio perficeretur, nec interim operarii in vinea Domini, in nostro scilicet monasterio, plus æquo imminuerentur.

B

B

ARTHOLOMÆUS NELLI Florentinæ natus, ibidemque in cœnobio S. Mariæ nostris adscriptus anno 1427. die 12. Octobris, ob virtutum, ac regularis observantiæ meritum socius fuit Placidi Pavanelli in reformatione monachorum congregationis Vallis-Umbrosæ, in qua creatus fuit abbas S. Michaelis de Passignano. Ita Plac. Puccin. in chron. abbatibus Florentinæ

pag. 123.

BENEDICTUS AMERIGHI Florentinus tum patria, tum monastica institutione, quam in eodem cœnobio S. Mariæ an. 1451. die 8. Sept. auspiciatus est, illustri facto memorabilem se posteris reddidit; Nam anno 1481. abbas cum esset ejusdem monasterii, p̄ssa celeberrimi comitis Hugonis, qui jam à quingentis circiter annis ædem illam sacram erexerat, ac magnificentissime ditaverat, solemnī pompa, totiusque Florentinæ nobilitatis frequentia, ex

u. 2

urna porphyretica, in novum, ac pulcherrimum sepulchrum, quod nuper Saluator de Acerbis abbas prædecessor per Minum Fesulanum, ejus ævi insignem sculptorem, ex candido marmore excitandum curaverat, transtulit, insculpto quoque ipsi sarcophago tali elogio.

D. O. M.

Hugoni Ottonis III. affini, ac Hetruscorum, Camertum, Spoletanorumque duci marchioni Andeburgensi, qui D. Benedicto hoc alim, Et sex alia cœnobia condidit, pii hujus loci monachi, de se benemerito sepulchrum vetustate atritum instaur. an. Sal. MCCCCLXXXI.

H. M. H. N. S.

Obiit an. Sal. Ml. XII. Kal. Januariar.

Quo die, & monachorum pietas, gratusque animus in conditorem benemerentissimum, & magni principis fama clarius eluxit. Post hæc Benedictus ab Innocent. VIII. Pont. Max. ejus doctrinæ, ac probitatis opinione permoto, una cum sacræ camaldulensis eremi præfule, (majorem illi vocant) monachos Florentinos S. Mariæ Angelorum congr. Camaldulensium iussus est reformare, qua provincia egregie perfunctus, dum monasteria nostræ congregat. in Neapolitano regno constituta, cum imperio visitaret, hyemalis itineris incommodis, aliisque laboribus fractus, in gravem morbum incidit, ex quo Neapoli in S. Severino magno ferventis in Deum spiritus, ac religiose virtutis exemplo diem clausit extremum anno 1477. die 28. Octobr. Ut primum Florentiam ejus obitus nuncium pervenit, D. Lucianus cœnobii prior ei solemniter justa perfolvit, adstantibus, præter nostros, Camaldulensibus etiam monachis, pluribus Florentinis proceribus, cunctisque ex nobili familia Amerigha propinquis.

De eo Plac. Pucc. in chron. abbat. Florent. pag. 61. & seq. ubi Innoc. VIII. de Camaldulens. reformatione per eum, sacræque eremi generalem præfulem facienda tale affert diploma.

INNOCENTIUS PAPA VIII.

Dilecti Filii salutem, & Apostolicam benedictionem.

„ Ex fide dignis relationibus intelleximus in domo S. Mariæ de Angelis Floren.
„ ordinis Camaldulensis, fractis modestiæ, & regularis observantiæ haberi-
„ nis, non rectam vitam duci, statuta ordinis non servari, quinimo divi-
„ num ibi cultum in dies magis intermitteri, atque imminui, nec non ecclesia-
„ stica dictæ domus ornamenta, bona quoque mobilia, & immobilia quoti-
„ die alienari, & dissipari, itaut nisi opportune occurratur, domus ipsa in
„ calapsum, & totalem fere desolationem brevi sit perventura. Unde Nos,
„ qui alias dum in minoribus essemus, bonum de ea famæ odorem persensimus,
„ atque ex plurium quoque attestazione cognovimus, illam temporibus
„ retroactis, continentiæ, & sanctimonici sacellum esse consuevisse:
„ certè tale, quod nunc audientes, non potuimus non commoveri animo,
„ & displicentiam merito suscipere. Proinde ad pastorale officium nostrum
„ pertinere duximus, talem huic morbo medelam adhibendam esse, per
„ quam omnia ad sanum redeant, tum pro summi Dei reverentia, tum pro
„ religionis honore, tum denique pro Christianorum salute, & consolatione,
„ ne, ac ipsius domus conservatione. Itaque de vestra integritate, doctrina,
„ & probitate, specialem in Domino fiduciam fumescentes, tamen si hoc
„ ipsum jure ordinario, titulo generalis incumbat, vobis ambobus tenore

B

„ præsentium, & in virtute sanctæ obedientiæ mandamus; quatenus pari-
 „ ter, & conjunctim ad domum ipsam de Angelis personaliter vos confera-
 „ tis, illamque autoritate nostra debito modo visitetis, ac de vita, mori-
 „ bus, & progressu personarum ibi degentium, informetis, & prout expe-
 „ diens esse videbitis, domum ipsam, tam in temporalibus, quam in spiri-
 „ tualibus, & tam in capite, quam in membris reformare, & ad bonum,
 „ utilemque vivendi modum reducere studeatis: ut (auctore: Domno, &
 „ vestra cooperante bonitate, & solertia) domus ipsa in eisdem temporali-
 „ bus, & spiritualibus manuteneatur, & augeatur; concedentes vobis dicta
 „ autoritate plenam, & omnimodam facultatem, & potestatem personas
 „ ipsas ad vos vocandi, & examinandi; & (si ita visum fuerit) amovendi,
 „ privandi, deponendi, ab officio, & cura sibi injectis suspendendi; aliis
 „ utiles, & idoneas subrogandi, cæteraque omnia, & singula faciendi, di-
 „ sponendi, & ordinandi, quæ in præmissis secundum Deum, & constitutio-
 „ nes dicti ordinis Camaldulensis utilia, & necessaria esse judicaveritis; non
 „ obstantibus constitutionibus, & ordinationibus apostolicis, ac ordinis, &
 „ observantiæ prædictorum statutis, & privilegiis, & constitutionibus, cate-
 „ risque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo
 „ Piscatoris die 16. Martii 1485. pontificatus nostri anno primo.

Dilectis filiis generali sacre Eremitæ Camaldulens. & abbati monasterii S. Mariæ
 Florentinæ ordinis S. Benedicti, congregationis S. Justinæ de Padua. L. Crisus.

BENEDICTUS BONSIGNORIUS nobili genere Florentinæ natus, ibidem
 adulta jam ætate monachis nostris adscribi voluit anno 1534. & qui in sæculo
 doctor, & linguarum latinæ, & græcæ professor celebris fuerat, in mona-
 stico quoque instituto ex discipulo, quamprimum magister evasit, tyronesque
 vix ipse tyrocinium egressus, in regulari observantiâ optime instruxit, mox
 Prior, deinde Abbas creatus anno 1557. doctrinæ præstantia, & morum
 honestate omnium tum cœnobiorum, tum laicorum animos in sui amorem,
 & venerationem convertit. In Siciliam cum potestate missus monasterium
 S. Martini extra Panormum sapienter admodum administravit. Prudentia
 namque in rebus agendis, in gubernando benignitate, vi, & efficacia in con-
 cionando, omnia ad pristinam tranquillitatem, & commendabilem normam
 redegit; quod idem Aversæ in cœnobio S. Laurentii egregie præstitit.
 congregationem quoque universam visitatoris munere quatuor vicibus perlustra-
 vit, ubique regularium virtutum, & ipse exempla præbens, & ut monachi
 aliis præberent, serio admouens, & frequenter inculcans: Quibus cognitis
 SS. Pius V. Pont. Max., cum dignissimum judicavit, cujus opera in monaste-
 riorum reformatione uteretur; Perhonorifico itaque munusculo *Brevi* dato
 Pontificatus sui an. 2. reformatorem, commissarium, & visitatorem apo-
 stolicum monachorum Cisterciensium per Etruriam Benedictum constituit.
 Eique Cosmus I. Magnus Dux, cui talis reformatio cordi erat, Vincetium
 Borghinum, ejusdem abbatiæ Florentinæ monachum, doctrina, & virtute
 celeberrimum, & nobiles viros *Julium del Caccia*, & *Alessium Capponium*
 socios, & adiutores attribuit, ut refert Plac. Puccin. in chron. abbatiæ Flo-
 rentinæ pag. 88. ubi, sicut & in antecedenti, de eo inter abbates Florentinos
 copiose agit: Assiduis denique laboribus, innumerum præteritum frigidissimum
 hyemis tempore, pro visitandis, reformandisque cœnobiiis confectus, æger
 Florentiam rediit, ibique ingravescente morbo, piissime animam Deo reddi-
 dit anno 1578. perfecti monachi famam una cum pluribus ingenii sui mo-
 numentis posteris relinquens, ejusque exequias cum Cistercienses monachi, tum
 Florentina nobilitas frequentes decorarunt.

De

De eo nos fassissime in nostra Bibliotheca L. B. pag. 89. & seqq. ubi ejus opera, authoresque de eo agentes diligenter referimus.

B

C

CÆSARIUS de CURTIS, seu ut aliis placet, de Pusterulis à Mediolano, apud S. Petrum in Glassiate ejusdem urbis monachum professus est an. 1576. die 21. Sept. decanum, ac tyronum magistrum, & in basilica S. Pauli de Urbe *penitentiarium* laudabiliter egit anno Jubilæi 1600. sub Clemente VIII. A Paulo deinde V. præses, & visitator apostolicus monachorum Melitensium in mari Adriatico, & in ditione Ragulina designatus fuit. Eo in munere, cum apud illos decem mansisset annos, ad nostros rediens, Cæsenam sese recepit, ab Urbano VIII. abbatis titulo decoratus. Denique cum in patriam concessisset, pestilenti lue grassante, rebus humanis exemptus est anno 1626.

C

Agit de eo Plac. Puc. in chron. Glassiaten. pag. 362. In regest. ms. pag. 97. à tergo vocatur Cæsarius Cinisellus à Mediolano, diciturque in margine *visitator apostolicus Melitensium*, apud eos mansit annos 10. sed in alio reg. ms. pag. 91. à tergo appellatur *Cæsarius Curtius*. *Posterio*.

CHRYSOSTOMUS CALVINI Calaber à S. Gemiliano, in Casinenfi monasterio D. Benedicti assecla effectus est an. 1530. die 26. Julii. Floruit trium linguarum peritia, latinæ, græcæ, atque hebraicæ, & theologica doctrina; nec minus morum integritate, & religionis zelo celebris fuit. Creatus abbas SSmæ Trinitatis Cajetæ, missusque ad Tridentinum concilium, interfuit sess. 5. anno 1546. & sess. 7. & 8. anno 1547. ac denique sess. 9. & 10. habitis Bononiæ eodem anno 1547. Postmodum jubente Paulo III. Pont. Max. monasteria congreg. Melitensis in mari Adriatico prope Ragusium reformavit, & ad instar Casin. congr. constituit; quapropter ejusdem Melitensis congregationis pater, & institutor hodieque audit. Ut autem facilius eam reformationem perficeret, plures nobiles Ragusinos pietate, ac literis à se imbutos, monastico donavit cucullo, adeo felici eventu, ut omnes cum bonæ frugis viri essent, variarum ecclesiarum episcopis insulis donati fuer. at. His Chrysostomi beneficiis Ragusinus senatus se obstrictum sentiens, ejusque virtutes in dies magis, magisque admirans, à Pio V. Pont. Max. in suam metropolitam cum postularunt, impetraruntque an. 1560. eo pastoralis munere annis ferme quatuordecim, summo omnium ordinum consensu, & gaudio persuctus, anno 1574. ætatis suæ 80. animam cælo reddidit, incredibili totius civitatis mærore, ac luctu; cunctis namque civibus, cunctoque populo valde proficuum sese præbuerat. Permanet usque in præsens apud Ragusinos venerabilis ejus memoria, præcipue apud Melitenses monachos, qui quotannis, anniversaria ejus obitus die, in ecclesia monasterii S. Jacobi, tamquam patri, & conditori insigni pompa eidem iusta persolvunt. In nostra bibliotheca L. C. pag. 275. & seqq. plura de eo, ejusque lucubrationibus, ubi etiam authores de eo agentes in medium adducimus.

* Melita.

Hic autem verba Arnoldi Wionis Lign. Vitæ par. 2. lib. 5. cap. 11. pag. 606. tantum referemus. „ Reformata est, & congregatio illa Melitæ insulæ juxta Ragusium in Dalmatia, anno Domini circiter 1560. à D. Chrysostomo monacho Casinenfi & postmodum archiepiscopo Ragusino.

CLEMENS à NEAPOLI S. Severini ibidem alumnus factus anno 1578. die 24. Januar.

C

Januar. in reg. ms. pag. 111. à tergo in margine dicitur, *obiisse dum esset abbas Castrovillarum, ac visitator apostolicus Sardinie*, nec tamen exprimitur; an cleri secularis, vel regularis, vel utriusque, an verò peculiaris aliqujus congregationis visitator fuerit. Idem habet Plac. Puccinel. in appar. hist. de illustr. abbat. Florent. viris cap. 10. pag. 84. ubi eum laudat, utpote insignem in virtutibus moralibus, & assiduâ mortis contemplatione, quæ semper vivebat, ut moriturus.

E

E

EUTYCIUS CORDES Belga Antuerpiæ natus, cum in Italiam, atque Patavium studiorum causa venisset, monasticæ vitæ desiderio incensus, in cœnobio S. Justinæ inter nostros locum obtinuit anno 1540. die 3. Sept. felici quidem omine, nam & doctrinæ præstantia, & vitæ sanctimonia tum patriam, quam reliquit, tum congregationem quam ingressus est, illustravit.

Trium nobiliorum linguarum intima peritia, divinarum literarum, sanctorumque patrum assidua lectione, ad sacræ theologiæ fastigium brevi cursu pervenit, abbas creatus S. Fortunati de Bassano apud Lacum Benacum, ad Tridentinum concilium una cum aliis nostræ congregationis theologis directus fuit, ubi publicis, privatique sermonibus eruditionis suæ amplitudinem, ac robur ostendit, quam deinde pluribus voluminibus digestam, posteris commendavit. Itaque Martinus Gestmannus episcopus Uratislaviensis, qui jamdiu Eutycii virtutem, morum innocentiam, & regularis disciplinæ zelum perspectum habebat, (illum namque, dum adhuc juvenis Martinus Patavii studiis scientiarum incumberet, conscientiæ suæ arbitrum, ac moderatorem adhibuerat) in Silesiam eum advocavit, ut cœnobia illius regionis in antiquum monasticæ regulæ vigorem restitueret. Eundem Eutycium præses, ac definidores nostræ congregationis se missuros promiserunt Rmo Cardin. Carolo à Lotharingia, (qui ab eisdem petierat monachum aliquem pro reformando quodam monaster. ordinis nostri) ut gentis mores, loci consuetudines, monasterii situm, magnitudinem, ac vires exploraret; ut patet ex epistola eorundem PP. laudato cardinali scriptam, quæ legitur in lib. ms. orationum &c. in concilio Tridentino habiturum a Stephano Cataneo, Casinensæ in nostro S. Mariæ de Monte cœnobio asservato pag. 101. Denique in monasterio S. Justinæ, ubi monachum professus fuerat, singulari pietatis, ac divini timoris exemplo, spiritum summo rerum Conditori reddidit anno 1582. mense Sept. Vide nostram biblioth. L. E. pag. 407. ubi ejus opera, auctoresque de eo agentes clare, ac distincte afferuntur.

EUTYCHIUS à S. ANGELO professus est nostrum institutum Placentiæ in monasterio S. Sixti an. 1631. die 16. April. fuit abbas S. Vitalis Raven. J. U. D. vitæ integerrimæ, reformator Montisferrati; Ita prorsus in reg. ms. pag. 54. à tergo. Nec de eo aliud hactenus; notum est autem Montemferratum apud Cathalauniam celeberrimum esse, ac observantissimum cœnobium ordin. nostri congr. Vallis-Oletanæ, quæ hucusque sanctitate, & doctrina plurimum floret.

FLORIBERTUS A' PLACENTIA, nobili familia Burgo, monachus congr. Casinen. fuit œconomus collegii Hispanici S. Clementis Bononiæ, quo munere summa laude functus est, ut asserit Petrus Maria Campi in histor. ecclesiastica Placentina, par. 3. lib. 24. pag. 227. col. 1. quem vide. Ne mireris autem lector me monachum hunc œconomiz laude præstantem hic recensere, nam mihi propositum fuit ostendere, plures è Casinen. monachis ea prudentia, industria, ac virtute in rebus agendis præditos fuisse, ut ad reformatandas alienas quoque congreg. cœnobiaz domos, qua in moralibus, qua in œconomicis, aptissimi inventi fuerint.

Idem dicendum de Casario à Brixia S. Mariæ de Casena alumno factò anno 1571. die 1. Junii, qui in reg. n. s. pag. 160. in marg. dicitur *abbas tituli fuit œconomus in collegio Montis - Alti Bononiæ*; & in alio reg. ms. pag. 185. „ Fuit œconomus in collegio Montalto Bononiæ, & ampliatis fundis, „ & fabricis, effectus est abbas titularis, sic jubente Ilmo Montalto Pro- „ tectore. „ & de Raphaele Thomasio à Sulzano, in S. Euphemia Brixiz, regulam D. Benedicti professò an. 1596. die 11. Decembr., qui pariter in regest. pag. 161. à tergo in margine dicitur *abbas tituli ex priore regim.* „ *œconomus Montis - Alti Bononiæ*, & de Jacobo à Verona ejusdem collegii Montis - Alti, idem œconomus, de quo infra L. I. Nec mirum fuerit, tot ex abbatibus congregatione monachos ad collegii Montis - Alti œconomiam, Bononiæ accersitos; nam cardinalis Alexander Perettus, alias Montis - Alti congreg. abbas, protector, cum optime nosset viros in nostra congregatione re familiaria cura, integritate, ac diligentia præstantes, eos facile pro sua autoritate in œconomos illius collegii à Sixto V. patruo suo erecti (cujus propterea regim. eo jubente, ad se maxime pertinebat) à nostris supremis moderatoribus impetrabat, imò vero imponebat.

FRANCISCUS ALTUVITI nobili stemmate Florentiz natus, ibidem in monasterio S. Mariæ D. Benedicti cucullum induit an. 1426. die 22. Sept. In suscepto instituto observantia plurimum cum profecisset, ac regularium virtutum exemplum omnibus sese præberet, à beato Gometio socius additus est Placido Pavanello pro reformatione monachorum congr. Vallis - Umbrosæ, apud quos creatus abbas S. Michaelis de Pissini, mox ejusdem congr. gener. præf. an. 1490. renunciatus, annis fere 30. quibus illam moderatus est, prudentiam, & mansuetudinem severitati conjunctam semper ostendit inter prospera, & adversa, decreta, ac leges saluberrimas edidit; monasterii Vallis - Umbrosæ ædificia plurimum ampliavit: Sacrarium à fundamentis erexit; sacrisque sanctorum ipsianis, multa que suppellectili decoravit: à Paulo II. Pont. Max. cœnobium S. . . . de Ripolis prope Florentiam pro monachorum valetudinario obtinuit. Monastico induit cucullo B. Angelum eremitam filium Andreæ Signorini. Denique anno 1479. dum monasterium Vallis - Salsinæ gubernaret, gravi correptus ægitudine ad extrema devenit die 21. Aprilis in prædio Guaroli non longe à Florentia, delatusque ad monasterium Vallis - Umbrosæ, ibidem maximo cum honore tumulatus fuit.

Ita Plac. Puc. in chron. abbat. Florent. pag. 122. ubi de eo agit, virumque morum integritate, & vite innocentia insignem depredicat; sed in generali illius congr. magistratu parum felicem ob domesticas monachorum discordias, & civiles contentiones, quibus tamen Franciscus fortiter, suaviter.

F

terque pro virili occurrit; & in app. hist. de illustr. abb. Florent. viris c. 6. pag. 41. ubi virum doctum, & monasticæ disciplinæ observantissimum eum appellat.

At Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. lib. 1. cap. 34. pag. 65. ubi inter *Generales perpetuos ordinis Vallis Umbrosæ* de eo agit, sepultum eum asserit in monasterio Vallis Sassinæ.

Petrus Ricor. hist. monast. Dial. 4. pag. 470. à tergo „ Dio volesse, che i monaci avessero avuto ne tempi à dietro molti uomini simili à Jacopo Niccolini, Francesco Altoviti, & Isidoro Miniati tutti e tre nobili Fiorentini: i quali come uomini non meno dotti, che di grandissimo governo, furono mandati da Gomezio abbate à riformare la congregazione di Valembrofa, e dagli altri padri ancora: de quali Jacopo &c. Il secondo Francesco Altoviti saggio anch'egli, e di santi costumi ornato, morì presidente pur di Valembrofa l'anno di nostra salute se ben mi ricordo. 1470. „ In reg. ms. pag. 95. *fuit generalis Vallis Umbrosæ.*

Præterea de eo agit Eudoxius Locatellus l. 2. c. 66. in vita S. Jo. Gualberti.

G

G

ALVANUS SALVIATI nobili familia Florentiæ ortus in cœnobio S. Mariæ ibidem monachus fieri voluit an. 1422. die 20. Augusti: à B. Gometio (de quo mox) cujus erat discipulus, datus fuit socius Placidus Pavanello pro reformandis monachis Vallis-Umbrosæ, ad eosque transiens, effectus est abbas S. Salvii, & vicarius generalis illius congregat. de eo Eudoxius Locatellus in vita S. Jo. Gualberti l. 2. c. 66. Piac. Puc. chron. abb. Florent. pag. 118. & in appar. hist. de illustribus abb. Flor. viris cap. 6. pag. 40. aliique.

GERMANUS à GENUA S. Justini Patavinæ monachus factus an. 1547. die 28. Octobr. vir sacris, humanisque literis ornatus, & græcis etiam non parum præstans, solerti, ac prudenti ingenio præditus, à Gregorio XIII. Pont. Max. missus fuit una cum D. Ludovico Grigionio Neapolitano ad visitanda, ac reformanda monasteria ordinis S. Basilii non minus nonaginta tribus, tum in Latio, ubi Crypta Ferrata, tum in Lucania, Apulia, Calabria, ac Sicilia, idque an. 1575. in ipso ejusdem S. Basilii pervigilio, die nempe 13. Junii, qua provincia egregiè, summoque zelo perfunctus, ad nostros rediit, creatusque abbas, monasterium SS. Trinitatis Caven. administravit, ibique sancte obiit anno 1587. de eo Petr. Ricor. hist. monast. dial. 4. pag. 471. à tergo, & seq. regest. quoque ms. pag. 11. à tergo. In necrologio monachorum S. Justini legitur hoc ejus epitaphium.

Germanus Genuensis S. Justine monachus, & abbas, vir miro ingenio præditus, literis græcis eruditus, monachorum S. Basilii in Calabria visitator, piissime obiit anno 1587.

GOMETIUS NATIONE LUSITANUS natus est Ulyssipone nobilissima stirpe, regni familiæ propinqua. In Italiam curiositatis, & studiorum causa, atque adeo Patavium profectus, Ludovici Barbo, aliorumque monachorum cœnobii S. Justini, ubi per id temporis regularis observantia restituta fuerat, morum sanctimonia, ac suavitate allectus, in eorum cætum admitti enixe postulavit; voti compos effectus an. 1413. brevi admodum, & fodalium exemplis, & propria virtute in monastica disciplina mire profecit. Quamobrem

bien-

G

biennio post, 1415. ab eodem Ludovico Florentiam missus, monasterium S. Mariæ prioris primum, mox abbatis autoritate, cum in spiritualibus, tum in temporalibus rebus ad optimum statum redegit; Eum Odoardus Lusitanæ Rex oratorem suum ad apostolicam sedem legavit, & vicissim apostolica sedes nuncium in idem regnum direxit anno 1424. Florentiam reversus, ab ea Republica theologus, & consultor declaratur, & Florentinæ nobilitatis depositarius, scripturarumque custos eligitur, unaque cum V. Ambrosio de Portico monachorum Camaldulensium generali præside, aliisque nobilibus viris Reipublicæ oratoribus Pisas mittitur, ut Eugenium IV. Pont. Max. Roma profugum honorifice exciperent, & Florentiam deducerent: Quò perveniens Pontifex, cum Gometium selectissimæ virtutis virum, & ad monasteriorum reformationem unice natum jam diù nosceret, visitatorem eum apostolicum, ac reformatorem omnium monasteriorum urbis Florentinæ designavit: Hac igitur autoritate, maximaque prudentia, ac dexterritate fretus, Cistercienses monachos cœnobii, vulgo de *Settimo* extra Florentiam, quò octo abbatæ Florentinæ monachos deduxit, reformavit; monachos deinde Silvestrinos, qui per id temporis, cœnobium D. Marci incolebant ad perfectam regulæ observantiam revocavit: etiã monachos Humiliatos cœnobii omnium Sanctorum, & Fratres Minoritas conventus Monticelli: moniales quoque Sanctæ Birgittæ *del Paradiso* prope Florentiam invisit; saluberrima singulis monita relinquens; reformavit pariter sorores S. Dominici in Pulveraria, incorrigibiles quasdam inde expellens: Longum sit referre, quot regularium utriusque sexus, diversorumque ordinum de uno ad aliud cœnobium in urbe Florentina iustis de causis transmigrationes præceperit; unica, eaque celeberrima sufficiat, tredecim, foeminarum, quæ Appolloniæ D. Catharinæ Senensis Romæ olim sociæ exemplo, in arctissima ædícula supra pontem Arni, *Rubaconte* dictum, non sine multis vitæ, ac quietis periculis degabant, quas inde amotas, in novum, commodius, ac tutius intra urbem, cœnobium an. 1424. solemni pompa transtulit, muroque januam obstruens, *Muratorum* nomen illis indidit, quod hodieque retinent; eisque D. P. Benedicti regulam, & peculiare leges tradidit, felicissimo quidem omine, nam ex eo tempore nobilium virginum, numero, & sanctitate, collegium insignè accrevit, Gometium institutorem, & fundatorem benemerentissimum agnoscens, ac deprædicans. Hæc Florentinæ: Pisus autem ab ejus urbis Senatu rogatus, monasterium S. Domini martyris per Ignatium, aliosque abbatæ Florentinæ monachos reformavit, & in pristinam regulæ observantiam restituit. Anno deinde 1439. à prælaudato Eugenio IV. monachorum Camaldulensium (post obitum Ambrosii) prior generalis creatur, ut illum quoque congregationem ad regularem perfectionem dirigeret; quod cum naviter egisset, eo magistratu sese abdicavit, & ad nostros rediit anno 1441. Sed jam tantæ virtutis, tantæque in cœnobiis reformandis vis, & gratiæ fama longius pervadente, à supramemorato rege Odoardo expetitus, ut in patria, eadem, quæ in Italia, præstaret, nuntii apostolici, ac visitatoris titulo decoratus, iterum in Lusitaniam profectus est, monasteria illius regni reformaturus; In id dum strenue incumbit; Conimbriæ in monasterio S. Crucis, cujus tunc Gometius abbas erat commendatarius, piissime, & cum sanctæ rationis opinione ad cælos migravit an. 1442. toti regiæ aulæ, totique regno magni sui desiderium relinquens.

De eo Arn. Wion lign. vitæ lib. 1. c. 20. pag. 39. in prioribus generalibus perceptis totius ordinis Camaldulensis; Angustinus Fortunius Camaldulensis lib. 2.

K

cap. 70.

* *Eligitur.*

* *Itaq. Ambrosius Camaldulensis.*

* *Modo extit. Hi sunt, ibique Minoris de observantia nunc degunt.*

* *In Polycrasto.*

* *Vide Puccia. in chron. abb. Florent. pag. 35.*

* *Vitæ et m. S. Antonius P. tantum postea dicitur Cæsar. regis. fuerat.*

G

cap. 70. Gabriel Pennottus lib. 2. cap. 60. Michael Poc. in summario ecclesiarum pag. 10. Scipio Ammiratus prope finem suæ historiæ Plac. Puc. in chron. abbat. Florent. pag. 33. & seqq. & in vita ejusdem Gometii à se italicè scripta, & Mediolani edita anno 1645. in 4. quam vitam multo antea latinè exaraverat Thomas Salvettus Florentinus; Petrus Ricor. histor. monast. dial. 3. pag. 322. à tergo, & seq. ut nos in nostra biblioth. (ubi de Gometio fuisse jam diximus).

Epistola Timothei monachi in curia Eugenii IV. Pont. Max. degentis ad Gometium., Reverendissimo in Christo patri D. Gometio abbati Florentino patri col.

J E S U S.

„ Rev. pater cubicularius, & ego fuimus cum Cardinali Placentino pro illis ne-
 „ gotiis regis, & ostendimus illi literas regis, quas ad me misisti, & primum
 „ de negotio dominæ Beatricis, dixit, ut faceremus fieri unam supplicatio-
 „ nem, & ipse præsentaret Domino N. Postmodum enarravimus sibi mo-
 „ dum, quem rex tenuerat in publicanda Cruciata, quæ res vehementer si-
 „ bi placuit: mandavit etiam, ut literas illas regis traduceremus in latinum,
 „ quas ego satis eleganter, & devote tradaxi, quibus visis cardinalis miro
 „ quodam modo gavissus est de illa tam bona re, ac tam devota, publicavit-
 „ que nonnullis aliis prægaudio, procuravimusque, ut ipse ostendat domino
 „ nostro, ac etiam cardinalibus, ut egregia facta regis promulgentur, quam
 „ rem apprime rex desiderat. Vale à Bononia 9. Octobr. participem me fa-
 „ ciat in orationibus vestris.

Timotheus Monachus.

„ Eugenius Papa IV. dilecto filio D. Thaddæo de Florentia, monacho monaste-
 „ rii S. Mariæ ord. S. Benedicti vicario apostolico, salutem, & apostolicam
 „ benedictionem.

„ Quia monasterium S. Mariæ Florentiæ ordinis S. Benedicti, propter transla-
 „ tionem dilecti filii *Gometii* abbatis olim præfati monasterii ad prioratum,
 „ eremi, & generalatum ordinis Camaldulensis, vacare contingit, & vacat
 „ ad præfens. Ne hujusmodi vacantiâ dispendium in spiritualibus, aut tempo-
 „ ralibus dictum monasterium patiatur, te monachum ejusdem monasterii
 „ expresse professum, & in sacerdotio constitutum, autoritate apostolica,
 „ tenore præsentium ipsius monasterii Florentini vicarium constituimus, &
 „ ordinamus, absolventes omnes alios, & singulos officiales præfati mona-
 „ sterii ab eorum officiis, nisi in quantum tibi videbitur eisdem committen-
 „ dum: mandantes insuper omnibus, & singulis monachis sub poena excom-
 „ municationis, quam, ipso facto, qui contrafecerint, incurrant, ut tibi obe-
 „ dientiam præstent, donec aliter de dicto monasterio disposuerimus provi-
 „ dendum. Datum Florentiæ sub annulo Piscatoris 25. Novembris 1489.
 „ pontificatus nostri anno IV.

„ Eugenius IV. Episcopus Servus Servorum Dei. Charissimo in Christo filio
 „ Odoardo Portugalliæ, & Algarbii regii illustri salutem, & apostolicam
 „ benedictionem. Literis tuis fili charissime, quas dudum cum aliis nonnullis
 „ accepimus, nos requiris, ut dilecto filio *Gometio* abbati S. Mariæ Floren-
 „ tiæ apud celsitudinem tuam nuntio nostro, visitandi, & reformandi ec-
 „ clesiæ, & loca in regno tuo facultatem tribuere velimus: Cæterum cum
 „ oratores ad nos venturos in dies expectemus, negotium ipsum nonnullis
 „ rationibus animum nostrum moventibus usque ad illorum adventum pro-
 „ ferre decrevimus, quid in ea re melius visum fuerit, illis præsentibus di-
 „ sposi-

„posituri. Datum Bononiæ anno Dominicæ Incarn. 1436. 13. Kalen. Julii
„Pontif. nostri anno 6.

Joannes de Seccatis.

Eugenius Episcopus Servus Servorum Dei. Charissimo in Christo filio Odoardo Portugallie, & Algarbii regi illustri salutem, & apostolicam benedictionem: Inter nonnullas literas, quas nuper à tua serenitate recipimus, illæ nobis gratissimæ fuere, quibus decretum de annatis non recipiendis in concilio Basileensi minus honeste, & rationabiliter editum, te non recipere responsum dedisti, tam per dilectum filium Gometium abbatem S. Mariæ Florentinæ nuntium nostrum, quam per nostras literas requisitus, quam ob rem cum esset nobis longe antea perspecta, & cognita tuæ erga nos, & Romanam ecclesiam devotionis sinceritas, nihil fere iis literis novi nobis allatum est. Igitur excellentiam tuam in Domino commendantes, quas valemus gratias eidem serenitati referimus. Datum Bononiæ an. incarn. dominicæ 1436. 13. Kalen. Julii Pont. nostri an. 6.

Joannes de Seccatis.

„Eugenius Episcopus Servus Servorum Dei. Dilecto filio Gometio abbati Florentino salutem, & apostolicam benedictionem. Posteaquam dilectum filium Placidum cubicularium nostrum creavimus abbatem Vallis-Umbrosæ, & illius ordinis generalem, nulla ipsum re magis indigere consideravimus, quam monachis in observantia regulari vivere consuetis, quibus ordinem illum hætenus caruisse scimus; Quare cum tua devotio, largiente *humilitati, & mansuetudini tue*, gratiarum authore Domino, præstantes hujusmodi habeat monachos, eandem hortamur, requirimusque, ut aliquot ex ipsis monachis eidem Placido abbati velis dare, tandiu secum futuros etiam in habitu tuo, quoad & suos, quos in ordine reperiet, & alios quos instituet, ad debitam vivendi normam poterit perducere, quod quidem illi facilius non dubitamus futurum, si præfatos monachos ex tuis secum habebit, quorum exemplo novitii invitentur. Quamquam vero non dubitemus te, quæ es erga omnes charitate, hunc quem nosri creaturam nostram esse, favoribus quibuscumque possibilibus prosequuturum, ut tamen ejus tyrocinia veteranus adjuves, & consilio illi, directione, & ubi oportet, rebus, & opera sis adjumento, eandem devotionem tuam iterato hortamur, & quam possumus stricte suademus. Datum Bononiæ sub annulo Piscatoris die 17. Junii 1436. Pontificatus nostri anno 6.

Elegantur ad calcem chronici abbatiæ Florentinæ à Placido Puccinello compositi pag. 307. & seqq.

In memoriis verò sepulchralibus ejusdem authoris pag. 36. & 37. & seq. extant duæ sequentes inscriptiones, quæ Florentinæ in ecclesia monialium Muratarum parietibus inculpæ leguntur.

D. O. M.

D. Virgini Nuntiatæ. Virginum hoc sacrarum examen, Muratarum dicunt, ponti primum incubuerat Rubaconti, exile dante initium Apollonia ex fodilino olim S. Catharinæ Senensis; Cæterum majora fruente Numine, Gometiæ abbatiæ Florentinæ abbas, primus virgines illas non dum authoratas in militiam patriarchæ Benedicti sacramento adexit, eduxitque XIII. numero in hanc augustiorem sedem anno Domini 1424. Quare ei viro *fundatoris* nomen merito conscriptum est.

D. O. M.

G

Apollonia S. Catharinæ Senensis comes XIII. virginum sodalium super ponte Rubaconte instituit, Spiritu Sancto annuente *Gometius* abbatia Florentinae praeful an. Domini 1424. virgines has nulli adhuc certæ regulæ initiatas ab exili ædícula in hoc augustius cœnobium sub D. Mariæ Annunciatae, sanctique Benedicti sacramento adegit; Hinc & fundatoris nomen sibi vindicavit; & earum omnium cineri ad annum usque 1557. monumentum hoc addictum est.

GOTTARDUS à LONGOBARDIA S. Mariæ urbis Florentinae sodalis factus est an. 1421. die 30. Novembr. Hic à B. Gometio missus fuit una cum aliis monachis ad inhabitandum, & reformandum monasterium S. Domnini Pisarum, ubi anno 1428. in Domino obdormivit.

GREGORIUS CASAMATTA à CASTIONO SS. Floræ, & Lucilla Aretii sodalis factus anno 1557. die 7. Octobr. in reg. ms. pag. 185. à tergo, & in alio reg. pag. 212. dicitur obiisse abbas Casini, fuisse praef. & visitat. apostol. Melitenfium: Marcus Ant. Scipio in elogiis abb. Casin. pag. 184. dicit, eum praefuisse cœnobio Casinen. annos tres, menses septem obiisse anno 1608.

H

H

HIERONYMUS FLORENTINUS MINIATI filius S. Mariæ in urbe Florentia alumnus effectus an. 1428. die 20. Febr. cum scientia æque, ac vitæ integritate floreret, adjutor, & cooperator datus est Plac. Pavanello in reformatione monachorum congreg. Vallis-Umbrosæ. Id enim præceperat Eugenius IV. nuper laudato Gometio abbati Florentino, ut monachos aliquot regulari observantia præstantes pro Vallumbrosanorum reformatione Pavanello concederet, ut ex brevi ejusdem pontificis, ad eundem Gometium, supra relato. Cæterum de Hieronymo Florentino vide nostram bibliothecam par. 1. pag. 52. & seqq.

HIERONYMUS RUSCELLUS, alias Bruggia Perusinae natus, Florentia tamen oriundus, professus est regularem vitam in cœnobio S. Petri ejusdem Perusinae urbis anno 1555. die 24. Febr. Floruit multa doctrina sacra, profanaque; sed in primis mathematicis disciplinis illustris fuit, in rebus quoque agendis prudentiæ, ac industriæ laude enituit. Abbas creatus nobiliora congregationis nostræ cœnobia sapienter, ac utiliter rexit, ingentibus, & elegantibus ædificiis singula exornans. Florentiæ, quod cœnobium annis 4. ab anno scilicet 1586. usque ad annum 1590. administravit, novas monachorum cellas, hospitum cameras, horrea, aliasque structuras à fundamentis excitavit, quantum loci angustia permisit commodas, & venustas, probatæque architectonices legibus respondentes, majoris claustrum, quod nunc comitis Hugonis appellant, ab ejusdem statua postea ibidem erecta, primum lapidem hac inscriptione insignitum posuit ritu solemnem.

- „ Ad gloriam Dei, & in honorem S. Annæ Matris Dei genitricis, anno à nati-
- „ vitate 1588. die 16. mensis Augusti, Sixti papæ V. pontificatus anno IV.
- „ Ferdinandi magni Ducis III. anno 1. abbas, & monachi Casinenses hujus
- „ claustrum primum lapidem posuere.
- „ Nec minora erga proximum charitatis dedit specimina, præsertim dum plures
- „ familias Arni fluminis alluvione obsesas, ideoque fame periclitantes, fre-
- „ quentibus, largisque elemosinis à præsentem periculo liberavit, dum in mo-
- „ nachorum Cisterciensium reformationem operam, & zelum suum diligen-

„ tisi-

„ tissimè contulit, ut testatur Plac. Puc. in chron. abbatiz Florent. pag. 97.
 „ Nos verò de eo agimus biblioth. nostræ par. 1. pag. 529. & seqq. pluresque
 „ authores de eo agentes in medium adducimus. Obiit Hieronymus Perusinus
 „ an. 1603. ætatis suæ 70.

I

IACOBUS NICOLINI nobili stemmate Florentiæ natus ibidem in cœnobio S. Mariæ regularem professionem emisit an. 1424. die 24. mensis Maji. Qui cum virtutum splendore natalium gloriam auget, & monasticum institutum sanctimoniz fama illustraret, à D. Gometio, socius, & adjutor additus est Plac. Pavanello pro supra memorata reformatione monachorum congreg. Vallis-Umbrosæ, cujus mox abbas generalis creatus fuit, demumque abbas dum esset S. Salvii, naturæ debitum persolvit an. 1449. die 10. Junii.

De eo Plac. Puc. in chronico abbatiz Florent. pag. 122. & in app. histor. de vir. illustrib. abbat. Florent. c. 6. pag. 4. Eudoxius Locatellus in vita S. Jo: Gualberti 1. 2. c. 66. Petr. Ricord. hist. monast. dial. 4. pag. 410. à tergo „ Dio voleffe, che i monaci avessero avuto ne' tempi addietro di molti uomini simili à Jacobo Nicolini, Francesco Altoviti, & Isidoro Miniati tutti è tre nobili Fiorentini, à quali come uomini non meno dotti, che di grandissimo governo, furono mandati da Gometio abbatè à riformare la congregazione di Vallembrofa, e dagli altri padri ancora: de quali *Jacopo* non manco per virtù, e costumi, che per sangue illustre morì poco doppo la detta riforma, abbatè di S. Salvii, allora secondo monast. della detta congregazione di Vallembrofa à di 10. Giugno 1448.

In necrologio monachorum abbat. Florent. pag. 2. de Jacobo Nicolini sic scriptam reperitur.

Anno Domini MCCCCXLVIII.

„ Dominus Jacobus Nicolinus, non minus morum, quam sanguinis nobilitate „ præclatus, Qui ob summa virtutum insignia; & vitæ integritatem, ad reformandam Vallis-Umbrosæ congregationem à Ven. Gometio legatus, „ eam non solum reformavit, sed etiam non mediocriter auxit. Tandem in „ monasterio S. Salvii, cui præerat abbas, feliciter moritur IV. idus Junii.

JACOBUS à VERONA professus est monasticam regulam ibidem in cœnobio S. Nazarii anno 1559. De eo Gratianus Trezzi in suo reg. ms. pag. 150. dicit „ *Hic fuit primus economus in Collegio Montalto Bononia, cui possessor, fabricas & redditus amplior.*

IGNATIUS FERRUCCIUS patria Floren. in cœnobio S. Mariæ monachum professus anno 1421. die 30. Nov. à B. Gometio abbatè Floren. reformationem S. Dominici Pisarum aggrediente, illuc missus fuit, ut ei cœnobio abbatibus auctoritate præset, illudque ad regularem observantiam redigeret; quod dum exequitur, Florentiam quorundam negotiorum causa se contulit, ubi ægritudine oborta ad meliorem vitam transivit anno 1430. De eo Plac. Pucc. in chron. abb. Floren. pag. 118.

JOANNES BAPTISTA FOLENGUS nobilis Mantuanus in cœnobio S. Benedicti inter Padum, & Lationem monasticæ militiæ rudimenta posuit. an. 1512. die 8. April. vir doctrina sacra, profanaque percelebris, & aliquot divinz Scripturæ librorum commentator insignis, qui à Paulo IV. Pont. Max. ejus monasticæ virtutis fama permoto, in Hispaniam missus ad reformanda „ nostri

H

I

I

nostri ordinis monasteria, demandata sibi provincie absolutissime satisfecit; testatur id Antonius Yepes in hist. monasteriorum; Confalvus Illescas in hist. pontif. par. 2. l. 6. cap. 30. Constant. Cajetan. comment. in vitam Gelasii Papæ II. pag. 119. alique. Diploma autem Pauli IV., quo ea in Hispaniam missio eidem Folengo injungitur. Datum fuit Romæ anno 1555, die 8. Novem. vide nostram bibliothecam par. 1. pag. 635. & seqq. ubi plura scitu dignissima de eo referuntur.

JOANNES à BURGUNDIA cum in Italiam venisset, cœnobiticæ vitæ desiderio captus monachis D. Justinæ Patavinæ adnumerari obtinuit anno 1430. utque erat doctrina, & probitate conspicuus, ab Eugenio IV. Pont. Max. apostolicus primum cubicularius, deinde reformator, & generalis abbas monachorum congregat. Vallis-Umbrosæ, demumque episcopus Parentinus in Istria creatus fuit; Ita regestum nostrorum monachorum à Gratiano Trezzi Mediolan. exaratum pag. 8. quod Mediolani in biblioth. S. Simpliciani asservatur, à me visum ibidem anno 1688. Sed undenam Gratianus id hauserit, minime constat, nam neque Ughel. neque Nicolaus Coleti in ital. sacr. ejusque append. in episcopis Parentinis, neque denique Arnol. Wion lign. vit. l. 1. cap. 34. & 35. pag. 52. & seqq. in abbatibus generalibus perpetuis ordinis Vallis-Umbrosæ, & in præsidentibus triennialibus ejusdem ordinis, aliquid de eo habent.

ISIDORUS MINIATI nobili familia Florentiæ ortus, ibidem in cœnobio S. Mariæ monachorum albo adscriptus fuit an. 1427. die 12. Octob. Eum quoque V. Gometius, cum religionis zelo, & prudentiæ virtute præditum cerneret, dignum existimavit, qui una cum Jacobo Nicolinio, & Francisco Altoviti supra memoratis, aliisque Placido Pavanello, de quo infra, in reformatione monachorum congreg. Vallis-Umbrosæ socius, & adjutor adesset. Nec spes illum fefellit; nam verbo, & exemplo, regendi quæ optima ratione plurimum emolumenti congregationi illi cum in temporalibus rebus, tum in spiritualibus attulit; demumque Passiniani cœnobium abbatibus auctoritate dum gubernaret feliciter ex hac vita ad immortalem migravit an. 1485.

De eo Petrus Ricord. histor. monast. lib. seu dial. 4. pagin. 470. à tergo, „ ora „ Dio vollesse, che i monaci avessero avuto ne tempi addietro di molti „ mini simili à Jacopo Nicolini, Francesco Altoviti, & Isidoro Miniati tut- „ ti è tre nobili Fiorentini: i quali come uomini non meno dotti, che di „ grandissimo governo; furono mandati da Gometio abbatte à riformare la „ congregazione di Vallembrofa, è dagl' altri padri ancora; de quali .... „ Isidoro l' ultimo, pur uno de tre riformatori già detti, morì abbatte di Pas- „ signano l' anno 1485. Doppo di aver tutti fatto in quella congregazione in- „ credibile utile, è giovamento con la dottrina loro, governo, & esempio „ di vita. „ Meminit ejus Plac. Pucc. in chron. abbat. Florent. pag. 125. & in app. hist. de illustribus abbatibus Florent. viris c. 6. pag. 41. ubi virum mag- „ ni consilii & in arduis negotiis exercitatissimum cum vocat.

ISIDORUS MONTAUTI nobilis Florentinus, cœnobii S. Mariæ alumnus, ac deinde abbas, vir doctrina, ac pietate insignis, à M. Cosmo I. Ætruriæ duce præfectus fuit celeberrimo nosocomio S. Mariæ Novæ in urbe Florent. an. 1570. ingenti sane ejusdem domus emolumento; nam ære alieno, variisque corruptelis sublati, omnia ad optimam tum vivendi, tum agendi rationem, ac formam redegit, editis etiam pro eadem reformatione stabilienda, ac firmanda saluberrimis, & sapientissimis constitutionibus, ibidemque anno 1573. pereuntem vitam æternâ commutavit, in tertio sarcophago intra cho-

Qui alias Monachorum Congregat. reformarunt. 79
 ram ecclesiæ ejusdem hospitalis domus sepultus. Vide nostram bibliothecam
 L. I. ubi ejus lucubrationes, authores de ea agentes, aliaque memorabilia fu-
 Æ referimus.

L

AURENTIUS LUCALBERTI Florentiæ in lucem prodit, ibi-
 demque in monasterio S. Mariæ benedictinæ militiæ rudimenta
 posuit anno 1573. die 25. Aprilis. Linguarum peritia, sacra
 theologia, aliisque scientiis celebris fuit, quibus regularis di-
 sciplinæ zelus, morum gravitas, actuumque circumspexio de-
 cus addebant. His cognitis Paulus V. Pont. Max. in Lotharin-

giam, & Burgundiam cum misit, ut cardinali Carolo à Lotharingia pontifi-
 cio legato in reformatione monasteriorum earum regionum præsto adesset,
 eisque congregationis nostræ ritus, consuetudines, ac leges præscriberet, ea-
 rumque observantiam introducendam curaret. Ex ea itaque visitatione, &
 reformatione, triplex congregatio monasticæ regulæ observantissima, Deo
 bene juvante, emerfit, SS. scilicet Vithoni, & Hydulphi in Lotharingia,
 & Burgundia, S. Placidi in Belgio, S. denique Mauri in Gallia, sanctitate ac
 literis in hodiernum usque diem florentissimæ. Reverfus posthæc in Italiam
 Laurentius, & in ruralem abbatie Florentinæ ecclesiam, sibi, & studiis vaca-
 turus, secedens, ibidem infelici fato occubuit, noctu à latronibus, vel, ut
 ab aliquibus audiui, à proprio famulo proditoriè obtruncatus an. 1621. æta-
 tis suæ 70. De eo Gratianus Trezzi in reg. ms. pag. 105. *fuit missus ad re-
 formationem monachorum Lotharingiæ à Pontifice*; Extant Florentiæ in tabu-
 lario ejusdem abbatie acta, & varii tractatus Lotharingicæ reformationis,
 pluraque alia ad eandem spectantia, de quibus omnibus nos fusissime in no-
 stra bibliotheca par. 1. pag. 751. & seqq. quam vide: Interim accipe quid
 de eo, ejusque Lotharingica missione dicatur, in libro cui titulus, *L'année
 Benedictine, ou les vies des saints de l'ordre de Saint Benoît, pour tous les jours
 de l'année, composées par la Mere Jaqueline Biuette de Blemur religieuse Be-
 nedictine de l'Abbaye de la Sainte Trinité de Caen. A Paris chez Louis Billel-
 ne 1672.*

Novembre. die 14. pag. 291.

- » Le Pape éclairé de Dieu accorda une si juste demande par un Bref du
 » vingt-troisième de Juillet 1605. ce qui obligea le pere Roset d'aller une se-
 » conde fois au Mont-Cassin pour s'instruire parfaitement de points necessai-
 » res au rétablissement de la Sainte Regle; ils dresserent ensemble douze
 » articles remplis d'une sagesse divine selon qu'il est écrit: *La prudence est*
 » *la science des Saints.*
 » Pour la rendre plus authentique le Pape deputa avec luy, le Rev. pere D. Lau-
 » rent Lucalbertius Florentin, religieux, & doyen de la congregation du
 » Mont-Cassin, avec ordre d'assister aux visites des monasteres de saint Be-
 » noist, pour luy en faire le rapport; ce qui facilita beaucoup les affaires.
 » Le pere Lucalbertius resta pres d'un an parmi nos religieux, estant charmé
 » de la pureté de leurs mœurs, principalement de celles du pere de la Cour:
 » il le regardoit comme un Ange, ne jugeant pas qu'il y eust au Monde un
 » moine plus sainte, ni plus attaché à son etat. C'est temoignage, qu'il en
 » rendit au pape, & aux superieurs de la congregation du Mont-Cassin, lor-
 » squ'il retourna en Italie, & qu'il laissa écrit de sa main dans une epistre ad-
 » ressee

* Pag. 290.
 par. 25.

L

reflexa aux peres, qui alloient au chapitre general de Saint Vanne, il leur
 „ conseillassent de deferer à ses sentimens, comme à ceux du Vicajre di saint Be-
 „ noist &c.

In Chronicis autem Generalibus Ordinis S. Benedicti compositis ab Antonio
 Ypessio, in Gallicum sermonem translatis à D. Martino Rethelois mona-
 cho Benedictino congregationis SS. Witoni, & Hydulphi impressis Tulli
 1648. hæc habentur. „ Voila la substance du Bref du Papa Paul V. presenté
 „ à Nanci au Cardinal Legat le 21. de Novembre de la meme année 1605.
 „ par le Pere Roset arrive d'Italie avec le Rev. Pere D. Laurent Lucalber-
 „ tius Florentin Religieux, & Doyen de la congregation du Mont-Cassin,
 „ grand Theologien, & spécialement député par sa Sainteté pour assister avec
 „ les Commissaires du Cardinal Legat, aux visites des Monasteres de l'Or-
 „ dre de S. Benoist, & luy en faire recit come temoin oculaire, „ Pagina dein-
 „ de 188. asserit, visitationem Lucalbertii una cum D. Claudio Francisco de
 „ Moien-Monstier *, & Domino de la Ferté plurimum contulisse ad reforma-
 „ tionem plurium monasteriorum: quibus peractis Lucalbertius animadvertens
 „ congregationem SS. Witoni, & Hydulphi jam stabilitam, & in perfecta
 „ regulæ observantia firmatam, itaut minime jam omittere, aut recedere posset
 „ ordinem conservationis à R. P. D. Desiderio à Curia introductum; passim
 „ dictitans, religiosos sic reformatos veros angelos esse, quibus sanctiores, et
 „ sapientiores, ac perfectiores monachos nuspiam vidisset, arbitransque se
 „ satis edoctum de statu illius congregationis, ut Pontifici Maximo, suisque supe-
 „ rioribus de eo referret, statuit de medio monasterio tandem recedere, & in
 „ Italiam regredi circa finem Mensis Augusti 1606. postquam annum fere inte-
 „ gram apud congregationem SS. Witoni, & Hydulphi perstitisset, ut vero op-
 „ timam, quam de illis conceperat opinionem, eximiamque ab eis sibi exhibi-
 „ tam charitatem æternum testaretur, egregiam scripsit epistolam ad patres
 „ ejusdem reformatæ congregationis, qui ad capitulum generale pergebant,
 „ adjunctis saluberrimis monitis pro bono regimine novellæ illius congregationis,
 „ in primisque ut sensibus P. Desiderii plurimum, & omnino deferrent, ejus-
 „ que jussionibus in omnibus obtemperarent, tamquam à Deo electi ad regu-
 „ larem ordinis D. Benedicti observantiam instaurandam. At postquam Lucal-
 „ bertius patres congregationis Casinensis iis de rebus certiores fecit, Rñus
 „ P. D. David præsidens humanissimam epistolam gratulatoriam scripsit patri-
 „ bus SS. Witoni, & Hydulphi pro felici successu, & stabilitate reformationis,
 „ offerens perpetuam amicitiam, mutuamque auxilium, & reciprocum stu-
 „ dium inter utramque congregationem - Cæterum Lotharingicam hanc refor-
 „ mationem maxime monasteriorum numerus ex diversis provinciis suapte
 „ sponte est amplexatus, ex quibus plures aliæ congregationes emanarunt, in-
 „ ter quas S. Placidi in Belgio, & S. Mauri in Gallia omnium florentissima ce-
 „ lebrantur &c. qua de re Henricus Spondanus ann. tom. 3. pag. 130. n. 13.
 „ ad ann. 1604. Hoc in exemplo, in Gallia congreg. S. Mauri creta est.

LEO cognomine FIDELIS, Mediolanensis, de Vicomercato, in cœnobio S.
 Benedicti agri Mantuani monasticæ regulæ nomen dedit an. 1580. die 12.
 Martii. Fuit prior claustralis S. Pauli de Urbæ, & postea visitator apostoli-
 cus, & reformator congregationis S. Ambrosii ad Nemus Mediolani, ubi
 tunc erant fratres quidam sub regula S. Augustini vivebant, (nunc vero de-
 gunt fratres minores de observantia) teste Plac. Pucc. in chron. SS. Petri, &
 Pauli Inglassiaten: Mediolani cap. 130. pag. 263. Sed Gratianus Trezzi in
 regesto ms. monachorum nostræ congregat. pag. 56. à me viso Mediolani an.

1688. in bibliotheca S. Simpliciani; dicit Leonem reformasse fratres S. Hieronymi, qui Mediolani erant *Fratres Jesuiti*, postea extincti, ubi nunc patres Soc. Jesu secundum tyrocinium, & studium rethoricæ habent; imo ipsemet Puccinellus in nomenclat. abbatum congregat. Casin. edit. Mediol. 1647. pag. 28. ex laudato regeſt. Gratiani aſſerit, Leonem reformasse fratres congregat. S. Hieronymi. Fortassis igitur Leo utrumque cœnobium S. Ambrosii ad Nemus, & Sancti Hieronymi, Summi Pontificis jussu reformavit: Ut ut sit Clemens VIII. an. 1605. creavit Leonem episcopum Lavelli in Apulia, ubi post annos 8. ex hac vita ad immortalem migravit. Vide nostrum catalogum episcoporum congr. Casinen. pag. 72. Ex libro epistolarum Angeli Grylli impresso Venetiis anno 1612. apud Juntam, Ciottum, & socios pag. 886. cognoscimus Leonem à Mediolano visitatorem apostolicum fuisse etiam insulæ Corsicæ, ita enim Gryllus ad eum scribit.

A | P. D. Leon di Milano visitatore apostolico dell' isola di Corsica. Che vostra „ paternità vada in Corsica, mi è caro: perche va dove la dimanda il suo va- „ lore, e dove la manda chi n'è dritto estimatore. Va d'ordine di N. Si- „ gnore è per servizio di S. Chiesa. Iddio ch' hâ ispirato questa santa im- „ presa, spirerà grazia anche ne mezzi, & felicità ne fini; e disporrà gli ani- „ mi di chi può à gli ajuti, & presidi necessarj; & stimò che il signore go- „ vernatore dell' isola sarà pronto à porgerle ogni favore, à cui ne scrivo „ caldamente, & con qualche gusto di buona confidenza, per aver egli un „ figlio monaco appresso di noi, & io appresso di lui amicizia di qualche an- „ no. Se io fossi à Roma, muoverci coteſti illuſi porporati compatriotti, ò „ se in Genova i parenti, e gli amici à procurar à vostra paternità ogni age- „ volezza possibile: ma per hora non posso più. Accetti questo picciol frut- „ to della mia buona volontà, & la coltivi spesso co' suoi comandamenti, „ che non la troverà in tutto pianta dissutile, e ne potrà un giorno produr de „ più grandi. Iddio l'accompagni. di Subiaco.

LEONARDUS à TUDERTO, Perusæ in cœnobio S. Petri regulæ nostræ nomen dedit anno 1486. die 1. Novemb. Hic reformavit monasteria Piceni, quod nunc *Marchia Anconitana* dicitur; quo in officio vivere desiit. De eo in regeſt. ms. pag. 89. & pag. 116. à tergo: in margine obit *reformator monasteriorum Marchie*. Hæc autem Marchie monasteria quondam fuerunt unita nostræ congreg. sed postea jussu de causis dimissa. Vide Pium Mutium nostrum in suis mss.

LUDOVICUS GRISONUS monachus S. Justinæ Patavinæ factus anno 1468. 19. Decembris legum Doctor, à Gregorio XIII. Pontifice Maximo missus fuit una cum D. Germano Genuensi, ad visitanda, ac reformanda omnia monasteria ordinis S. Basilii, tam in Latio, quam in regno Neapolitano, atque Sicilia existentia anno 1575. die 13. Julii, ut author est Petrus Ricord. hist. monast. dial. 4. pag. 472. „ e D. Ludovico Grigioni illustre Napolitano dot- „ tor di Leggi, ambidue, (ipse scilicet, & D. Germanus à Genua,) mo- „ naci di S. Giustina, quali sono stati mandati dalla Santità di Papa Gregorio „ XIII. (come D. Theofilo quattro giorni sono vi accenno) opera veramen- „ te degna di un tanto, saggio, pio, e religioso Pontefice; à rivedere, e „ visitare da novantatré monasterj del sacro ordine del Magno Basilio posti „ nel Latio, come Grotta Ferrata, nella Calabria, Basilicata, Puglia, Ter- „ ra d' Otranto, e Sicilia, i quali appunto alli 13. di Giugno nell' anno 1575. „ che era la vigilia di esso glorioso Santo Basilio, furono da sua Santità spedi- „ ti, e benedetti, acciochè inviare si potessero à un così pio, e santo nego-

L

zio, con provvisione abbatanza per questo effetto ordinata dagl' illmi, è rñi cardinali, cioè Savello, Sirieto, S. Severino, & Caraffa, riformatori sopra ciò. E' con indulgenza plenaria, quando che in cotai viaggio di santa obbedienza, dal Signore fossero accettati per sacrificio, fortificati parimenti, & armati: Il larghissimo d' ogni grazia adunque, è bene Donatore, sì quello, che per retta via dal suo divino Angelo gli facci guidare, accioche un tanto negozio à perfezione, e buon fine condurre possino. in regest. ms. pag. 12. à tergo sic de Ludovico Grifono in margine *iuris V. doctor clarissimus, Pauli IV. V. S. referendarius gubernator Orvieti, & visitator congregationis S. Basilii in Italia*. Quæ verba ita intelligenda sunt, ut scilicet ante religionis ingressum prælatus romanæ curiæ fuerit, sub Paulo IV., ac utriusque signaturæ referendarius, post monachatum verò reformatior Basilianorum à Gregorio XIII. deputatus.

De eo Marcus Antonius Maltempi Perusinus in libro perraro, cui titulum dedit (*Trattato di varie materie*) ubi propriam vitam, variasque sui temporis historias describit, impresso Urbeveteri an. 1585. in 4. apud Baldum Salviani. lib. 2. c. 2. pag. 100. „ Federico, chiamato nella Religione D. Ludovico era „ di nobil casa Grifoni di Napoli, lasciò prima le delizie, e li fumi della „ corte, perchè fu cameriere di Paolo IV. suo parente, & referendario di „ Pio IV. fu fatto governatore della città d' Orvieto, e finito il governo pre- „ se l' abito monastico, nel qual visse con buona, è santa vita. „ In necrologio monachorum S. Justinæ Patavinæ in bibliotheca asservato, subsequens legitur epitaphium.

Ludovicus Grifonus Neapolitanus J. U. D. gubernator Orvieti, & visitator congregationis M. Basilii in Italia, vir magni ingenij, insignis theologus, ac humilis monachus, contentus namque decani solo titulo vixit, obiit an. 1595. die 10. Maji, Apoplexia correptus.

M

M

ATTHÆUS MARCI filius Florentiæ natus, ibidemque in cœnobio S. Mariæ regulam nostram professus anno 1429. die 24. Augusti, unus fuit ex iis monachis, qui Pisas missi fuerunt à V. Gometio ad cœnobiticam disciplinam restituendam in monasterio S. Domnini, ut author est Plac. Pucc. in chron. abbat. Flor. pag. 125. In necrologio monachorum ejusdem abbatiæ,

quod in cella prioris pro tempore asservatur, hujusmodi, Matthæi Florentini memoria invenitur. „ *D. Matthæus de Florentia Pisis abiit in monasterio die 29. Junii anno 1430.* Error igitur est vel in anno professionis, vel obitus; cum verosimile non videatur eum anno ab eadem professione primo ad reformandum Pisanum monasterium missum fuisse, nisi vel provecta ætate monachus factus, vel insuetà, consumatâque virtute præditus, vel denique non tamquam reformatior, sed tamquam tyro, in exemplum aliorum tyronum sub seniorum disciplinâ adhuc imbuendus deputatus fuerit.

MONACHI CONGR. CASIN. reformarunt congr. ordinis nostri *Casalis-Benedicti* nuncupatam, in Gallia, quæ in Arvernens potissimum floruit, à *Guilhelmo Alabatio* institutam, abbate S. Petri Casalis-Benedicti diocesis Bituricensis, consistabatque quinque, vel sex monasteriis, quorum singula suos abbates claustrales habebant, præter cœnobium S. Germani à Pratis prope Parisios, quod priore tantum claustrali gaudebat, eo quod ejus abbas esset com-
men-

mendatarius; Quæ congreg. postea tota simul unita fuit congreg. amplissimæ, ac celeberrimæ S. Mauri, quæ pariter, ut supra dictum est in Laurentio Lucalberti, reformationis initium, ac præcepta à nostra congregatione per eundem Lucalbertum accepit: Constat id ex chronico Lirinensi, Vincentii Barralis Salerna impresso Lugduni an. .... par. 2. pag. 185. ubi exhibentur sequentes literæ monachorum S. Germani à Pratis Parisien. in elargitione sanctarum reliquiarum monachis Lirinensibus ab eisdem facta.

„ In nomine D. N. J. C. Nos Fr. Philippus Laurens humilis prior claustralis monasterii S. Germani à Pratis prope Parisios, & totius ejusdem loci conventus. Haudquaquam immemores, primà S. reformationis documenta à devota congregatione Montis. Casini, alias S. Justinæ de Padua, ad nostram Casalis-Benedicti congregationem dimanasse, ut hanc tamquam matrem venerari, & honorare teneamur, maxime cum in capitulo generali anno immediate præcedenti, in monasterio S. Mariæ de Pratolea diocesis Paduanæ celebrato, novas mutæ unionis literas transmississent per Rev. in Christo Patrem D. Hilarium ab Antipoli, abbatem S. Honorati sacre infulsæ Lirinensis, præfatæ congregationis Sanctæ Justinæ non infimum membrum; quem quidem diu apud nos religiose conservari contigit, ut à faucibus singularis feri suos, suæque domus substantiam eriperet; quod magni momenti negotium, Deo primùm; ac deinde christianiss. Francorum rege Henrico IV. nonnullisque proceribus faventibus penè omnino concessit: ea propter &c. anno Domini 1599. die penultimo mensis Augusti. Hujus autem unionis literæ tales sunt; quæ leguntur ad calcem constitutionum PP. congr. Casinensis impressarum post regulam D. P. Benedicti Moguntiae, in 8. apud Balthasarem Lippium, sumptibus Nicolai Steiuii, & consortis ejus an. 1604. pag. 159. & seqq.

Hieronymus de Placentia, humilis Præfident congr. Casinen. alias S. Justinæ de Padua, cœterique definitores capituli generalis, Revisis in Christo PP. præfidenti, definitoribus, abbatibus, prioribus, monachis, novitiis, & conversis congregationis Casalis-Benedicti, in Domino amantissimis. Cum nuper a dilecto nobis filio Cæsario Grassensi, nostri Lirinensis monasterii prælato acceperimus, quanta in vobis sit vitæ sanctitas, quantoque summo cum honore nostram congreg. (à qua tamquam filii a parente, hac institutionum nostrarum exsussisse, palam cunctis libere profitemini) prosequuti semper fueritis; summx nos ingratitudinis jure optimo notandos fore arbitraremur, si nostri quoque animi in vos propensionem aliquo peculiari argumento non demonstraremus. Vos itaque paterno affectu complexi, in partem bonorum, omnium spiritualium, quæ in nostra congregatione Dei benignitate fiunt, & in posterum fient, libenter accipimus, congr. vestram, quasi hujus ipsius nostræ germanam sororem in Christo Jesu agnoscentes. Nostra quoque monasteria omnia, ubicumque locorum fuerint, vestris semper commodis reservata, ac paratissima esse volumus. Præcipientes omnibus prælatis, & monachis nostris præsentibus, & futuris: ut unumquemque vestrum, si quando ad ipsorum monasteria perveniri contigerit, ea semper humanitate recipiant, qua & par est inter sese à veris monachis accipi, & qua vos ipsos non semel plerisque ex nostratibus in Gallia accepisse cognovimus. In quorum omnium fidem has nostras præsentis literas fieri, nostrique soliti sigilli appensione muniri jussimus. Datum in monasterio nostro S. Benedicti de Padolryone diocesis Mantuanæ residente ibidem capitulo nostro generali. Quarto Kal. Mai. 1559. Andreas de Asula scriba capituli. Evolutis inde quadraginta annis

M

(anno scilicet Christi 1599.) præfati reverendi patres, rursus alias fraternæ unionis literas nobis largiti sunt, quarum sequitur exemplar.

Nos D. Michael à Venetiis, humilis præsidens congreg. Casinensis alias S. Justine de Padua, cæterique definitores capituli generalis, reverendis in Christo patribus visitatori, definitoribus, abbatibus, prioribus, monachis, novitiis, congr. Casalis-Benedicti, in Domino amantissimis. Retulit nobis dilectus filius noster R. D. Hilarius ab Antipoli; abbas monasterii nostri S. Honorati Sacre Infule Lirinensis, (qui apud vos per triennium degit à vobiscum omni humanitate, & charitate receptus) quam strenuè regularis observantia apud vos vigeat, & monastica disciplina in dies augeatur: Quippe qui vobis ita se devinctum fateatur, ut tota congregatio nostra ex hoc vobis devotior reddatur. Ex quo fit ut si quando quempiam vestrum ad aliquod nostrorum monasteriorum accedere contigerit tanquam filium nostrum charissimum nos recepturos sciatis: cum vestram totam congregationem, tanquam filiam aut sororem charissimam pio amore complectamur, & vobis semper conjunctos fore, tam in spiritualibus, quam temporalibus bonis semper gaudeamus: maxime qui juxta diploma apostolicum piæ memoriæ Leonis X. vestram ipsam congreg. ex nostra lac fuisse, ac institutam fuisse, plurimum lætamur: vosque omnibus nostris privilegiis, immunitatibus, & libertatibus ex eodem diplomate gaudere admodum gratulamur: assidueque in Christi amore semper vobiscum conjunctos diu vivere peroptamus. Quo fit, ut quidquid in nobis est, vestrum esse credatis: ita ut in nobis omnibus impleatur illud ex verbis Apostolorum, *credentium erat cor unum, & anima una*. Sicque Casinen. & Casalis-Benedicti congregatio eadem semper maneat, & existat. Volumus insuper omnia monasteria nostra commodis vestris, & usibus esse aperta, & paratissima: maxime cum secum vestras testimoniales ad nos detulerit: Præcipientes omnibus prælatis, & monachis nostris præsentibus, & futuris, ut quemlibet vestrum in dictis nostris monasteriis, tanquam unum ex nostris ipsis cum omni humanitate tractent, & recipiant, sicut vos dictum reverendum nostrum, & plerisque alios ex nostris in Galliam profectos recepisse audivimus. In quorum fidem omnium has nostras præsententes literas fieri jussimus, nostrique soliti sigilli appensione muniri. Datum in monasterio S. Mariæ de Pratolea diocesis Paduanæ; residente ibidem nostro capitulo generali, die 18. mensis Aprilis Anno Domini 1598. Collatio facta est cum originali in pergamina scripto, & signato * *Victorinus Aversanus scriba capituli*. sigilloque chordulis sericis rubri coloris appenso, & pixide ferri albi conclusu per me Fratrem * Jacobum de BREUL, monachum, & scribam capituli nostri S. Germani a Pratis Par: die 19. mensis Junii, anno 1599.

* In ep. Villonius: Manuscriptum est leberimus.

* In suis Opus. S. Hieron. H. Spal. post Margerium de la Bigne edisior.

N

N

ICOLAUS RICCIOLI, & Asmundo Siculus Catanæ natus ibidem in cœnobio S. Nicolai de Arenis monastica vota Deo nuncupavit anno 1651. die 1. Novembr. scholasticas disciplinas necum in nostris monasteriis, sed etiam in Catanensi gymnasio doctoris titulo, ac insignibus ornatus, publicè docuit. In Italiam deinde veniens apud Casinum aliquandiu commoratus est. Cum autem Carolus Kopce regni Poloniæ senator, & castellanus Trochenfis illic appuisset; ac monachos aliquot nostros pro nova congr. Castro-Casin. à se in Lithuania erigenda, nostræque casin. congreg. subicienda enixe postulasset,

N

lasset, arduam æque, ac illustrem hanc provinciam Nicolaus cum nonnullis aliis monachis, quorum ipse veluti Dux erat, & antesignanus, superioribus nostris annuentibus, aggressus, ac in Lithuaniam profectus, non solum monasterium Castro-Casini novellæ congreg. caput, sed & alterum S. Crucis nuncupatum à Casimiro Radzovio principe, ac duce Olikensi excitatum, ad integram, perfectamque nostræ regulæ observantiam sapienter ordinavit, & rexit: Qua de causâ Clemens Pont. Max. Nicolaum monasterii Castro-Casin. institutorem, perpetuumque abbatem dixit. Ex Lithuania semel in Siciliam reversus est, sed paulo post idem iter Polonicum denuò confecit in eodemque Castro-Casin. cœnobio ad obitum usque permansit, qui feliciter ei contigit anno 1693. ætatis suæ circiter sexagesimo, non sine monachorum, omniumque, qui eum noverant, mœnore, ac luctu, cunctorum enim animos tum doctrinæ præstantia, tum vitæ sanctimonia, morumque suavitate, tum denique catholicæ Fidei, & monasticæ disciplinæ zelo, sibi arcte devinxerat. De eo Bartholomæus de Alexandro in chron. mss. monasterii Catan. Nosque in nostra biblioth. par. 2. pag. 114. ubi etiam ejus sacras lucubraciones referimus.

P

AULUS GRAVINA natione item Siculus, itemque Patria Catan. nobili familia ortus, in cœnobio S. Nicolai de Arenis monasticæ regulæ jugum subivit an. 1557. die 23. Febr. prior extitit claustralis S. Pauli de Urbe an. 1575. ac deinde abbas Castro-villarum in Calabria; quo tempore à Gregorio XIII. Pontifice Max. designatus fuit reformator, ac præficiens monachorum S. Basilii in eadem Calabria, & in Sicilia, quibus cuculum hostri ad instar deferendum dedit, sed tamen ita, ut monachi Basiliani barbam perpetuò nutrent, quò eos à monachis Casinensibus internoscere omnes facile possent. Anno autem 1581. prædictum monast. Catan. S. Nicolai de Arenis administravit usque ad annum 1585. obiitque anno 1592. De eo, deque Basilianorum per eum reformatione, agit laudatus Barthol. de Alexandro à Paternione in chron. ms. monasterii Catan. & Petrus Ricor. hist. monast. dial. 4. pag. 466. ubi ejus in theologica facultate, aliisque scientiis doctrinam singulari humanitati, & affabilitati conjunctam valde commendat. Sed ejus acta haud ultra prioratum Romæ gestum an. 1575. describit, quo eodem anno Ricordatus opus suum Romæ edidit.

PETRUS PAULUS BENALLI è castro S. Stephani in Campania Romana, Florentiæ apud S. Mariæ cœnobium monachorum cœtui junctus fuit an. 1560. die 6. Junii: excelluit divinis, humanisque literis J. U. prudentia, mathematicis disciplinis, linguarum denique tam veterum, quam recentiorum exquisita peritia: quibus si addas morales etiam virtutes, quæ in eo splenduerunt, virum numeris omnibus absolutum, fatearis necesse est. Nil ergo mirum si tot instructus prædiciis, plurium monasteriorum reformationes adeò egregie exequi, adeoque feliciter adimplere potuerit: Cum enim Clemens VIII. Pont. Max. utriusque Germaniæ monasteria ordinis D. Benedicti reformari maxime cuperet, ad tantum onus subeundum Petrum Paulum delegit an. 1593. eumque abbatis titulo ornatum, & apostolici nuntii, ac visitatoris autoritate munitum, illuc direxit; Nam quamvis esset ea legatio periculosa plenum opus alex, Benallii nihilominus consilium, & animi fortitudo vicit omnia,

P

P omnia, omniaque, corruptelis undique eliminatis, in antiquam integritatem, reduxit: Extant Florentiæ in biblioth. & in archivo prælaudatæ nostræ abbatiæ; & Romæ in bibliot. Rom. Sapiientiæ inter mss. biblioth. Anicianæ Constan. Cajet., *Acta Germanicæ per Brnallium visitationis, & constitutiones* pro reformatione monasteriorum ejusdem Germaniæ an. 1594. aliaque ad eandem reformationem pertinentia. Redux in Italiam Benallius, à patribus nostris missus fuit orator ad Christianissimum Galliarum regem Henricum. IV. pro gravissima causâ abbatiæ Lirinensis, quæ calumniatorum quorundam operâ, e nostra congregatione jussu ejusdem regis, separata, & avulsa fuerat; qua in re strenue adeo, ac solerter se gessit, ut rex captus oratoris eloquentia, ac mirâ in arduo negotio tractando suavitatē, eum ipsum abbatem perpetuum Lirin. cœnobii summè honorifico diplomate constituerit, quam provinciam annis quinquē utiliter, ac sapienter cum administrasset, temporalia bona cœnobio recuperans, spiritalia salubri reformatione redintegrans, in Italiam iterum rediit ad generalia comitia; in iisque regium diploma, ac Lirin. abbatiâ congreg. *Definitorio*, idest supremo regimini, libere tradidit, ac dimisit, ab eodem *Definitorio* Farsensis cœnobii abbas creatus, ubi paulo post lethali oborta ægitudine, magna veræ pietatis significatione animam Deo reddidit an. 1608.

De eo Plac. Pucc. in chron. abb. Florent. pag. 151. & seqq. & in appar. hist. de viris illustr. abbat. Florent. cap. 6. pag. 75. Gratianus Trezzi in reg. ms. pag. 105. „ *Obiit abbas, & fuit missus à Clemente VIII. ad reformandos monachos Germanicæ.* „ Nos etiam in nostra biblioth. par. 2. pag. 68. & seqq. ubi alia ejus egregia facta, ab eoque composita plura docta volumina, binasque Clementis VIII. bullas ad eum datas fuisse, ac diligenter referimus.

PHILIPPUS SCANNASORCI natus est apud Cavam regni Neapolitani civitatem in principatu citeriori, & in celeberrimo SS. Trinitatis Cavenensis cœnobio monasticum habitum sumpsit anno 1525. die 23. Junii creatus abbas ad Florent. monasterium regendum an. 1572. missus fuit, quod cum agit, monachorum Cisterciens. reformationem a SS. Pont. Pio V. sibi demandatam subire cogitur, iterumque cum eam curam vellet dimittere, obedientiæ addito præcepto, eandem, prosequi, ut ex epistola Ferdinandi cardinalis Medicei mox referenda perspicuè constat. Monasterium Cavenense bis deinde administravit, anno 1573. & anno 1582., usque ad annum 1586. qui ei vivendi terminum imposuit in eodem Cavenensi cœnobio: De eo Plac. Puccin. in appar. hist. de vir. illustr. abbat. Florent. pag. 29. & in chron. abbat. Florentinæ pag. 90. ubi in margine citat de eo agentes Alexandrum Rodolphum in chron. caven. ms. Cherubinum Myrthium in chron. Sublacen. item Constantin. Cajet. exhibet postea epistolam cardinalis Medicei, quæ talis est.

Al Molto Rev. Padre come fratello D. Filippo della Cava abbate della badia di Firenze.

„ R. P. Nostro Signore, essendo informato dell' utilità, che porti l' opera, e la soprintendenza vostra alle cose di quelli padri Cisterciensi di costì, e della speranza, che si ha, che presto siano per ridursi, mediante essa, da disordini, in che erano caduti, al buono stato di prima, desideroso, che ciò siegua effettivamente ha giudicato ottimo espediente perciò esortarvi, e comandarvi in virtù di santa obediencia, che dobbiate continuarla, con la medesima integrità, è carità, che avete fatto sin qui, senza sperare, che la Santità di N. Sig. fusse per ammettere per ora la rassegnazione di quella cura, nella quale, bisognando, vi conferma la medesima facoltà, che

» ave-

„ avete fin qui per breve, ò altro ordine della Santità Sua, e per testimonio,
„ & effetto di tutto ciò, ha voluto, che io faccia la presente, col fine della
„ quale vi prego ogni contento. Di Roma li 10. Novembre 1571.

Vostro Ferdinando Cardinal Medici.

In regest. ms. pag. 227. in margine sic de eo „ obiit abbas Cavæ 1586. fuit cum
„ Ferdinando Cardinali Mediceo Cisterciensium reformator.

PIUS PLACENTINUS familia de Medicis, de Ruvere, Sixti IV. Pont. Max.
„ fratris, vel sororis filius, Venetiis apud D. Georgium majorem regulam no-
„ stram professus est anno 1454. die 22. April. Ob insignem animi virtutem,
„ annuente, & approbante eodem summo Pontifice, electus fuit *commendator*,
„ *Es præceptor magni hospitalis Romani Sancti Spiritus in Saxia*, & ejusdem ordi-
„ nis *generalis magister*, ut habent nostra fere omnia regesta ms. & adhuc
„ Iuculentius Petrus Saulnier Gallus in lib. cui titulus, *De Capite sacri ordinis*
„ *S. Spiritus* impresso Lugduni an. 1649. cap. 6. argumento 5. pag. 93. & seqq.
„ in serie *commendator*. „ Pius de Medicis de Ruvere Placen. nepos Sixti IV.
„ professus diu multa cum religiositatis laude ordinem S. Benedicti in mona-
„ sterio S. Pauli de Urbe, sociorum S. Spiritus suffragantibus votis, & an-
„ nuente Pontifice eodem, migravit ad ordinem, & domum S. Spiritus in
„ Saxia, cujus domus, & hospitalis effectus fuit commendator, seu præce-
„ ptor, suffragiis siquidem, & votis eorumdem fratrum S. Spiritus, annuente
„ tamen, & non solum approbante, sed etiam præsentē, & gaudente Pon-
„ tifice eodem, ut apparet ex bulla ejusdem Sixti IV. hac de re emanata ann.
„ 1483. pontificatus sui XIII. in qua inter cætera hæc leguntur: „ volentes
„ tibi, quem etiam dilecti filii conventus dicti hospitalis, die ad eligendum
„ præfixa, et est moris, coram nobis convenientes in unum pro electione
„ futuri imbi præceptoris procedentes, vocatis omnibus, qui voluerint, &
„ potuerint electioni hujusmodi commode interesse, in eorum, & dicti ho-
„ spitalis præceptorem, ac in eorum religionis generalem magistrum eleger-
„ unt, præmissorum meritorum tuorum intuitu &c. præceptoriam prædi-
„ ctam, ut caput, à quo etiam hospitale S. Spiritus de Corneto dependet &c.
„ conferimus, teque religionis prædictæ, & illius domorum, præceptoribus,
„ rectoribus, fratribus, & personis præficimus in præceptorem ge-
„ neralem &c. „ Subdit vero Saulnier, se non vana, sed certa, firmaque
„ suspitione conjicere, Pii opera communicatas fuisse, eidem ordini S. Spiritus
„ prærogativas omnes, gratias, ac facultates à variis Pontificibus congreg. S. Ju-
„ stinæ de Padua concessas; itemque eundem Pium res alias omnes tum ordi-
„ nis, tum domus, ut longe plurimum poterat, promovisse. Nec Saulnierium
„ conjectura fessellit, nam in prælaudata bulla Sixti IV. impressa in bullario Ro-
„ mano Laertii, & Angeli Mariæ Cherubini anno 1655. Lugduni par les Bor-
„ dé, Arnaud, & Rigaud, 4. 6. Sic legitur. „ Ac pro majori hospitalis, &
„ aliarum præceptoriarum, ac membrorum, fratrum, aliarumque perso-
„ narum, subditorum, & vassallorum prædictorum favore, & quiete, &
„ motu, & scientia similibus concedentes eisdem, quod de cætero perpetuis
„ futuris temporibus omnibus, & singulis prærogativis, exemptionibus, im-
„ munitatibus, libertatibus, conservatoriis, privilegiis, gratiis, & indultis,
„ præfatæ congreg. S. Justinæ, aliorumque monasterii, locis, membris, &
„ personis, per sedem prædictam, quæ alias quomodolibet, in genere, &
„ in specie concessis, aut in posterum concedendis, quorum omnium tenor-
„ res, ac si de verbo ad verbum præsentibus infererentur, haberi volumus
„ prò sufficienter expressis, uti, potiri, & gaudere, libere, & licite in omni-
„ bus,

P

bus, & per omnia possint, & debeant, perindè ac si eis specialiter concessa fuissent, qui ad eos, & ea omnino extendimus, & ampliamus &c.

PLACIDUS PAVANELLO Patavii natus, ibidem in cœnobio S. Justinæ monasticam regulam professus est an. 1430. die 30. Novembr. mox creatus abbas, monasterium S. Pauli de Urbe administravit, cujus doctrina, ac probitate affectus Eugenius IV. Pont. Max. in familiarium suorum numerum, & in intimum cubicularium cum ascivit, ejusque fidelem operam pluries expertus est, tùm vero maximè, cum anno 1434. gliscientes Romæ turbas fuga evadere coactus, Placido, & Arsenio monachis dumtaxat comitantibus, Pisis, indeque Florentiam tutè pervenit. Ibi Pontifex, tanto defunctus periculo, nihil sibi non pollicebatur, utque res facilis, ac felicius procederet, monachos aliquot nostros spectatæ virtutis; voluntatem habentes in lege Domini, monasticæque observantiæ diu assuetos à D. Gometio abbate Florentino ei additos voluit, quorum exemplis regulare institutum refloresceret, ac firmaretur; abbas igitur generalis perpetuus illius congr. ab eodem Pontifice renunciatus, annis circiter 13. insigni tum rei familiaris augmento, tum cœnobiticæ pietatis profectu, fortiter, ac suaviter eam gubernavit, infracto animo contemnens indisciplinatorum disteria, & odium, quo illum gratis prosequabantur, amore, ac beneficiis rependens; nam præter optimam vivendi formam juxta D. Benedicti placita restitutam, cœnobium etiam Vallis-Umbrosæ, aliaque ejusdem congreg. vetustate satiscientia restauravit, mitra gemmis ornata, argentea D. Jo: Gualberti statua cingulo tenus, in qua caput ejusdem Sancti recondidit, ac multiplici suppellectili, ecclesiam, & sacrarium ditavit, prædia ab antecessoribus distracta post liminio recuperavit. Tot denique, tantaque commoda eidem congreg. peperit, ut alter à D. Jo: Gualberto ejusdem institutor, ac parens dici meruerit, jure optimo propterea à Venantio Simi congreg. Vallis-Umbrosæ in Romana curia generali procuratore in catalogo viror. illustrium congr. Vallis Umbrosæ edit. Romæ an. 1693. post tria fere sæcula, vocatus, *Velut alter Joannes Baptista, veniens ad eos, in spiritu, Et virtute Eliæ, vinum, Et siceram non bibens omnibus diebus vite sue (nam fuit etiam à natura abstemius,) & prædicans baptismum penitentiae in remissionem præteritorum transgressionum.* Nec intra claustra tantummodo ejus virtus enituit, supra candelabrum quoque Biblensis primum, deinde Parentinæ à Nicolao V. postremo Torcellanæ ecclesiæ à Paulo II. Pontificibus Maxx. collocata resplenduit, ubi tandem in senectute bona ad cælestes sedes migravit an. 1471.

Vide nostrum catalogum episcoporum ex congr. Casin. pag. 48. & seqq. ubi de eo fusissime agimus, allatis in medium pluribus authoribus ipsum laudantibus, aliisque rebus scitu dignissimis. Vide etiam Angelum Portenarium *Felicità di Padova* lib. 9. cap. 21. pag. 436. Jacob. Cavac. histor. S. Justinæ l. 5. pag. 204. & 226. Bernardinum Scard. lib. 2. d. 6. fol. 114.

R

R

APHAE THOMASII à Górdono Brixie in cœnobio S. Euphemie nostris adscriptus anno 1596. die 25. Decembris, in regesto ms. pag. 141. à tergo dicitur, *abbas titul.* fuit œconomus collegii Montalti Bononiæ.

T

THEOPHILUS BENEINTENDI nobili familia Florentiæ natus, apud S. Mariæ cœnobium monasticam professionem emisit anno 1536. die 15. Octobr. & postea anno 1558. ejusdem monasterii abbas, (ubi) campanam pondo 1750. librarum conflagdam curavit; Ipse etiam SS. Pii V. jussu visitator apostolicus, & reformator Cisterciensium fuit constitutus, & anno 1569. ab eodem summo Pontifice ejus virtutum fama allecto Romam vocatus, D. Pauli cœnobium regendum accepit, à quo Pontifice plura eximii amoris, & præclaræ de ipso opinionis argumenta accepit sicut etiam à sacro cardinalium collegio, aliisque principibus viris obtinuit, ibique anno 1571. Spiritum Deo reddidit.

De eo Plac. Puccin. in chron. abb. Floren. pag. 85. Petrus Ricord. eo utitur interloquutore in suis dialogis historiæ monasticæ.

THOMAS PRÆSTONUS Anglus Casinum veniens monachus ibidem fieri voluit anno 1591. eoque ejus virtus cum in scientiis, tum in moribus processit, quo nos etiam primum in bibl. mox in catalogo virorum sanctimonia illustrium statim edendo pervenisse descripsimus. Nunc vero pauca de titulo *reformatoris*, quem jure meruit, dicendum est. Nam cum Anglicana monachorum nostrorum congr. quæ peculiari voto apostolicas missiones obeundi sese obstringit, ad unum dumtaxat, eumque capularem senem fuisset redacta, hic prævidens, eundem & vitæ, & congregationis suæ finem appetere, Thomæ Præstono jam à multis annis Casinensi monacho facultatem tribuit, opportunis, enixisque adhibitis precibus, ut eandem Anglicanam congregationem instaurandam, & veluti Phœnicem ex rogo sui ipsius redivivam efficiendam curaret; libentissime hanc provinciam suscepit Thomas, indutisque monastico habitu pluribus Anglis juvenibus, iisque regularibus institutis, & necessaria ad tantum munus recte implendum doctrina optime instructis, ecclesiæ, ordini, Angliæ denique egregie consuluit, idque circa initium sæculi XVII.

Ex Epistola cl. abb. D. Erasmi Gattola ad me data Casino 13. Kalen. Aug. 1733.

TIMOTHEUS à FLORENTIA nobili familia de Riccis, sive de Joannis, ibidem in cœnobio S. Mariæ regulam nostram professus est anno 1433. die 6. Decembr. Ob singulares deinde virtutes, agente egregio S. R. E. cardinali Dominico Capranica, summi Pont. jussu, creatus fuit abbas S. Salvatoris Septimi * congreg. monachorum Cisterciens. in Etruria, unusque ex reformato-ribus ejusdem congregat. constitutus, quam ut facilis in pristinum regularis disciplinæ optimum statum restitueret, octo ex observantioribus monachis nostris secum adduxit, quorum auxilio, atque exemplis, rem adeo insignem

M

ex

* Di Settime: idest septimi Monasterii à Comite Hugone in Etruria constructi.

T

ex voto prorsus confecit, denique aſſiſſo 1484. dum Romæ SS. Vincentii, & Anaſtaſii ad Aquas Salvias, vulgo ad tres fontes, eſſet abbas, piſſime è vixiſſe exceſſit.

De eo Plac. Pucc. in chron. abbat. Florent. pag. 124. iterumque in appar. hiſt. de illuſtr. abb. Florentinæ viris, c. 6. pag. 4. ubi virum eruditum in omniſſis ſcientiis, & in *Scriptura Sacra* miraque in agendo prudentiæ, ac dexteriſſimis eum appellat, & Petrus Ricor. in hiſt. monaſt. dial. 4. pag. 471. „ il qua- „ deſſe Timoteo) poichè di commiſſione del Sommo Pontefice ebbe riſor- „ mata la congregazione di Ceſtello, non meno con dar eſempio di S. vita „ che colla dottrina, e pratica, che grandiffima ebbe de governi, già vec- „ chio, & inabile alle fatiche, doppo eſſerſi riſoſato qualche anno, mori fi- „ nalmente tutto pieno di ſantità l'anno 1450. „ hæc Ricord. ſed erratum exiſtimo in numero annorum; Si enim anno 1450. obiit, non utique jam ſenex, & laboribus fractus dici potuit, cum nonniſi anno 1433. monachus factus ſit, Puccinello teſte; qui ejus obitum in an. 1484. rejicit; niſi forte proveſta admodum ætate religionem fuerit ingreſſus. Interim dum meliores notiæ deſunt, alterutriuſ anachroniſmum corrigere ſuperſedeo.

TIMOTHEUS à NEAPOLIS. Severini urbis ejuſdem alumnus factus an. 1575. die 21. Mart. in regeſt. ms. pag. 111, à tergo, dicitur obiſſe in Sardinia dum viſitatoreſ apoſtolicum ageret, nec explicatur cujuſ generis hominũ fuerit viſitator, Cleri ne ſecularis, an regularis, vel utruſque, vel peculiaris alicujus congr. vel cœnobii. Plac. Puccin. in app. hiſt. de illuſtr. abb. Floren. viris c. x. pag. 84. vocat eum virum in literis eximium, & ſanctitate celebrem, viſitatoreſ, & reformatoreſ apoſtolicuſ Sardinie, nihilque aliud dicit, ſicut nec Gratianuſ Trezzi in ſuo reg. ms. pag. 139.

V

V

VICTORINUS MANSO patria Averſanuſ, in cœnobio SS. Trinitatis apud Cavam monaſticuſ induit cuculluſ an. 1561. die 5. Octobr. floruitque multiſaria doctrina, præſertim theologi- ca, in qua ſuo tempore inter noſtrateſ primas obtinuit, nec ſane immerito, ut præclara, quæ in publicam lucem emiſit opera, nuncuſque oſtendunt. Huic reconditæ, ac ſelectæ erudi- tioni moruſ innocentia, regulariſ diſciplinæ zeluſ, ac prudentiæ robuſ ſem- per reſpondit, quaruſ virtutuſ gratia Pontifex Max. vicariuſ eum apoſto- licuſ, & reformatoreſ monachoruſ Melitenſiuſ ordinis D. Benedicte in mari Adriatico, & monachoruſ ordinis S. Baſilii in urbe Neapoli designa- vit. Utrique muneri cum ſatiſ, ſuperque ſeciſſet, abbaſ creatuſ, Cavenſe, mox Caſinenſe, denique Neapolitanuſ S. Severini cœnobiuſ utiliſ, & egregie adminiſtravit. At Clemens VIII. Victorini virtuteſ latiori ambitu dignam exiſtimanſ, Stabienſem primuſ, deinde Arianenſem epiſcopuſ eſſe voluit. Diuturnuſ 14. annoruſ eccleſiæ regimen ſanctè, ac ſapienter geſ- ſuſ, & optimi paſtoris ſamam in terris, & meritoruſ cumuluſ ei peperit in cæliſ, quò an. 1611. Neapoli in cœnobio S. Severini feliciter migravit ætatiſ ſuæ anno 67.

De eo inter alioſ Plac. Puccin. in chron. abbat. Florent. pag. 94. „ Fù ſpedito „ vicario apoſtolicuſ, e riformatore de monaci Melidenſi nel diſtretto di „ Ragufa. Riformò ancora li monaci Baſiliani in Napoli. Fatto abbate del „ ſuo monaſtero l'anno 1588. riſtorò la chieſa, aggrandì il dormitorio, ar- „ ric-

V

„ ricchi la libreria di molti libri conspicui, ornò la sagristia di apparati preziosi, ridusse l'archivio in buon ordine, per trovare con facilità le scritture, è ricuperò le giurisdizioni, e possessioni del monasterio; in Monte-Casino conservò parimente le giurisdizioni di tanta abbazia, & in S. Severino di Napoli fabricò il refettorio, e gran parte del monasterio &c. „ Vide nostram bibliothecam, nostrumque catalogum Episcoporum &c. L. V.

VINCENTIUS BORGHINI Florentiae nobili genere natus, ibidem in S. Mariae coenobio monachis nostris adscriptus fuit anno 1532. die 24. Junii. Vir omnigena eruditione clarus, morum honestate, & in rebus agendis industria, prudentiaque conspicuus, à Magno Cosmo Etruriae duce academiae graphicae praepositus fuit, additusque socius Benedicto Bonsignorio, qui à SS. Pio V. Pont. Max. electus fuerat reformator, commissarius, & visitator apostolicus monachorum cisterciensium in Etruria. Franciscus autem item primus, Cosmi filius, priorem eum, seu hospitalarium magnae domus Innocentium elegit, cui domui innumera commoda, & utilitates, tum vigilantia, & labore erga alios, tum continentia, & parsimonia erga se ipsum, indefinenter peperit. ibique obiit anno 1580. De eo Plac. Puccin. in chron. ab. Florent. pag. 88. „ Fu da Cosimo L. Gran duca dato per compagno & ajuto à D. Benedetto „ Bonsignori, il quale da Pio V. era stato eletto riformatore, commissario, „ e visitatore apostolico de monaci Cisterciensi di Toscana. „, Nosque in nostra biblioth. par. 2. pag. 232. & seqq. ubi praecara ejus opera, aliosque auctores de eo honorifice agentes referimus.

Z

ENOBIUS PROLAGUS Florentinus patria, & monastica professione, quam in supradicto S. Mariae coenobio emisit anno 1534. die 1. Novembr. excelluit doctrina, & pietate, ob quas à praelaudato SS. Pontifice Maximo Pio V. visitator apostolicus, & reformator monachorum Cisterciensium in Etruria una cum paulo ante memorato Benedicto Bonsignorio designatus fuit; quo munere laudabiliter, & strenue expleto, Florentiam ad nostros rediit, abdicataque abbatis dignitate, qua plures annos insignitus fuerat, in ordinem se redegit; ac deinceps Deo tantummodo, sibi que vacans, sancte vixit sancteque obiit anno 1579.

De eo Plac. Puccin. in chron. abbat. Florent. pag. 89. ubi inter cetera. „ D' „ ordine di Pio V. ancor egli fu visitatore apostolico, e riformatore de Cisterciensi, colli quali si portò con molta pietà, e misericordia, „ vide nostra bibliothecam par. 2. pag. 260. & seqq. ubi ejus lucubrationes auctoresque de eo agentes perspicies.

SENIS Die 27. Januarii 1726. hora sexta noctis, componi, Assisi autem die 4. Septembris 1733. imprimi desuit.

SOLI DEO HONOR, ET GLORIA.

I N D E X

NOMINUM REFORMATORUM.

A Ntonius Florentinus	Pag. 65.	Joannes à Burgondia	pag. 73.
Archangelus de Rubeis	pag. 66.	Isidorus Miniati	pag. 78.
Bartholomæus Nelli	pag. 66.	Isidorus Montauti	pag. 78.
Benedictus Amerighi	pag. 66.	Laurentius Lucalberti	pag. 79.
Benedictus Bonfignorus	pag. 68.	Leo Fidelis Mediolanensis	pag. 80.
Cæsarins de Curtis	pag. 69.	Leonardus à Tuderto	pag. 81.
Chrysothomus Calvini	pag. 69.	Ludovicus Grigioni	pag. 81.
Clemens à Neapoli	pag. 69.	Matthæus Florentinus	[pag. 82.
Eutychius Cordes	pag. 70.	Nicolaus Riccioli	pag. 84.
Eutychius à S. Angelo	pag. 70.	Paulus Gravina	pag. 85.
Floribertus Burgo	pag. 71.	Petrus Paulus Benalli	pag. 85.
Franciscus Altoviti	pag. 71.	Philippus Scannasfordi	pag. 86.
Galvanus Salyiati	pag. 72.	Pius Piacentinus	pag. 87.
Germanus à Janua	pag. 72.	Piaclidus Pavanelli	pag. 88.
Gometius Lusitanus	pag. 72.	Raphael Thomasius	pag. 89.
Gottardus à Longobardia	pag. 76.	Teophilus Benintendi	pag. 89.
Gregorius Cafamatta	pag. 76.	Thomas Præstons	pag. 89.
Hieronymus Florentinus	pag. 76.	Timotheus Florentinus	pag. 89.
Hieronymus Ruscellus	pag. 76.	Timotheus à Neapoli	pag. 90.
Jacobus Nicolini	pag. 77.	Victorinus Manfio	pag. 90.
Jacobus à Verona	pag. 77.	Vincentius Borghiaus	pag. 91.
Ignatius Ferrucci	pag. 77.	Zenobius Prolagus Florentinus	pag. 91.
Joannes Baptista Folengus	pag. 77.		

I N D E X

COGNOMINUM REFORMATORUM.

A ltoviti	Franciscus	Ferrucci	Ignatius
Amerighi	Benedictus	Fidelis	Leo
A S. Angelo	Eutychius	Picentinus	Antonius
Benalli	Petrus-Paulus	Florentinus	Hieronymus
Benintendi	Teophilus	Florentinus	Matthæus
Bonfignorus	Benedictus	Florentinus	Timotheus
Borghiaus	Vincentius	Folengus	Jos Baptista
Burgo	Floribertus	A. Gentis	Germanus
A Burgundia	Joannes	Gravina	Paulus
Calvini	Chrysothomus	Grigioni	Ludovicus
Cafamatta	Gregorius	A Longobardia	Gottardus
Cordes	Eutychius	Lucalberti	Laurentius
De Curtis	Cæsarins	A Lusitania	Gometius

Man.

Manfo
Miniati
Montauti

Victorius
Idorob
Idorob

Prolagus

Zenobius

A Neapoli
A Neapoli
Nelli
Nicolini

Clement
Timotheus
Bartholomæus
Jacobus

Riccioli
De Rubeis
Ruscelli

Nicolaus
Archangelus
Hieronymus

Pavanelli
Placentinus

Placidus
Pius

Salviati
Scannaforni
Thomasius
A Verona

Galvanus
Philippus
Raphael
Jacobus

I N D E X

Authorum qui de nostris reformatoribus agunt, vel mentionem faciunt præter alios in nostra bibliotheca allegatos.

Alexander Rodolphus in *chron. Cavensium*.
Angelus Grilius in *epistolis*.
Antonius Yepes in *hisor. monast.*
Arnoldus Wion in *ligno vite*.
Augustinus Fortunius in *hisl. Camald.* l. 2.

Bartholomæus de Alexandro à Paternione in *chron. ms. monaf. S. Nicolai de Arenis*.
Brevia summorum Pontificum Innocentii VIII. Eugenii IV. Pauli II. III. IV. V. Sixti V. Clementis VIII. Gregorii XIII. & S. Pii V.

Consalvus Illescas in *hisl. Pontif.*
Constantinus Cajetanus in *vita. Gelasii II. Papa*.

Diplomata Ludovici XIII. & Ludovici XIV. Galliarum regum.

Eudoxius Locatellus in *vita S. Joannis Gualberti*.

Ferdinandus cardinalis Medicus, (qui postea M. dux Etruriae fuit) in *epistolis*.

Gabriel Pennottus l. 2.

Henricus Spondanus in *annal. tom. 3. ad an. 1604.*

Jacobina Bovetta de Blenur in *Annee Benediktine &c. A. Paris. 1673. Chez. Louis Billaine*.

Michael Pocciantius in *summario*.
Marcus Antonius Maltempo *Trattato di varie materie istoriche &c. veteri 1585.*
Marcus Antonius Scipio in *elogiis abb. Casin.*
Monachi S. Germani à Pratis Parisien. tunc congreg. Casalis-Benedicti, nunc S. Mauri in *epistolis ad congreg. Casin.* apud Vincentium Baralem Salerna in *chron. Lirinensi*.

Petrus Maria Campi in *hisl. eccl. Placen. par. 3. l. 24.*
Petrus Ricordatus in *hisl. monast.*
Petrus Saulnier de capite sacr. ord. S. Spiritus Lugduni 1649.
Placidus Puccinellus in *chron. abb. Floren. & in appar. hist. de illustr. abb. Flor. vir. & in chron. Giassiat.*

Regeſta mss. nostræ congreg.

Scipio Ammiratus in *hisl. prope finem*.

Thomas Salvettus in *vita B. Gometii Luſtani*.

Vincentius Barralis Salerna in *chron. Lucinenſi*.

INDEX

Monasteriorum, in quibus reformatores floruerunt.

S. BENEDICTI MANTUÆ.

JO: Baptista Folengus
Leo Fidelis

CASINI.

Chrysostomus Calvini
Monachi congregationis Casinensis
S. EUPHEMIÆ BRIXIÆ.

Raphael Thomafius
SS. FLORÆ, & LUCILLÆ ARETH.

Gregorius Calamatta
S. GEORGII MAJ: VENETIARUM.

Pius de Medicis de Ruvere
S. JUSTINÆ PATAVII.

Euthychius Cordes
Germanus Genuensis
Joannes à Burgundia
Ludovicus Grifonus
Placidus Pavanellus
S. MARIE DE FLORENTIA.

Antonius de Nobilibus
Archangelus de Rubeis
Bartholomæus Nelli
Benedictus Amerighi
Benedictus Bonfignorius
Franciscus Altoviti
Galvanus Salviati
Gometius Lusitanus
Gottardus à Longobardia
Hieronymus Florentinus
Jacobus Nicolini

Inocentius Corfini
Ignatius Ferruccijs
Isidorus Miniati
Isidorus Montauti
Laurentius Lucalberti
Matthæus Florentinus
Petrus-Paulus Benalli
Timotheus Ricci
Theophilus Benintendi
Vincentius Borghinus
Zenobius Brolagus
SS. NAZARII, ET CELSI VERONÆ.
Jacobus à Verona

S. NICOLAI DE ARENIS.

Nicolaus Riccioli
Paulus Gravina
S. PETRI IN GLASSIATE.

Cæsarins de Curtis
S. PETRI PERUSII.

Hieronymus Ruscelli
Leonardus à Tuderio
S. SEVERINI NEAPOLIS:

Clemens à Neapoli
Timotheus à Neapoli
S. SIXTI PLACENTIÆ.

Euthychius à S. Angelo
SS. TRINITATIS CAVÆ.

Philippus Scannafarci
Victorinus Manfo
INCERTI MONASTERII,
Floribertus Burgo Placentinus

I N D E X

Urbium ubi Reformatores natale solum habuerunt.

S. ANGELI IN....

E Utychius à S. Angelo
ANTVERPIÆ IN BELGIO.
 Euty chius Cordes
AVERSA IN CAMPANIA.
 Victorinus Manfo
BRIXIÆ.
 Cæfarius à Brixia
 Raphael Thomafius
CASTRI S. STEPHANI IN CAMPA-
NIA ROMANA.
 Petrus Paulus Bonalli
CATANÆ.
 Nicolaus Riccioli
 Paulus Gravina
CAVÆ IN REGNO NEAPOLITANO.
 Philippus Scannalorci
FLORENTIÆ.
 Antonius de Nobilius
 Archangelus de Robeis
 Bartholomæus Nelli
 Benedictus Amerighi
 Beuedictus Bonfignorius
 Franciscus Altoviti
 Galvanus Salviati
 Hieronymus Miniati
 Jacobus Nicolini
 Ignatius Ferruccijs
 Innocentius Corfini
 Ifidorus Miniati
 Ifidorus Montauti
 Laurentius Lucalberti

Matthæus à Florentia
 Teophilus Benintendi
 Vincentius Borghini
 Zenobius Prolagus
S. GEMILIANI IN CALABRIA.
 Chrysoftomus Calvini
GENUÆ.
 Germanus à Genua
MANTUÆ.
 Jo: Baptista Folengus
MEDIOLANI.
 Cæfarius de Curtis
 Leo Fidelis
NEAPOLI IN CAMPANIA.
 Clemens à Neapoli
 Ludovicus Grigioni
N. IN BURGUNDIA.
 Joannes à Burgundia
N. IN LONGO BARDIA.
 Gottardus à Longobardia
 Placidus Pavaneilus
PARUSII.
 Hieronymus Rulcelli
PLACENTIÆ.
 Floribertus Burgo
 Pins de Medicis, de Ruvere
TUDERTI IN UMBRIA.
 Leonardus à Tuderto
VERONÆ.
 Jacobus à Verona
ULTSSIPONE IN LUSITANIA.
 Gometius Lufitanus

*Homines divites in virtute, pulchritudinis studium
habentes. Eccl.44. v. 6.*

CATALOGUS VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRUM E CONGREGATIONE CASINENSI ALIAS S. JUSTINÆ PATAVINÆ.

PRÆFATIO.

Sanctitatis quoque insignia Casinensi congregationi non desunt. Finis hic, & scopus cuiusque religiosi instituti. Cœnobium sanctimonie gymnasium, virtutum licetum, perfectionis palestra; Idcirco in hanc domum suam vocavit nos Deus vocatione sua sancta, ut sancti simus, & perfecti, sicut & Pater noster celestis perfectus est. Omnes quidem regulares ordines pluribus sanctis floruerunt, sed D. P. Benedicti ordo amplissimus, sicut antiquitate, & dignitate omnibus antecessit, sic innumeris propemodum Sanctis præ reliquis claruit, ut de ejus etiam sanctissimis filiis rectissimo dici possit, * *numera*

stellas si potes, & facer quidam poeta de nostro ordine jure optimo cecinerit.

Iste quot indigites, quot divos protulit ordo!

Vix fasti capiunt numerum, sunt athere plures,

Quam qui sanctorum sunt in monumenta relati.

Unum sane Casinense archisterium supra quinquies milia in divorum Canonem ascriptos recenset. Quid de Floriacensi monasterio dicam, in quo per duo fere sæcula monachi omnes sanctè vixerunt, sancteque obierunt, ita ut in eorum exequiis, * *Gloria in excelsis Deo, & alleluja à monachis caneretur*, veluti jam pro explorato habentibus, illos statim ad caelestem patriam evolasse? Ut nihil de Cluniacensi, Benchorensi, Huensi, Lirineni, Gemmaticensi, Corbejensi, Luxoviensi, Caveni, Augiensi, aliisque pluribus subdam, quorum aliqua adusque tria milia monachorum sanctitate illustrum, uno, eodemque tempore in terris aluerunt, in cælis postmodum coronanda.

Cum enim sanctissimus noster parens omnium iustorum spiritus plenus fuerit, teste Magno Gregorio, * *de ejusdem spiritus plenitudine filii quoque perquam abunde acceperunt*, & nostræ quidem congregationis monachi haud sane pauci *Filios Sanctorum* lese agnoscentes, *amulati charissimæ meliora*, sanctitatis iter aggressi, perfectionis apicem attigerunt, consumatoque virtutum omnium curriculo, ad justitiæ bravium in cælis percipiendum migrarunt. Utinam eorum omnium tum nomina, tum præclara gesta litteris diligenter mandata, ad posterorum notitiam fuissent transmissa. Quanta inde nobis utilitas? quanta beatis ipsis laus? Quanta Deo Optimo Maximo gloria? dolendum igitur, vel temporum infortuniis, vel majorum incuria plura eorum vocabula, plura egregia facta partim intercidisse, partim silentio adhuc involvi. Quamobrem operæ pretium me facturum existimo, si pro coronide mearum lucubrationum, quibus viros & congregatione nostra doctrina, ac dignitate illustres è tenebris, lutebrilque erutos, in publicam lucem revocare sum conatus, catalogum etiam virorum.

* *Monk. 4.*

* *Gen. cap. 19.*

* *Gebr. Euseb. Ill. Pref. 12. Mencl. Bened. diu. 1. 2. Mem. lib. 2. dir. 2.*

* *Dialog. 1. 2.*

* *Tob. cap. 3. 12. & cap. 8.*

* *1. Carist.*

* *12. d.*

Joanuel. Sec.

137. 4.

* Mach. 1. 6.

p. 9.

** Lib. de S.
Joseph.*

** Declaratio
authenti.*

sanctitate celeberrimorum adjecero, eorum scilicet, quorum memoria adhuc supersites variis in locis latitant, aut sparsim apud probatos anthores inveniuntur: Eas majori qua potui diligentia undique coadunatas, alphabetico ordine, ut nobis in similibus moris est, Deo adiutore, digessimus, in spem maximam adducti, monachis praefectum nostris ad vitam sanctimoniam assequendam, eas plurimum profuturas, nam ut vitiatorum, sic etiam virtutum, ** magis nos movent exempla domestica*, ut canebat Satrius; & ut urgebat moralis philosophus, *sumus inter exempla, quare deficiamus? quidquid fieri potuit, potest*, restatque Judas ille strenuissimus Machabeorum princeps, mementote qualiter salvi facti sunt patres nostri; ac denique Divus Ambrosius ** agnoscimus illos non naturae praestantioris fuisse, sed observantioris*. Erit quoque reliquis Christifidelibus commodum, ac jucundum intelligere, atque in hisce paginis veluti in speculo intueri: D. Benedicti spiritum per tot saecula in ejus aedibus qua vividum, qua redivivum.

Sed antequam rem aggrediar, hic potissimum omnibus me denunciare oportet, quidquid in hoc catalogo, de virtutibus, sanctitate, miraculisque eorum omnium, de quibus in eo agitur, enarratur, humana dumtaxat fide niti, & ea tantum autoritate fulciri, quam scriptores, qui id referunt, praeferentur, donec ab apostolica sede, cujus irreformabili iudicio, tamquam veritatis magistrae, me ipsum, uti par est, libentissime, ac humillime submitto, recognitum, & approbatum, vel secus fuerit, juxta mentem decreti SS. Urbani VIII.

Illud etiam lectorem admonitum volo, plures à me in hoc catalogo memorari, de quorum sanctitate tum in bibliotheca, tum etiam in superioribus catalogis plura jam diximus; Quod quidem idcirco factum, quia cum illa scriberemus, propositum nobis adhuc non erat, peculiarem de eorum heroicis virtutibus tractatum edere: quod si tunc cogitasset, totum id, aut fere totum, quod ad nostrorum sanctitatem pertinet, ibi retinuissem, & ad hunc locum reservassem, nunc autem id faciendi nec vires, nec tempus amplius suppetunt, *omnia enim fert aetas*; contingere etiam potest hosce catalogos, vel scorsim unumquemque, vel unitos simul omnes, ab mea tamen bibliotheca separatos in lucem edi, eorumque editionem pluries iterari, qua ratione utile in id necessarium esset, in ipsis ea omnia dici de eorum sanctitate, quae jam in bibliotheca fuerant dicta, mutatis quidem quoad fieri potest, verbis, & phrasibus, sed rei substantia retenta, tunc enim nec facile, nec conveniens esset, lectores pro iis cognoscendis ad bibliothecam remittere, quam forsitan nec haberent, nec habere possent. Nec tamen actum hic agere, aut crambes recoquere dicendus sum; Longe enim alla ratione, aliaque methodo, & laxiori stylo, ac plane historico, de eorum sanctitate, hic agitur; Ea insuper, quae hac de re jam dicta ibi sunt, vel hic praetermittimus, vel satis breviter, ac strictim tantummodo attingimus. Faxit autem Deus, ut ad meliorem vitam horum quoque sanctorum monachorum exempla nos provocent, quatenus quorum praecara gesta recolimus etiam virtutes imitemur.

CATALOGUS VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRUM E CONGREGATIONE CASINENSI.

LOYSIUS CARAFA natus est Neapoli anno 1589. die 15. mensis Julii; *Scipio* illi nomen è sacro fonte inditum, velut in præsagium spiritualis militiæ, cujus adversus principes tenebrarum, pugil strenuissimus erat futurus: parentes æque nobiles ac pii Fabritius Carafa dux Andriæ, & Maria itidem Carafa principis Stigliani filia, tantæ virtutis foemina, ut *speculum christianæ perfectionis* à Daniele Bartoli in vita Vincentii Carafa Aloysii fratris,

ac postea Soc. Jesu præpositi generalis jure, ac merito nuncupetur; pietatem itaque à genitoribus una cum lacte nutricis haustam Aloysius ingenti scœnore adauxit. Pene infans cruce equestris ordinis Hierosolymitani insignitus, eam anno 1604. ætatis suæ 15. monastica D. Benedicti Cruce, poenitentiae professoribus adscribendus, commutavit, eo sane ardentis spiritus fervore perfectionis iter arripens, ut in stadio hoc percurrendo fræno potius, quam calcaribus indigere à proprio magistro sit creditus. Humilitas, modestia, obedientia, silentium illi in deliciis fuere; cella, in qua tempus omne quod à communibus exercitiis reliquum erat, clausus manebat, virtutum omnium, palestra.

Exacto tyrocinio, demandatam sibi infirmorum curam diligentissime obivit, propriis ipse manibus alimenta, simulque proprio ore monita salutis illis peramanter ministrans; quod idem in excipiendis hospitibus ad regulæ nostræ præscriptum, illi mos erat, in re quacumque etiam viliori eisdem inserviens; nec erubuit aliquando Vincentio Carafa patruo suo, (ita ut erat ad ollas, aliaque vascula detergenda præcinctus) è culina prodeuntem, conspiciendum, sese præbere, adeò sibi despectus, mundoque mortuus evaserat.

Fulgorem tantæ lucis nequaquam sub modio abscondendum ejus abbas arbitrat, rectorem coenobii S. Renati in urbe Surrento, quod monasterio S. Severini adnexum est, & subest, illum constituit, unde quum ejus sanctitatis fama quaquaversum diffunderetur, cæca mulier, frigida, qui ille inter sacrificandum manus abluerat, oculos aspergens, illico amissum lumen recepit. Neapolim revocatus, vix trigessimum ætatis annum attingens, tyronibus instruendis præficitur, ut qui sibi, sui que animi moribus tam sancte imperare dedicerat, noviter religionem ingressis, perviam monasticæ perfectionis semitam demonstraret. Laboriosum, sed æque maximi momenti munus triennio gessit, quo vero animarum fructu, quo coenobii decore, quo regularis observantiæ incremento, discipulorum ejus (inter quos *Angelus Perseus*, qui Aloysii vitam italicè scripsit, eminuit) egregia virtus, & coenobitici instituti ad obitum usque servatus zelus satis ostendit; quod quidem tum ab vivæ vocis assiduis documentis, tum etiam ex sanctissimæ regulæ ab unoquo-

A
L

Patria, parentes, monastica professio.

II.

Humilitas.

III.

Officia.

A
IV.Prioris mu-
nus.

que, ipsius jussu, memoriæ demandatæ indelebili recordatione, potissimum promanavit.

Crescente itaque in dies ejus virtutum apud omnes admiratione, D. Simplicio Cassarello S. Severini abbate procurante, à supremo definitore magistratu in comitiis generalibus prior eligitur. Functus est hac provincia primò in monasterio Castrovillarum, quod est Calabriæ oppidum, integro anno, deinde Neapoli in S. Severino, mirabili ubique prudentia, & caritate, ac veluti lucidissimus sol abusu omnium umbras, qui in monasticam observantiam sensim irrepperant, solo aspectu sugavit. Per id temporis Vesuvius mons, nova, horrendaque in dorso voragine referata, flammarum non tantum globos, sed etiam, (quod hæcenus invisum) aquarum ebullientium rivos, imo potius flumina eructans, Neapolitanæ urbi ingentem metum, agris autem, locisque adjacentibus ruinam, ac vastitatem afferebat. Tum vero Aloysii zelus, ac virtus, maxime enituit. Monachos enim ad frequentiores, ac serventiores orationes adhortatus, ut nudis pedibus media hyeme celebriora urbis templa religiosissimæ supplicationis ordine, proprio præunte exemplo, semel, ac iterum adirent, author fuit, his enim precum, ac poenitentiarum fructibus, affirmans, divinam indignationem averti oportere; idque ut libentius fieret, asseveranter edixit, nemini ex illa actione quidquam detrimenti, aut ægritudinis oriturum. Promissi fidem veridicam fuisse, exitus comprobavit.

V. His meritis ornatus, abbatibus insula redimitur, & ad regendum S. Flavie cenobium, in oppido, quod arabico vocabulo, Calatanizeta adhuc dicitur, in Siciliam dirigitur; Nec ita multo post ad monasterium Beatissimæ Virginis miraculorum in urbe Apuliæ Andria nuncupatâ ejus familiæ dynastia, gubernandum transfertur, quò dum pergeret, horribilem tempestatem undique ingruentem, jamque tonitruum, fulgurum, ac fulminum metuendo apparatu, navi, qua vehebatur, appropinquantem, oratione longius submovit, atque incolumis una cum nautis, aliisque viatoribus in eam provinciam pervenit.

Abbatibus digl
tas.

VI. Ibi optimi regiminis specimen dedit: erga Deiparam piissimus in ejus sacello innumeris miraculis jugiter coruscante assidue orans, ecclesiamque propriis manibus frequenter everrens: seistorum observantiam ab omnibus scrupulosissime exigebat, nullum servile opus, quantumvis minimum in eis fieri permittens: qua de causa cellerarium, qui amygdalas (puto non paucas) in die festo tundi jusserat, gravi poenitentia multavit. Divini cultus zelo astuans, sacram sinaxin alta, & morosa voce, ut eos decet, qui Anglicam hymnodiam in terris æmulantur, cani volebat. Nec monachis etiam in rebus levioribus quaslibet transgressiones impune permittebat; probe intelligens, eos qui modica spernunt, in graviora paulatim dilabi, faciliusque regularem disciplinam in primo gradu sanctam testam servari posse, quam efficere, ne de secundo ad infimum subinde proruat, multoque difficilius semel collapsam restitui. Maximam proinde curam adhibebat, ne monachi cum viris sæcularibus plus æquo conversarentur, utque illi, si quando ad monasterium accederent, citissime dimitterentur; qui enim sæculum, cum actibus suis, tanquam tenebrosissimum Ægyptum fugam evaserunt, nonnisi cum ingenti animarum suarum periculo, & sæpe etiam detrimento ad illud reverti possunt; cum verissime S. Leo Papa pronunciet, *Neceffe est mundano pulvere etiam religioſa corda ſordescere*. Cum quadam vice monachos detecto capite invicem colloquentes conspicatus esset, statim ad eos misit, qui suo nomine eos mone-

Zelus.

neret,

A
VII.

Exemplum.

neret, ut caput regulari tegumento illico operirent, id enim monasticæ modestiæ, & gravitati congruere, ut nostræ sanctiones jubent.

Ad hæc autem, aliaque id genus, fortiter, & suaviter obtinenda duo præcipue, eaque validissima subsidia accersivit, proprium scilicet in omnibus, quæ ab aliis exquirebat, exemplum, communibus semper observantiis assistens, communi mensa, imo longe parciore convescens, & assiduus, fervidosque de rebus spiritualibus sermones, & ad monasticam perfectionem ignitas paræneses, atque ita gregem suum, utpote bonus pastor, verbo, & exemplo jugiter pavit. Ea autem charitate erga omnes se gessit, ut fratri cuidam obliato, qui culcitra ad lectum indigebat, eam, qua ipse utebatur, proprio lecto detractam libens concesserit, pallio interim in ejus locum expanso. Denique etiam in re familiari cœnobium egregie adjuvit, gravi ære alieno, quo antea tenebatur, illud exonerans. His accedebant frequentia miraculorum prodigia, quæ sicut illi venerationem, ita ejus dictis efficaciam magis, magisque conciliabant; nam opilionem quendam ejusdem Andriensis cœnobii, qui dementia, vel ut alii suspicati sunt, Cacodæmonis vi, eo furoris procefferat, ut horrendis clamoribus omnia replens, se ipsum dentibus dilaniaret, oratione, & crucis signo curavit, pristinæque incolumitati, ac quieti restituit.

Sed satis jam Aloysio aliis præfuisse videbatur: vehemens desiderium Deo arctius sese uniendi, illique unice vacandi eum impulit, ut in proximis comitiis abdicationem à dignitate efflagitaret, qua impetrata, Neapolim reversus, non ita multo post majoris solitudinis amore captus, & Creatori liberius, ac penitus in sanctis meditationibus deservendi flagrantiori studio incensus, in ruralem monasterii domum ad radices Vesuvi, (ubi olim Octaviani Augusti Villa, in qua & obiit, *Ottajano* corrupto nonnihil vocabulo etiam nunc dicta) quinque millia passuum à Neapoli distantem secessit, ubi eremiticam vitam agens, quatuordecim annorum spatio constanter mansit, nihil omnino terrena curans, sed tantummodo dies antiquos cogitans, & annos æternos in mente habens; ibi sensuum omnium cruciatus, sui ipsius abnegatio, assidua rebus coelestibus mentis adhesio, abstinentiæ rigor, silentii custodia, poenitentiae asperitas, chameuniorum perseverantia, atque super hæc omnia intima, & humillima erga sacrosanctum Eucharistiæ sacramentum, & beatissimam Dei parentem obsequia ejus erant quotidiana, & omnium horarum exercitationes, & quamvis variis Satanæ insidiis, molestiis, terribilamentis, plagis denique, ac verberibus, ut ab incepto vitæ adeo ipsi infensæ instituto desisteret, impeteretur, eum tamen ille ardentissimo Christianamore, jugi oratione, ac haud intermisso jejuniu impavidus debellabat; carnes siquidem nunquam nisi in ultima ægritudine obedia tamen, adactus, & sane parcissime, & ad succum redactas comedit. Cæterum toto vitæ religiose decursu alternis diebus solis leguminibus, vel herbis, & ad summum postremis vitæ annis cibus solummodo quadragesimalibus vescabatur. Adeo autem hominum, & maxime mulierum quamvis arctissimo, & proximo gradu propinquarem nedum colloquia, sed visum quoque hic nemorum colonus averfabatur, ut cum aliquando Diana Caracciola Ottajani principis uxor, eum de rebus spiritualibus consultura, domum, in qua ille morabatur, fuisset ingressa, nequaquam ad se permiserit eam accedere, sed insalutatam abire jussit; quod tamen tantum abest, ut illa ægre tulerit, ut etiam majore admiratione viri Dei concepta recesserit; qua enim ratione admittere poterat, vel gustare hominum consuetudinem, qui Deo familiarius adhærens, super-

VIII.

Abdicatio.

Solitudo.

De Dæmoniacæ victoria.

Poenitentia.

A
IX.

supernis illustrationibus, visionibus, ac revelationibus ab eo dulciter adeo detinebatur?

At quamvis in hac dilecta solitudine libentissime moraretur, illam nihilominus ex obedientiæ præscripto prompto animo dereliquit, & Neapolim rursus remeavit, imo verò eam non reliquit, sed in aliam, & fortasse arctiorem commutavit, nempe in cellam satis angustam, in qua tredecim adhuc annis, usque videlicet ad obitum inclusus mansit, ad Eucharisticum dumtaxat sacrificium peragendum, divinasque in choro laudes concinendas egrediens, nullum umquam ex suis propinquis intra cellam recipiens, imo eorum etiam præsentiam summo studio declinans, *oblitus* penitus *populum suum, & domum patris sui*. Silentii observantissimus, signa pro verbis, uti regula jubet, ut plurimum usurpabat. Paupertatis evangelicæ rigidissimus custos, nullum umquam donum à quocumque oblatum accipere voluit, & si quando renuere non posset, statim infirmis, vel pauperibus dispartendum curabat: in cella nihil pretiosum, nihil superfluum, imo nil admodum commodum, in vestibus nihil curiosum, sed omnia valde parca, & humilia. Invisam patientiam in omnibus, maxime autem in infirmitatibus, in doloribus, & cruciatibus acerbissimis semper ostendit, nullam querelæ vocem emittere umquam auditus. Oculorum modestiam plane singularem servavit, obtutibus in terram semper demissis, cujus admirandum exemplum, quod in quocumque alio incredibile videretur, tunc præbuit, cum * Sacerdotis secularis, ejus curæ, & custodiæ deputati, integris septem annis, numquam, nisi unica vice & quidem fortuito, in ultima ægritudine, faciem conspexit; * ut etiam ipse dicere potuerit, quod olim sanctissimus noster Legislator, alteri Presbytero die Paschæ divinitus ad eum misso * *scio, quia Pascha est, quia hodie videre te merui*. imo cum de more statim ab obitu lavaretur, virilia propriis manibus bis contexit, insigne illibatæ castitatis testimonium, vel mortuus præbens*. Assidua die, noctuque ejus erat oratio, in qua defixus, pluries immobilis, ac extra sensus diutius manere visus est. Miraculorum gratia decoratus, haud paucos deploratæ valetudinis, ac morti jam proximos, precibus liberavit, & ad pristinam sanitatem reduxit. Prophetiæ denique dono illustris, multa eventura prædixit, multa cordium occulta penetravit, & iis quorum salutis intererat, aperuit; inter ea sævissimam pestilentiam, quæ anno 1656. Neapolim crudeliter afflixit, tribus, antequam contingeret, annis diserte prænuñciavit, eamque in gravissimorum scelerum poenam a Deo immitrendam asseruit.

Tot itaque jeuniis maceratus, tot poenitentis confectus, in extremam ægritudinem incidit, ex qua cum sibi mortem imminere intelligeret, (eam enim aliquot diebus ante prænuñciavit) in Ecclesiam aliorum manibus innixus deferri voluit, ibique sanctissimum Eucharistiæ sacramentum devotissime suscepit; quo temporis momento sacerdos, qui illud ei præbuit, * ipsius vultum seraphico radiantem splendore stupens conspexit. Ad cellam reductus, actibusque de more gratiis, *D. Thomæ Aquinatis tractatum de visione Dei* legendum suscepit, utpote prooptans, eam quantocius adipisci, dicens cum Apostolo, *cupio dissolvi, & esse cum Christo*. Advesperascente jam die, hora vigesima secunda acri paroxismo correptus, sensibus destitutus est, mansitque in novissimo agone duobus diebus, quibus expletis oculos circa meridiem repente referans, & in coelum dirigens, animam tranquillissime Deo reddidit, die 18. Novembris anno 1664. ætatis suæ 76.

XI. Servi sui sanctitatem etiam post lethum pluribus miraculis Deus declaravit; præter-

Observantia.

* Psalms. 44.
v. 13.
Silentium.

Paupertas.

Pacifica.

Modestia.

* D. Gregorius
Tribus.

* Quæstio 2^a de
prima vita,
c. 10. si quæda
in facie sua lo-
cuto sit.

* S. Gregorius P.
Dial. 1. 2. c. 1.

* Hecellam
de S. Philippo
Nerio narra-
tur.

Oratio.

Prophetia.

X.

* Fuit in An-
gelis Perfectus
superlatus.

Mort.

XI.

terquamquod enim ejus cadaver in feretro jacens, dum a confluyente multitudine venerationis gratia oculis afficeretur, sudore in fronte manavit, & post trigintaquatuor horas, flexile, ac mobile perseverans ex incisa vena sanguinem rubicundum emisit, flores etiam, qui idem cadaver tetigerant, vestiumque ejus particulæ pluribus infirmis medelam attulerunt; quorum unus demens à multo tempore ad mentem rediit: quorum aliorumque miraculorum authenticas probationes, pro *Beatificatione*, Innocentius XII. Pont. Max. rite fieri mandavit.

Aloysii vitam scripsit Italicè idem Angelus Perfectus ejus olim discipulus, ediditque Neapoli apud Castaldum anno 1667. in 4. ex quo fonte nos aliquæ de eo agentes sumpserunt; nempe Benedictus Laudati in brevi chronico ms. S. Severini. par. 2. pag. 348. Gabriel. Bucelin. in Bened. Rediv. ad an. 1665. Felix Egger idea ordin. Hierarch. Bened. libell. 2. par. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 414. quorum verba, si placet, legere poteris in analectis, & collectaneis lit. A. pag. 1. & seq. in eodem Aloysio.

AMBROSIUS à LUCERNA monachus Lirinenfis effectus anno 1531. die 17. Decembris, in regesto monachorum nostræ congregationis ms. pag. 286. in margine, dicitur obisse *cum opinione sanctitatis*. Nec amplius de eo hæcenus.

ANGELUS de FAGGILS Sangrinus à patria dictus * Casini monachus evasit anno 1519. die 16. Aprilis, ubi tam doctrina, quam sanctitate plurimum inclaruit, celeberrimis idcirco ejus temporis viris; quæ verbo, quæ facto jure optimo adnumeratus. Regularis disciplinæ severiorem observantiam non minus subditus à se ipso, quam prælatus ab aliis suæ curæ concreditis diligentissime exegit, habitus proinde ab omnibus, ac veneratus, tamquam præcæ nobitarum sanctitatis redivivum exemplar: Charitate erga pauperes, & infirmos fuit insignis, qua impellente propriis aliquando vestibus ad eosdem cooperiendos seipsum exuere non recusavit. Ejus autem doctrina in sacris pangendis carminibus, divinisque mysteriis celebrandis maxime enituit, quæ singularem pietatem, supernique amoris, quo medullitis flagrabat, ignem undecumque spirant. Cum igitur ardentius in dies Deo dumtaxat adhærere, sanctisque studiis incumbere unice in votis haberet, deposita abbatis dignitate, in ordinem se redegit, & duodeviginti, quibus supervixit, annos, devotis precationibus, rerumque celestium meditationibus, ac bonis operibus exercendis omnino impendit; quorum sempiternam mercedem recepturus, ad Deum migravit, æquissimum eorum remuneratorem, anno 1593. die 17. Martii, ætatis suæ anno 93.

Corpus octo post annos absque ulla corruptionis labe in sepulchro repertum, peculiari tumulo inclusum, edito loco, honorificentius repositum fuit, creditumque ab omnibus, illud corporeæ, post fata, integritatis signum, virginitalis, ac illibatæ innocentie privilegium fuisse. At de ejus capite rem scitu planè dignam æque, ac curiosam narrat Casimirus Chranovius monachus Polonus, in vita Zachariæ Petronii à Fractis impressâ Neapoli apud Antonium Gramignanum an. 1674. cap. 13. pag. 124. & seq. „monachus quidam, item Polonus, ord. S. P. Benedicti Placidus nomine, abbas deinde Castro-Casinensi. in Lithuania, Casinum (uti plurimi ejusque status, ac conditionis homines solent) devotionis gratia diverterat, ubi dum de sanctitate, ac virtutibus laudari Zachariæ aon ita antea defuncti, tot, tantaque audivisset, consilium cepit pium quidem, sed imprudens, & periculose plenum alex, corpus ejusdem Zachariæ è tumulo erutum (aut saltem ejus partem) clam auferendi, & secum in Poloniam asportandi. Socium nactus audacis facinoris mo-

na-

A

Prodigia.

XII.

Auctores.

I.

* *Ecce homo* nempe sanguinis in Sannio, Sangrinorum illi, quæ vocato.

II.

A

* *Flandrum*
Monitum à
Gandavo po-
stea à me con-
fectum 1681.
Casini cogni-
tum,

nachum alium Casinensem natione Belgam, noctu cæmeterium S. Ant. cum eo ingreditur, & revoluta lapide, in monumentum ubi corpus Zachariæ quiescebat, intrepidus descendit. Tres ibi tumuli erecti conspicebantur, quorum unus *Zachariæ*, alter *Basilii* Brixiani abbatis olim Casinensis, fama sanctitatis pariter celebris, tertius denique cæteris spectabilior, & magis affabre elaboratus, *Angeli Sangrini* corpus claudebat. Ea species homines exteros, & rerum Casinensium, sepulchrorum præsertim, ac urnarum haud satis gnaros fecellit, ratos Zachariæ cadaver, utpote recens mortui nobiliori arca, ubi *Sangrini* corpus custodiebatur, jacere: Itaque fracta superiori tabula, caput *Angeli Sangrini*, *Zachariæ* tamen illud existimantes, à reliquo corpore divellunt, linteisque decentissime involutum in occulto, ac secreto loco reponunt, donec oblata opportunitate in Poloniam redeundi, monachus ille caput *Angeli Sangrini*, Zachariæ illud ubique deprædicans, in monasterio *Castro-Casinensi*, alias in *Horodyszet à Jo. Carolo* Wierzhovicie Kopec Castellano Trocensi, & M. D. Lithuanie senatore, haud ita pridem excitato, sub altare S. Annæ honorificentissime collocavit, ubi idem ipse hujus narrationis author Chranovius illud se vidisse anno 1674. asseverat. Cæterum omnes alii auctores, quos *Sangrinum* laudantes in nostra bibliotheca afferimus, vere Angelum vita, & moribus eum fuisse, nomine rei conveniente, omnique virtute, ac sanctitate redimitum depredicant.

- I. B. ANGELUS SINISIUS, vel SENISIUS, patria Catanensis, inter viros sanctitate illustres è congregat. Casinensi minime recensendus videbitur, quod multo prius, quam Siciliæ monasteria nostræ unirentur congreg. doctrinæ, ac sanctimonia floruerit: sed quia summo zelo, diligentia, & industria Sancti Martini de Scalas non modo Panormitanæ urbis, sed totius etiam Siciliæ amplissimum, ac nobilissimum cœnobium à D. Gregorio M. fundatum, reedificavit, & in antiquum monasticæ observantiæ decus restituit; & quodammodo ad futuram cum nostrâ sodalitate unionem disposuit, ac præparavit; grati animi studium, & virtutum ejus meritum veniam mihi, ni fallor, à lectoribus impetrabit, si tanti viri breviter, ac obiter hoc loco memoriam fecerim.
- II. Is monasticum institutum amplexus est Catanæ in cœnobio S. Nicolai de Arenis, cumque omnium virtutum exemplis præfulgeret, ab Emmanuele Spinula Archiepiscopo Montis-Regalis monasterium S. Mariæ Maniacis, (ubi postea celeberrimus ille Nicolaus de Tedeschis *abbas Panormitanus* dictus, & *Lucerna Juris* appellatus, abbas fuit) regulari observantiæ reddendum suscepit an. 1342. quod cum parum prospere procederet, ab eodem archiepiscopo monasterii S. Martini de Scalas à Saracenis olim everfi, restaurandi cura ei fuit de mandata, quam quidem provinciam, Dei aspirante gratia, felicissime adimplevit; nam assumptis secum quinque aliis monachis, eximie odore sanctitatis aliquot nobiles Panormitanos ad cœnobium illud attraxit, quorum copiosis ei erogatis pecuniis, aliisque omnis generis bonis attributis, in florētissimum statum cœnobium redactum est. Accessit pontificum, regum, & dynastarum munificentia, ac liberalitas, qui diplomatibus præclara privilegia continentibus, donis, ac redditibus idem monasterium ditarent, auxerunt, ornarunt.
- III. Huic quinquennio Angelus prioris nomine, deinde trigintaquatuor annis abbatibus titulo decoratus præfuit, tantâ quidem sanctitatis, ac reparatæ monasticæ per Siciliam disciplinæ famâ, ut quingentos propemodum monachos D. Benedicti cucullo sua manu induerit, & ad cœnobiticam perfectionem, propria

sem-

A

semper actione præeunte, perduxerit. Totigitur laborum, ac virtutum meritis cumulus, ad eorum perennem fructum in cælis percipiendum à Domino vocatus fuit anno 1386. die 17. Novembr. corpus ibidem sepultum: sed anno 1585. à Casinensibus monachus jam ab anno 1506. ibidem commorantibus, e priori tumultu erutum, & in marmoreo sarcophago repositum, in sacrario, sub ara, ubi sanctorum lipsana, collocatum est, hac brevissima adjecta epigraphe.

Rm̃i viri Angeli Senissi hujus sacri monasterii abbatis hic ossa requiescunt.

Ut autem non sanctumoniâ tantum, sed etiam scientia præsertim sacrâ admodum floruit, ita plura ingenii sui monumenta posteris reliquit, nempe

1. Expositiones Psalmorum. 2. Modum meditandi. 3. Expositionem regulæ S. Benedicti. 4. Historiam monasterii S. Martini de Scalis. 5. Catalogum contractuum, & bonorum ejusdem monasterii. 6. Vocabularium latinum pergrande. Omnia mss. in eodem monasterio asservata, præter historiam, cujus aliqua tantum supersunt fragmenta teste Roccho Pyrro l. 4. Sicil. sacr. pag. 77. ubi etiam asserit, ob sanctitatis famam, & ardentissimam nedum in monachos, sed in pauperes quoslibet, & peregrinos charitatem.

Beati nomen jure adeptum apud omnes fuisse. Joannes verò de Grossis in decacord. Catan. tom. 1. cord. 2. mod. 5. pag. 128. addit, ejus sanctitatem plurimis in vita, & post obitum miraculis fuisse à Deo comprobatam. Innumeri alii auctores ejus memoriam celebrant, quorum elenchum texit satis accurate Antoninus Mongitore in bibliot. Sicula tom. 1. pag. 36. ubi scite de eo agit.

FR. ANTONINUS natus est prope Genuam in castello *Taglia* dicto, parentibus quidem morum honestate divitibus, sed substantiis temporalibus haud satis fultis, qui filium in baptismo Joannem appellaverunt, eumque in Dei timore, & Christianis virtutibus educandum sedulo curarunt. Cum adolevisset, excolendis hortis, ut genitorum serebât conditio, operam dedit: quâdam deinde occasione in Siciliam delatus, eandem artem variis in hortis non tantum industriæ, ac singularis experientiæ, sed multo etiam magis pietatis, & integritatis admodum raræ fama exercere perrexit. Erat tunc cœnobii Montis Regalis œconomus Michael ex civitate ejusdem nominis Montis Regalis (nam illud ab eodem monasterio, & ecclesiâ civitas illa desumpsit, ut plures aliæ urbes ab aliis monasteriis *) vir multæ probitatis, & vitæ religiosissimæ. Is habita notitia nostri Joannis, allelusque ejus tum artis, tum innocentie præstantia, inter cœnobii operarios eum admisit; claustrique hortum illi colendum tradidit. Fuit id Joanni gratissimum, cum labor ille hortensis ob propinquæ ecclesiæ sanctitatem, & ascetarum exempla, acriores ad perfectionis stadium decurrendum stimulos adderet. Quamobrem vehementer Deo proximis inseruendi cupidine incensus, in *conversorum* fratrum numerum (nos *conversos* dicimus) referri enixe postulavit. Abbas, cæterique cœnobii patres, quibus optime perspecta erat Joannis virtus minime fucata, & sincera in Deum fides, eum libentissime voti compotem effecerunt. Fratrisque Antonini nomine deinceps vocari abbas voluit, qui quod diutius in urbe regia Panormo commoratus esset, Fr. Antoninus à Panormo cognominatus est. Duos supraviginti annos in religione vixit, majora in dies sanctitatis specimina edens. Summa in primis veneratione Deiparam prosequabatur, ad cujus statuam in ecclesiæ altari collocatam die noctuque orare consuevit, ejusque exemplo, atque opera imago illa admodum celebris, & præcipuo honore ab omnibus habita, usque ad hodiernum diem evasit; adeo ut ipse Sicilia Pro-Rex, Marchio de Villena, aliique optimates pretiosis eam vestibus, ac

L.

Patria, & p.
reates.

In Religio-
ni in i. c. c. c.

* *Monasterio*.
Hesimander. S.
Gall. & c.

In Deiparam
devotio, &
cultus.

Vigliena.

B

argen-

A

Vita metho-
dus.

argenteis lampadibus circum ipsam collucentibus, Fr. Antonini hortatu deco-
raverint; ejus autem post datum religioni nostræ nomen perpetuus vitæ hic
tenor fuit. Ad vespertas ecclesiam ingressus, lampades ante altare beatissi-
mæ Virginis tutelæ suæ abstergebat, accendebatque, tum in terram sese
abiciens, orationem ad usque finem diei ante idem altare protraherebat: pau-
cis deinde horis parvæ corporis refectioi concessis, ac tenui quieti, quæ
humî ante aram D. Placidi, quem etiam impense venerabatur, capiebat,
impigre ad matutinas preces evigilans, ecclesiæ altaria orans circuibat, us-
que dum mane jam illucescente, sacerdoti primum sacrum celebranti re-
verenter ministraret; mox horti laborem ad prandium usque repetebat.
Sed quale prandium ei, qui perpetuum jejunium servabat? ei, qui aspero ci-
licio lumbos præcingens, creberrimis flagellationibus humeros cruentans,
gravique lapide identidem pectus tundens, corpus suum omni ex parte cru-
ciabatur?

- IV. Habebat quidem tum à natura, tum ab ingenio columbæ simplicitatem,
serpentis tamen prudentiæ semper adjunctam, præsertim cum de rebus cæle-
stibus ei sermo erat; ostendens bonorum temporalium jacturam, lucrum es-
se arbitrandum, dummodo æternæ animæ salus, quæ rerum omnium caput
est, in tuto posita sit. Erat monastici silentii observantissimus, verumtamen
cum opus esset, loquebatur admodum sapienter de testimoniis Domini in con-
spectu gentium, & monita salutis dabat illis, quibus adhortationibus christia-
næ charitatis melle conditis, præcipue cum afflictos consolabatur, plurimum
proficiebat, quod ab omnibus cujusque conditionis hominibus vir justus, &
sanctus haberetur.

- V. Cum itaque adeo acceptus esset Deo, necesse fuit, ut ad patientiæ meritum,
quemadmodum olim S. Tobiam, imo sicut omnes omnino sanctos, tentatio,
ceu aurum in fornace probaret illum; nam in primis ejus abbas veritus, ne
honor, & veneratio illi ab omnibus præstata, in spiritus elationem, vanam-
que gloriam cor ejus abriperet, durius, asperiusque cum ipso agere cepit,
severis increpationibus, gravibusque poenitentis eum frequenter exercens,
quod ille non solum æquanimiter, sed hilari quoque animo, & cum gaudio
tolerabat, quapropter abbas perspecta ejus solidæ virtutis, ac sinceræ bonita-
tis veritate, nimæ severitatis se ipsum arguit, mortique proximus confessus
est se à Deo manifeste punitum, quod virum Dei plus æquo, ac indilcrete
vexasset. His accedebant Dæmonum frequentes insultus, & multiplices ter-
rores, quos tamen Antoninus fide armatus, fortiter superans, terror ipse
Dæmonum evasit, eorumque plures ab obsessis corporibus ejecit.

- VI. Sed quasi parva ad ejus probationem essent hæc omnia, diutini morbi mo-
lestia ejus patientiam coronavit. Acri paralyti confectus, dum artus cor-
poris solverentur, ejus spiritus veluti suavissimus olor, Dei laudes dulcius de-
cantabat. Jamque vitæ fini appropinquans, quem multo ante clare prædixe-
rat, à B. Virgine, cui tam fideliter famulatus fuerat, mirabili visione, ut
creditum est, confortari meruit, nam summa cordis lætitia exultans, ac si di-
ceret, *latatus sum in his, quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus*,
non solum oculis, sed ipso etiam corpore ad cælum erectus quasi ipso etiam
corpore eo progredi vellet, animam illuc transmisit, anno Domini 1620.
nonis Martii, die Sabbati, ut semper optaverat, utpote sanctissimæ Deipa-
ræ sacra, hora vespertina, quæ nempe lampades ante altare Domine suæ
tanta diligentia accendere consueverat.

- VII. Vixit Fr. Antoninus fere ad annum centesimum prospera semper usus vale-
tudi-

A

tudine, si extremum tempus excipias, quæ paralyti laboravit, sicut autem vivens multis à Deo prodigiis, visionibus, ac revelationibus ad animarum salutem decoratus fuit, ita etiam post obitum pluribus miraculis inclauit; nam variis morbis infirmi, alique ulceribus vel insanabilibus deformati, tum ejus corporis tactu, dum in feretro jaceret, tum vestium ejus particulis, ægris membris admotis, desperatam salutem illico recuperarunt. Ex his miraculis D. Victorinus à Messana Montis-Regalis per id temporis prior, vigintiquatuor describenda, & authenticis probationibus validanda curavit eodem an. 1620. quo Fr. Antoninus ad cælos migravit, quæ manu exarata extant etiam nunc Romæ apud bibliothecam Romanæ Sapientiæ in tom. 3. Miscellan. sacr. Constantini Cajetani pag. 48. n. 26. unde ego ipse eadem ad verbum exscripsi, & in collectanea, & analecta ad vitas virorum sanctitate illustrium è congreg. Casinensi conjeci, ubi, si liber, eadem legere poteris. Lit. A. pag. 3. & seqq. Sed anno 1733. eadem miracula Venetiis missi ad eruditiss. P. D. Angelum Calogera Camald. monachum, in ejus opusculis philologicis imprimenda. Cæterum Fr. Antonini effigiem laudatus Marchio de Villena Siciliæ Pro-Rex ad vivum efformandam, & Catholico Hispaniarum regi Philippo III. offerendam curavit, qui illam libentissime accepit, & piissime veneratus est.

Ejus gesta narrantur à Gabriele Bucellino in menologio Benedictino ad diem 7. Martii pag. 177. & seqq. ubi Fr. Antonium (pro Antonino) *Virum per omnia præfati seculi, miraculum nostræ tam præpostere ætatis appellat*, testaturque se ea hausisse ex *vita ms. & attestatibus Montis-Regalis, prioris, & testium*; Mauro Marchesio &c. Eadem gesta ex ipso Bucellino in Gallicum sermonem transtulit *Jacobina Bovetta del Blemur* monialis ord. nostri, & anno Benedictino à se composito inseruit, qui nuper in italicam linguam conversus impressus est Venetis anno 1727. tom. 2. pag. 48. & seqq. Meminit ejus etiam Felix Egger monachus Petrusianus in idea ordin. Hierarch. Benedict. impressa Campiduni anno 1717. libello 2. par. 3. dissert. 3. pag. 429. Antonium ipse quoque ex Bucellino eum nominans. „ Sic anno 1620. in beatorum patriam „ assumptus est P. Antonius de Panormo cathedralis monasterii Montis-Regalis in Italia conversus: cui jejunium fuit perpetuum, & quotidianum: ac „ cessit asperum cilicium, flagellatio crebra, quæ pavementum innocenti „ balnearet sanguine. Eum magni principes in rebus maximis pro consilio „ exorarunt; ipseque Siciliæ Pro-Rex ad genua, sensu solatio pleno audire „ gestiebat. „ Miraculis comitabatur, & vivus, & mortuus. De eo etiam in Sicilia sacra Rocchi Pyrrhi 2. edition. cum additionibus, seu supplem. Viti de Amico tom. 2. pag....

VIII.

* Jacobino.

ARCHANGELUS à Neapoli, Deo se intimius devovit apud S. Severinum an. 1547. die 28. Octobr. Floruit illibata vitæ innocentia, monasticæ humilitatis assiduis exemplis, & perennia abstinentiæ insigni virtute. Fuit ob morum similitudinem ven. servo Dei Jacobo Graffio arctæ necessitudine, ac familiaritate conjunctus, quem cum ipse jam senio confectus, & præ sæmoris dolore ambulare minime valens, morti proximum accepisset, ad eum missi rogans, sibi permitteret, utrumque poterat, ad Amicum accedere, & extremum ei vale proprio ore præbere: Veruit id Graffius, utpote supervacaneum, nam intra eandem hebdomadam ambo simul futuri erant in celesti patria videntes Deum. Res ita prorsus, ut ille prædixerat, accidit. Graffius siquidem eadem die, quæ fuit 19. Octobris & feria secunda ad superos evolavit. Archangelus autem die Sabbati, ejusdem mensis 23. absque ulla prævia ægritu-

I.

A

dine, si longævam senectutem excipias, animam Deo reddidit anno 1620. sanctitatis fama relicta. Narrat hæc Benedictus Laudati in brevi chronico S. Severini ms. par. 2.

AUGUSTINUS à MARATEA, alter est ex D. Severini alumnis, morum sanctitate, & virtutum exemplo conspicuis, quos in hoc catalogo præter alios supra recensitos serie haud interrupta referimus. Hic monasticis votis sese obstrinxit an. 1561. & illibatæ vitæ candore Deo, & hominibus valde commendabilem se præbuit. Decani munus ea gravitate, ac vigilantia gessit, ut nemo ejuslibet gradus nisi modestiam, ac pietatem, silem specie tenus, præferens, ad ipsum auderet accedere. Solitudinis amantissimus, tempus omne sacris lectionibus, & divinarum rerum meditationibus impendebat, paucas horas tenui somno, ac arctæ corporis refectioni tribuens. Silentio plurimum deditus erat; quo circa reliquis cœnobii patribus opportunitates eum alloquendi studiose querendæ erant, cum experimento scirent, ex auro ejus ore nullum umquam verbum effluere, quod ad Dei, & cælestis patriæ amorem audientium animos non accenderet; denique optima insignis probitatis fama apud omnes relicta, ad eandem patriam migravit circa annum 1608. de quo Benedictus Laudati in brev. chron. S. Severini par. 2. pag. 256.

AUGUSTINUS à PLATEA Siculus, unus fuit ex primis, qui monasticum induerunt cucullum in cœnobio Catanensi S. Nicolai de Arenis sub congregatione Casinensi; nam Sicula congregatio anno 1506. Casinensi unita fuit, Augustinus autem regularem professionem emisit anno 1508. Fuerat quidem in sæculo legum doctor, at in monasterio omnium fuit virtutum exemplar; inter quas abstinentia à cibis, regularis disciplinæ custodia, rerumque cælestium assidua contemplatio primas sibi vindicabant. E Sicilia digrediens, in Dalmatiam se contulit, & in cœnobio S. Mariæ *De la Croma* aliquandiu subsistit; sed cum sanctitatis, ac miraculorum, quæ identidem patrabat splendor, popularum oculos perfringeret, eique venerationem maximam conciliaret, ab hominum laudibus prudenter sibi metuens, regione illa relicta, in Casinense archisterium commigravit, ubi postquam aliquot annis sanctissime vixisset, feliciter in Domino obdormivit circa annum 1519. Hujus Dei famuli extabat celebris memoria in parva cellula prælaudato cœnobio Catanensi propinqua, in quam ille interdum solebat sese recipere, ut commodius, & tranquillius divinis contemplationibus vacare posset; de qua cella ejus cœnobii chronographus hujusmodi prodigium narrat, quod cum aliquando mons *Ætna* ignes suos devorantes evomisset, jamque illi torrentis instar monasterii muribus undique appropinquarent, ubi viri Dei cellam obviam habuerunt, minime ausi sunt eam absorbere, imo ne quidem attingere, sed veluti venerandi illæsam relinquentes, cursum aliorum verterunt, quamvis in novo incendio, quod anno 1669. contigit, obrupta penitus fuerit maxima ardentium arenarum vi, quam effervescens montis sinus, tanto cum circumstantium locorum damno cruciavit.

* Bartholomæus Tabernæ.

- I. **AUGUSTINUS VENERIUS** Neapolitanus professus est nostrum institutum in monasterio SS. Trinitatis Cavenensis anno 1595. die 17. Septembr. effulsitque non minus doctrina, quam religiosis virtutibus; nam in primis patientia enituit singulari, plures, gravesque persecutiones, ac tribulationes innocentissime tolerans, adeptus proinde beatitudinem illam à nostro Salvatore promissam propter justitiam persecutionem patientibus. Abstinentia quoque ejus fuit admirabilis, jejunium enim integros annos nigro pane, puraque

lim-

A

lympha suffluit; solitudine vero, & recessu ab hominum consortio, veteres
 1. Egypti anachoretas imitabatur. Ad hæc monasterii Cavenfis utilitatibus tam
 2. spiritualibus; quam temporalibus promovendis summo opere insudavit. Ipse
 3. enim maximo labore Cavense tabularium celeberrimum ordinavit, disposuit,
 4. ac usu facillimum reddidit, ejusque monumentorum exoticos, exototisque
 5. characteres, Gothicos, Arabicos, sive Saracenicos, Græcos, Turcicos,
 6. Langobardicos, Normannicos diligentissime est interpretatus, quod tamen
 7. non sine superbi luminis auxilio eam peregrille creditum est. Sanctæ obiit, ut
 8. & Sanctæ vixerat, nam in omnibus muniis, quæ in monasterio gessit, optimi
 9. cœnobii exempla continuo edidit. Ex relatione Marini Albritii Cavenfis
 10. archivi præfecti mihi transmissâ, & ex regeſto Seraphini Tanſi pag. 191. ubi
 11. in margine. *Abbas titularis: vir magnæ sanctitatis.*

AURELIA FRANCHI Brixie nata an. 1645. Kalendis Maji, primogenita
 1. Lelii Franchi, & Julæ Fantonæ Brixienſium civium, illibatæ puritatis, totâ
 2. vitâ ſervandæ, illud primum indicium dedit, quod cum adhuc in cunabulis
 3. vagiret infans, à quolibet mare vel leviter tangi nullatenus patiebatur, ſed
 4. quomodo poterat ſeſe contorquens, & plorans mærorem offendeſcit, cum
 5. ſecus faceret quoties à foeminis contrectaretur, vel ulnis, aut oſculis ab illis
 6. exciperetur; adoleſcentula autem ſi curioſius ab aliquo juvene conſpici ſe videret,
 7. ſtatim rubore ſuffuſa inde auſugiebat, & in abditiſſimis locis ſeſe occultabat;
 8. illud Jobi non tantum voto, ſed actuetiam uſurpans, *fuiſſem quaſi non eſſem, ne oculos me videret.* Jam grandiuſcula, undecim nimirum annorum,
 9. quibuſdam egregiis mulieribus (*Magis* cognomine) in erudiendis puellis tum
 10. in illius ſexus artibus, tum in chriſtiana pietatē laudatiſſimis, educanda traditur,
 11. & poſt duodeviginti meſium ſpatium in paternam domum revocatur. Ibi vero duobus,
 12. quibus adhuc in ea manſit annis, harum poſitiſſimum virtutum ſtadium quotidie decurrebat. Patientiæ, humilitatis, abſtinentiæ, manſuetudinis,
 13. charitatis, obedientiæ, ſed præcipue modeſtiæ, ac ſolitudinis, & à quibuſvis pompis,
 14. ſpectaculis, theatris, chorcis, aliſque id genus oblectamentis perpetuæ fugæ,
 15. quos diaboli laqueos, ut penitus declinaret, ſæpius patrem rogavit, ut inter moniales Deo ſe penitus devovendi ſibi facultas eſſet.

* Job. 10. 19.

Voti compos effecta an. 1661. quarto Idus Maji Brixie in monaſterio SS. Coſmæ,
 1. & Damiani ord. & congr. noſtræ virginum ſponſo nupſit, eique 12. annis,
 2. quoad vixit, immaculatam thalamum cuſtodivit, virtutum gemmis ornatum,
 3. ſacrarum precum, & cœleſtium meditationum floribus undique conſperſum. Per id temporis Cornelius Codrænius Venerus, vir morum ſancti-
 4. moniæ celeberrimus, & in dirigendis ad Deum ſpiribus inſignis, abbas SS. Faſtini
 5. & Jovitæ, cui cœnobium SS. Coſmæ, & Damiani ſubeſt, Aureliæ animam inter cæteras
 6. ad perfectiōnis culmen, Dei opitulante gratiâ, perducendam ſuſcepit, & quinquæ annorum ſpatio in eam curam diligenter incubuit.
 7. Sub tanto inagiſtro Aureliæ ita proſecit, ut cor ſuum ab omnibus creatis rebus omnino
 8. abducens illud ad Dei amorem penitus converterit, in eoque conſtantiffime defixerit,
 9. quomobrem dulciſſimus Jeſus, ut eam velocius poſt ſe in odorem unguentorum ſuorum traheret, ſibiſque artius uniret, eiſub
 10. ſpecie pulcherrimi infantuli pluries apparuit, præſertim quadam nativitat ſuæ nocte,
 11. dum ſacerdos in miſſa ſacraſſimam hoſtiam de more elevaret, amorem, & blanditias undecumque ſpirans, quod laudatus Cornelius in
 12. epiſtola, quam de Aureliæ ſanctis moribus ſcripſit, clare teſtatur.

Ex divini amoris fonte reliquas ejus virtutes metiri licet. Humilitati jure, ac merito primas dabit, qua ſe omium mortalium maximam peccatricem exi-

I.

II.

III.

* Deo in no-
 ſtra bibl. par.
 1. pag. 139. 28
 197.

A

existimans, levissimas culpas, & minimos quoque defectus à se patratos adeo exhorrebat, tahtoque odio, ac dolore prosequabatur, ut .vehementer cuperet, vel infirmitate aliqua detineri, vel mature ex hac vita discedere; & in purgatorium ignem descendere, ut hac ratione de non offendendo amplius Deo secura esse posset, corpus flagellis, jejuniis, cilicijs, cingulis ferreis, velut hostem multabat, & cilicium quidem erat aspersum, ex equinis crinibus opere nodoso in modum indusii contextum, quo ejus caro haud uno in loco disrumpebatur, ut mirum esset puellam delicatulam, ac tenerimam eum cruciatum tandiu perferre potuisse, nisi vires desuper ei fuissent collatæ, at cum ad extremam usque maciem se redegisset, jussu confessorii, anno ante obitum ab hujusmodi poenitentis temperare suit coacta.

IV.

Silentii, ac solitudinis studiosissima, à cratibus, & colloquatorio longe aberat, ad eas nisi magna necessitate urgente, numquam accedens, & tunc quidem brevissimo temporis spatio ibidem hærens, quam confabulandi sugam non solum erga laicos quoslibet, non solum erga propinquos, sed erga ipsum, quoque confessorium omnino custodiens, cum eo de rebus tantum spiritualibus, in loco tamen ad sacramentales confessiones deputato, in ipsaque confessione sermonem habebat, probe sciens amantem, ac timentem Deum animam, quæ ejus amore, & gratia frui desiderat, ab omnibus creaturis, quam longissime remotam esse oportere, ipso dicente, *ducam eam in solitudinem, & loquar ad cor ejus*. Hinc orandi assiduum studium, ac voluptas, hinc clauso ostio jure cum Deo colloquium, ex quo, ut olim Moyses, splendidam faciem, & angelicum vultum referebat, quod adhuc magis quoties SS. Christi corpus sumeret, observabatur, cum ad illud digne, quoad fieri potest, recipiendum dies tres antecedentes pijs exercitationibus se disponeret, tresque subsequentes pro gratiarum actione semper infunderet. Beatissimam quoque Virginem Deiparam, sicut etiam Angelum tutelarem magna religione tota vita coluit, quam utpote matrem dulcissimam, in quacunque necessitate, implorata ejus ope, afflictorum consolatricem semper experta est.

V.

Nec coelestibus donis caruit, præscientiæ spiritu decorata hæc potissimum probant; Monialis leviter infirmæ, quæ sæpius de eadem ægritudine convaleverat, imminentem mortem enuntiavit, atque ita evenit. Alterius, quæ optima valetudine fruebatur, lethalem infirmitatem prædixit. De alterius mox decessuræ eternâ salute moniales certiores reddidit, quam etiam paulo post defunctam, pulcherrimâ facie, valde resplendentem vidit: de suis etiam languoribus, ac morte multa prænuntiavit. Sed longe majus, ac pretiosius donum fuit communicatio passionum Christi, ejusque acerbiorum cruciatuum participatio. Nam cum aliquando spinæ coronæ atrociss. vulnera contemplaretur, Deum rogavit, ut ejusdem doloris vim sibi quoque tolerandam concederet: nec mora: spinæ coronâ se redimitam sensit, simulque acutas adeo punctiones, ut nisi quam primum cessassent, vitam sibi adempturas non dubitaret.

VI.

At amantiss. Dominus, ut hanc suam sponsam adhuc perfectius conformem redderet imaginis filii sui, eam an. 1671. mense Julio, gravissima infirmitate visitavit, qua Aureliam velut aurum in fornace tribulationis annis duobus mensibus quinque ad coelestes thesauros septuplum probavit. Tunc vero ejus patientia, ac heroica virtus clarius eluxit, diutiniæ siquidem ægritudinis molestias non solum æquaminiter, sed hilariter etiam sustinuit, apostolicam doctrinam probe exequens, *Omne gaudium Est. Gaudemus in tribulationibus. Libenter gloriabor in infirmitatibus meis &c. cum infirmus tum potens sum*: itaque

A

que infirmata eſt, ſa verò perſeciſſi eam. Anno demum 1673. menſe Octobr. ingreſſente morbo SS. Eccleſiæ Sacramentis ad æternitatis iter muniri voluit, poſt quæ dies adhuc quadraginta ſupervixit, ſummæ pietatis, chriſtianiæ conſtantiæ, arcuſſimæ ad Deum, ejuſque divinam voluntatem conformationis, ob quam diſſolvi cupiebat, & eſſe cum Chriſto, jugiter exempla præbens; die tandem 16. Nov. dum in ejus cella omnium SS. Litaniz recitarentur, ad quorum ſingula nomina clare, & intrepide reſpondebat, *Ora pro me*, in illis verbis *Regina Virginum*, deſiciente jam die, animam in cæleſtis ſponſi manus dulciſſimè tradidit, ætatis ſuæ an. 28. Corpus longo licet morbo macie, ac ſqualore conſectum, admodum pulchrum, faciæſque plenè gratiarum apparuit, intuentium omnium admiratione, & gaudio, quod juſſu Rōmæ abbatis SS. Faſtini, & Jovitæ D. Claudii à Venetiis, accedentibus omnium monialium ſuffragiis, peculiari loco in eccleſia ante altare S. Titiani extra ferreos cancellos collocatum eſt.

Ex vita à D. Caſſiodoro Bertolini Mantuano. ejus conſeſſario. exarata, quæ in archivo præſati monaſterii ms. aſſervatur, qui tamen ſatetur, valde pauca de ejus virtutibus, donis, ac prærogativis à Deo illi conceſſis enarrari, cum ipſa humilitate ſuadente, omnia hæc pro viribus occultaret.

* Dece in ad-
junctis noſtra
bibliis.

B

BENEDICTUS à FLORENTIA S. Mariæ. alumnus. factus an. 1452. die 8. Septemb. in regeſto. Seraphini Tanſi pag. 101. dicitur „ abbas Florentiæ, & viſitator, *vir magna ſanctitatis, & ſcien-
tiæ*, quam hauſit à D. Antonino archiepiſcopo. Florentino, „ ſub cujus fuerat diſciplina. „

Hic ille eſt Benedictus, quem Placidus Puccinellus in chron. abbat. Florent. pag. 61. & ſeq. fuiſſe tradit ex familia Amerighi, & abbatem cœnobii Florentini anno 1581. quo eodem anno oſſa Hugonis Etruriæ comitis, ſolemni pompa ex veteri urna porphiretica, in novum ſarcophagum tranſtulit. Eum Innocentius VIII. Pont. Max. an. 1385. una cum generali præſide ſacri eremi Camaldulenſis, (quem majorem vocant) reformatorem monachorum item Camaldulenſium S. Mariæ de Angelis in urbe Florentia conſtituit, denique anno 1487. dum noſtra cœnobia regni Neapolitani viſitaret, ex itinerum incommodis lethali contracto morbo animam Deo reddidit Neapoli in monaſterio S. Severini die 18. Octobr.

Vide noſtrum Catalogum monachorum congreg. Caſinen. qui alias monachorum congreg. reformarunt lit. B.

BERNARDUS ex prænobili *MUTORUM* familiâ Romæ ortus, ſortitus eſt à Deo animam bonam, ut veriffimè cum S. Job. dicere poterit, *ab infantia mea crevit mecum miſeratio, & de utero matris meæ egreſſa eſt mecum*. Idcirco ſtatim atque adolevit, ducalis domus ſplendorem, & principatus dignitatem, quæ ad eum jure primogeniti pertinebat, amore crucis alacriter contemnens, tituloſque omnes D. Benedicti Cucullo obtegens, humilem monachorum vitam in monaſterio S. Pauli extra urbem elegit anno 1610. die 22. Novembris.

Ibi omnium virtutum jugi exercitatione perfecti cœnobitæ ſe ipſum exemplar præbuit; Virginis in primis Deiparæ, quam impenſiſſime colebat, ſingulari veneratione, & amore præditus, ejus patrocinium, & gratiam uti piendiſſimus filius ſemper efflagitans, illâ viciffim miſericordiæ matrem Bernardo ſe per-

B
I.

II.

I.

II.

B

perpetuo exhibente, quicquid ab eo rogaretur, illis largiri consuevit. Humilitati addictissimus honores quosque, cum intra, tum extra congregationem, tantum abest, ut umquam ambierit, ut constantissime etiam quoad licuit recusaverit, illudque semper animo reputans, *non veni ministrare; sed ministrare, iterumque, non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me*, laicis quoque fratribus; (commisos appellamus) parere non detestabatur; quâ tamen de re ut nimia, quandoque admocebatur, ne sacerdotii dignitatem usque adeo demitteret, sed humilitatis virtutem defixam quidem in corde servaret, exterius item, sed tamen prudenter, & citra monasticæ gravitatis iacturam eam patēfaceret. Paupertatis studiosissimus, ejus angustias, & incommoda super aurum, & topazion amplectebatur; nihil propterea in ejus cella superfluum, imo vix necessarium, nihil in vestibus, reliquaque suppellectili pretiosum vidisses, sed cartaceas tantum aliquot Sanctorum icones, quæ pietatem acuerent, non vanitatem redolerent.

Corpus, licet castissimum, & spiritui non admodum refractarium, omni asperitatum genere in servitutum redigens, exquisitè cruciabat, postquam enim illud congeminas jejuniis, durissimo, latoque cilicio, quod scapulas æque, ac pectus contegebat, crebrisque, ac sanguineis flagellationibus interdium ad maciem usque affixisset, supra nudos deinde asseres nocturnam quietem, eamque parcam admodum, carperē jubebat. Mundum, quem veluti turbulentam, & caliginosam Ægyptum mature fugerat, ita semper exhorruit, ut ad illum vel cursim revisendum, vix unquam, nec nisi coactus, adduci potuerit, cum scilicet principum, aut purpuratorum aliquis (omnes autem ejus sanctitatem maxime suspiciebant, ac venerabantur) viri Dei colloquium enxis precibus expeteret: imo parentes ipsos, ni pietatis aliquod officium fecus suaderet, cernere, & alloqui haudquaquam sustinebat, aureas hæc, & plane cælestes subinde emittens voces, *se minimo etiam temporis momento indigere, ut eternitatem laeraretur*; quam utique sententiam ebore, ac cedro dignam utinam fideles omnes, præcipue vero qui sese Deo per regularia vota æctius participarunt, identidem mente revolverent, ut de pretiosissimo temporis thesauro ne drachmam quidem prodigerent. Nec secularium tantum confortia sedulo vitabat Bernardus, sed monachorum etiam consuetudine parce admodum utebatur, ut qui divinarum rerum contemplationi, sanctorum patrum, aliorumque optimæ notæ librorum, haud intermissè lectioni, quicquid ab angelica psalmodia, & sacrosancto Missæ Sacrificio supererat temporis, libentissime dabat. Testantur sacra Bernardi studia plures codices ad usum D. Bernardi Romani, inscripti, qui hæcenus in D. Pauli bibliotheca extant.

IV.

His, aliisque virtutibus adeo instructus, tyronum magister eligitur: optime enim perspectum habebat abbas, sub tanto præceptore plurimum in monastici instituti observantia, ac virtutum omnium palestra discipulos profecturos. Desungebatur hac provincia anno 1631. quo elapso ad prioris gradum invitus licet, ac reluctans evectus fuit: Quamobrem timens vir Dei ne hujusmodi honor ad supremas congregationis dignitates, quod maxime molebat, viam sibi aperiret, illam statim obstruendam curavit, prioratu sese abdicans, & abbatis dumtaxat titulum, & hunc ipsum obedientia adactus, non vero regimen, vel auctoritatem admittens. Cum itaque flagrantiori in dies solitudinis amore, & Deo æctius adherendi studio cor ejus æstuaret, facultatem quotannis postulabat secedendi extra urbem in prædium quoddam Farfensis abbatiæ, quod olim gentiliū suorum possessio fuerat, cui vocabulum *Vallabona*,

B

na, eique proximam anachoreſim, ubi aliquot menſes clauſus eremiticam vitam ducebat, ab omni prorſus hominum conſortio alienam, graviore poenitentias, maiora jejunia, prolixiores orationes, ut ſelecti Dei ſamuli ſolent, frequentans, nec tamen ita, ut non etiam aliquando zelo animarum accenſus, ex eo reſeſſu prodiret, quò circumpoſitam multitudinem in fidei articulis clariuſ inſtrueret, & ad vitiorum fugam, bonorum operum exercitacionem inflammaret, optimum D. P. Benediſti imitatore ſe offeſdens, qui M. Gregorio teſte, quamvis dilectæ ſolitudinis ſtudioſiſſime ſectaretur arcana, *Et ſolus in ſuperni inſpectoris oculis habitaſet ſecum*, Chriſti tamen charitate urgente ex latebris illis identidem egreſſus, *commorantem circumquaque multitudinem predicatione continua ad fidem vocabat*; qua ratione Mariæ, & Marthæ ſororum egregia munia licet ab invicem diſſita, contemplationem ſcilicet, & actionem, pulchro nexu copulabat, Salvatoris noſtri exemplo, *qui deſcendens de monte*, ubi ſolus oraverat, *ſteſtis in loco campeſtri*, ut conſluentium turbarum corpora à morbis ſanaret, & earum mentes myſteriiſ cæleſtibus erudiret.

* Dial. lib. 2. cap. 2.

* Lucæ 6. c.

Hoc ipſum cum aliquando faceret, obviam ſorte habuit monachum alium ejuſdem cenobii S. Pauli alumnum illac iter agentem patria item Romanum Joſvitam nominæ familia de Rubeis, qui per id temporis in monaſterio Farſenſi commorabatur. Lætus admodum talis hoſpitiſ occurſu Bernardus, poſt mutuam ſalutationem in oſculo ſancto, eum ad prandium invitavit. Sed quale prandium? Braſſicis aliquot, ac paucis tantum Aleculis menſa inſtructa apparuit; ſed quod magis adhuc mireris; Hodie, ſubdidit Bernardus, in *ſovita mei gratiam, opipore mihi epulandum eſt*; nam ideo *Braſſicas haſce meſ ipſe manibus coxi*: ex quo nimirum arguas licet vitæ ejus auſteritatem, & conſuetam cibi parſimoniam, quamvis dum in monaſterio S. Pauli degeret, communi aliorum menſa, communibuſque obſoniis indifcriminatim uteretur, ne ſingularem præ aliis abſtinentiam offeſtaret. *Grudebat igitur eum gaudentiſ, ſtebat cum ſentiſibus*.

* De eo in noſtra hiſt. por. 2. L. 1. pag. 48.

Cæterum dum in dilecta hac *Valliſbonæ* ſolitudine moraretur, complures Dæmoneſ ab hominum corporibus exulare juſſit. Hoc enim peculiari dono, energumeneſ liberandi, à Deo inſignitus fuit; quomobrem cum innumeri quotidie homineſ tam arreptitii, quam aliis infirmitatibuſ afflicti ad Bernardum conſtuerent, corporiſ, animæque ſanitatem impetraturi, jucunda reſ quidem erat, videre deſertum illud non amplius ſane deſertum, ſed locum frequentiffimum evaſiſſe, ex quo Bernardus ſpiritalium medicamentorum veluti officinam ibidem populis aperuerat. Porro illi virum Dei, uti ſanctum venerabatur, variſque eduliorum munuſculiſ ad eum delatiſ, animi obſequium, & beneficiorum memoriam teſtabantur, quo pacto idem ſere Bernardo contingebat, quod olim beatiffimo parenti noſtro Benediſto in Sublaſenſi ſpecu latitanti evenit, qui, ut M. Gregorius reſert, ſpiritualeſ cibos agreſti populo ſubminiſtrans, ab eodem corporaleſ eſcaſ ſponte delataſ recipiebat. Accipiebat illaſ etiam Bernardum multiſ cum gratiarum actionibuſ, ſed illiſc omnia pauperibuſ diſtribuebat; nihil penitus ſibi reſervans; interrogatuſque aliquando, cur nam id faceret, neque aliquid pro ſe retineret, ſtatim reſpondit, *Deuſ providet, Deuſ providet*.

Lib. 2. Dial. 6. 2.

Ut autem exhibita alimenta ſibi ipſe denegans, aliis liberenter ſuppeditabat, ita & inanſ gloriæ labem à ſe procul averruncare diligentiffime ſatagebat; nam cum Romæ in eccleſia D. Calliſti Cacodæmoneſ à fidelium corporibuſ expelleret, jubebat ſanatoſ votivaſ tabellaſ, ad altare ejuſdem S. Calliſti deferre, ut

VII.

Humilitateſ.

B

de immundis spiritibus victoria sancti illius meritis, non vero suo nomini ascriberetur, quæ tabellæ parietibus appensæ nostræ adhuc ætate circum idem altare conspiciabantur. Eos autem Bernardus fidei, & humilitatis armis munitus potissimum superabat; prius enim quam exorcismos inciperet, proci-dens in faciem suam super terram, ibique diutius permanens, prolixius ora-bat, quod superbus spiritus minime sustinens, frendens, ac ejulans, nec ul-teriora expectans, ut plurimum aufugiebat; maximi tamen, frequentes isti de malis genii triumpho Bernardo stabant; nam illi in rabiem acti, furorem suum, Deo permittente, in ipsum, qui eos ab injusta possessione deturbarat, convertentes, nocturnis primum terroribus, mox verberibus diutissimis, ad sanguinem usque, Bernardum excipiebant, quæ nihilominus Dei sanivulus pa-tienter, ac fortiter perferens, sibi quidem perennem gloriæ coronam, des-ertoribus autem Angelis graviora apud inferos supplicia comparabat.

VIII.

At cum in monasterio post prioratus abdicationem privatus degeret, ita sibi, sacrisque studis, ac piis operibus vacabat, ut nullis, neque cœnobii, neque congregationis negotiis sese ingereret, aut immisceret, sed earum rerum cu-ram prælatis, aut ministris, quorum intererat, omnino relinqueret. Si quan-do vero præjudicium aliquod, aut grave damnum eidem monasterio parari, aut imminere animadverteret, tunc omni cunctatione postposita, nullaque personæ cujuslibet habita ratione, libere pro domo Dei loquebatur, ejusque verba magnam apud omnes efficaciam obtinebant.

IX.

* Haec modo a-
des, ob vetu-
statem ruinam
minantes, po-
tius diruta
sunt, & no-
va à funda-
mentis splen-
didius, ac ma-
gnificentius ere-
ctæ sunt. 1733.
& 1734.

Anno tandem 1651. corporis viribus, ob assiduas multiplicesque ei illatas mace-rationes, penitus destitutus, ad æterna in cælis laborum præmia percipienda à Deo vocatus est Romæ in ædibus D. Callisti, & in secunda cella parvi dorsui-torii ad lævam contra meridionalem partem basilicæ S. Mariæ Transiberim; corpus ad Sanctum Paulum delatum, & plumbeo loculo inclusum, ejusque nomine foris sculpto, in communi monachorum sepulchro autem aram D. P. Benedicti-humatum fuit, cilicium vero ex animalium pilis contextum, quod paulo post principium ejus vitæ descripsimus, in sacratio repositum; Ex mo-numentis monasterii Sancti Pauli de Urbe. Ex Gabriele Bucellino in *Bened. redit. ad ann. 1650. ex Felice Egger in idea ordinis Hierarch. Bened. par. 1. dissert. 5. num. 8. pag. 184. Et sequen.*, ubi prolixum in ejus laudem textit elo-gium. Iterumque *par. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 431. & seqq.* ubi ejus vitæ syno-psim exhibet.

I.

De eo in nostra
bibliotheca L.
T.

BERNARDUS PRÆSTONUS, sive Udlestonus Anglus prænobilis genere ortus, fratris filius Thomæ Præstoni monachi Casinensis viri doctissimi, qui pro Orthodoxæ Fidei prædicatione in Angliæ regno annos plurimos diu-m carcerem, in eoque longum martyrium, ad mortem usque, inflexa con-stantia sustinuit: At Bernardus Casinum missus ab hoc ipso patre suo, mo-nasticum ibidem cucullum sumpsit anno 1616. die 9. Novembris; quo testus ingentes illico, ac raras animi dotes omnibus patefecit, easque in dies adeo auxit, & ad perfectum culmen perduxit, ut cuncti ejus societatem, & con-fortium certatim expeterent, utpote de summa utilitate, quam inde perce-pturi erant, securi. Quamobrem prior cœnobii S. Liberatoris de Majella in Samnio, quod Casinensi monasterio subest, cniæ abbatem rogavit, ut Ber-nardum eo mitteret, eidem cœnobio magno decori, sibi solamini, fidelibus ædificationi futurum. Annuit libentissime Casinensis archimandrita, & Ber-nardum illuc secum adduxit.

Olim Niketes.

I.

Ibi vir egregius mirum quantum illi populo in confessionibus assidue excipien-dis, in divinis mysteriis sanctè celebrandis, in sacra demum Synaxi religio-sissi-

fissime perfolvenda verbo, & exemplo profuerit. Itaque ejus virtutum fama per totam Samnii provinciam pervagante, gentes omnes illum, & sanctum habebant, & appellabant. Casinum reversus peregrinorum Xenodochio, & infirmorum curæ præficitur, ut qui charitate in Deum, & proximum flagrabat, in latissima illa palæstra tam excelsè. Prædictus quoque erat alia præcipua virtute, & ad ejusmodi munia per quæ necessaria, profunda videlicet humilitate, quæ non solum ægrotis in quolibet eorum necessitate propriis ipse manibus inferviebat, sed actibus etiam pluribus, qui non nisi per fratres commissos, & monasterii famulos peragi solent, operam dare, tamquam omnium novissimus, non dedignabatur. Abstinentiam à carnibus, paupertatis rigorem, monasticæ observantiæ zelum studiosissime custodivit, omnem denique vivendi methodum, quam in tyroneo didicerat, usque ad obitum diligentissime servavit. Erga alios summe misericors, libenter ipse necessitatem patiebat, & indigentibus, & quandoque etiam minus indigentibus subveniret, quod cum aliquando etiam carceribus mancipatis præstasset, nummos omnes sibi ad peculiarem quosdam usus ab abbate concessos, eis largitus, non est ausus deinceps per eandem carceris viam amplius transire, ne inanis gloriæ aura, vel leviter cum assaret.

B

Devotio.

Charitas.

Humilitas.

Reliqua virtutes.

Ad regimen monialium nostri ordinis in oppido Taleacorio ejusdem provincie Samnii, nunc Aprutii ulterioris, ab abbate missus, quanto potius ipsa vita obedientiam haberet, vel tunc maxime ostendit. Nam quævis à medico peritissimo accepisset, locum illum ejus valetudini admodum noxium futurum, nihil tamen est moratus, quin statim illuc pergeret, & in demandato sibi munere constantissime persisteret, ibi quoque pro magno Dei famulo illud ab omnibus agnitus, & honoratus. Itaque sibi perniciosi aeris molestia, sensum afflictus, insanabilem morbum contraxit, ex quo cum se moriturum audivisset, tamquam ad rei felicissimæ nuntium in illa verba prorupit, *Lætatur sum in his, quæ dista sunt mihi, in domum Domini ibimus*, mox è lectulo surgens, & super nudam humum genua flectens, sacram Eucharistiam summa reverentia suscepit, & paulo post, dum gratiarum actionem perageret, in manus Domini spiritum tradidit circa annum 1650. Ejus corpus tumulatum fuit in ecclesia prædictarum monialium Sanctis Cosmæ, & Damiano dicata, & peculiari loco repositum juxta aram maximam è regione epistolæ contra eandem monialium crates in ipsarum solamen, quæ tanti patris jacturam uberrimis lachrymis deplorabant.

III.

Obedientia.

Infirmities.

Psalm. 122.

Ex ejus elogio à Cornelio Ceraso monacho Casinensi, & priore titulari composito, quod cum aliis variorum ab eodem fideliter scriptis asservatur ineditum in tabulario Casinensi. Ejus item meminit Felix Egger Petrusian. *idea ord. Hier. Ben. libell. 2. par. 3. dissert. 3. pag. 426.*

Ejus gentilis Joannes Prætonus monachus Benedictinus excepit professionem catholicæ fidei Caroli II. Angliæ regis prope diem morituri (quam tamen multo antea clam coluerat) eumque ab hæresi absolutum sacro Christi corpore munivit anno 1585. quod cum alias à D. Albano Anglo Benedictino pariter monacho, & congreg. Anglicanæ Romæ generali procuratore didicissem, nuper etiam idem legi in tabulis chronol. Gravefoniæ tom. 9. pag. 219. in medio.

FRATER BERTHARIUS PISCIS cognomine, natus est in oppido Lauro Nolanzæ diocesis. Ab infantia morum gravitatem, & probitatem præferens, futuræ virtutis specimen dedit. In juventutis flore mundum aufugiens, ne alienæ malitiæ exemplum mutaret intellectum ejus, in Casinatem montem

I.

B

veluti sanctitatis asyllum se se recepit, ut illis solitariam vitam ducere, quod in votis habebat, sibi daretur, ac à illud Iusto Loth olim dictum, audi videret, & in monte salvum te fac. Abbas apostoli dictum à sanctissimo legislatore nostro in regula a legatum servandum sibi proponens, *probate spiritum deum*, & sunt; Tyronem infimis domus servitiis, culinae videlicet, & epodochii, & similibus deputavit, diuque detinuit, ut eius humilitas, ac patientia, periculum faceret, optime id cessit, nam ejus virtus velut aurum in fornace purgatum, talibus in exercitiis clarius eluxit; Exigitur spiritus firmitate persuasus abbas, divinam ejus esse vocationem, religionis habitum, & fratris Bertharii nomine eum donavit anno 1655, quo Bertharius trigessimum primum aetatis suae annum agebat. Vixit igitur compos effectus tanto studio perfectioni acquirendae infudavit, ut brevi temporis spatio non aequales, solum aetate, sed majores etiam in spirituali gymnasio longe superaverit, quali autem virtutum soliditate esset praeclitus interius, ex verbis, atque exterioribus actibus manifeste apparebat, veluti ignis quamvis absconditus ex ipso calore se prodit: omnia enim ejus eloquia nil nisi mundi contemptum, regularis vitae perfectionem, Dei, ac proximi amorem spirabant, ad orationem quippe velox, ad pietatis opera paratus, & expeditus, ad inserviendum omnibus impiger semper inveniebatur, denique hilaritas in vultu, humilitas in opere, & actionibus, modestia, & gravitas in incessu, angelicus ornatum moribus Bertharium cunctis ostendebat.

Porro in coenobio haec munia potissimum exercuit, bis diuque rem coquinariam curavit, quo in officio patientiam, & charitatem erga omnes servavit, itemque pannificio praesuit, apud S. Germanum etiam penum administravit; ubique summa fidelitate, & incredibili omnium gaudio, & approbatione; Anno demum 1683. laboribus, ac infirmitatibus confectus, ex corporeo carcere ad immortalē vitam transivit, in cimiterio S. Annae sepultus.

Antequam verò animam Deo redderet, medicus, qui moriendi necessitatem in proximo futuram indixerat, utpote qui de ejus singulari probitate optime persuasus, illius animam Deo dilectam crederet, eum enixè rogavit, ut post obitum Deo se commendaret, unaque consanguineum suum à malignis spiritibus dire vexatum, nec multo post medicus Casino digrediens, ut patriam repeteret, prius quam ad eam perveniret, ex equo descendit, & reliquum via pedibus conficere instituit, cum ecce equus in praecipitium quoddam incidit, in quo ille si adhuc equo insedisset, ingens vitae discrimen minime erat evasurus. Consanguineus quoque à daemonis vexatione immunis deinceps fuit, quod utrumque medicus fratris Bertharii intercessionem acceptum retulit; item religiosus quidam coenobii Casinensis gravi laborans tentatione, ab sepulchrum ejusdem fratris Bertharii orans eique sese commendans, ab ea animae molestia, ac periculo liberum se prorsus sensit.

Ex elogio historico P. D. Cornelii Ceraso à Neapoli ejusdem fratris Bertharii synchroni, quod una cum aliis Casinensium monachorum sui temporis elogiis ab eodem conscriptis asseruatur in tabulario Casinensi.

Ego quoque eundem fratrem Bertharium admodum juvenem Casini vidi anno 1680., & apud omnes singularis probitatis fama, & veneratione florere cognovi.

FR. BONAVENTURA à Mantua conversus, seu ut nos dicimus, commissus in monasterio S. Benedicti de Padolyrone, *vir sanctus* dicitur à Bened. Luchino in chronico ms. comitis. Mathildis c. 82. pagina 165., qui anno 1518. à rusticis, & colonis contra monasterium rebellantibus, & confectam frugum

pat-

Fuit Petrus
Antonius Ca-
lesius à Fra-
nco.

partem, aliaque servitia deinceps persolvere detrectantibus, occisus fuit in
divis qua ducit ad ecclesiam B. M. Virginis Vallis viridis nuncupatæ, in cuius
 scello idem F. Bonaventura ejusdem Luchini tempore depictus videbatur,
 coronam orariam manu gestans, radiusque redimitus caput, sicuti viri sancti-
 tatis fama celebres depingi consueverunt, nam martyrem cum dici posse Luchi-
 nus asserit, quod propter justitiam, & in odium monasterii justa, & consue-
 ta exigentis, à nefariis illis sit interemptus.

B

CHRYSO-
 STOMUS

C

CHRYSOSTOMUS nobili familia Nicolini Florentiæ prodit, &
 ibidem apud coenobium Sanctæ Mariæ, quod vulgo *Badia* vo-
 cant, monasticum institutum amplexus est anno 1538. die 21.
 Septembris, qui ut in saculo pro ingenii sui acumine scientiis
 omnibus, latinæ præsertim, græcæque linguæ egregiam ope-
 ram navavit, ita in suscepto religiose vitæ proposito singularis
 pietatis cultu invictè perseveravit, imò veræ sanctitatis exempla jugiter edi-
 dit. Erga Christi Domini passionem miro devotionis sensu afficiebatur, ejus-
 demque passionis, quoad fieri poterat, particeps esse, & maximopere cupie-
 bat, & perquam enixè à Deo postulabat. Nec defuit votis ejus Rex dolorum,
 cum dignum reddens, qui *desereretur cibo regio, & biberet de vino, unde bibe-
 rat ipse*, suæ videlicet passionis consortem; nam primò Bononiæ dum esset
 Chrysostomus, in maximam animæ, corporisque angustiam eum incidere
 permisit; quâ cum acriter confisteretur, benignissimus Salvator, qui non
 patitur quemquam supra vires tentari, illi apparens, misericè eum est consolä-
 tus, ex quo tempore arctius Chrysostomus se Deo adhesurum promissit, &
 consilia evangelica perfectius servaturum. Florentiam reversus, occasio-
 nem promissa solvendi in speratam quidem, sed votis suis valde propitiam in-
 venit, nam dum in suburbano Camporearum, quo monachi Florentini re-
 creandi animi gratia nonnumquam secedunt, arbores quasdam putaret, crus
 sibi imprudens securi percussit (hebetudinem enim oculorum patiebatur) ex
 quo vulnere incuriâ, vel ignorantia medici vulnerarii male curato, insanabi-
 lem plagam contraxit, quæ ei acerbissimos dolores, ac denique etiam mor-
 tem attulit. Dolores quidem illos fortiter, ac patientissime tolerabat, sed
 quum aliquando ob novam vulneris incisionem, & doloris vim impatientiâ
 nonnihil pulsaretur, & ejus animus solitudine anxius in diversâ raperetur,
 adfuit statim humana specie Salvator, qui eum blande increpans, ad perfe-
 ctam patientiam confortavit, & ad veram fiduciam erexit, nec post multos
 dies ingravescente morbo sanctissimis ecclesiæ Sacramentis devotissime susce-
 ptis, cellæ fenestras, ut cælum aspiceret, aperiri postulavit, elevatisque sur-
 sum oculis, ac manibus in modum crucis supra pectus compositis, Christi Do-
 mini cruci affixi imaginem, qua apertum latus exhibet pressis labiis exoscu-
 lans, felicissime ad eum migravit anno 1560. die 18. Aprilis hora 11. ætatis
 suæ ann. 37. omnibus, qui aderant ingenti stupore, & maxima admiratione
 captis, & ad tam beatæ mortis imitationem vehementi desiderio incitatis. Ex
 necrologio monachorum abbatiæ Florentinæ ms. pag. 28., & seq. Agit insu-
 per de eo Placidus Puccinellus in chron. abbatiæ Florentinæ pag. 143. nosque
 in nostra bibliotheca lit. C. Petrus vero Ricordatus unum ex interloquutori-
 bus historiæ suæ monasticæ Chrysostomum constituit, ut videri potest dial. 1.
 pag. 4. &c.

C

C

CONSTANTINUS ANSALONE Neapoli ortus, ibidemque in D. Severini cœnobio SS. P. Benedicti affectis ascriptus anno 1615. toto vitæ decursu inculpatis moribus, innocentia, ac puritate, virtutumque omnium exemplis Angelos ipsos æmulari visus est. A suscepti namque monastici instituti semita nunquam deflexit, sed ea omnia, quæ in tyrocinio semel didicit, ad obitum usque diligentissime custodivit, illud regii Psaltis quotidie repetens, & dixi nunc cepi; Obedientiæ præsertim servanda ita studiosus fuit, ut superiorum iussa, ac si ipsius Dei ore essent prolata, reverenter exciperet, ac veluti innocentis pueri simplicitate, absque contradictione ulla adimpleret; laneas interulas, aliasque vestes ad senium usque propriis ipse manibus lavit; nec hoc solum humilitatis ejus indicium; monasterii famulos, fratresque laicos interdum rogabat, ut eorum pedes sibi osculari permitterent, nec repulsam sine dolore, ac fletu sustinebat; monastica paupertatis observantissimus, pecuniarum nedum usum, sed valorem etiam penitus ignoravit; Christi Domini passionem, & Deiparam Virginem tenerrimo pietatis sensu prosequabatur; vix enim utriusque nomine audito, lachrymarum rivulos ex oculis emittebat, idemque dum divinam majestatem à peccatoribus graviter offendi animadverteret, ei contingebat, Dei proinde immensam bonitatem pro eorumdem conversione jugiter exorabat.

Gregoriani cantus peritissimus, Dei laudes mira suavitate, & elegantia modulabatur, organa vero dulciter adeo pulsabat, ut audientium corda ad celestis harmoniæ desiderium, summiq; artificis amorem allicerentur; quam etiam artem, sapienter scilicet Deo nostro psallendi, plures adolescentes amantissime docuit. Cum ad senium pervenisset, quatuor ante obitum annis oculorum orbitatem incurrit, nec tamen consuetas vitæ spiritalis exercitationes, & monasticæ observantiæ actus, quoad fieri potuit, umquam omisit, donec ad beatorum sedes vocatus, terras cælo commutavit cum Angelis Dei laudes in æternum modulatus anno 1659. die 7. Julii, haud levi sanctitatis famâ relicta, qua de causâ ejus corpus in veteri ecclesia peculiari tumulto reconditum fuit.

Ex Benedicti Laudati brevi chronico S. Severini ms. pagina 343.

F

F
1.

FRANCISCUS MAURUS A' MILITELLO natione Siculus in Monasterio S. Martini de Scalas extra Panormum ad D. Benedicti castra, nomine tamen, ac jure cœnobii Militellensis transivit an.... die..., & quandiu in eodem S. Martini asceterio commoratus est, ab aliis ejusdem monachis, ea quæ sunt Spiritus Dei percipientibus, *Sicilie Angelus*, nec immerito vocabatur, nam angelicis moribus, corporis animique omnimoda integritate præditus, angelicum etiam vultum, blandum videlicet, ac pium præseferbat. Valde juvenis patrio solo relicto Casinum transinigravit, ibique viginti octo, vel eò amplius, annorum spatium, ad obitum usque constantissime permansit, omnibus egregiæ virtutis exempla præbens, nec à cœnobii sepius, nisi abbatis sui jussu, ut clericum quempiam valetudinarium ad monasterii prædium aliquod, instaurandi vires gratiâ euntem, comitaretur, pedem umquam efferens. Paupertatis monasticæ, & ciborum parsimoniz itemque ab usu carniû abstinentiæ eximius cultor, eas ægrotus tantum, ut regula permittit, delibavit potius, quam comedit, idque nihilominus abbatis præcepto adactus,

F

aus, & medicorum voluntate compulsus: lancam interulam semper gestavit, quamvis calidæ admodum esset habitudinis. Humilitas autem, virtutum omnium regina, præcipuo honore ab eo habita, & verbo, & actione semper fuit asserta, nam cum supremi congregationis nostræ præfules, insignis ejus probitatis optimè conscii, invitum licet, ac renitentem, decanum, ac tyro-nam magistrum illum elegissent (quod munus maxima charitate, ac pietate, nec minori adolescentium emolumento, omniumque spirituali utilitate aliquandiu gessit) & ad sublimiores dignitates eum provehere statuisset, ipse enixissimis precibus ab hoc eos consilio revocavit, imo ut aditum ad altiores gradus sibi præcideret, decanatus etiam officio nuncium remisit, & vix decani merum titulum deinceps retinuit. Ad diurnam nocturnamque psalmodiam, reliquasque omnes monasticas observationes assiduus, communibus regularium onerum legibus, licet vel ætas, vel affecta valetudo id postulare, solvi se nunquam permisit. Erat quidem variis scientiis imbutus, linguamque Gallicam apprime callebat sed ejus præcipuum studium in divinis paginis perscrutandis, moralisque theologiæ doctoribus perlegendis, versabatur.

Quia vero acceptas erat Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum. Angebatur etenim jugiter scrupulorum angustii, cum tamen candidam adeo, ac illibatam animam sortitus esset, eamque in obtenta per baptismum innocentia diligentissime custodiret, ut D. Petrus Martonus à Maranulâ, celeberrimi theologi, virique doctrinâ, ac virtutè insignis D. Theodori à Maranulâ, qui Casinensis cœnobii prior obiit, germanus frater, monachus & ipse pius, ac doctus, Francisci confessionum auditor sæpe testatur, nihil se in eo, ut plurimum, absolutione indigens invenire, imò sæpe eum cogebat ad divinum sacrificium celebrandum, quacumque scrupulositate deposita. Pertulit semper vir Dei hanc animi infirmitatem, quæ eum die, noctuque mirè cruciabat, invictâ patientiâ, donec clementissimus Deus, ut eum dilectis suis plerumque afolet, multos ante obitum dies ab ea penitus eum liberavit. Extrema ejus infirmitas admodum longa fuit, & gravissimis doloribus plena, quos ipse mira æquanimitate, ac fortitudine diuturno adeo tempore toleravit. Denique postquam divinis sacramentis pluries in ægritudine refectus fuisset, in manus Domini spiritum suum religiosissime reddidit ætatis anno 56. Domini vero 1711. apud omnes magni servi Dei constanti famâ relictâ; quapropter ejus corpus in ecclesia S. Annæ, ubi omnes Casini decedentes monachi tumulantur, peculiari arcâ reconditum fuit, ejus capiti marmorea lamina supposita, simplici hac inscriptione insignita, *Franciscus à Militello obiit V. idus Junii A. D. MDCCXI.* Statura fuit mediocri, gracilisque constitutionis, sed pulchra facie, pietatem simul, & affabilitatem spirante. Ex relatione cl. viri D. Erasmi Gattula, mihi Casino transmissa, qui etiam ipse narratorem haud exiguum partem Casini vidi an. 1683., quo à tribus jam annis ibi degentem. Franciscus vero eodem anno 1683., Casinum venerat, & ego circa finem ejusdem anni Romam redii. Vitus etiam Amicus de eo agit.

FRANCISCUS à Novis: vide infra in B. Nicolao à Prussia pag. 151. & seq. n.

4., & 5.

II.

Tob. 1. 13.

1711. A. D. MDCCXI.
Franciscus à Militello
obiit V. idus Junii
A. D. MDCCXI.

* In supplemento
ad Rosc. Eyr-
rum.

GA.

G

G

ASPAR FELIX ex nobili familia comitum de Thodeschis, Placentiæ natus, ibidem in D. Sixti monasterio S. Benedicti disciplinam amplexus est anno 1650. die 24. Junii. Expletoque studiorum curriculo, varia cœnobii munia, præsertim cellerarii, ex obedientia, laudabiliter exercuit. Dum igitur quadam die ad refectionem ex more cum aliis sederet, consuetamque mensæ lectionem magnâ mentis attentione auscultaret, tanto divinæ gratiæ illapsu repente commotus est, ut erumpentibus confestim lacrymis, nullo præterea corporali cibo tunc quidem vesci potuerit; mox à cœnaculo egressus, ad abbatris pedes sese humiliter prosternens, tum cellarii, tum cellæ quoque suæ clavem eidem restituit; abdicatoque etiam decani officio, arduissimam exinde vitæ rationem colere instituit, quam, Deo adiutore, ad ultimum usque spiritum constantissime perduxit.

- II. Ex eo enim tempore solitudinî, ac prenitentiæ ita deditus fuit, ut numquam deinceps ex Monasterio pedem extulerit, numquam ipsos etiam propinquos videre, nedum alloqui postea sit passus, sed uni tantum Deo vacans, eique unice adhærens, orationibus, & obsecrationibus die noctuque semper incubuit. In cella autem nihil omnino præter paucas sanctorum imagines, & libros quosdam spirituales; aliquando admisit; cibum semel in die, eumque admodum parce, capiebat, vini usu sibi penitus interdicto; Ad ignem autem, vel maximo sæviente frigore, numquam accessit, nec rem quamlibet tametsi necessariam, à quoquam postulavit, non enim cum aliquo, dempto potius spirituali, qui ejus conscientiam moderabatur, verbum ullum amplius fecit, nec oculos à terra ad quæpiam aspiciendum amplius levavit, sed triginta quinque, plus minus annorum spatio in extrema paupertate, summa obedientia, rerum omnium mundanarum contemptu, profunda humilitate, ac insigni modestiâ, cordis assiduâ compunctione, sui ipsius abnegatione, corporisque, tamquam insensibilissimi hostis implacabili odio invictè perseveravit.

- III. Obtinuit itaque ab abbate suo facultatem sese in quâdam cella ab aliis remotâ claudendi. Eam discretus abbas ita disponi, & aptari jussit, ut ex altera parte januam aliam ad hortulum ducentem haberet, quò in eodem relaxandi animi gratiâ posset, quandoque ambulare; quâ tamen permissione, & comodo nullatenus usus est, sed intra cellæ septa, quoad vixit, immobilis persistit; ex ea ad templum sacrificaturus, & ad chorum Deum laudaturus dumtaxat egrediens, quo expleto, ad dilectam solitudinem, * *secum in superni inspec*
rit deus habitaturus, rectâ revertebatur. In eandem vero cellam præter abbatem, & monachum ad ejus curam ab eodem delegatum, nulli unquam patebat aditus: quia vero quandoque famulus, cui id erat demandatum, parcum illum cibum ad ejus cellam deferre, (Deo permittente) obliviscatur, duobus, aut tribus elapsis diebus, cum jam deficere, & interdici consilii inciperet, tunc quidem cellæ januam aperiebat, quod utique signum erat, vel extremæ cibi necessitatis, vel obortæ alicujus infirmitatis.

* S. Greg. 41.
deus de S. P. Be-
medillo in Spe-
ca subiacens
latente, dicit.

- IV. Nec silentio prætereundum, à quacumque pecuniæ non solum cupiditate, sed etiam usu eum penitus fuisse alienum, licet enim consanguinei, astu quodam adhibito, aliquam nummorum summam, etiam canonis nomine ei offerrent, statim illam vir Dei in terram longe projiciens, nulloque prolato verbo, cellæ januam in eorum conspectu claudens, ipsorum conatus, ac sollicitudinem eludebat, ac frustrabatur.

Hac

G

Hæc mirabili vivendi methodo longo adeo tempore ad ultimum uſque ſenium inviolatè ſervata, anno tandem 1715. die 18. Febr. acri apoplexia correptus, brevi temporis ſpatio animam Deo reddidit, & ad ſempiternæ gloriæ coronam percipiendam, pœnitentiæ videlicet adeo aſperæ, ac ſeveræ fructum in cælum evolavit, ætatis ſuæ anno 80. in epiſtola encyclica, quæ de uniufcuſque monachi obitu ad ſingula monaſteria mittitur, tali elogio, & quidem jure, ac merito à D. Cherubino à Parma S. Sixti tunc abbate honoratus „ Ben' è vero; che ſempre è viſiuto, qual ſi deve; per ſantamente „ morire, fornito di una profundiffima umiltà, accompagnata da una ſingolare „ abjezione di ſe ſteſſo, e con un totale invidiabile diſtaccamento dal monaſ- „ do, ha per moltiffimi anni praticato una volontaria vita tanto aſpra, ed „ aſſittiva, che il ſolo ricordarſela fa meraviglia, e ſtupore &c. Reliqua à monacho Placentino Hip. Pugnetto ejus ſyncrono, viro gravi, ac fide digniſſimo accepimus.

GOMETIUS ULYSSIPONE, regia Luſitaniæ urbe, nobiliſſima ſtirpe progenitus, in Italiam ſtudiorum cauſa demigrans, dum in Patavino gymnaſio Cæſareis legibus operam daret, Dei aſpirante gratia, & monachorum S. Juſtini ſanctiſſimis operibus urgentibus, monaſticam regulam, ſub Ludovico Barbo, obſervandam ſuſcepit: brevique [ut erat perfectionis evangelicæ acquirendæ cupidiffimus] ex diſcipulo virtutum magiſter evadens, ab eodem Ludovico prior clauſtralıs cœnobii Florentini, licet admodum juvenis, ſuit conſtitutus, & poſtmodum etiam abbas creatus, quod monaſterium, ſumma diligentia, imprimiſque optimis vitæ exemplis ſobrietate, prudentia, pudicitia, benignitate, hoſpitalitate, & mira in omnes charitate ita reformavit, pluribus, iſſue leſtiſſimis monachis undique congregatis, ut Angelorum potius chorus, quam hominum cœtus domus illa, reſtore Gometio, videretur; Eam ſiquidem, poſtquam multo, quo tenebatur, ære alieno liberaffet, cœnobium ſplendidiſ ædificiis, eccleſiam omnis generis ſuppelleſtili ad divinum cultum ornatius peragendum, bibliothecam melioris notæ libris græcis, latinique locupletavit; cum interim advenis, & peregrinis alimenta, & eleemoſinas abunde ſubminiſtraret, ac inſuper viduis, ac pauperibus civibus alendis, neceſſaria omnia in menſes, & annos ſuppeditaret, puellis nubendis dotes, captivis redimendis pretium, debitoribus è carceribus liberandis pecunias indefinenter diſtribueret. Denique hoſpitalem domum pro religioſis, & eccleſiaſticis viris excipiendis intra monaſterii ſepta diſpoſuit, ubi eos omni charitatis officio proſequeretur, quæ omnia etſi tam magna, imo ſi cum nupero monaſterii ſtatu conferas, vis credibilis, immota, conſtantique in Deum fiducia facillime præſtare potuit, *ſper enim non confundis*.

Nihil dixerim de ſœminis illis Deo devotis, ex pontis Rubacontis anguſta nimis, ac periculofa cella in novum, ac celeberrimum ab eo extructum cœnobium, quod *Muratarum* appellatum eſt, media fere in arbe Florent. via Gibellina tranſlatis; Nihil de tot aliis religioſis domibus, tum intra, tum extra civitatem in priſtinam propriæ cujuſque regulæ obſervantiam fortiſſime, ac ſuaviter reſtitutis; præſertim S. Birgittæ cœnobio, mille fere paſſus extra Florentiam ſito, quod vulgò *il Paradifo* hodieque dicitur, ubi ſub regula D. Auguſtini fratres, & ſores, muro tantum interjacente tunc degabant; præteream itidem præſidis generalis munus apud ſacram eremum Camaldulenſem juſſu beatiſſimi Eugeniï IV. Pontificis Max. ſanctiſſimè à Gometio aliquandù geſtum, nam de præclaris hiſce, aliſque ſimilibus Gometii

D

ſici-

II.

facinoribus plura aliâs jam diximus in bibliotheca scilicet, & in reformato-
 ribus. Hoc tantum dicam, Gometium, nedum pauperum omnium, sed to-
 tius etiam Florentinæ urbis amantissimum veluti parentem fuisse; ipse enim,
 quandiu Florentiæ mansit, omnem operam contulit, ut & privata odia, ac
 simulas sedaret, & publicas dissensiones, & scandala, imo civilia quoque
 bella penitus exstingueret, pacem, & concordiam omnibus restitueret, idque
 tum piis ad Deum precibus, tum acris ad magistratus, populumque cohorta-
 tionibus persepe obsequit, quancumque cum omnes virum justum, ac fide-
 lem eum haberent, ejusque monita, ac verba veluti oracula exciperent, rei-
 publicæ Florentinæ theologum, & consultorem eum nuncuparunt, tantum-
 que juris, & auctoritatis ei tribuerunt, ut omnia cujuslibet magistratus de-
 creta, & statuta, antequam promulgarentur, prius inspiceret, & expende-
 ret, an justa, & divinis, humanisque legibus consona viderentur: & ea,
 quidem, quibus Gometii suffragium accessisset, probata censerentur, quibus
 vero deesset, velut irrita, & inania rescinderentur.

III. Nec tamen intra hos fines virtutum ejus fama sese continuit, Italiam ipsam egres-
 sa Lusitaniam totam, unde Gometius exierat, cum sœnore implevit, im-
 pulsitque regem Odoardum, ut Gometium, tantum jam virum, precibus,
 & legationibus ad laudatum Pontificem Eugenium IV. in patriam revo-
 caret; prioremque Sanctæ Crucis in urbe Conimbricensi, ubi olim S. An-
 tonius, Patavinus postea dictus, canonicorum regularium S. Augustini in-
 stitutum professus fuerat, & quò corpora quinque SS. M. M. ord. minorum,
 Marrochio translata, adhuc jacebant, constitueret. Ibi ac per totum regnum,
 dum cœnobiorum, cleri, omnisque ordinis hominum reformationi, ver-
 bo, in primisque sanctissimis vitæ exemplis feliciter incumbit, tot laborum,
 totque bonorum operum præmia percepturus, cæleste regnum conscendit
 anno 1442. magna sanctitatis opinione in terris relicta.

IV. Ex ejus vita à Thoma Salvetto nobili Florentino, legum doctore, & Flo-
 rentinæ abbatie avvocato, jussu Florentinæ reipublicæ, rogatuque Lusitanæ
 regis conscriptâ, quæ manu exarata superest adhuc in biblioth. laudatæ abba-
 tiæ Florentinæ, ejus autem exemplar etiam apud me. Item ex Arnaldo Wio-
 ne lign. vit. lib. 1. cap. 20. pag. 30. Petro Ricordato hist. monast. dial. 3.
 pag. 312. à tergo, & seq. Jacobo Cavaccio hist. S. Just. lib. 5. pag. 212. edit.
 secundæ anni 1696. Placido Puccinello in chron. abb. Florent. aliisque.

I. FR. GREGORIUS à Castro S. Eliæ Casinensis diocesis, piis ortus parenti-
 bus, ab eisque artem ferrariam exercere jussus, haud parum in ea profecit,
 sed cum Evangelicam perfectionem assequi vehementer optaret, sanctæ con-
 versationis habitum Casini inter fratres commissos impetravit. Ejus spiritum
 ex Deo esse, dura, & aspera monasticæ disciplinæ, per quæ illi transcendendum
 fuit, patientissime, & alacriter tolerata, satis probarunt. In pristina ferra-
 ria arte ex superiorum præscripto diu insudavit; postea monasterii possessionem
 S. Appollinaris vocatam integerrime administravit, sed cum ob columbini
 cordis simplicitatem minime crederet, quamvis monitus, à quibusdam filiis
 iniquitatis monasterii triticum fuisse ablatum, quod persuaderi haud posset,
 christianum hominem lethalis culpæ labe ob temporale lucrum, inquinari
 velle, amotus inde tamquam minus idoneus, & in cœnobium revocatus,
 lampadibus ecclesiæ tergendis, ac totius domus munditiæ curandæ perpetuo
 addidit, quod onus libentissime, ac diligentissime deinceps subivit.

II. Ad complura mechanica affabre elaboranda valde idoneus, & aptus, in antedi-
 cto S. L. à Castro horologium pulcherrimum singulas horas ter signans miro
 arti-

artificio composuit, cum interim ad levandam laboris molestiam, recreandique animi gratia, quedam carmina identidem pangeret, quibus ferrariam, artem cunctis præstantiorem, utpote ministeriis omnibus pernecessariam, deprædicabat: sed quid hæc ad regulares virtutes, quibus de die in diem, magis magisque affulsit? Primo enim abbatem suum non secus ac ipsum sanctissimum Patriarcham Benedictum, monachos vero omnes veluti antiquos ordinis nostri sanctos demississimo obsequio venerabatur. Silentium inviolabile statutis horis servabat; at cum loquendum erat, sermones suos, Deum semper, & quæ Dei sunt præferentes, divinæ scripturæ historiis, & sanctorum exemplis condiebat; noctu vero confratres suos panes de more conficientes, sacra lectione, ut Casini semper fieri consuevit, & etiam nunc consuevit, ut aliquis hoc officium charitatis adimpleat, sedulo reficiebat; otio perpetuum bellum indixit, cui propterea longe arcendo quiddid temporis à mechanico labore supererat, præsertim festivis diebus, orationi dabat, tam pias preces, & meditationes sanctas ex agiographis codicibus sua ipse manu exscribebat.

At sacratissimum Christi corpus, qua devotione, quo spiritus fervore, qua denique reverentia percipiebat, paucis narrari non potest; duarum saltem horarum spatium, animi adornando thalamo, pro tanto excipiendo hospite, piarum precum balsama effundens, ignitorum affectuum thymiamata incendens, infumebat; hocque totum parum illi videbatur præ amoris, & venerationis magnitudine. Dum in Casinensi ecclesia sanctorum corporum corporum Bñi P. Benedicti, & fororis Scholasticæ an. 1627. translatio fieret, fama est, ipsum una cum Zacharia Fractensi viro sanctissimo, audivisse mirabilem organi sonitum nullo pulsantis ministerio efformatum.

De qua infra.

Tandem post tot exantlatos labores, febri correptus ad extrema devenit, cumque in lecto jaceret, & vi morbi confisteretur, vehementer à Dæmone vexatus fuit injecta dubitatione de baptismo rite ne, an inaniter à parocho sibi collato ob intentionis defectum, sed cælesti illustratus lumine, tetram satanæ suggestionem fugavit, seque totum divinæ tradidit contemplationi; morti jam proximus cap. 1. Evangelii S. Joannis, *In principio erat verbum*, sibi legendum postulavit, quo pluries repetito animam Deo placidissime reddidit circa annum 1643. mense Decembris ætatis suæ an. 60. expleto. Fuit quidem corporis statura pusillus, sed virtutibus, ac donis cælestibus magnus, & quo humiliori in statu apud homines constitutus, eo sublimioris meriti apud Deum declaratus. Ex Cornelii Cerasi prioris Casinensis elogiis, quæ de monachis. & commissis Casinensibus sui ævi conscripsit, asservatis in tabulario Casinensi. Meminit quoque ejus Felix Egger monachus Petrusianus idea ord. hierar. bened. libello 2. p. 3. disert. 3. pag. 429; ubi narrat laudatum Zachariam Asce-tam Casinatem vidisse confratris sui Gregorii à S. Elis ibi conversi animam multo cælesti lumine circumfusam cælum conscendere: quod idem refert Casimirus Vincentius Chranovius Polonus in vita ejusdem Zachariæ impressâ Neapoli an. 1678. apud Gramignanum cap. 7. pag. 94., & seq. ubi etiam ejus virtutes describit; sicut pariter sup. pag. 92. & 93: audiam ab eo cælestem symphoniam in prænarrata sacrorum pignorum translatione testatur.

H
I.

IEREMIAS MARCHESIUS Neapolitanus, ibidem in coenobio S. Severini saeculo vale dixit anno 1651. die 15. Januarii, ubi postea decani munus exercuit; primis post ingressam religionem annis nonnisi communem cum cæteris monachis vitam duxit, sed postea peculiari gratia ad sublimiora à Deo vocatus, arctiorem sibi præscripsit vivendi methodum: non enim solum carni-um, imo & piscium esum sibi interdixit, verum etiam tres hebdomadæ dies pane dumtaxat, & aqua tolerabat: tyronum magister ex obedientia factus, illos in Dei timore, & regulæ observantia diligentissime instruxit, & ad monasticam perfectionem, & proprio exemplo, & acerrimis adhortationibus ferventissime incitavit, nunquam tamen præ divini honoris zelo, quo æstua-
bat, muneri suo ita satis factum ei videbatur, quin de patris negligentiis perpetuis scrupulis angeretur; quamobrem animo perpendens abbas, decanatus onus Jeremiæ ad assiduam spiritus anxietatem, impedimento potius esse ad ulteriorem profectum, eum illa cura publicè absolvit, & à decanatu sus-pensum manere iussit. Tum vero quam altis in ejus corde humilitas radices fixisset, palam fuit, genu enim flexo, Deo statim, ejusque in coenobio ge-
renti vices abbati gratias plurimas reddidit, quod majorem sibi rebus cele-
stibus, sanctisque meditationibus deinceps vacandi copiam tribuisset.

II.
De quo supra
in AngeloSan-
grino.

Sed cum regni Poloniæ dynasta (palatinos vocant) Carolus Copèk, vir piissi-mus, in Italiam veniens aliquot è nostra congregatione monachos postulasset, ut iis ducibus novam in Polonia congregationem ad instar Casinensis, quæ propterea Castro-Casinensis appellanda erat, institueret, inter alios virtute conspicuos monachos Jeremias ad eam provinciam obeundam electus fuit, ut tyrones erudiret. Paruit illico vir sanctus, nulla vel itinerum, vel linguæ, vel laborum, quibus defungi necesse erat, difficultate præpeditus. Eò igitur perveniens, voti quod in corde jamdiu gerebat, aspera quæque, ac dura pro Deo patiendi, assatim compos effectus est: neque enim paucis referri potest, quot, qualesque ærumnas eum devorare oportuerit, tum ob aeris inclemen-tiam, tum ob assidua bellorum contra Turcas incommoda, crebrasque ea de causa migrationes in remotiores provincias, idque ut plurimum pedibus tan-tum, ac in modum fugæ, inediaque confectum; Sed invictus Jeremiæ ani-mus omnia fortiter sustinens, Deo jugiter gratias agebat, quod concesserit si-bi ea perferre, quæ in Italia degens nunquam sperare potuisset. Tot igitur incommodis, & calamitatibus attritus (præter ætatis gravitatem) sanctimo-niæ fama clarus, in Lithuania spiritum Deo reddidit anno 1671. ejusque cor-pus peculiari loco tumulatum fuit. Illius memoriam literis consignavit Benedi-ctus Laudati in brevi chron. S. Severini ms. parte 2. pag. 355. in nostris quo-que regestis *sanctæ pietatis vir appellatur.*

Ser. Tan. pag.
75.

I.

HIRONYMUS ANDRUZZI. Vide infra L. T. in Timotheo Carminati pro-pe finem.

HIERONYMUS ARMINIUS patria Neapolitanus nobilibus, ac piis parentibus natus est anno 1559. die 5. Octobr. unde in Siciliam demigrans apud S. Mar-tinum de Scalas extra Panormum monasticæ regulæ sese addixit ann. 1574. die 22. Februarii. Vitam verò suam in religione ita instituit, ut præter acer-rimam poenitentiam, & assiduam orandi, cæterasque virtutes exercendi in-explebile studium, nihil præterea curare, aut agere videretur, nam oratio-nem sapius ad plures horas toto corpore humi stratus, conformatis in crucis
simi-

ſimilitudinem manibus continuabat. Corpus cilicio, zona, & aculeis ferreis artus ſodientibus, cruentisque flagellationibus, jejniis, ac vigiliis ita cruciabat, ut in hoſtem inſenſiſſimum extremo ſupplicio dignum vix quidquam durius, aut crudelius decerni umquam potuerit, quo ſubſidio in primisque beatiffimæ Virginis patrocinio virginitatem perpetuo ſervavit. Ut autem Deo charus, & amabilis ita Dæmonibus, in quos mirum exercuit imperium, valde erat formidoloſus, & terribilis, dictus propterea paſſim *flagellum Dæmonum*. Aliquando cum immundum ſpiritum eccleſiaſticis exorcismis divexaret, is furore percitus alapam Hieronymo inſiſſit, ac vir Dei alteram maxillam ei protinus percutiendam offerens, hoc patientiæ, & humilitatis aſtu Cacodæmonem ab obſeſſo corpore abire extemplo coegit. Alio tempore cum Dæmon ejus præceptis ab homine exeundi pertinacius reſiſteret, vir Dei ad terram de more procumbens, modo, quo ſupra diximus, non minus vincti quatuor horis (& alia vice ſexdecim) prolixius oravit, donec nefarius ſpiritus tantâ vi adactus, in fugam verteretur. Monaficæ paupertatis, quam ſemel voverat obſervantiſſimus, ſupernisque tantummodo bonis inhians, ab omni caducaram rerum, tum honore, tum emolumento ſemper abhorruit: pinguem propterea abbatiam à Franciſco cardinali Sfortia, & conſpicuum epiſcopatum à Raynuto Parmenſi duce ſibi oblatum, conſtantiſſime reſuſcitavit. Gratia curationum inſigniter reſplenduit, cui medicus, immodici lucri cupidus, acerbè indignans, Hieronymum colapho, Dæmonem imitatus, atrocibuſque contumeliis excepit: at is veluti injuriæ, quam patiebatur, ipſe eſſet reus, humiliter veniam petiit, & furibundi iram molliſſimis verbis frangere pro virili curavit. Ter ſibi propinatum venenum innoſcente bibit, innumeraſque perſecutiones, teſtimonio conſcientiæ ſuæ, Deique in primis ope fretus, victor evaſit. Prophetiæ ſpiritu aſſatus, non ſolum futura multo ante prædixit, ſed etiam hominum corda, earumque abdiſſimas cogitationes penetravit; Horum autem tam chariſmatum, quam virtutum ſons, & origo Hieronymo erat flagrantiffimus in Deum, & dominum Jeſum amor, præ cuius magnitudine quidquid umquam pro eo ageret, aut ſuſtineret parum aut propemodum nihil reputabat.

Cum igitur ejus ſanctitatis fama longe, lateque diſſuſa jam eſſet, laudatus Raynutus Parmæ dux IV. à Clemente VII. eum expetivit, ut ejus opera, & conſilio in rebus ſpiritualibus, & ad Dæmonum maleſicia avertenda uteretur: Itaque permittente Pontifice Placentiam eum adduxit, & in peculiari domo conſtituit, ubi duo, & viginti annorum ſpatio, uſque ad obitum, manſit: toto autem hoc tempore ex eadem domo numquam niſi in propinquam Eccleſiam oraturus egreſſus eſt. Si quando vero per urbem, alicujus infirmi viſitandi, aut curandi gratia, vel à malo genio energumenos liberandi, (hoc enim illi ſingulare donum Dens contulerat) tranſeundum erat, curru vectus, & omni ex parte claſus incedeſcat, ne quid terrenum aſpiceret; Erat quidem ei hæc extra clauſtra habitatio juxta martyrium, ideoque pluries enixe petiit, ut ſibi ad noſtrum S. Sixti cœnobium veniendi, & ibidem manendi facultas tribueretur, ſed fruſtra, votis ejus principis voluntate obſiſtente, qui hac de re præſulum etiam noſtrorum nomine requiſitus, negavit id umquam ſe conſeſſurum, ex quo ſemel à Pont. Max. licentiam illum penes ſe retinendi pro ſuis neceſſitatibus obtinuiſſet, profeſſus ſe non minus Hieronymo, quam proprio genitori debere, cui poſt Deum vitam, filios, ditionem denique acceptam referret, quomobrem in eadem privatiſſima domo pſſime, uti vixerat, ſpiritum Deo reddidit anno 1626. die 7. Decembris hora 3. noſtis, ſan-

Scaccia Dia:
coli.

II.

H

sanctitatis fragrantissimo odore. Infirmo, ac morienti adstitit P. D. Clemens Arcelli nobilis Placentinus, S. Sixti monachus, & decanus, qui jampridem ejus confessiones excipiebat, pluresque alii religiosi homines felici ejus in cælum migrationi præsentem adfuerunt.

III.

Paulo antequam excederet, humiliter postulavit, ut suum quidem corpus ad S. Sixti Ecclesiam deferretur, sed ad januam pedibus ingredientium proculcandum, tumularetur, utpote indignum communi monachorum conditorio, quorum consortium vivus tandiu extra claustra, quamvis invitus, degens, non meruisset, delato ad ecclesiam corpore, tanta ad illud visendum, & venerandum, tamquam viri sanctitatis fama jam clari, populi multitudo convenit, ut intra sacelli clathros illud includi, ne ejus vestes, imo, & membra, nimis devotionis gratiâ, disperderentur, necesse fuerit. Ei Vincentius Squaldus vir doctissimus, ac celeberrimus S. Sixti tunc abbas missam parentalem solemnem ritu celebravit, & clericus regularis Theatinus funebrem orationem dixit. Parentatione expleta, duo viri nobiles Placentini depositis palliis, sublatoque in humeros feretro Hieronymum ad tumulum deportarunt, qui ad majorem ecclesiæ januam, ut optaverat, transverso corpore eorumdem nobilium manibus ei datus est, ibique magna omnium veneratione hætenus jacet. In tabulario verò sacrarii ejusdem S. Sixti extant plurimæ testimonies virorum insignium, & testium omni exceptione majorum, præcipuè laudati Clementis Arcelli ejus confessori, de innumeris miraculorum, prodigiis, meritis Hieronymi Armini à Deo tum in vita, tum post ejus obitum editis.

IV.

Hæc omnia cum olim incertis authoribus accepissem, ut rem penitus exploratam haberem, de iis consului Reverendissimum P. D. Josephum de Leonibus nobilem Placentinum, S. Sixti nuper abbatem, nunc autem, uti spero, & opto, in cælis commorantem (obiit enim paulo antequam hæc scriberemus) virum egregium, & doctum, qui epistola ad me data anno 1717. mense Januario die 20., & in analæcis referenda, cuncta quæ Hieronymo Arminio Placentiæ evenisse superius narrantur, verissimam esse affirmavit. Hieronymi vitam scripsit italicè Petrus Antonius Tornamira, ediditque Panormi anno 1674. apud Carolum Adamum in 4., quæ postea à sacra Indici congregatione lectoribus fuit interdicta, quod quidem Hieronymi sanctitati minime officit, sed tantum scriptoris in ea exaranda, errorem aliquem indicat. Meminit ejus Gabriel Buccellinus in Benedicto Redivivo ad an. 1626., qui tamen corrigendus est ubi dicit, Hieronymum obiisse eodem anno 1626. Panormi in S. Martino, cum extra quodcumque dubium Placentiæ diem extremum clausisset, ut supradictum est. Felix quoque Egger in idea ord. Hierar. Bened. libell. 2. pag. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 412. & seqq. quem vide.

HIERONYMUS PETRONIUS Fractis oppido Campaniæ Felicis, nunc Terræ Laboris, nobili familia ortus, frater magni servi Dei Zachariæ Petronii, in Casinensi archisterio monasticam professionem emisit anno 1592. die 25. Martii; fuitque postea prior, ac deinde abbas *titularis*, abbatis scilicet titulo tantum, ac nomine, non verò autoritate, & regimine decoratus. Is in nostris regeſtis pag. 235. scribitur in margine *vir pietate celebris*. A Casimiro vero Chranovio Polono in vita laudati Zachariæ Hieronymi fratris, edita Neapoli 1678.; cap. 1. pag. 3. *Sicuti cum Zacharia fratre communem patriam, & genus, ita etiam non disparem religionem sed communem sanctitatem & gloriam adeptus*. Obiit anno Domini 1636.

Vit. cap. 30.
pag. 112.

De eo in nostra
Bibl. pag. 2.
L. V.

Anno salut.
1707. dñeſt.

I

ACOBUS GRAFFIUS Capuæ in eadem Campania Felici, nobili stirpe progenitus, Petrique nomine in baptismo insignitus, ab ipsis fere incunabulis optimæ indolis cum ad sciēptias, tum ad pietatem præclara dedit indicia. Vix septennis intempesta nocte lecto surgens, fundendis Deo precibus diutius incumbēbat, latenter quidem, ut ipse existimabat, nam idcirco sese lectuli con-

nopæo circumtegebat, ne à parentibus, qui rem taciti admirabantur, videri posset. Statim atque adolevit, immaculatam Deiparam impense colere, omnique devotionis affectu prosequi cepit, 'sejuniorum, flagellationum', coronarum, (Rosario dicimus) aliarumque precationum munera assidue, ac libentissime eidem offerens. Adulta jam ætate, cum ob insignem utrique juri navatam operam, doctoris laurea donandus esset, omisso communi aliorum more, tibicines, & convivia renuit, sed totam pecuniæ summam, ad trecentos fere nummos aureos, quæ in hujusmodi symposiis, ac solemnis infumenda erat, honestis puellis dotandis pie, ac religiose dicavit, quod sane egregium facinus contrariis suis ad lauream deinceps assumendis saluberrimo exemplo fuit. Advocati autem munus lucri nullius gratia, sed divina dumtaxat charitate permotus aliquandiu exercuit; quo tempore seculo nuncium remittere, & divino obsequio sese penitus mancipare cum decrevisset, monasterium S. Severini in urbe Neapoli delegit, ubi suavi jugo Benedictinæ regulæ humiliter colla submisit anno 1571. natus ipse annos viginti duos.

In tyrocinio sodalem, & ex morum similitudine amicum intimum sortitus est D. Constantinum *De Lancy* juvenem sanctissimum, pari perfectionis studio, & in Dei Genitricem amore flagrantissimo accensus; cujus quidem amicitia hæ potissimum passionēs fuit, ut quoties alteruter parietem cellæ intermedium pulsaret, statim genu flexo Beatissimam Virginem Angelica salutatione venerarentur, & ut in mensa ob ejus honorem à sapidiori bolo abstinerent, reliquum vero cibum, parcum illum quidem, & restrictum, cinere semper aspergerent.

Tyrocinio expleto, non ut plerisque usu evenit, primævi fervoris sensum aliquid remisit, sed potius ea quæ retro sunt obliviscens, ac si quotidie cursum inciperet, ire jugiter contendit de virtute in virtutem, ut tandem ad videntium Deum Deorum in Sion posset pertingere. In primis assidue orationi tum ore, tum mente die, noctuque ita se addixit, ut pluries extra sensus raptus; celestis patris dulcedinem, quantum homini adhuc inter mortales degenti fas est, secundum tamen suam mensuram, prægustare meruerit. Quot vero coronas, quot rosaria, quot parva officia, præter quotidianum monasticæ psalmodiæ pensum, præter incruenti sacrificii celebrationem, totiusque officii defunctorum, integri insuper psalterii cum omnibus orationibus dominicalibus recitationem, singulis diebus Deo, sanctissimæque ejus Genitrici, pluribusque aliis sanctis, ut acceptissimam hostiam laudis, offerret, incredibile prorsus videri posset, eo præsertim tempore, quo septem omnino volumina sub prælo habebat, & magni poenitentiarum, librorumque censoris in tota Neapolitana diœcesi munere fungebatur, nisi ejus vitæ oculus scriptor qui diu ejus confessiones excepit, testis omni exceptione major Aloysius Carafa, (sanctus nempe pro sancto scribens) ex ore ejusdem Graffii de his omnibus, neque enim ipse id antea credere voluit, fidem haud dubiam faceret. Sed quid possibile non sit credenti? quid non facile cum Deo ambulanti? Ad hæc cum

I

II.

De eo Catalo-
gus Episcopo-
rum.

III.

Oratio.

De eo sup. La
A.

I

cum media nocte surgeret ad confitendum de more nomini Domini, completa sacra Sinaxi, aliis abeuntibus, ipse in exedra immobilis nocturnas preces, sanctasque meditationes ad duas integras horas, vel eo amplius, usque ad diluculum cum lacrymis, & gemitibus cordis compunctionem indicantibus, protraheret, à qua laudabili consuetudine nullis umquam Satanæ insidiis, nullis tentationibus dimoveri potuit.

IV.

Ex his porro quisquis facile ea, quæ de ejus poenitentia mox dicturi sumus, verissima esse intelligit, quamvis maxima admiratione digna. Toto tyrocinii anno Divam Catharinam Sanctæ Gertrudis filiam imitatus, quotidie liquata cera nuda brachia aspergebat, quam statim è cute imo cum ipsâ cute vi abstrahens, horrendum in modum ea deformavit, & novo semper recrudescente cruciati, implacabilis suæ carnis hostis afflixit. Triginta prorsus annos super saccum paleis tantum infartum, cum somnum, brevem illum quidem caperet, semper cubavit. Nigrò pane, ac pura lympha, rarò admodum modico vino admixtâ, vixitavit, quod cibi genus non ut reliqui solent homines suis manibus ori admovebat, sed toto corpore ad terram prostratus, instar quadrupedum labiis tantum hauriebat, cum aliquin à prima juventute ad ultimam usque ætatem in honorem beatissimæ Virginis jejunium cunctis diebus Sabbati solo pane, & aqua celebraret. D. P. Benedicti exemplo, cum ab immundo spiritu graviter tentaretur, *super urticas, rigidisque sentes* nudum se volutavit, eoque heroico actu gloriosum de Satana triumphum duxit; nec eo tamen tutum se reputans, flagellis sæpissimè, & acerbissimè se cedebat, ciliciumque asperrimum, in modum indusi efformatum, scapulas, ac genua tegens quinquennio gestavit; alternis tamen diebus, ne dolor consuetudine leniretur, sed acrius semper revivisceret, illud resumens.

Poenitentia.

V.

Humilitati acquirendæ ac servandæ, utpote virtutum omnium fundamento, ac fonti, curas omnes impendit; ab omni proinde honore, ac dignitate ita semper abhorruit, ut *decanatum*, qui janua apud nos est dignitatum omnium, pro viribus abnueret, nec illum nisi à superioribus coactus umquam admisit. Abbatis titulum, deferente Paulo V. Pont. Max. in virtutis, ac doctrinæ præmium, cui librum de casibus summo Pontifici reservatis obulerat, invitus recepit, cum regimen, & pastorem sollicitudinem enixe deprecatus fuisset, res autem suas, poenitentias, orationes, illustrationes, aliaque id genus cautissime occultabat, Salvatoris nostri monitum probe custodiens, *Clauso ostio ora Patrem tuum*; quæ vero de eo scimus, laudato Aloysio Carafa confessorio suo, obedientiâ comulsus, non secus ac illi, qui tormentorum vi delicta confitentur, manifestavit; adeo Graffius cænodoxiam pertimescebat. Nemo illum de quopiam conquerentem audivit, nemo contra aliquem vidit iratum; raro, & urgente dumtaxat necessitate è monasterio egrediebatur, optime sciens religionis spiritum in claustrò acquiritum per urbanas evagationes, & secularia commercia sensim remitti, nec fieri posse, *ne de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescant*, ut S. Leo Magnus admonuit, cum alioquin nil magis monachum deceat, quam solitudo; eam enim ipso vel nomine præferebat.

Innocentium dolum.

VI.

Paupertatem ut plurimum dilexit, ita probe servavit: In ejus cella nihil pretiosum, nihil pulchrum vidisses; Decem fere ducatorum centena sibi à piis hominibus oblata, dotandis honestis puellis addixit. Cum ejus lucubrationes maximi ab omnibus fierent, & avidissime expetrentur, bihopolæ, qui suis typis ea consignabant, multa pecunia, non fiquis recentiorum auctorum libris pro illis Graffio respondebat, at is nummos quidem pauperibus erogabat,

Paupertas.

I

habat, librâ vero monasterii bibliothecam locupletavit; Caterum toto monachatus tempore quinquaginta, vel eo amplius annorum, vix ipse unum aut alterum Carolenum in proprios usus, petita prius tamen ab abbate suo venia, expendit; nihil enim cupiebat in terris, qui omnia adipisci contendebat in celis.

Ejus quoque obedientia insignis æque, ac felix fuit. Decanus renunciatus, & novitiorum magister constitutus, Venetiis in monasterio S. Georgii plures eosque præstantes discipulos pietate, ac literis egregiè instruit, qui postea abbates prudentia, doctrina, ac sanctimonia celebres evaserunt; Sacros item Canones variis in locis, ea qua eminebat eruditione, explanavit. Neapolim reversus cœnobio sanctorum Renati, & Valerii, apud Surrentum, quod sancti Severini appendix est, rectoris titulo præficitur, paruit illico vir Dei, quamvis subesse longe magis cuperet, quam præesse, suæque obedientiæ fructum cumulatissimum statim recepit; Nam in veteri ecclesia eorumdem sanctorum, qui olim Surrentinæ civitatis episcopi fuerant, sacra Lipsana invenire, & circum illa, dum propriis manibus sepulchra effoderet, arenam auream solus videre, & contrectare meruit, eaque corpora in novum templum solemnî pompa, & communi omnium lætitiâ, & gaudio transfudit, & decentissimè collocavit, non utique sine pluribus, eisque ingentibus eodem tempore, tum horum sanctorum intercessione, tum Jacobi nostri precibus, patris miraculis, inter quæ puero luminibus orbat, pristina videndi facultas restituta narratur.

VII.

Obedientia.

At vero ejus patientia qualis, & quam invicta fuerit, paucis referri non potest: Tribus ante obitum annis acerrimis podagræ doloribus conficiatur, Deum semper laudans illi gratias agebat, cruciatus omnes, pro peccatorum expiatione libentissime veluti sacrificium contriti cordis Domino jugiter offerens. Ingravescente autem morbo, toto fere biennio læto decumbens, cum ullam in partem sese vertere nequiret, sed immobilis permanere cogeretur, non solum summa animi fortitudine omnia sustinuit, sed insuper vehementer desiderium majora adhuc patiendi, quod in ejus corde Eucharisticus cibus devotissime ab eo quotidie sumptus accendebat, magis, magisque patefecit, nullis enim neque medicorum, neque alterius cujusvis suasionibus acquiescere umquam voluit, ut lineam interulam, aut lineum pileolum sumeret, laneo dimisso, quamvis flagrantissimis febribus æstaret. Ad eum sic ægrotantem, tamquam ad oraculum sapientiæ, & sanctitatis speculam nobiles, aliique honesti viri identidem consuebant, quibus monita salutis pro uniuscujusque statu, & conditione præbens, spiritali consolatione perfunctus dimittebat. Paulo ante obitum laudato Aloyso Carafa duos valde notabilia, confessionis tamen sigillo, quoad viveret, obtegenda, aperuit, quod nempe virginalem integritatem ilibatam servaverit, & quod nunquam lethale crimen voluntarie commiserit.

VIII.

Patientia.

Mortem suam, ac mortis diem, horamque multis diebus ante prædixit; plura item alia prophetiæ spiritu afflatus prænuntiavit: in iis tumultus, ac turbas, quæ miserum in modum Neapolim, totumque regnum affligerunt, & tantum non funditus exciderunt, ac si præsentia essent, conceptis verbis descripsit, cordium etiam occulta penetravit, & quæ clam se à proprio famulo perperam commissa fuerant, illi aperuit. Tandem cum finis ejus peregrinationis appeteret, SS. Ecclesiæ Sacramentis summa cum devotione perceptis, elevatis in cælum oculis, angelicam animam placidissimè in manus Domini tradidit, æternitatis gloria, quæ virtutibus ac bonorum operum merces est, ab

IX.

Prophetia.

Obitus.

I

eo coronandam anno 1620. die 30. Octobr. atatis sue circiter septuagesimo;
 Corpus in sacello SS. Crucifixi peculiari loco reconditum, post annos 3. in
 veterem ecclesiam translatum fuit, & sub uno ex ejus altariis collocatum,
 cepitque statim miraculis quampluribus effulgere, praesertim in dissolvendis
 energumenis, qui impetraturi libertatem à Dæmonum tyrannide fræquentes
 ad ejus tumulum confugebant. Excuntes autem Dæmones fatebantur, hoc in
 ipsos impetum à Deo Grassio tributum præmium esse incorruptæ virginitatis,
 quam insigni illâ de impura suggestione victoriâ sanguine inter vepres effuso
 fortiter partâ, tectam sartam servavit. Reliquiæ item tum corporis, tum
 vestium plures infirmos solo tactu curarunt, in iis mortij jam proximum ob
 pestiferum gutturis morbum, ejus digitus gulæ admotus confestim sanavit.
 Denique tot, tantaque edita ad ejus tumulum fuerunt miracula, ut ad ea li-
 teris consignanda viros duos, monachum unum, laicum alterum deputari
 oportuerit, qui numquam è templo discedentes, fide dignorum hominum
 innumera testimonia excipiebant, una voce dicentium *quia vidimus Et testa-
 mar mirabilia Dei*; ex his porro efformati sunt *processus miraculorum, & gra-
 tiarum*, quas ad suam, & servi sui Jacobi gloriam operari dignatus est Deus,
 in tabulario S. Severini asservati.

D. Simplicius
 Campagna ibi
 legus.

Ex ejus vita scripta tum ab Aloysio Carafa singulari libello, tum à Jacobo Ma-
 jorica ejus olim discipulo tomo 1. *Rerum memorabilium* ad an. 1622., &
 1623., tum denique ex brevi chron. S. Severini à Bened. Laudati compo-
 sito p. 2. pag. 270. Agimus nos etiam fusissime de eo in nostra bibl. p. 1. pag. 4.
 & seqq. ubi ex his ipsis authoribus plura de ejus sanctitate narramus, quæ
 multo consultius fuisset huic loco reservare, quod ideo non fecimus, quia de
 scribendo hoc ipso virorum sanctitate illustrium catalogo minime tunc co-
 gitabamus, quod idem in nonnullis alijs nostris scriptoribus sanctimonie fa-
 ma celebribus etiam evenit. Caterum in eadem nostra bibl. plures alibi au-
 thores honorificè de Grassio agentes in medium adducimus.

L

FR. JACOBUS ab Herculaneo. quod oppidum est Campaniæ in ora sinus
 Neapolitani vulgo *Torre del greco* familia de *Magliulis*, parentibus modicis
 quidem, sed pijs, ac Deum timeantibus natus est; expletoque vigesimo quinto
 ætatis anno, cupiens Deo perfectius deservire, inter fratres conversos, seu
 commissos, ut nos dicimus, apud S. Severinum admitti postulavit, eo profus
 tempore, quo prænarratus Jacobus Grassius ibidem monachum induit, qui
 duo Jacobi, veluti duo splendidissima luminaria, sanctitatis radiis conobium
 illud, totamque adeo congreg. illustrarunt, varia tamen vivendi methodo,
 nec ordine; ut enim in domo Dei mansiones multe sunt, sic ad eam pertin-
 gendi haud una patet via. Grassius præter commune regularis observantiæ
 pensum, totus fuit in asperimis penitentis, assiduis orationibus, aliisque
 minime imperatis pietatis operibus exercendis: At Fr. Jacobus nihil unquam
 singulare, nec duriorẽ vitam, nisi quam regula præscribit, sectari voluit,
 sed ad illam perfectæ, adamussim implendam conatus omnes intendit, hoc ni-
 mirum jure confisus cælesti Regnum se acquisivurum, quemadmodum sanctissi-
 mus noster legislator in fine ejusdem regulæ illam observantibus promittit,
Facientibus hæc, regna patebunt æterna. Itaque cum alij religiosi statutis ho-
 ris cibum sumerent, ipse etiam una cum illis reficiebatur; cum jejunarent, &
 ipse inviolabile servabat jejunium. Cum silentij tempus esset, ne verbum qui-
 dem proferrebat, cum loquendi fieret facultas, & ipse quæ opus erant, parce
 tamen, & circumspectè, loquebatur. Cum alij irent dormitum, & ipse in
 pace cum Christo quiescebat; cum alij ad Deum laudandum surgere, &

ipse

I

II.

ipse impiger in oratione vigilabat; Ita gentium apostolum imitatus, *sebat cum flentibus, gaudet cum gaudentibus*, omnibus omnia factus, ut se, & alios Christo lucrificeret.

Omnium autem suorum actuum principium, simulque suum, charitatem erga Deum, & proximum sibi constituit, quæ singulis prope momentis in eo veluti in speculo resurgebat, cujusque beneficium cumulatiflime senserunt quotquot, quacumque de causa ad eum accedebant; neminem enim à se umquam morientem, aut contristatum dimisit, nemini quidquam (quod quidem concedi poterat) denegavit, cunctorum animis plenam consolationem verbo, factoque infundens. Hujus autem summæ virtutis specimen egregie in primis dedit cum triginta prorsus annos obsonatoris officio functus est, & viginti annos pistrino, & cellæ vinarie præfuit: tunc enim admodum liberalem monachis omnibus in eorum necessitatibus sese exhibuit, quæ illis opus erant, abunde suppeditando, cibos optimos ad regulæ tamen, & religionis præscriptum, illis comparando, & in omnibus ad eorum commodum, & utilitatem spectantibus, strenuam diligentiam, & eximum amorem præferendo; cum interim in discutiendis expensarum suarum rationibus, & in negotiis pertractandis admodum solers, sagax, ac prudens esset. Erga pauperes perquam misericors, assatim cunctis elemosinas erogabat, nec tamen propinquos suos aliis anteferebat, sed in charitatis officio cæteris omnibus coequalit. Ut vero pauperum inopiam citius subveniret, sinum suum panibus onustum semper gestabat, ut ne uno quidem momento eorum subsidium differretur, sed eodem prorsus tempore pauperes quidem os suum, Jacobus vero manum suam aperiret, ut omnes implerentur benedictione; nam cum tanta assidue largiretur, paupis tamen in ejus manibus augescere videbatur, & multo minus in ejus, quam in aliorum administratione consumi; eo nimium retribuente, qui dixit, *dote, & dabitur vobis, & qui dat pauperi non indigebit.*

Charitas.

III.

Abstinencia.

At ejus abstinencia revera mirabilis fuit: omnia fore edulia in manibus ejus erant; omnia ab eo aliis distribuebantur, ipseque ob quotidianum haud intermissum laborem, fame, ac siti interdum, nec raro, pulsabatur; & nihilominus gulæ suæ semper victor, extra commune cœnaculum nihil umquam comedit, aut bibit, sed inediam fortiter sustinens, statutis horis una cum aliis cum gratiarum actione moderate resocillabatur; quod sane martyrii quoddam genus jure quis dixerit, inter cibos velle elurire, & cum ab aliis famem depellas, ipse famellus permanere.

IV.

Paupertas.

Nec minore laude digna ejus paupertas, quam super aurum, & topazion semper dilexit; humilissimus ac sibi despectus vilibus vestibus induebatur, mundis tamen, & minime sordidis, D. Bernardi exemplo cui paupertas semper placuit, fordes numquam, una dumtaxat tunica, obsoletoque, & depilato pallio contentus; quamvis autem pecunias sibi creditas in aliorum usus copiose expenderet; sibi tamen famæ parvus, imo potius avarus, in cella præter vestram Salvatoris Crucifixi imaginem, nihil prorsus habere voluit; Hic ejus amor, hæc delicia, hoc oblectamentum, huic cor suum, seque totum dicaverat, abjecta rerum omnium caducarum cupiditate, quippe qui omnia destruant fecerat, ut Christum lucrificaret; & pro thesauro hoc unum semper optaret, *nihil habere, & Crucem.*

S. Greg. Nat. de S. Basil.

V.

Oratio.

Orandi assiduitas durissimum ejus genibus callum obduserat, & cum præ mueneris sui negotiis genia flectere non posset, stando etiam aut ambulando, aut mechanicum quodvis opus exercendo, orationem continuabat, semper proin-

I

de orariam coronam manibus gestans, ore, ac mente Deum ubique laudans, semper toto corde illi adhærens, semper totis viribus ad illum suspirans, unde colligas perpetuum bellum otio tamquam insensissimæ hosti eum indixisse, ut Dæmon semper illum occupatum, suisque propterea tentationibus præclusum aditum semper inveniret; quæ sane cautio plurimum contulit, ad illibatam Virginitatem tota vita servandam, quemadmodum ejus confessorii unanimiter testati sunt.

VI.

Ejus sanctitatis opinio.

S. simplicitas.

Hinc famâ ejus sanctitatis longe, lateque propagatâ, Jacobus in omnium ore, & admiratione erat; omnes tum monachi, tum laici eum maxime venerabantur, omnes tam boni, quam etiam discoli (quod quidem admodum rarum, ac mirum est) eum laudibus afferebant: Nemo illo præfente, nisi de rebus spiritualibus audebat miscere sermonem; ipse autem, ut cunctis summam semper reverentiam exhibuit, ita siquid indecorum vidisset, aut quoquo modo audivisset, corde, & oculis columbæ usus, omnia in bonum interpretabatur, nunquam de aliorum fragilitatibus scandalum sumens. Cum intempestivis noctis horis excitabatur, absque ulla mora è lectulo surgens (quamvis senio jam gravis) ad exercitii sui officinas illico descendebat, & alacri vultu, & serena fronte operâ suâ indigentes consolabatur, nihil interim de communibus fratrum actionibus intermittens, sed ad omnia primus, ac impiger semper advolans.

VII.

Patientia.

Cum igitur adeo acceptus esset Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum; assiduis enim laboribus, curisque molestissimis, nedum longæva ætate fractus, duobus ante obitum annis, more electorum à Deo visitatus, atroci paralyti confictari cæpit; cujus vi lecto decumbens, omniumque membrorum debilitatem patiens, nullam in partem sine alterius adjutorio sese vertere, nec cibum nisi ex aliena manu sumere poterat. Tum vero, si umquam aliâs, ejus patientia inmaxime enituit. Jacebat quidem corpore, sed corde, ac mente in cælum omni tempore elevabatur, ac si unus potius ex angelicis illis spiritibus, quam homo esset. Non enim ciborum ulla condimenta, non amicorum visitationes appetebat, non de doloribus conquerabatur, non animi perturbationem ullam ostendebat, sed juæ rerum cælestium contemplatione defixus, & ad supernam patriam anhelans, *Deo gratias* jugiter repetebat. Famulo ad ei inserviendum deputato in omnibus morem gerere non detrectabat, imo ab eo multoties, maxime cum opus haberet, derelictus, & quandoque etiam male habitus, & verberatus, omnia constanter perferebat, & tamquam singularia divini amoris indicia, hilari, gratoque animo excipiebat.

VIII.

Mors.

Tandem adveniente jam hora paratam sibi justitiæ coronam obtinendi, mirabiliter è lecto se erigens, oculosque, ac manus in cælum tendens in hæc verba prorupit. *Benedictus Deus, Bona Virgo Maria Mater ejus, qui hac sacra die (Sabbati) animam meam ad se perducere dignatur*, mox augustissimo divinæ Eucharistiæ sacramento refectus, ac extremâ unctione communjtus, nullum sentiens mortis dolorem placidissime corporis solutus nexibus in cælum evolavit, ann. 1619. die 9. Sept. ætatis suæ septuagesimo; cujus memoria in benedictione est.

IX.

Miracula.

Quam vero ejus vita, atque mors in conspectu Domini pretiosa fuerit, Deus ipse crebris miraculis ad ejus tumulum testatum voluit; nam cum ejus corpus in communem monachorum sarcophagum illatum esset, statim cæperunt plures energumeni super illum prostrati à Dæmonum infestatione liberari, ipsique Dæmones magnis clamoribus profiteri, se meritis Fr. Jacobi ad exendum è corporibus obsessis à Deo compelli; quamobrem ejus etiam corpus inde ex-

tra-

tractum sub alio altari è regione illius, ubi corpus Jacobi Grassii repositum erat, collocatum fuit. Itaque isti duo servi Dei, sicut in vita sua se invicem in Domino dilexerant, & plurimum virtutum similitudine incluserant, ita & post obitum ipsis in sepulchris sese vicissim honore prosequerantur, & alter alteri velut primas tribuere contendebat; si quis obsessus, vel infirmus ad sepulchrum unius sanitatem imploraturus accederet, ad alterum pergere jubebatur, ut postulata assequeretur; quod idem aliâ celeberrima Sanctorum evenisse, ut mutuo se honore praevenirent, Demoniacos, aliove ægros alter ad alterum curandos mittentibus, in Ecclesiasticis historiis legimus. Non solum autem particula ossium, aut vestium Fr. Jacobi arreptitios, aliosque ægros sanabant, sed etiam pulvis collectus, etiam lateres ex ejus sepulchro avulsi, & in diversas regni partes delati curationum mirabilia solo tactu operabantur; eapropter utriusque Jacobi sepulchra ab ingenti multitudine cujuscunque generis languentium omni tempore frequentabantur, pluresque sani, & integri domum redibant, & quod multo etiam majus est, plerique corde compuncti, & præterita errata plorantes, animæ etiam sanitatem recuperabant. Fiebat igitur quotidie præter corporum curationem, fidei etiam, pietatis, devotionis, charitatis, ac cunctarum virtutum incrementum, quorum omnium mirabilium veluti testes locupletissimi plurimæ tabellæ coloribus ea exprimentes circa eorum sepulchra appensæ videbantur; sed & omnes, qui illa senserunt, viderunt, vel audierunt, uno ore clamabant, *mirabilis Deus in sanctis suis*.

Ex ejus vita ms. à Jacobo Majorica tom. 1. *rerum memorabilium*, & ex *brevi chron.* S. Severini à Bened. Laudati manu exarato part. 2. pag. 258. ex quibus habetur etiam doctrinæ famâ eum fuisse percelebrem, quam à Jacobo Grassio oretenus hausisse crediderim, vel à Deo infusam habuisse, nam status ejus conditio, & munia ab eo in religione jugiter gesta literarum studiis eum vacare non videntur permittere potuisse, & denique ex Felice Egger Petrusiano *idea ord. Hierarc. Bened.* libell. 2. p. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 428., & sequentibus cum dicit Jacobum ex *nobili Magliulorum familia natum*, deceptum eum fuisse fatendum est, cum laudatus Majorica author cœvus, & ocularis diserte asserat, eum *obscuris natalibus secundum sæculi dignitatem exortum*, quod quidem in majorem ejus laudem cedit, qui stirpis ignobilitatem tantæ virtutis splendore illustraverit; *etiam familiæ hominum* (ut inquit S. Ambrosius) *splendore generis nobilitantur, animorum autem clarificatur gratia splendore virtutum*.

Lib. de Num.
& Arca.

I.

JACOBUS MAJORICA patria Neapolitanus, ex Hispania tamen oriundus, in eodem S. Severini cœnobio monasticæ militiæ rudimenta posuit anno 1605. sub Jacobi Grassii disciplinâ educatus, quod felix, faustumque illi fuit, in regulari observantiâ; & in omni virtute adeo profecit, ut tanto magistro discipulus dignus evaserit. Adhuc puer, antequam cong. ingrederetur, eodem Grassio confessorio utebatur, qui ejus indolem, ac desiderium agnoscens D. Bened. institutis nomen dandi, illi præcepit, ut totam sanctissimi legislatoris nostri regulam memoriæ commendaret; quod cum strenue exequutus esset, singulis Sabbatis regulæ partem memoriter, & ex ordine ei recitabat. Cui rei simile quid legitur de Sancto Antonino Florentino Archiepiscopo, qui cum puer à priore FF. Prædicatorum conventus S. Marci inter eos admitti postulasset, hoc ab eo responsum tulit, ejus se desiderio facturum satis, dummodo intra breve tempus totum psalterium memoriæ probe tradidisset. Sicut ergo Antoninus adimpleta ea conditione, voti compos effectus est, ita etiam

etiam

I etiam Majorica, monasticam regulam, quam adeo studiose didicerat; profiteri meruit, obtento ab ipso Graffi proprio, *Jacobi*, nomine, quod hactenus cuiquam imponi minime passus fuerat; magni sane, ac præcipui erga illum amoris, ac præclaræ de eo conceptæ spei indicium; quàm obrem Graffius identidem eidem Majoricæ dicere solebat, neminem se magis diligere, quam *Jacobum*, quamvis Majoricæ, intra modestiæ fines sese continens, id ex joco à Graffio dici interpretabatur, quasi de semetipso id est Graffio hoc intelligeret.

II. Nec concepta de eo opinio Graffium fefellit: toto enim vitæ decursu innocentiam, & columbinam simplicitatem prudenti tamen zelo monasticæ disciplinæ promovendæ conjunctam inviolatè retinuit. Ea de causâ spiritualis vitæ colloquia puro, sinceroque mentis intuitu cum sodalibus sæpe sæpius miscbat, ut eos ad regularis perfectionis desiderium, & cælestis patriæ amorem inflammaret. Monastica paupertas illi semper summo opere cordi fuit, eamque studiose admodum custodivit. Erga ineffabile divinæ Incarnationis mysterium mirè affectus, summam animi pietatem in eo, aliisque nostræ redemptionis mysteriis jugiter contemplandis, ostendebat. Otium quamdiligentissimè devitas, reliquum ab oratione tempus, tum historica monumenta ad posterorum utilitatem literis consignando, tum morales philosophorum, sacrarumque patrum sententias, ad vitam rectè instituendam colligendo, pie insumebat; de quibus ejus lucubrationibus fusus in nostra bibliotheca, ubi de eo agimus, dictum est.

III. Cum ad ultimam senectutem pervenisset, ad heroicæ patientiæ exercitium gravi à Deo infirmitate, velut aurum in fornace perditū probatus fuit; nam toto triennio omnium artuum dolore vexatus, nec allo situ, nisi resupinus decumbens, invicto spiri- & hilari vultu non solum patientissimè cruciatus omnes tolerabat, sed humillimas etiam Creatori grates pro his, aliisque tota vita transactis ærumnis, tamquam amplissimis donis sibi concessis, assidue agebat, illud nimirum Apostoli secum animo reputans, *omne gaudium existimate cum in tentationes varias incideritis*. Quod si aliquando mitiori frueretur hora, ad consuetum lucubrandi studium statim redibat; ne in suis etiam esset infirmitatibus otiosus, ut de beata quoque Clara Assisinate legimus, quæ cum per infirmitatem ad corporale exercitium surgere non posset, sororum auxilio levabatur, fulcrisque ad terga appostis, mechanicum aliquod opus conficiebat, ut vel tunc labores manuum suarum manducaret. Tandem intimè cum Deo, ejusque divina voluntate unionis exemplum omnibus præbens die 10. Februarii illucescente aurora animam piissimè eidem reddidit anno 1669. Ex brevi chron. S. Severini ms. Benedicti Laudati pag. 359. partis 2., & ex ipsiusmet Jacobi Majoricæ rerum memorabilium tom. 1. ad ann. 1633.

S. ILLUMINATUS Picens patriam habuit Semptempedam; ex cujus ruinis à Gorhis, aut Langobardis everse, urbs, quæ nunc *S. Severino* dicitur excrevit. Fuit monachus ordinis S. Benedicti in monasterio S. Mariani urbis ejusdem, ubi antiqua traditio est, eum monachis inseruisse, & ut monachus Benedictinus ostenditur antiquitus pictus fuisse; ut etiam demonstrat inscriptio, quam Cancellottus ex manuscripto profert, scilicet *Illuminatus D. Benedicti monachus vir fuit celebris sanctitatis, & sepultus in ecclesia S. Mariani, quæ erat ejus cenobium*. Hoc autem Divi Mariani cenobium, quod olim pertinebat ad monachos Benedictinos, nunc appellatur monasterium S. Catharinæ, & à monialibus etiam ordinis S. Benedicti incolitur, ibi corpus ejusdem S. Illuminati adhuc integrum sub arâ maxime religiose asservabatur, nunc autem

I

autem in peculiari sacello novae ecclesiae, ejus nomini dicato, a. n. 1657. ut re-
fert Jo. Marangonius in *Thesuro Parochorum* tom. II. fol. 233. n. 6. de quo
laudatus Jo. Baptista Cancellottus San-Severinus Soc. Jes. lib. 4. vitæ S. Severi-
ni episcopi Septempedani, rem mirabilem, & mysterio dignam refert, quod
scilicet idem corpus caput suum vertit semper ad dextrum latus aspiciens ver-
sus chorum sanctimonialium, neque potuerit nullo modo in alium situm trans-
ferri, hocque in signum amoris, quo è caelo ejus beata anima moniales ibi
degentes adhuc prosequitur. Ejus quoque pallium sepiissime deferitur ad ægro-
tos, cujus tactu multæ curantur infirmitates, ejusque sedum ibidem solemniter
agitur V. Idus Maji. Præneste quoque in Latio hujus S. Illuminati quæ-
dam reliquie in ecclesia S. Rosaliæ asservari, nuper accepi. De eo Martyro-
logium Romanum die undecima mensis Maji. Lucas Wadingus in additioni-
bus ad primum tomum annalium minorum n. 3. Jo. Baptista Cancellottus loc.
cit. Philippus Ferrarius de Sanctis Italiæ, ubi tamen errat, hunc S. Illumina-
tum asserens fuisse S. Francisci Assisensis socium, & alumnum, quem Ferrar-
ium secutus est Brautius in Martyrol. poetico. Verum hunc S. Illuminatum As-
sisi obiisse, atque sepultum fuisse est antiqua Minoritarum traditio, eumque ad
quintam Maji refert in Martyrologio Franciscano Arturus; imo Sanctus Il-
uminatus Septempedanus, alius omnino est à S. Illuminato Typhernate eremi-
ta; qui in monte Albano vixit, de quo Bollandus, ac Ferrarius ad diem VIII.
Juli. Authores Bollandici Maji tom. 1. ad diem 12. fol. 706. sed quod idem
narrantur, non celebrari hujus S. Illuminati memoriam in festis Benedictionis,
occasionem nobis dedit, hæc, quæ supradiximus de S. Illuminato, hic refe-
rendi, ne ipsi, neque alii deinceps idem exprobrare monachis jure possint;
cum aliquin extra institutum nostrum hoc prorsus sit; nam S. hic Illumina-
tus annis plurimis ante Casinensem congregationem floruit, cujus congrega-
tionis viros sanctitatis fama illustres hic enarrandos suscepi.

FRATER JOANNES Genuensis patria, cum adhuc juvenis secularis esset,
Philippus vocatus, percelebri abbati D. Aloysio M. de Auria aliquandiu in-
ter vixit, sed ex fortuita lectione vitæ, ac revelationum Divæ Gertrudis, mox
alterius libri spiritualis, quem Pater Dominicus à Jesu Lusitanus ex ordine
eremitarum D. Augustini, apud Macrochium in captivitate constitutus, de
laboribus, ac pænis Salvatoris nostri Jesu composuit, ad meliorem vitam ca-
pellendam vehementer incitatus fuit; conceptumque propositum de monasti-
cæ religionis inunda tunc demum adimplere cepit, cum paulò post in ca-
vere juvenis, itemque nobilis, ac nuper pulcherrimæ formiæ, quod in ec-
clesia, pro inferiis postridie celebrandis, noctu expositum erat, rerum
omnium mortalium caducitatem, & humanæ conditionis miseriam, ac fra-
gilitatem clarius agnovit.

Itaque duobus illis supra recensitis libris, quos assidue deinceps pervolvavit,
ad sanctitatis fastigium veluti duabus; toto conatu contendens, mundoque,
& rebus ejus omnibus vale dicens, converforum habitum (commisso voca-
m) in monasterio S. Mariæ de Casens, ubi arctior regularis disciplinæ
observantia vigeat, entis postulans, impetravit; ibi pedem, & cor suum
fixit, nec umquam posthac ex illo egredi voluit; sed obedientiæ jugo humi-
liter se subjiciens, magna spiritus hilaritate vitiorum quæque cenobii munia
libentissime obivit. Temporis sedulus, ac providus dispensator, viginti,
quibus ibidem vixit annis, ne ullo quidem momento otiosi visus est. Diem
ejusque horas accurate adeo disponebat, ac particibat, ut non solum nihil de
sibi detrahendis officiis ullatenus preteriret, sed tempus quoque ei suppetere,

quo

L

*Ital et de Tran-
sylvia di Grib.*

II

In noctibus
extolles ma-
nus suas in
Sanctis, & be-
nedicebat Do-
minum.

III.

quo singulis aliis monasterii officinis opportune adesse, ac ministrare, & so-
dales peramanter adiuuare posset, consuetam interea, orationem & spiri-
tualem lectionem, die; nocteque strenue frequentans; nam unaquaque
nocte supra commissorum sepulchrum extensis brachiis procumbens, mortem
meditabatur: Tribus deinde horis ante sanctissimum Eucharistiae Sacramen-
tum brachiis similiter in crucis formam deductis seruentissime prebat: Depi-
que asperimis se flagellis cruentans, interimque Salvatoris nostri labores,
& passionem recolens, noctis vigilas, veluti interna spatia spiritualis militie
divisa, Christi excubitor, & vigil impigre absolvebat.

III.

Ex hac porro adeo insigni in Deum religione tamquam ex amplissimo fonte,
reliquarum virtutum limpidissimi rivuli jugiter emanabant: Eas inter primas
obtinebat eximia in proximos, præsertim infirmos, coque magis morti pro-
ximos charitas; his enim sollicitè admodum præsto erat, eorumque tum cor-
pora utili servitio recreabat, tum etiam animas sanctorum patrum dictis, di-
vinæque scripture sententiis mirum in modum solabatur, & ad bene morien-
dum sapientissime comparabat. Humilitatem, mansuetudinem, ac patien-
tiam in cunctis actibus summam præferebat, vultu autem lætitiæ semper
ostendens, intuentes, exhilarabat, & affabili, dulcique colloquio corda
demulcens, à vitiis homines retrahebat, & ad virtutem amplectendam ac-
riter incitabat. Ejus vero modestia, abstinencia, & continentia paucis expli-
cari non possunt. Erga beatissimam Deiparentem, divas Gertrudem, &
Methildem tenebrima pietate præditus, studiosissimum eisdem, ut cuique par
est, cultum exhibebat.

IV.

Tanto igitur Dei amore succensus, ad eum jaculatoriis precibus, veluti ignitis
telis jugiter aspirabat, hanc potissimum gratiam ab eo ardentissime flagitans,
ut abique longa infirmitate (ne aliis oneri, ac molestiæ esset,) sibi mori con-
tingeret; nec aliud, præter extremam unctionem, sibi ministrari Sacramen-
tum tunc opus esset. Annuit ejus votis omnipotens; nam anno 1718, die 2.
Novembris sanctis omnibus sacrâ, cum pride, peccatorum confessione præ-
missa, divinam Eucharistiam, ut ei frequens mos erat, reverentissime sum-
psisset, & mensa repente surgens, & ad cellam festinans, utque sanctissima
unctio sibi deferretur semel, & iterum rogans, ac si rei mox futura jam esset
præsciis, in lectulo resapius sese composuit, supra pectus Crucifixi imagi-
nem, unaque D. Gertrudis, & P. Thomæ à Jesu dilectissimos libros manibus
tenens; ibi validissima apoplexia correptus, intra unius horæ spatium, san-
ctæ unctionis, ut optaverat, Sacramento munitus, placidissime spiritum Deo
reddidit, ætatis suæ anno quinquagesimo quarto. Quod idem fere olim con-
tingisse Sancto Cingurino fratri pariter converso in monasterio Floriacensi,
qui pride quam in extremam infirmitatem incideret, licet integrâ valetudine
uteretur, conferri sibi extremæ unctionis Sacramentum enixis precibus po-
stulavit, præsentiens nimirum, quid sibi postea luce eventurum erat, legi-
mus in bibliothecâ Floracien., & in anno Benedictino Jacobina Bovette de
Blemeur Italicè reddito tom. 5. pag. 244. ad diem 27. Septembris.

V.

Hæc autem quæ de Fr. Jo: narravimus, breviter quidem, & parè, sed tamen
ita, ut satis sit ad ea confirmanda, innuantur in epistola encyclica, de ejus
obitu, ad singula monasteria, ut nostra, de unoquoque congregationis de-
functo, fert consuetudo, transmissa, his prorsus verbis „ Il giorno però an-
„ tecedente fece la santissima Comunione, come era solito, far sempre
„ per profitarsi nello stato religioso, in cui con molta edificazione anche de
„ secolari, si valeva del tempo per impiegarlo nell'adorazione del Santissi-

„ mo Sacramento : Quæsti , ed altri divoti exercizj me lo fanno sperare a go-
„ dere la patria celeste &c. „ reliqua à monacho omni fide digno Hip. Pugnet-
to qui eodem tempore Casenæ vixit , & Fr. Joannis acta omnia , & consilia inti-
mè novit audivimus .

INNOCENTIUS patria Novariensis , Florentiæ in cœnobio S. Mariæ mona-
chis nostris adscriptus est anno 1506. die 7. Junii : Fuit autem sicut nomine ,
ita etiam virâ , ac moribus prorsus innocentissimus : Nam in primis profun-
dam humilitatē , & sui ipsius contemptum , quæ magnorum virtus est , in
omnibus suis actibus ad omnium admirationem , & imitationem semper præ-
ferebat ; carnis vero macerationem jejuniis , ac vigiliis indefinenter profe-
quutus est . Adhuc enim juvenis integras sæpe noctes , orationi , ac studiis in-
tentus ducebat infomes ; Senex vero non rarò ad nocturnam sinaxim cete-
ros præveniebat . Videbatur sane vultu , ipsoque incessu subasperam quandam
gravitatem , & antiquum disciplinæ monasticæ rigorem , & severitatem re-
dolere ; sed qui propius accedentes , familiariter viro utebantur , miram in eo
dulcedinem , benignitatem comperiebant . Floruit quidem nobiliorum scien-
tiarum intima peritia , sed earum omnium gloriam scientia Sanctorum longe
superavit . Hujus , aliarumque virtutum merito creatus abbas , viginti ferme
annorum spatio præcipua monasteria , tum quæ in Sicilia , tum quæ in Italia
habeamus , Ravennatense , Pratacense , Florentinum , Casinense , totam
insuper congregationem visitatoris primùm , præsidis deinde munere pruden-
tissimè gubernavit : quo tempore duo valde memorabilia , summaque laude
digna facinora patravit . Primum Florentiæ , ubi una cum Seren. Eleonora
Toletana M. Etruriæ Ducissa , cui erat in paucis charus , omnem lapidem
movit , ut Patres Soc. Jesu in eam urbem admitterentur , quod feliciter con-
tigist anno 1551. Alterum Casini , ubi jus , atque officium civiles causas co-
gnoscendi , ac judicandi in civitate Sancti Germani , quod abbates commen-
datarii cuidam San-Germanensi olim concesserant , ejusdem sacri cœnobii ar-
chimandritæ postliminio restituendum curavit anno 1554. Cum universæ con-
gregationi , nedum singularibus cœnobiis non minus emolumenti quam de-
coris magis , magisque in dies attulisset , ad caelestem patriam vitæ , ac mortis
justissimus arbiter Venetiis apud S. Georgium majorem illum transtulit anno
1557. cum ibidem abbas tunc esset .

Mortuo enim
ante majora
Comitia D. Le-
on. Zampell.
d. Mantua tra-
sile , Innocen-
tius usque præ-
sentis visitator
ut nostræ ju-
ventis consili-
ationes , in eo
dignitate suc-
cessit .

Ex necrologio monachorum abbatæ Florentinæ pag. 26. , & seq. Ex Arnolfo
Wione lign. vit. l. 1. cap. 16. pag. 30. n. 15. Marco Antonio Scip. in elog.
abb. cas. pag. 168. & seq. primæ edit. Neapol. an. 1630. Placido Puccinello
in chron. abb. Florent. pag. 84. , & seq. iterumque in app. histor. de vir. illu-
stribus ejusdem abb. Florent. pag. 26. denique ex Lazaro Aug. Cotta in museo
Novariensi pag. 307. ubi tamen mendum est in epocha ejus obitus , qui ibi
anno 1549. assignatur , cum omnes alii laudati authores anno 1555. eum con-
tigisse affirmant .

Alia in Ho-
redyset .

JOANNES BAPTISTA à Brixia monachus olim , & decanus cœnobii San-
„ ctorum Faustini , & Jovitæ , abbas postea Castro-Casinensis (in Polonia)
„ de quo oculatus testis Polonus scribit , quod puerum ad vitam revocavit . Cor-
„ poris ergastulum reliquit anno 1679. Ejus vestimenta aservantur usque ho-
„ die pro sacrarum reliquiarum thesauro Brixie in professionis ejusdem cœ-
„ nobio , in quo , totaque urbe , & provincia celebris admodum est ejus me-
„ moria . Ita prorsus , ac totidem verbis Felix Egger Petrusianus idea-
„ ord. Hierarch. Bened. libello 2. par. 3. disert. 3. n. 3. pag. 413. , & seqq.

Sed quod Egger asserit de vestium ejus custodia in monasterio *sue professionis* ,

I

minime verum esse, accepi nuper ab amico meo monacho nostræ Congregationis docto, ac diligenti brixia in S. Euphemia commorante, qui de hac, aliisque rebus, ad Joannem Baptistam spectantibus a me requisitus, epistolâ ad me data die 14. Octob. an. 1728. respondit, numquam ejus vestes è Polonia Brixiam fuisse allatas, aut ibidem extare, sed potius opinari se (nec sane longe à verosimili) pro cœnobio *depositionis*, monasterium *professionis* ab Egger positum fuisse. Cæterum addidem amicus, Jo. Baptistam prodixisse ex nobili, & perantiqua familia *Federici*, quæ in valle Camonica agri Brixiani insigni portione, etiam nunc admodum floret: doctrinâ æque, ac probitate eximiâ Parochj officio, antequam in Poloniam proficisceretur, in monasterio SS. Faustini, & Jovitæ perfectum, ejusque apud Brixienfes memoriam adhuc esse in benedictione; apud monachos vero nostros, novum monasticum ordinis instauratorem in Polonia, & absolutissimum sanctimonie exemplar eum passim audire, qui sanctissimi patriarchæ nostri Benedicti gloriam, & decus, verbis, ac factis egregie tutatus, virtutesque imitatus sit; ejus vero monasticam professionem anno 1646., die 30. Nov. contigisse; tyrocinium posuisse Venetiis in S. Georgio majore. Obiisse ætatis anno 47., ut ex epistola encyclica de ejus obitu e Polonia missa, in qua etiam asserabatur, ad ejus sepulchrum plura miracula evenisse.

- I. JOANNIS BAPTISTÆ NANI patritij Veneti D. Georgij majoris Venetiarum alumni, sanctitatis opinione clarissimi, vita, ac virtutes hic mihi breviter, (ut soleo) describendæ forent, sed cum vitæ ejus elogium à Marco Antonio Scipione monacho ex nostris, celeberrimo, ac elegantissimo elogiaste, qui ejus confessiones Placentiæ biennio excepit, eique morienti addidit, exaratum sit, & a Gabriele Bucellino (tanto viro) cui illud Scipio communicavit, integrum, ipsique ejusdem verbis publici iuris factum in Benedicto Redivivo ad an. 1633. pag. 238., non abs re me facturum existimo, si illud ipsum huc ego quoque prorsus immutatum transfulero, cum Nani res gestas melius, ac utilius à me describi posse, vere, ac ingenue, discitear; ita ergo Scipio.

Joannes Baptista Nani.

- I. „ Adolefcens pietatem, humanioresque disciplinas in seminario Romano edo-
 „ ctus est; rei maritimæ postmodum, Venetæ nobilitatis instituto, aliquan-
 „ diu operam navavit; tum Parisiis biennio, mox triennio Madriti cum rei-
 „ publicæ ad eos reges oratoribus exacto, non vulgarem ex aulis, & diversarum
 „ gentium consuetudine usum, ac prudentiam collegit. E' Gallis Bel-
 „ gium, & Germaniam, ex Hispania Lusitaniam omnem, animi gratiâ,
 „ peragravit. Venetias regressus alia ex aliis munera publico bono ad annum
 „ ætatis trigessimum sextum prudenter administravit; Quo tempore introspe-
 „ ctâ divinitus rerum caducarum, quæ fucato splendore mortalium mentes
 „ excæcat, inanissima vanitate, animum honoribus, ac sæculo multam salu-
 „ tem dicere, ne suæ saluti dicere cogeretur, induxit.

Studia ejus.

Ejus in Rep. munera.

II. Fit Monachus

Anno 1619.

Animi demissio.

- „ Ergo ad S. Georgij majoris Venetiarum monasticen professus, ex D. Benedi-
 „ cti placitis omnem cœnobij disciplinam, & minutissimos quoque ritus,
 „ cujusvis prærogativæ, & immunitatis colorem fugitans, strenuè sectaba-
 „ tur. In obeundis humilioribus obsequiis promptus, & alacer, non eru-
 „ buit inter juniores socios, homo id ætatis, à Venetæ nobilitate, gravissi-
 „ misque Senatoribus videri publicè, dum eas functiones exerceret, quæ
 „ primo ad religionem ingressu, tyronibus committi solent, utpote leviores,
 „ & puerilibus annis, atque imbecillitati magis accommodatæ: Noverat enim,
 „ Christianæ Philosophiæ præcepta in religioso licet addiscere volenti, cum

„ Cæcæ.

cætera sæculi perversa dogmata, tum verò in primis præposteram recti ver-
recundiam dediscendam esse, maximeque adultæ sapientie argumentum,
repuerascere in Christi gratiam, ac desipere.

Ab absoluto tyrocinio, laxius vivendi opportunitatem, ad ætius instituti cu-
stodiam traduxit, haud ignarus, iliberalē ebri, ac miseram servitutem,
in claustris servire, qui se in libertatem, quam libere nummi addixerint,
deuotè conentur asserere: contra verò honestissimam esse, ac iucundissimam
eorum conditionem, qui semel ultrò admissa votorum vincula studio-
sissime præcavent, ne dissolvantur, neve tempore procedente, minus fir-
ma evadant, & laxiora. Intra cellulam, quamdiutissime latebat, studio-
sus silentii cultor, & sicuti amans continebat sese, non desidiæ, & otio,
sed rerum divinarum contemplationi, lectioni sacræ, ac studiis litterarum
perpetuo vacans. Imbecilli, ac fracta valetudine cum uteretur, & jugi,
ac molestâ pituitâ laboraret, crebrâ deambulatione effatum corpus recrea-
bat, loco tamen, quam poterat, remotissimo, ne cui molestiæ, vel impe-
dimento esset, etiam ut tum secum ipse multo præstantioris philosophiæ
exercitationi, quam peripatetici olim deambulando, infisteret.

Die, nocteque divinis laudibus celebrandis intererat semper, quo in genere
piam esse animi alacritatem, & inflammatum studium testabatur, inter
primos accessus ad chorum, inter novissimos recessus. In exteriorē totius
corporis membrorum habitu ad extimam religiøsæ modestiæ speciem con-
formato, interior animi tranquillitas, & pulchritudo elucebant. Macies,
ac pallor vultus, quos inedia, vigiliæ, ac ceteræ vitæ rigidioris incommo-
ditates, non parum indulgentis naturæ severitas invexerant, plurimum
illi venerationis, ac reverentiæ conciliabant, nec vulgarem pietatis sensum
afflabant intuentibus.

Ne firmissimo ad omnem virtutem, & sanctimoniam præsidio, bonorum-
que omnium copiosissimo fonte seipsum propriâ socordiâ fraudaret, Mis-
sam quotidie faciebat, præclaram inter litandum religiøsæ animi signifi-
cationem præferens. Ad aram nisi vocis, ac mentis precatione, diū, at-
tenteque meditatus non accedebat: qui sciret, quanto non ipsi studio, ani-
mi puritate ad divinissima mysteria comparaverimus, tantumdem ex
iis solere in nos utilitatis, ac fructus derivari; Ab omni fastu, ac jactantiâ
prorsus abhorrens. de se ipso, generis, ac patriæ splendore, muneribus
in republica gestis, nationem, quas vidisset varietate, ac moribus, regum
aulis, in quibus diu commoratus fuisset, numquam loquebatur, nisi ab
aliis interrogatus, idque etiam perparcè, ac pœne invitus.

Magistratus vero, ac dignitates in religione, tantum aberat, ut quæreret,
ambiretque, ut nihil accuratius fugeret, nihil pertimesceret vehementius,
in humili, ac laborioso privatæ vitæ statu sub obedientia iucundissime con-
quiescens; ut mihi verè videar posse affirmare, mortem illi tum alias ob
causas, tum ob eam præsertim iucundissimam fuisse, quod nullis dum mo-
nasticæ disciplinæ præfecturis sanctus, vitæ cursu peropportune fungeretur.
Id vero Christianæ demissionis sublimitati, non abiectionis animi diffiden-
tiæ, ac languori adscribendum esse argumento sunt, in quotidianis mini-
steriis, quæ illi demandabantur, mira in obeundo sedulitas, ac pruden-
tia; sed quo studio altiores gradus, ac speciosiora munera declinabat, eo-
dem vulgariarum functionum occupationes, ac abiectionis ministeria secta-
batur.

Trium votorum, quæ in religiôsâ professione nuncupaverat, diligentissi-

I
Requisitor
Sanctum
III.

Ejus cura in
votorum ob-
servatione.

Studium con-
templationis.

IV.

Chori labor
Deo gratus.

V.

In Missa cele-
branda assidu-
us.

Ab omni fastu
alienus.

VI.

Propensio ob-
horret loqui.

Mors illi iu-
cundissima.

Sedulitas in de-
mandatis.

VII.

II

Vita illustri-
ssima

Fecunditas.

Paupertas.

a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

-a. si. n. n. n.

In Apolog. ad
Guliel. abba-
tem.

Ibidem.

VIII.

Memorable
exemplum.Nihil ultra
necessitatem.Paupertas ve-
ro paupertas
hæc est.

IX.

Obediencia
virtus.

Abstemia.

nam custodem se præstitit, nam integritatis, ac pudicitie studium, & cu-
ram singularem, somni hæves, productæ vigiliæ, paucior cibatus, & per-
petuum ferme jejunium, multa frigoris, & æstus perpessio, calidissimi ser-
mones, osis fuga, vel ex tacente discretissime omnibus pervulgabant: Pau-
peritatem vero ita colebat, ut ejus duritiem, & incommoda videretur ha-
beret in deliciis. Omnis superfluitate resecta, res omnes ad vitæ usuram ne-
cessarias ita usurpabat, ut illud ex regula secum repetens (*Monachus omni
extremis contentus sit*) vetustiora novis, deteriora melioribus præferret.
Hinc cubiculum non alio peristromate, quam religiose nuditatis ornatu
spectabile: Hinc habitus decens, non elegans, tenuis, non sordidus. Hinc
in libris, & reliqua suppellectile nihil exquisitè cultum, aut comptum: nul-
la curiositas nulla sæculum redolens, inanemque virtutis animum conte-
stans accuratior concinnitas viscebatur: Si quos in cœnobis aspiceret com-
ptiores, eorum vicem, & imprudentiam vehementer admirari solebat, ac do-
lere, quippe qui castissimam religiosam amictus speciem profano cultu cor-
rumperentes, non sine gravi totius ordinis injuria, & dedecore, ipsi etiam pro-
fanis hominibus, vel mediocri, seu probitate, seu prudentia præditis, ul-
tro se ipsi vanissima ostentatione irridendos propinarent, eademque arte,
atque industria, existimationis, ac famæ jacturam facerent, quæ inanem glo-
riolam, & nominis celebritatem aucupari conarentur. Nam sicuti monastici
vestitus honestissima simplicitas regibus olim in pretio, & admiratione fuit,
ita nunc sacrarum vestium decorem adscitini nitoris, & elegantie fūco
contaminatum ipsi etiam vulgo, & infimæ plebeculæ deridiculo esse conspi-
cimus, ac contemptui: siquidem mollium indumenta (ex D. Bernardi verissi-
mo sensu) animi molliem indicant, & vanum cor vanitatis notam inge-
rit corpori; nec tanto studio corporis cultus curaretur, nisi mens prius ne-
glecta, fuisset inculca virtutibus (ut in hæc tempora nimium ex vero eade-
re videmus illud ejusdem doctoris, *Jam religionis antiquæ non solum virtuti-
tem amissimus, se nec speciem retinemus, habitus noster, qui humilitatis esse
solebat insignis, à monachis nostri temporis in signum gestatur superbia.*)
Pecuniæ vero usum ita oderat, ut ab ejus etiam contumelatione, & aspectu
vehementer abhorreret, nec nummos apud se, quamvis pereniguo numero,
vel tempore, nec in itinere constitutus residere patiebatur. Venetiis in D.
Georgii fodalitio, quamvis ad religiosos usus quoscunque omnia sibi ab
cœnobii œconomis prolixissime polliceri posset; nihil tamen ultra necessita-
tem quæsitum unquam, vel admisit. Sub religiosam professionem præter infi-
gnem pecuniæ vim in præsens numeratam, annuos scutatos biscentum sa-
cratio de paterna hereditate legaverat; de hac ille nummorum summa,
tantum abest, ut in vestes, libros, aliasve hujusmodi res quidpiam sup no-
mine expendi curaverit, ut ne præsens quidem esse, cum per agnatos quo-
tannis accuratissime publicis cœnobii ministris repræsentabantur, sustineret.
At vero obedientia, virtutum omnium parens, ac custos præcipua sollicitudi-
ne culta semper, ab eo est, privatis studiis, tametsi pietatis specie, & spiri-
tualis profectus lenocinio blandirentur, promptissimo animo prælata; quo
etiam fiebat, ut vitæ communis, & disciplinæ sectator acerrimus conventus
publicos perpetuò frequentaret, indicatasque omnibus functiones studio-
sissime amplecteretur. A suscepta religione ad extremum usque ætatis an-
num carnium esu, nisi gravi morbo implicitus decumberet in lecto, absti-
nuit semper, quo difficilius factum videbatur illi persuadere, ut stomacho in
pejus quondie prolabant consulurus, carnes elitaret, tum ipsomet sto-

I

*Ejus confis-
sionis.*

*Vigilans ex-
pectans.*

X.
*Extrema in-
firmis.*

*Resignatio
mentis.*

XI.

Mors felix.

*Magna vi-
sio.*

XII.

Quantus solus.

macho reclamante, qui meliores cibos magis aspernaretur, ac respuerit, cum animi decreto protraham ad illud tempus vivendi rationem, nisi periculosa aegritudo intercederet, ad obitum usque mordicus retinendi. Nihilominus admonenti mihi, (quem vitæ suæ moderatorem esse voluerat) ait solidioribus escis confirmandæ vicium imbecillitati paulatim assuefceret, nihil contra ista excusationem prætexens, promptissimo animo obsequens se præstitit. Si quando superiores ob tenuem hominis constitutionem, & prævectiores annos, in publica coenæ distributione, quæ paulo laboriosior, atque humiliora putantur, impunem illum reliquissent, ferre non poterat, ceteris in opere versantibus, nullum sibi onus soluto, ac libero ferendam esse; nec quicquam quoad modestissimis precibus impetrata becessit loco ministerii cuiuspiam exercitatione, laboris inmunditatem illam à se deprecaretur.

Agbat jam annum quinquagesimum, vitæ monasticæ quartum decimum, cum lethali febris correptus est. Toto aegritudinis tempore nulla vox in perferendo morbo, admittendisque medicamentis perturbati animi vestigium, nulla productioris vitæ cupiditatem, nulla propinquantis mortis horrorem, vel metum præferens audita, lamentationes ullæ, nulli querulus, sed æquitas animi, moderatioque summa, & admirabilis quædam in omnibus cum divina voluntate conformatio: Aliquot ante mensibus, quæm supremam ægrotaret, audiivi ex eo, cum diceret, arbitrari se, fore, ut quam primum discederet è vitâ, quippe qui vires quotidie prolabi, & notabilem in modum deficere sentiret, & suæ stirpis nullos laborantes iudem ex stomacho, brevioris, ævi fuisse recordaretur.

At vero cum gravis decumbenti in lecto senel assiderem, meus frater (inquit) hoc eodem in valetudinis genere constitutus, annosque totidem natus, quot ego nunc, naturæ concessit; significans quæ antea mecum de vicina morte commemorasset, ea in præsens certissimo rei eventu comprobati. Demum tertio decimo aegritudinis die, susceptis eximie pietatis specie salutaribus sacramentis, ingravescens morbi vehementia succumbens, animam placidissime exhalavit anno 1633. die 25. Februarii. Omnium animos, qui aderant gravis religiosâ permixtus jucunditate mæror invasit, eo sublato, cuius ad superos felici demigratione (ut spes est) ita congaudebant, ut charissimi interim sodalis religiosissimo convictu, & castissimæ disciplinæ documentis orbatos se, ac destitutos ferrent ægerimè.

Præclara Jo: Baptistæ virtus, ac probitas per omnem sodalitatem nostram, evulgata, celebre illi nomen, ingentemque apud omnes venerationem comparavit; hæretque in animis omnium ea penitus infixæ opinio, inter Casinensis congregationis alumnos, qui multis ab hinc annis vitæ sanctioris titulo maxime illustres memorantur, Joanni Baptistæ Nano haud ignobilem locum merito ab omnibus assignari. Decesit Placentiæ in D. Sixti monasterio, ubi alterum jam annum ex animi sententia tradebat, vicissim ipse toti sodalitati acceptissimus. Defuncti cineres, & ossa peculiari tumulo Placentini patres concluderunt, quo aptius peculiarem in ipsum amorem, atque observantiam testarentur.

Hæc Scipio apud Buccellinum, at patres Soci: Jesu, seminarii Romani virtute illustrioribus alumis, Joannem Baptistam Nanum adscripserunt, magnæ aula ejusdem Seminarii, ipsum referente appensa tabella, tali addito elogio.

Joannes Baptista Nanus patritius Venerus S. R. convictor anno 1601. plurimum legationum ad reges onus Gigas primum suscipit; deinde S. Benedictium cum

I

„ Et monachus deponit, ut cælum tollat; quod contigit, dum ad jubileum
 „ confluentes peregrinos excipiens; in monte Casinensi peregrinari desistit in-
 „ terris anno 1633. die 25. Febr.”

Verum Placentiæ, non Casini Nanum obiisse, ibique adhuc quiescere, quam-
 vis certo certius ex nuper allato Scipionis elogio exploratum sit; illud ta-
 men novissimè etiam accipi à Reverendissimo Patre D. Josepho de Léonibus
 abbate Placentino qui epistola ad me data 10. Jan. 1757. hac de re sic fatur.

„ Intorno poi al Padre Nani, del quale pure me ne fa istanza, le dico, che il
 „ suo corpo è in luogo distinto dagli altri tutti, è giace nella cappella de SS.

„ MM. Sinforiano; Marcello, ed Apulejo; senza però alcuno esterno orna-
 „ to, e contrasegno. Questo fu singolare per la sua vita santa, ed osservanza

*1613. Kama.

„ inappuntabile; Si vesti d'anni 36. e di 50. morì nel 1634. * a' 25. Febra-
 „ ro; da giovine fu costì in collegio del Seminario Romano. Tornato alla

„ patria sua Venezia; studio di Nautica; poi per due anni dimorò in Parigi;
 „ e per tre in Spagna in qualità d'ambasciatore à quelle due corone della Ve-
 „ neta Repubblica. Era professò di S. Giorgio Maggiore, e noi habbiamo il

„ contento di averne il suo corpo. „ Ejus etiam vitam descripsit D. Cornelius
 „ à Venetiis abbas S. Georgii M. Venetiarum, qui creditur esse Cornelius Coda-

„ nimus, de quo nos in nostra bibliotheca lit. C. parte prima pag. 139. author
 „ item Anonymus eandem vitam Nani contexit, verbis dumtaxat, non re à

„ Corneliana diversam; Quæ duæ vitæ reperiuntur manu exaratae in *histeria*
 „ *monastica* D. Hieronymi à Potentia (de quo pariter prima parte pag. 219.)

„ non utique ab eodem Hieronymo, sed ab aliquo juniore, nam Hieronymus
 „ obiit an. 1610. Nanus autem an. 1619. cucullo indutus, an. 1633. ad supe-

„ rores evolavit, Cornelius verò an. 1622. monachus factus, an. 1685. in cæl-
 „ lum migravit.

- I. JOANNES BENEDICTUS CITELLUS, vel Zitellus à Cava, in monaste-
 rio Sanctissimæ Trinitatis apud eandem civitatem institutum nostrum ample-
 xus est anno 1602. die 28. Octobris, quod innocentis vitæ perpetuo tenore,
 & regularium virtutum præclaris exemplis, haud parum illustravit; Ab in-
 fantia siquidem ad obitum usque corpus, animumque ita immaculatum, pu-
 rumque custodivit, ut ex ipso veluti matris utero sanctus prodiiisse videri
 posset. Regulæ arctiorem observantiam, quam semel in tyrocinio didicerat,
 quacumque secus faciendo cautè vitata occasione, numquam remisit, sed in-
 victâ constantiâ de die in diem vota sua domino cumulatissime reddidit.

Innocentia.

- II. De paupertate spiritus cum antiquissimis illis Anachoretis certavit. In vestibus,
 in lectulo, & in qualibet alia re vix ad vitam necessaria usurpabat; idem
 enim cingulum coriaceum, quo tunicam constringebat, eandemque ferream
 furcillam, qua cibos ori admovebat, quadraginta omnino annos immutatam
 retinuit. In cella autem præter Crucifixi imaginem nil nisi nuditas, & egestas
 apparebant, ut de eo pariter quod olim Nazianzenus de M. Basilio, dici pos-
 set, *Divitie illi nihil habere, Et crux.*

Oratio de
 laud. Basilii.

- III. Quantum autem erga se ipsum rigidus, & parvus, tantumdem erga alios, præ-
 fertim pauperes, liberalis, & misericors, quorum inopie, ut subveniret,
 propriis vestibus interdum se ipsum exuit, & appositis in mensa dapibus, ut
 eos reficeret, sæpe sæpius abstinuit, quo uno, eodemque continentie actu,
 & suam in proximum charitatem, & de castrimargia relatum victoriam ostendit;
 quotquot igitur ad eum accederent, benigne excipiens, mirum in mo-
 dum solabatur, omnes pro viribus adjuvabat, neminem à se mærentem di-
 scedere patiebatur. Salutis animarum zelo æstuans, divini verbi prædica-

Charitas

tio.

tionē, & ſpiritualibus colloquiis, veluti mater amantiffima filios, eas alere ſatagebat, in quem etiam finem piiffimos aliquot libellos, devotiſſimas, ignitaſque precatōnes continentes edidit, vulgavitque, ut omnes ad ſummi Dei, & patientis Salvatoris, ejuſque Sanctiſſimæ Genitricis jugem amorem, ac venerationem inflammaret.

Nihil tamen ſine juſſione, aut permiſſu abbatis ſui aggredi ſolitus, obediētiā ſemel Deo promiſſam æque fideliter, ac libenter ſingulis momentis exequi maxime geſtibat, optimè perſuaſum habens, hac agendi ratione, veluti regia via, tutiſſime, ſimulque compendiariò ad evangeliſcam perfectionem perveniri.

Vitam igitur adeò ſanctam, ac tot virtutibus redimitam mors etiam in conſpectu Domini pretioſa tandem concluſit anno 1648. ætatis ſuæ 65. corpus autem quam peculiari tumulo in Cavenſi cæmeterio includeretur, cum in eccleſia pro parentalibus eſſet expoſitum, totius Cavenſis civitatis frequentia honoratum fuit, cunctis certatim, manus, pedesque exoſculari, veſtiumque particulas, ſecum auferre conſtitentibus, certâ ſpe ductis, ut rei eventus probavit, à propriis eorum quemque languoribus, præſentiſſimam, ejus interceſſione, medelam conſequuturum, altè adeo illorum animis, (quæ etiamnum ibidem perſeverat) de Citelli ſanctitate opinio infederat.

Ex relatione eruta è tabulario Cavenſi à D. Mariano Albritio, & mihi communicata, quam olim adornaverat D. Camillus Maſſarus à Capua ejus tabularii tunc præſectus teſtis oculatus. At de Citelli ſanctitate mentionem præterea faciunt Bernardus Pez Mellicienſis epistoſa 9. apologetica pag. 102., & Felix Egger idea ord. Hierar. Benediſt. libello 2. par. 3. diſſert. 3. pag. 425., ubi præclara, quæ fecit ſigna præclaram ſanctitatis ſuam ei conciliaſſe, dicit. Vide etiam noſtram bibliothecam p. 2. lit. l. pag. 32.

ISIDORUS à CLARIS agri Brixiani Caſtro Clarius dictus, S. Joannis Evangeliftæ in urbe Parma alumnus, ac deinde S. Jacobi de Pontida diocēſis Bergomenſis, mox S. Mariæ de Cæſena abbas, denique epicoſopus Fulginas, non minus doctrina, quam ſanctitate congregationi noſtræ, Italix, ac univerſæ catholicæ eccleſiæ, decus, & ornamentum eximium attulit, præſertim dum Tridentino concilio tum abbas, tum epicoſopus interfuit. Plurima de ejus ſapientia, ac doctiſſimis lucubrationibus, plura etiam de ejus ſanctimonia, & virtutibus in noſtra bibliotheca, & in catalogo epicoſoporum diximus; ibi proſuſas ejus in pauperes eleemoſinas, dulcem in ſubditos manuſuetudinem, benignam in omnes charitatem deſcripſimus, qua ductus, duodecim virorum collegium Fulginei inſtituit, quibus cura incumberet tam ex domeſtico penu, quam ex piorum largitionibus inopum egeſtatibus ſubvenire, ſuo ipſe exemplo omnibus id faciendi ſtimulos præbens; nam copioſos ſacerdotii proventus, parte ſatis exigua neceſſariis uſibus attributa, mendicis ſublevandis inſumebat, ne quidquam conſanguineorum vel tenui fortuna, vel etiam petitionibus permotus, ut in diſtribuendis epicoſopatus theſauris eorum præ aliis rationem haberi veller, cum diceret eccleſiaſticos redditus non agnatis locupletandis, ſed egenis enutriendis erogandos eſſe: cui voci auro, & cedro dignæ utinam omnes eccleſiarum adminiſtratores auſcultarent. Laudavimus ejus ſollicitudinem in ovibus ſibi commiſſis pabulo divini verbi aſſidue paſcendis, vitiis, & abuſibus radicitus extirpandis, virtutibus, & pietatis operibus fortiter inſinuandis, novatorum erroribus conſutandis, diocēſi luſtrandâ, ſynodis celebrandis, cunctiſque vigilantiffimi paſtoris muneribus adimplendis. Sed ſuper omnia extulimus, tamquam omni laude majorem, ejus vere chriſtianam patientiam.

I

IV.

Obedientiæ.

V.

Mors.

VI.

De eo in noſtra Bibliotheca. L. C.

An. 1517.

I.

patientiam, qua sanctus episcopus à nefario homine obturante ejus salutari-
bus monitis, sicut aspidis surdæ aures suas, sacrilegâ alapâ impetitus, tran-
quillo corde, ac vultu placidissimo; immanem injuriam decoxit. Narravi-
mus etiam ad ejus funus, veluti viri sanctissimi, maximam undique confluisse
multitudinem, ut vestimentorum ejus particulas non aliter ac gemmas pre-
tiosissimas secum auferrent. Denique corporis ejus incorrupti, ac suavem
odorem efflantis inventionem anno 1601, retulimus: nec prætermisimus pro
coronide, celebris * Scriptoris verba in ejus sanctitatis commendationem, *cujus sanctitatis odorem nulla ætas, nulla vis unquam extinguet*. Hæc autem, alia-
que de illius sanctimonia ibi ideo diximus, quia tunc de hoc virorum sanctitatis
fama illustrium catalogo conscribendo minime cogitabamus; quam ob rem
ea omnia hic repetere nec opus, nec animus est, sed dumtaxat memetipsum,
alioque ad virtutum ejus imitationem denuò excitare.

* Ferdinandus
V. bell.

I.

JUSTINIANUS BERGOMI nobili genere natus, Patavii, dum litterarum flu-
dis incumberet, institutum nostrum in monasterio S. Justinae suscepit anno
1515. sub nomine *D. Innocentii*, cui quidem nomini, moribus innocentissimis
toto vitæ decursu egregie respondit; optimo præditus ingenio, & à Deo
fortitus animam bonam, tum doctrinâ, & eloquentiâ, tum pietate, ac reli-
gione clarissimus evasit; septem quibus ibidem vixit annis nonnulla scripsit
opuscula æque docta, ac utilia, quæ etiamnum extant. Sed cum ad al-
tiora contenderet, & solitaria vitæ vehementi desiderio esset incensus, im-
petratâ veniâ ad Camaldulenses eremitas, adscito *Justiniani* nomine, transiit,
& Camalduli in Etruria octo circiter mirabili sanctitate mansit annis; Nec ta-
men ejus spiritus fervor illâ quamvis adeo sanctâ vivendi ratione satis erat con-
tentus, sed strictiora adhuc appetebat, & intra cellæ angustias penitus includi
more veterum Anachoretarum enixe postulabat. Sed cum per ea tempora
nova, ac severior Camaldulitarum congreg. *Montis Coronæ* nuncupata emer-
sisset, *Justinianus* institutum illud amplecti, & ad *Cryptas* descendere, sta-
tim atque iusta sese obtulit occasio, minimè est moratus; In qua reformata
congreg. annis quadraginta perseveraus, & in dies præclariora edens exem-
pla virtutum, ut lucerna ardens, & lucens supra candelabrum posita, toti-
que sodalitati annis prope triginta ita præfuit, ut incrementi, ac spiritualis
profectus ei plurimum attulerit.

II.

A^s secularibus quidem negotiis, & forensi quocumque strepitu semper abhor-
ruit, quò liberius, ac quietius, pietatis, & sanctimonie operibus ipse, ac
focii vacare possent. Terrenas opes omnino contempsit, de virtutum thesauro
adipiscendo unicè sollicitus. Regularem vero disciplinam eremiticam validè
stabilendam, & adamussim retinendam, proprio præeunte exemplo, stre-
nue semper curavit; nam licet septuagenario major, nihil tamen de consue-
tis, & communibus observantiis remittere umquam voluit, nec aliis patri-
bus, ut benignius secum, utpote tanto sene ex regulæ* permissu agi patere-
tur, suadentibus, ac rogantibus, ullatenus acquievit, professus non prius se
eremiticæ vitæ rigorem, quam vitam ipsam depositurum.

* Cap. 30. de
senibus, &
Infantib.

III.

Tempus vero omne quod ab oratione, & regiminis curis sibi supererat, sacris,
piisque lectionibus impendebat, quo ex studio, sicut ipse scientiæ plurimum
hausit, ita cælestium doctrinarum rivulos in aliorum utilitatem derivavit,
pluribus conscriptis aureis opusculis, quæ si omnia extarent, *magnum eccle-
siae lumen fuissent allatura*, ut ejus vitæ scriptor testatur; sed ejus cellâ, dum
ipse in ecclesia nocturnæ sinaxi interesset, sædo incendio correptâ, omnes
fere ejus lucubrationes (præter tamen illas, quas dum monachus nosler esset,
edi-

I

cediderat. *De vera, & falsa amicitia, & de mundi contemptu,*) in cineres abierunt, deplorabili sane iacturâ, iniquissimè ab omnibus, præterquam ab ipsomet, qui præ omnibus eam fecerat, auctore perlata; quo quidem actu patientiam suam, & cum divina voluntate conformationem maxime commendavit, tot laborum, ac vigiliarum fructus uno temporis momento redactos in nihilum imperturbato animo videns. Sciebat enim apud Deum nihil umquam esse posse in oblivione, nec æternam ejus mentem jota unum, aut unum apicem præterire.

Sed qua devotione, qua instantiâ, quoque mentis ardore, & corporis habitu, & compositione divina officia persolveret, paucis explicari non potest. Die, noctuque numquam choro deerat. Ibi non minus corde, quam corpore in Deum erectus, complicatisque manibus; altâ, clarâque voce, summa cum reverentia Domino sapienter psallebat; tanta insuper attentione, ut (quod in aliis fere omnibus ob naturalem humani intellectus lubricitatem, & evagationem, maxime arduum, ac difficillimum est) vere affirmare potuerit, *se ne verbum quidem sacre psalmodiæ per inadvertentiam amittere.* Felix qui ita dicere, felicit, qui ita facere potuit. Cum superior esset, (erat autem, licet invitus, fere semper,) districtè ostiario præcipiebat, ne sibi in choro laudes Altissimo reddenti, aliquod cujusque etiam magni momenti negotium nuntiaret; neve interventu cujusvis personæ quacumque dignitate fulgentis se interpellare auderet & rectè quidem; cum omnis ratio postulet, ut Deus cunctis hominibus, cunctisque rebus creatis præferatur; nimisque inurbanum sit, cum Domino universorum colloquium abruptere, ut cum servulis præpropere sermonem habeamus. Solitudinis, & quietis amantissimus, nihil antiquius habuit, quam in cella rerum cælestium meditationibus longius vacare. Cujus orationis dulcedine arcte irretitus, dies aliquando sine cibo, noctes sine somno transigebat, eam non semel uti veram, ita laude dignissimam, emittens vocem, *cibi, somnive memorium, in mente bene in Deum elevata tardius occurrere.*

IV.

*Psallendi de-
votio.*

Salutatio.

V.

Præscientiâ Spiritu imbutum fuisse inde potissimum liquet, quod cum à patribus ejus congreg. definitioribus, *Major*, ut ipsi dicunt, seu gener. præses eligendus esset, nullas non adhibuit preces, ut id oneris, atque honoris à se amolirentur; non ut laborem vellet refugere, sed quia ultimus vitæ suæ terminus jam instaret, ex quo patrum desiderium frustratum iri assererat. Illis tamen ejus dictis minime acquiescentibus, toti societati iterum præfectus est. Sed tertio post mense febris correptus, ad extrema devenit, cumque pater in eo agone ei aditans ad mortem fortiter subeundam eum hortaretur, in hæc verba, ut sanctissimum virum decebat, prorupisse fertur: *Ego licet non meis meritis, fide non dubia, speque firmissima, atque misericordiâ fretus Alissimî, mortem, quasi virgo sponsam, expecto.* Ei nimirum id evenit quod S. Gregorius Mag. de similibus loquitur. *Qui autem de sua spe, & operat. securus est, pulsanti confessum aperit, quia letus Judicem sustinet & cum tempus propinque mortis advenit, de gloria retributionis hilarescit.* Ita comparatus, cunctis, qui aderant, admirantibus, simulque corde compunctis, placidissimam mortem letus aspexit die 10. mensis Augusti an. 1562.

Prophetia.

Mors.

Tanti viri amissionem ægerrimè omnes illius congreg. sodales pertulerant, ac diuturnis lacrymis prosequuti sunt, quamquam aliunde de ejus sempiternâ gloriâ gaudentes; dolebant siquidem insignium adeo virtutum quotidianis exemplis se destitutos, eo præsertim tempore, quo ex illis editore in loco fulgentibus majorem utilitatem, simulque majus decus se percepturos sperabant.

G

Ex

VI.

I
V. 11.

Ex Luca Hispano Eremita in historia Romualdina Montis. Coronæ lib. 3. c. 11. & cap. ult. & lib. 4. qui est de vita *Justiniani Bergomen.* & lib. 5. cap. 6. quibus 13 locis cum magnum, doctrina eximium, sanctis moribus ornatum, eremitici instituti columoam, præclarissimam gemmam, fulgidissimum ornamentum, bonum Christi odorem in omni loco, lucernam denique ardentem iis, qui in domo Dei sunt, semper appellat. Eum insuper impense laudat Petrus Delphinus eremita in pluribus suis epist. ad eum cum datis præcipue lib. 12. Augustinus Fortunius in hist. Camaldulensi lib. 3. cap. 17. ubi narrat Justinianum à gravi dentium dolore liberum prodigiose in perpetuum evasisse, manum B. Michaelis eremitæ jam demortui osculando, & cap. 18. primum auctorem eremi ad abbatiam Fractæ instituendi, cum fuisse asserit, ibique reliquum vitæ multâ sanctumoniâ peregisse. Præterea de eo maximâ cum laude agunt Gabriel Buccellinus in Menol. Bened. pag. 556. ad diem 10. Aug. ex laudato Luca Hispano. Felix Egger in idea ord. Hierarch. Benedict. libell. 2. pag. 3. dissert. 3. pag. 395. qui duo postremi auctores, Justiniano beati nomen attribuunt; Nos etiam in nostra bibliotheca, ubi fufius de ejus lucubrationibus: ipsius quoque vitæ compendium inseruit tomo 4. *Anni Benedictini* gallico sermone conscripti Jacobina Bovetta de Blemur Monialis sanctissimæ Trinitatis Cadomensis, nuper in Italicum sermonem translâti, & Venetiis impressi anno 1727. pag. 301. & seq. ad diem 11. Augusti.

Blemur.

Coen. in Nor-
manno.

L

L
1.* Cist. di Ca-
sella da Um-
bria.

Primum fuit
Veronense S.
Nazarii &
Celsi: cum Ge-
novesio S. Ben-
gvi, tradente
Grimoldorum
familia: mox
Mediolanensi,
& Florentini
concedente Ni-
colao Vassone
post hæc Man-
tuanum Gui-
done Gonnaga
impartiente,
Romanum de-
cede S. Pauli,
S. Senti Placen-
tia, S. Georgii
in Venetiis.
Et plura alia
etiam post Lu-
dovici obitum
interqua anno

UDOVICUS BARBO patritius Venetus præfectus primum fuit congregat. Canonicorum secularium S. Georgii in Alga nuncupatæ: Erat quidem ille valde juvenis, sed conspicua morum integritas, rara prudentia, & doctrina minimè vulgaris eo honore dignum effecerant. Nec multo post à Gregorio XII., qui in eadem congreg. Barbi sodalis fuerat, S. Cypriani Venetiarum abbas designatus, dum an eam dignitatem admitteret anceps hæreret, divino nutu factum est, ut ab eodem Pontifice, cardinalis Antonii Corrarj, episcopi Bononiensis ejus fratris filii suasionè, abbas S. Justinæ renunciaretur. Itaque Ariminum pergens, ubi tunc Pontifex morabatur, emisitque coram episcopo Tiphernate * Iolemni regulæ Benedictinæ professionem, ac summo ipsi antistiti promissâ obedientiâ abbas consecratur anno 1409. ætatis sue 27. quod quidem quam felix faustumque D. Justinæ cœnobio alias amplissimo, ac celeberrimo, tunc vero sædè collapsò, ac pene ruinis obruto, fuerit, nunquam satis laudabitur. Nam Dei in primis ope, & Ludovici virtute non solum monasterium illud, sed alia etiam plurima per Italiam cœnobia, quæ diuturni temporis injuriis, aliisque de causis miserabilem faciem induerant, in erectâ per ipsum congreg. antiquum splendorem, & sanctitatem recuperarunt; ita Marci eremitæ sanctissimi & aliorum Dei famulorum prædictiones de instaurat. ordinis monastici per Ludovicum Barbum peragendâ omnino impletæ. Qua in re simile quiddam cum beatissimo patriarcha nostro Benedicto Barbus obtinuit, ut nimirum uterque Marcum suum eremitam monastici ordinis illum instituendi, hunc per Italiam restituendi, Casini unum, Venetiis alterum vatem, & hortatorem habuerit.

II. Tam egregium itaque opus aggressus Ludovicus D. Benedicti regulam sibi, suisque allectis ad amissum observandam proposuit; cumque omnibus proprio exemplo præter Christi bonus odor factus in omni loco, plures optimæ indo-

lis,

lis, ac ſpei juvenes ad ſua ſeclanda veſtigia, probatiſſimum nempe vitæ genus amplectendum, undique attraxit; quamobrem monaſterium S. Juſtinæ & numero, & ſanctitate alumnorum ita crevit, ut ex eo, veluti ex frequentiſſima urbe tot monachorum coloniæ ad redintegrandam cœnobiticam diſciplinam per univerſam Italiam primò deductæ ſint, ac deinceps omnes aliæ per Europam non modo nigrorum, ſed aliæ etiam monachorum congregat. per eodem Juſtinianos, Caſinenſes deinde dictos monachos, vel reformatæ vel inſtitutæ.

III. Regebat eos Ludovicus mirâ manſuetudine, & benigniſſima charitate, eoſque orationis cum vocalis, tum mentalis cœleſti pabulo, ut dilectiſſimos filios jugiter enutriebat, quò fortiores in dies redditi, evangelicæ, & monaſticæ legis jugum ſuave, & onus leve alacriter, unoque humero ſerentes, in domo Dei ambulant cum conſenſu. Ipſe namque orationi, & contemplationi ad dictiſſimus, ſine illa nihil conſulere, ne dum aggredi ſolituserat, cujus virtuti, & efficaciz cuncta proſpera à Deo ſibi conceſſa in tot monaſteriorum reformatione referebat accepta. Nec ſatis habens ſanctum hoc, & plane divinum exercitium tam dum abbas eſſet, quam dum episcopos ad mortem uſque inviſſime perducere, librum etiam utiliſſimum de eadem mentali oratione compoſuit, ut alii quoque, præſertim monachi ad eam facilius peragendam hac methodo juvarentur. Ut vero obedientiz, quæ virtus cœnobitiæ maxime eſt neceſſaria, ſeipſum cæteris exemplum præberet, poſtquam novam, ſuæque operâ ſtabilitam congregationem, integrum annum, præſidentis munere, gubernaveſſet, dignitate depoſita anno 1410. aliis deinceps præſidentibus paruit, quod idem illi quinquies evenit, nam quinquies ad congregationis ſupremam dignitatem evectus, totidem vicibus e cathedra illa deſcendens, in ordinem ſe redegit.

Humilitatis vero ejus, ac dulcedinis duo tantum proferam exempla. Primum. Cum apud Venerum ſenatum traductus fuiſſet veluti patriæ hoſtis, & jurium principalium uſurpator, quod monaſterium S. Georgii majoris, hætenus jurispatronatus reipublicæ, congregat. S. Juſtinæ uniendum in perpetuum curaveſſet, Ludovicus patres conſcriptos lenitate, ac ſubmiſſione ita ſecxit, ac mitigavit; ſibiſque devinxit, ut benevolentiſſimos, ac maxime ſaventes reddiderit. Alterum, electus ab Eugenio IV. episcopos Tarviſinus, eam inſulam quoad licuit conſtantiſſime recuſavit, nec umquam admiſſiſſet, niſi ejusdem Pontificis jūſſu coactus, quæ in re ejus etiam divitiarum, bonorumque temporalium contemptus egregie enituit: laudatus enim Pontifex tertiam reddituum partem abbatiz ſanctæ Juſtinæ Ludovico, quandiu viveret, indulſerat, ut honorificentius Tarviſinam eccleſiam adminiſtraret; at ille eam facultatem monaſterio, & congregat. remiſit, quo ſuum in idem monaſterium, & congregationem amorem cumulatus teſtaretur, quamvis eundem jam pridem pluries, imo ab ipſo initio ſuæ in abbatem electionis offendiſſet. Vix enim Arimini benedictionis munus à Gregorio XII. adeptus, duo præclara beneficia ab eodem Pontifice impetravit, unum ut monachi omnes ſub eo, D. Benedicſto nomen datur, in mortis articulo plenariam peccatorum indulgentiam conſequerentur, alterum quod jus eligendi abbatem S. Juſtinæ apoſtolice ſedi antea reſervatum, in poſterum penes monachos eſſet, quod jus poſtea, unita congregat. ad ſupremum comitiarum magiſtratum devenit.

Quantâ vero prudentiâ, & in rebus agendis ſolertiâ, & dexteritate eſſet præditus, laudati ſummi Pontifices Gregorius, & Eugenius palam fecerunt; ille enim Ludovicum ad Piſanum concilium, hic autem ad Baſileenſe tamquam

M

1505. Sicula
congr. & Caſi-
nen. Archieſe-
rium, unde po-
ſtea congr. Caſi-
nen. appellata
eſt, mox in
noſtra ſeculitate
ſi acceſſionem
fecerunt.

IV.

Caſen. lib. 5.
pag. 202.

V.

L

unum ex apostolicis nunciis miserunt, ubi ita se gessit, ut & eorum Pontificum rem egregie curaverit, & simul ecclesiæ pacem, & concordiam strenuè semper promoverit, & schisma abolere pro virili studuerit. Jam vero factus episcopus concilio Florentino interfuit sub eodem Eugenio IV. ann. 1439. eidemque ad finem deducto subscripsit.

VI.

Denique cum in Tarvisina cathedra summa cum laude anno sex transgessisset, Venetiis extremum morbum incurrit, cujus lethalem viam probè sentiens, ad sanctum Georgium majorem se deferri jussit, ubi sanctissimis ecclesiæ Sacramentis summa pietate susceptis, inter monachorum manus, & lacrymas, æternitatis metam attingit anno 1443, ætatis suæ 63, magna sanctitatis opinione, quæ etiamnum viget, in terris relicta. Sicut autem inter monachos Venetos mori, ita etiam inter monachos Patavinos sepeliri voluit, ut ab illis, quos adeo in vita dilexerat, & pro quibus tot labores exantlayerat, ne mortuus quidem separaretur.

VII.

Ex Arnaldo Wione lign. vit. l. 2. cap. 64. pag. 359. & lib. 5. c. 6. pag. 581. & seqq. quibus in locis, priscæ virtutis æmulatorem egregium, lucernam ardentem super candelabrum positam cum appellat, electumque mirabiliter à Deo, ut D. Benedicti arborem incurvatum erigeret.

Ex Jacobo Cavaccio hist. S. Justinæ lib. 5. à pag. 197. usque ad 222. Angelo Portenaro, *de felicitate Urbis Patavii* lib. 9. cap. 15. pag. 421. ubi Barbum meritis, & gloria plenum, vita integerrimum, & sanctis operibus cumulatam vocat. Leonello Crocicale monacho Patavino in historia ms. Italiæ abbatum S. Justinæ l. 5. pag. 125. ubi eum tanquam virum moribus angelicis ornatum describit, eloquio affabilem, familiari consuetudine dulcissimum, erga infirmos summa charitate, erga pauperes eximiâ liberalitate, erga omnes rarâ mansuetudine præditum, jejuniis, ac vigiliis ad obitum usque deditissimum, qui factus episcopus palatium, & curiam in regulare claustrum, famulos, & familiares in monachos convertit proprio exemplo cunctis normam præbente.

VIII.

Ex quibus hic etiam penita Pogii calumnia de Ludovici ambitione, & hypocrisis invictè exploditur; ejusque criminatio de Barbi immoderato fastu, ac pompa, unde *Pomponium* per summam impudentiam eum appellat, falsi conjungitur, tum ex supradictis, tum etiam ex carmine, quod ad calcem libri à Ludovico conscripti, de *miraculosa reformatione monasterii S. Justinæ* inter cetera, legitur.

Lucrari cupiens animas, vult spernere pompas.

Tantum absit, ut pompas sectatus sit Ludovicus, ut eas ubique eliminare, & abolere studuerit. Sed qui plura de eo desiderat, consulat non solum alios nostros *catalogos episcoporum, ac reformationum*, sed etiam nostram bibliothecam, in qua fuisse de eo agimus.

1.

LUDOVICUS BEATUS natus est Catanæ in Sicilia anno 1640. anno vero 1656. die 21. Septemb. in monasterio S. Nicolai urbis ejusdem, solemni emissâ professione, in D. Benedicti verba juravit. Cum autem vigesimum secundum ætatis annum attingeret, divinæ gratiæ uberiori illapsu permotus, maximo spiritus fervore, monasticæ perfectionis iter aggressus est, brevique ad ejus terminum, Deo bene juvante, pervenit. Jacto enim humilitatis fundam: ob quam sacerdotio initiari, summo conatu, indignum se eo existimans, recusavit, nec tandem nisi arcto abbatis jussu coactus, illud suscepit, facile reliquarum omnium virtutum ædificium ad culmen usque perduxit. modestia in primis adeo excellit, ut ne ad matrem quidem videndam oculos aperire voluerit. Obedientiam eximie coluit, nam absque superioris permisso

Humilitas.

Modestia.

Obedientia.

miſſu nihil prorsus ſibi aggrediendum putavit. Abſtinentiâ ſuit admirabilis; ſæpe enim biduum, triduumque ſine ullo omnino cibo tranſegit: Corpus ciliiciis, cateniſque conſtringens, illudque ſeverius macerans, ſuper nudos afſeres, aut peracuta ligna cubans, quietem adeo inquietam capere ſolitus erat. Injurias, & contumelias non ſolum patientiſſime tulit, ſed lætanter etiam, ac ridenti ore exceptit, quippe qui axioma illud ſibi ſervandum propoſuerat, *injurias accipere, & gratias agere*. Quo vero magis corpori alimenta ſubtrahebatur, eo amplius animum orationis pabulo ſaginabat; non enim ſatis illi erat conſectum cum cæteris pſalmodiæ penſum perſolvere, ſed eo expleto, aliis recedentibus, ipſe in eccleſia manens complures horas orationi tribuebat. Dei amore flagrans, illud Apoſtoli jugiter repetebat, *Quis nos ſeparabit à charitate Chriſti*? Quæ utique charitas, cum ad proximos etiam diffundi debeat, Ludovicus pauperes quoſque, & infirmos, omnibus humanitatis officiis proſequabatur, illorum pedes ablueret, propriis veſtibus eos operire, in noſocomiis jacentes frequens inviſere, ſalutaribus monitis ſolari, ad patientiam in ægritudine, ad conſtantiam in extremo agone, ipſaque morte ſubeunda efficaciter hortari, in deliciis habens. Antequam nocte cubitum iret, ſanctiſſimi patriarchæ noſtri regulam legere aggrediebatur, ut ejus meditationi indormiret, ſed in primis prologi verbis ſemper hærebat, *Aſculta è fili præcepta magiſtri*, copioſis enim lacrymis ſtatim obortiſſe veluti degenerem ſe tanti patris filium acriter lugebat.

Cum vero anno 1669. Ethna mons, horribili, ſi quando aliàs, incendio conflagraſſet, flammarumque; ac igniti bituminis ingentes globos evomiſſet, jamque ignes urbi, ac coenobio Catanenſi proximum excidium minarentur, Ludovicus ex abbatis præcepto coram frequentiſſimo populo concionæ parenticas ad poenitentiam ſummio ſpiritus fervore, maximoque animarum ſpectu pluries habuit, in quarum poſtrema auditores bono animo eſſe juſſit, quod ejus præces, & vota altiſſimus exaudire dignatus tandem fuiſſet; quia nimirum ſemetipſum hoſtiam ad mortem Deo obſeculærat, ut urbem, & coenobium ab imminenti periculo liberaret, & ita prorsus evenit; nam urbs, & monaſterium mirabiliter illæſum permaſit, at ipſe paulò poſt gravi morbo cor reſectus, in pagum urbi proximum æris mutandi gratiâ ſecreſcit; ibi deſperatâ à medicis valetudine ſacroſanctis myſteriis reſectus, monachis noſtris, qui ſtatim accurrerant, aſſtantibus, quodque longè ſecius eſt, beatiſſimâ Deiparâ, quam ſingulari ſemper pietatè coluerat, ſeſe copioſam tunc præbente, animam ſanctiſſime, ac placidiſſime Deo reddidit.

Tribus ſeſequentiſſis diebus, ſupra domum, in qua obierat, inſuetus Luſcinjarum cantus exauditus eſt; odorque ſuaſiſſimus in eadem domo diu eſſavit; corpus; invitiſſimè; ac reſuſcitantibus pagi incolis, ad monaſterium delatum; publicæ undique conſuetudini venerationi expoſitum, peculiari tumulo conditum fuit.

Cæterum Ludovicus pluribus à Deo miraculis tum in hac vita degens, tum poſt hujus vitæ periodum, ſiſtetratus fuit. In iis fratris ſui, filię adhuc puellulæ oculos foede obortos, ſolo ſpectu ſuo, ſuo loco reſtituit. Porro vocatus ad viſitandos infirmos, pulverem ex coenobii ſui coemeterio acceptum ſecum deferrebat, cumque aquâ permixtum ægris propinabat, eos exhortans, ut per merita Sanctiſſimi Patriarchæ Benedicte, ſanctorumque monachorum coenobii S. Nicolai de Arenis, ſanitatem ſe conſequuturos ſperarent, uti revera pluriſimæ eam conſequuti ſunt; poſt mortem vero ejus veſtes piis hominibus diſtributæ pluriſum prodigiorum fuerunt instrumenta.

Ex

L

Abſtinentia.

Penitentie.

Poſitum.

Oratio.

II.

Charitas.

III.

Mors.

IV.

V.

L

Ex ejus vita scripta à Bartholomæo de Alexandro à Paternione abbate S. Nicolai de Arenis, de quo nos in nostra bibliotheca parte prima lit. B. pag. 72.

M

M
I.

Prologium.

MARGARITA CONRADI eximia sanctitate conspicua, monialis quidem fuit ordinis nostri, non tamen nostræ congregationis, sed ex monasterio sanctæ Catharinæ Americæ in Umbria sita, & episcopo Amerino subiecto. Nihil igitur ad me pertinere ejus vitam describere, aut ejus gesta narrare, alicui videri poterit, nisi iustissimam, quæ ad id me impulit causam, prius cognoverit. Cum ineunte hoc sæculo 1700. Americæ aliquot annis degerem, monialium nostrarum S. Magni confessiones excipiens, jussus ab illustrissimo episcopo Josepho Grispio, earundem etiam S. Catharinæ monialium confessiones extra ordinem plures dies audiui. Tum vero cœnobii illius seniores sanctimoniales, ostensis mihi, ac traditis Ven. Dei famulæ Margaritæ Conradi gestorum memoriis, & authenticis monumentis, quæ apud eas servabantur, me enixe rogarunt, ut ex illis suo ordine dispositis Italico sermone ejus vitæ historicam scriberem contexerem; promissi satis facillè, in illam lectissimam Virginem devotione, in hæc religiosissimas ejus virtutum imitatrices obsequio jure permotus. Quo minus tamen promissis hæcenus steterim, gravissimæ intercesse occupationes. At cum tandem ad hunc locum pervenerim, promissi memor, fidem meam, licet aliquantò serius, sed latino idiomate, eodem scilicet, quo hunc etiam catalogum exaravi, liberare constitui, ratus nihil prorsus lectoris referre vixit ne illa in cœnobio ordinario episcopo subiecto, an vero sub congregat. aliqua constituto, dummodo in ejus vita omnium virtutum ad suam, aliorumque spiritualem eruditionem, ac profectum proponantur exempla; quam etiam Margaritæ vitam in Italicum postea sermonem verti, nedum ejusdem D. Catharinæ, quibus illam dicavi, sed omnium etiam aliorum monasteriorum sanctimonialibus, cæterisque piis hominibus, qui latine minime callent, consulturus. Sane ad ejus vitam describendam calamo opus esset ea spiritus pinguedine temperato, quo illa affatim fuit imbuta. Tot enim sanctorum operum splendoribus hæc virgo. effulsit, tot à Deo charismatibus fuit ornata, ut ejus vita perpetuum sanctitatis prodigium merito dici posset; quò justius divinam pietatem, ac providentiam laudibus, & gratiarum actionibus efferre debeamus, quæ calamitosi illis, ac tot corruptelis, ac flagitiis undique redundantibus temporibus, haud ita longè à manibus alicujus urbis fulgentissimam evangelicæ perfectionis lucernam accendere, omniumque oculis suspiciendam, omnium cordibus imitandam exhibere voluerit.

Natalis, & tyrocinium, & ejus in abbatissam electio CAP. I.

I.

Nam est Margarita Conradi in urbe Roma bonècità satis familiā patrē Furnio Conradi nobili Amerino, matre Prudentiā Pistoni Romanā circa an. 1570. sed quinquennis perducta Ameriam, antiquissimam Umbriæ civitatem, ibidem in monasterio D. Catharinæ sacro ord. D. P. Bened. Deo fuit oblata, cumque tertium decimum ætatis annum attigisset, sanctimonialis habitum ibidem suscepit, assumpto Margaritæ nomine, nam antea Cleria vocabatur. Vixitque ad centesimum fere annum mirabili austeritate, & sanctitate, maximarum virtutum odorem circumquaque diffundens; Nam non solum, (ut P. Priolus è congregatione Somaescha, ejus pluribus annis confessarius, testatur

fatus

M

ſtatus eſt) innocentiae in Baptiſmo ſuſceptae candidiſſimam tunicam ab omni mortifera labe ſemper ilibatam ſervavit, ſed cuiuſvis etiam imperfectionis le- vem quamvis maculam plena voluntate numquam admittit, quamobrem cum ejus confeſſiones audiret, vel ſola benediſſione, vel conditionata ſolummodo abſolutione impartita, eam dimittebat; nihil enim in ejus puriſſima anima, quod Dei non eſſet, inveniebatur, ſemper coram Deo in cordis ſimplicitate, & obedientia ambulavit, ſemper de virtute in virtutem ire perrexit, & tamquam pretioſa Margarita non tantum nomine, ſed & ipſa re, nimio zelo à divina gratia cuſtodita, & jugi tribulationum, & aſperitatum gravi labore, velut aurum in fornace pulchrior quotidie reddita.

Cum adhuc tyrocinium poneret, inſanabile ulcus ejus mamillam invaſit, at ipſa, honeſtatis gratia, nemini umquam, præter moniales duas, ſecreti tamen vinculo alligatas, id patefecit; igitur, neglecta curatione, ulcus in carcinomam tandem erupit, & mamilla vermibus ſcatere coepit; quodam autem mane vermes ex ea decedentes collectura (tanti eos faciebat) illos in totidem margaritas converſos ſupens invenit, quod prodigium cum celari minime poſſet, in cauſa fuit, cur ejus mamilla unionum concha appellaretur.

Paulò poſt emiſſam monaſticam profeſſionem apparuit ei Chriſtus Dominus venerabili, proceraque ſpecie, ingentem circumquaque ſplendorem emittens, præcepitque illi, ne umquam totà vità carnes cuiuſvis generis comederet, neve aliquando lecto decumberet: parvè illicò, quamvis gulæ ſenſu admodum reluſtante, nam animalium exiſ libenter veſcebatur, quibus nihilominus deinceps ad mortem uſque ſemper abſtinuit, ſolis leguminibus, & modico pane contenta, ſomnum autem veſtita ſemper, & quidem pauciſſimum ſupra nudos aſſeres in poſterum capiens. At cæleſtis ſponſus, qui Margaritæ corporeas, terrenaeque conſolationes interdixit, ſuaviſſimo, licet abſcondito, orationis manna ejus animam operè ſaginabat: eaque cordis dulcedine, quæ mel, & favum ſuperat, ad ſeipſum illam ab infantia attraxit, duxitque in ſolitudinem, ut loqueretur ad cor ejus; quapropter cum ejus duæ mater- tæ, quæ in laudato monaſterio debebant, ad manualia opificia, pro ejus ætatis modulo, eam adigere conarentur, Margarita, quoties poterat, occultè fugiens, ſe in abdiſſimis locis abſcondebat; ut ibi orationibus impenſius vacare poſſet, earum ob id frequentes objurgationes patientiſſimè ſerens; quòd velut ignaviae dedita laborem vellet refugere.

At illa aſiduo orationis pabulo enutrita, in totius ſanctitatis ſimulacrum ſtatim accrevit, & ut ſax lucidiſſima, ab ipſo mundi rectore ſuper caedelabrum poſita, cunctis domum Dei ingredientibus, virtutum omnium lumen oſtendit; dum enim aliquandò oraret, vidit in ſpiritu ex tribus trabibus, quæ coenobii contiguationem ſuffulcire debuerant, unam quidem jam penitus corruiſſe, duas vero reliquas loco motas, ruinam quam primum minitantes; intellexit proſinus Dei ſimula tres illas trabes tria religionis vota ſignificare, collapſam autem jam paupertatem, indeque alia dño in diſcrimen adducta, omnia autem à ſe reparanda, & priſtinæ integritati reſtituenda. Itaque mirabili proſus modo & contra ſuam voluntatem, in antiſtitam electa, illico monialium cellas perluſtrans, eas rebus ſpoliavit omnibus, quas in commune locum inferri juſſit, ex iſſque unicuique moniali, quæ maxime opus erant, præſertim ex rebus lineis, ut à Deo monita fuerat, reddi curavit, pecunias vero omnes in commune ærarium deponi voluit, unde ne obolum quidem extrahere, ſicuti nec re aliqua uti, ſe inconſulta, nemini deinceps ſas eſſet, cunctis monialibus facie, ac libentiſſimè ei morem gerentibus; hac ratione coenobium

II.

III.

*Velut am-
la non ex po-
tre ne, an cu
matre fuerint
melit.*

IV.

V.

M

nobis illud dicto citius reformatum est. Iacto enim paupertatis, ac obedientie fundamento; statim reliqua composita, & firmata sunt, silentii nimirum custodia, orationis studium, solitudinis amor, chori assidua frequentia; à cratibus elongatio, à secularibus personis fuga, jejuniorum ac vigiliarum familiaris usus, Sacramentorum crebrior sumptio, denique religiosæ vitæ probata, & laudabilis forma, quæ ibidem cunctis plaudentibus hæcenus perseverat. Sed quid non impetraret ab inferioribus antistes illa, cujus vita, & quilibet actus erat aliis norma virtutum, & sanctitatis exemplar?

Ejus virtutes, & in primis Dei amor, & proximi. CAPUT II.

- I. MARGARITÆ igitur virtutes jam descripturus, incipiam à Dei, & proximi dilectione, quæ est primum, & maximum mandatum, ex quo universa lex pendet, & prophetæ ut Salvator docet: Eo autem Dei amore Margarita flagravat, ut vehementissimè cuperet eum ab omnibus creaturis, & amari plurimum, & jugiter laudari. Cum ergo ex D. Gregorii Magni sententia, *ille magnus sit in amore Dei, qui multos ducit ad amandam Deum*, hinc prorsus Margaritæ summum in Deum amorem licet percipere, nam quascumque poterat socias, ad orationem, ad voluntarias flagellationes, ad divinarum laudum recitationem, aliaque pietatis opera verbo, & exemplo trahebat. Cæterum divini amoris incendium, quo ejus cor æstuabat, in ipsum etiam corpus diffundebatur, ita ut ad illud refrigerandum non semel nudis genibus supra glaciem diu orans permanere Margarita cogeretur.

- II. Eximie porrò erga proximum dilectionis, quæ ex eodem divini amoris fonte promanat, hæc porissimum dedit indicia. Monialibus omnibus, quoties ferret occasio, quacumque in re libentissime inferviebat, fere semper illarum vice ad mensam legens, quod quidem voce adeò suavi, devotâ, & prorsus angelica peragebat, ut omnes inde spiritus hilaritatem, simulque cordis compunctionem haurirent: ipsa fere semper moniales ad divina officia persolvenda excitabat, cellularum januas pulsans, ipsa infirmis sororibus quæcumque opus erant sedulo ministrabat, medicamenta, ac cibos propriis manibus singulis præbens; ipsa *conversarum* (ut dicunt) exercitia strenue obibat, à vilioribus culinæ, horti, aliarumque officinarum laboribus minime abhorrens; verere sordes, vascula abluere, lectos componere, nullum denique charitatis officium, & misericordiæ actum prætermittere; si quod illi edulium a consanguineis, & propinquis donaretur, statim illud in omnes moniales distribuebat, etiam si modicum quid unicuique obventurum esset, nullâ habitâ acceptione personarum. Quamvis enim sibi admodum parca, erga moniales tamen perquam liberalis, & benefica erat, ut illis omnia, pro refectioe, abunde, & rectè disposita essent, prout religiosi status fert conditio, anxie curans, quare cum ipsa per hebdomadam triclinio, aut coquina præerat, ut moniales semper aliquod solito amplius acciperent; satagebat.

- III. Ejus igitur vita contemplationem, & actionem pulchro simul nexu complectebatur; contemplatione in Deum, actione in proximum directâ. Iraque cum multum, diuque orasset, ad texendas ligulas & fasciolas se convertebat, nec tunc tamen mente à Deo distans, earumque ingentem copiam, & vix credibilem numerum brevi temporis spatio absolvebat, quas postea ob Dei amorem, & charitatis ergo aliis donabat. Sed juvenis cum esset, & validioribus corporis viribus polleret, post consuetas orationes, graviore etiam manuum labores subibat, sed omnes ad Dei gloriam, & cultum pertinentes; consuebat namque albas, superpelliceas, planetas, vela, aliaque id genus sacerdotalia indumenta, & suppellectiles sacras, quas ecclesiæ, & sacrario largiebatur,

tur, nihil omnino ex eis apud se retinens; nec lucrum aliquod quamvis minimum ex eis exquirens. Erat enim ab omni rerum temporalium cupiditate, & curâ prorsus aliena, sed omnia unico Dei amore impulsâ operabatur; *Amar enim Del*, ut laudatus M. Gregorius asserit, *operatur magnâ si esset, si verò operari renuit, amor non est.*

Abſtinentia CAP. III.

Jam vero ad ejus reliquas singulares virtutes enarrandas nobis pergentibus, occurrit abſtinentia, quæ tanta in illâ fuit, ut sine admiratione nec describi, nec legi umquam possit, non enim solum præscriptam ab ecclesia, sed alias etiam fratrum minorum quadragesimas arctè observabat; imò tota ejus vita post religionis ingressum perpetua fuit quadragesima, nam nec carnes umquam, ut supra innuimus, nec ova, nec lacticia; nec pisces denique, nisi admodum rarò, gustavit; præcepit ei quidem semel P. Priorus confessorius, ut duo ova deglutiret: paruit illicò Margarita, sed quacumque vi, & còsatu adhibito intra stomachum ea recipere minime potuit, coacta illa regere.

Itaque ejus continua escæ panis, & legumina, & aqua potus, nam vini nec odorem quidem suslinere poterat. Sed legumina ipsa per totam hebdomadam sibi suffectura dominicâ tantum die coquebantur; quotidie verò ex eadem olla portionem sumens mucore, ut plurimum, obſitam, & situ frædam, & aliquando vermicibus scatentem, eamque recoquens, avide comedeat; quæ tamen ejus palato ita dulcis, ac suavis sapiebat, ut non solum corpus, sed animam quoque mira jucunditate reficeret. Jure ergo sibi dicentibus, nimis fordidum esse, ac stomachum movens, cibo adeò requieto, & mucido vesci, respondebat; *at vero mihi hæc ipsum summopere convenit, & placet*; nam cibus ille Margaritæ, veluti manna olim de cælo missum omne delectamentum, & omnis saporis suavitatem habebat.

Hic ejus consuetus cibus, hoc ejus jûge jejuniû, imò interdum unum, (& ut plurimum feria IV.) aut duos, aliquando etiam tres integros dies sine ullo cibo perſistat, quia pinguedine cælestium contemplationum saginata, corporei cibi omnino obliviscebatur, præsertim cum sacram Euchariſtiam sumeret; mansissetque adhuc diutius in omnimodâ abſtinentiâ, nisi à monialibus de fumendo cibo tandem admonita, aliquid comedisset, declinandæ potius vanæ gloriolæ causâ, quam escæ indigentia: *adeo suavis est Dominus iis, qui gustans illum.* Requisita autem cur tandiù cibo abſtineret, nonne, respondebat, videtis me comedere? & jurè quidem, nam panem Angelorum comedeat, qui illi mirum vigorem, & fortitudinem tribuebat, *at ambularet in fortitudine cibi illius usque ad montem Dei*, adeo ut iis diebus & se robustiorem ipsa sentiret, & aliis ejus facies vegetior, & corpulentior appareret.

At vero singulis sextis feriis in honorem, memoriamque Dominicæ Passionis nihil præter panem, & abſinthium ad cibum, & acetum ad potum adhibebat, idque nonnisi post solis occasum, ad quem fortiter jejuniû protraherebat; eratque res valde mirabilis, quod hyemis etiam tempore, quamvis omnes horti arbores frondibus exuerentur, abſinthium tamen ibidem extans, iisdem sextis feriis aliquam semper frondulam ad Margaritæ usum germinaret. Nec tanta amaritudine palatum suum afficere satis habens, alio etiam tormenti genere gulam cruciabat: ex horto siquidem, illum non semel una cum sororibus conversis purgans, Erucas aliquot legens, eas mandebat, quod ipsum à prima juventute, pluries se fecisse; ad gulam affligendam, confessa est. Hæc autem, aliaque id genus agens, corpori suo insuper insultabat, dicens, ita prorsus, imò pejus tecum sœtidum, horrendumque monstrum agendum est, ut in spiritus servitutem redigaris.

M
V.

Verum tamen est Margaritam hunc jejunii rigorem, nihil scilicet aliquot hebdomada diebus comedendi, extremis vite sue annis ex confelagii obedientia nonnihil temperasse, frustulum nimirum micosi panis, & paucas herbas tunc comedendo. Sed haud silebatur Margaritam vel adeo severti, ac perennis jejunii exemplo, vel sua prece aliis etiam jejunandi virtutem infudisse. Anno 1664. in eo cœnobio monialis vivebat, quæ agrè admodum, nec sine magno labore jejunare poterat. huic Margarita aliquando in aures, & submissa voce dixit, *benedicat sibi Deus, & virtutem illam concedat, quæ celi laporem tribuit*; mirum dictu! ex illa hora, monialis nullam difficultatem sensit amplius in jejunando, imò libentissime quotidie jejunasset, adeo verum est illud S. Basilii *Jejunium petentis roborat*.

Alia ejus Penitentia. CAP. IV.

I.

Nec intra hos fines ejus pro Deo patiendi ardor, & corporis assidendi studium continebatur; his enim gulæ cruciatibus gravissimas addebatur poenitentias; in cujus virtutis palestra ad ultimum usque vitæ spiritum egregie desudavit. In flagellata parata erat, ut pluries die, nocteque ter nemo, aut quater, & interdum quinquies singulis diebus flagellis durissime ad sanguinem semper se caderet, ne autem aut ipsa hoc agens deprehenderetur, aut flagellorum ictus exaudirentur, loca identidem mutabat, nunc in organo, nunc in oratorio, sæpius in parva quadam horti crypta durissimam hanc, in se ipsam, carnifici- nam exercebat, quæ loca, præsertim crypta, multo sanguine asperfa conspiciebantur; nam adeo valide, tantoque impetu flagella congeminabat, ac si ejus corpus, non caro, sed insensibilis quædam esset tabula, aut flix durissimus; plura idcirco flagella de funiculis, plures ferreas catenulas ad horribile hoc opus adhibebat. Moniales autem, aut miseratione ductæ, aut devotione, sæpe, cum possent, eadem flagella, & catenulas pie furabantur; quibus tamen deficientibus, Margarita precariis coronis, aut alia quacumque re, quæ dolorem posset gignere, & sanguinem elicere, se percutiebat, dum interim alia ejus generis poenitentiae instrumenta occulte obtineret, quibus propterea ferè nunquam carebat.

II.

Totum hoc parum erat ejus patiendi desiderio, licet jam tantum esset, super dolorem vulnèrum, quæ flagella infligebant, addidit ciliciorum, & catenarum ad vivam cutem asperissimum cruciatum; cilicium ferreum erat, ex acutis ac prominentibus cuspidibus compactum, quod ad nonagesimum ætatis annum semper gestavit, quodque lumbos, & scapulas punctationibus findens, adeo intrinsecus penetrabat, ut à superinducta eidem carne ferè totum cooperiretur; itaque in novissima ægritudine vix à carne divelli potuit, truncum tamen, & vi in frustra discerptum, & forficibus minutim concissum. Præter hoc alia etiam cilicia ex equorum pilis, aliisque durioribus materiis contexta superinduebat. Itaque tum flagellis, tum ciliciis nullam corporis partem à vulnere vacuam, aut immunem relinquebat; insuper nudis pedibus super nivem, & gelu ambulans, & nudis etiam genibus diu ibidem orans, cælesti sanguinum sponso reddere similem se gestiebat, *in quo à planta pedis usque ad verticem capitis non erat sanitas*. Sed hæc omnia Margarita parum, aut nihil videbantur præ amoris in eundem sponsum magnitudine. Postquam à Christo Domino sibi apparente præceptum accepit non amplius in lecto dormiendi, illud diligentissime observavit, in postero super altarium lignea pedulla semper cubans, non tamen penitus distento corpore, sed incurvato, & contracto, aliquando in genua procumbens, brevissimum somnum capiens; cum vero urgente obedientia, præsertim ægritudinis tem-

III.

pore

M

potè cubili uti cogeretur, nec tunc quidem ingeniosa ejus solertia, impossitam sibi à Deo poenitentiam intermittebat; tabulam enim ad sui corporis mensuram super tomentum linteum, ne videretur, coopertam aptè collocabat; superque eam jacebat. Aliàs jussa lectum ascendere, parebat statim, sed paulo post ex eo desiliens, consuetas preces, & flagellationes in terra genuflexa repetebat; nulla enim ratione (postquam hoc illi Deus vetuit) diu in lecto persistere; aut ibi somnum capere poterat, nam si id vel spontè, vel jussa tentaret, illico vehemènti frigore, ac tremore corripiebatur, licet æstivi calores ferventer, statim vero atque e lecto descendens in terram se prosternebat, frigore aufugiente; parvo quidem, sed placido sopore, ac quiete, quocumque tempore fruebatur. Ex quibus perspicuè liquet magnam eam, ac intimo sui, sui que corporis odio percitam adeo severe, & acriter in illud veluti insensissimum hostem animadvertisse; quod sane odium inde etiam magis, magisque augebatur, postquam illi Deus proprii corporis naturalem deformitatem, & seditatem ad vivum semel ostendit, omniaque damna, & detrimenta, quæ ipsum animæ infert, & nequitias omnes, & scelera, quæ contra Deum operatur demonstravit, præcipiens propterea, ut idem corpus tamquam malorum omnium reum, & causam severe cruciaret, & veluti vile mancipium semper opprimeret, & sub fræno duræ servitutis constringeret, ne umquam adversus Deum, & spiritum erigi posset: ex quo tantum odii, horrois, & aversionis in corpus Margaritæ concepit, ut quamvis adeo austère cum illo ageret, nihil tamen satis esse ad ipsum pro merito puniendum existimaret, doleretque semper non ita se in suo corpore dolere, sicut optaret, & oporteret.

His accessit crebra Dæmonis infestatio, qui tantæ virtutis ardens invidia, illam, Deo permittente, seivissime percutiebat; nunc avernali impetu ad terram alidens, nunc faciem, & humeros livoribus sedans, ac plagis crucians, nunc, ut illi ægre faceret, specie pergrandium murium eam proscindere dentibus tentans, nunc oratorium, ubi preces Altissimo offerebat, aquis ad usque genua inundans, nunc denique lymphæ lustralis vasculum confringens, lucernam extinguens, lampadis oleum effundens, aliaque plura id genus incommoda illi inferens: & quod adhuc gravius erat, ac importunius, tum internis suggestionibus, tum externis speciebus ad impuros actus, & inhonestum creaturarum amorem voce, ac gestu, etiam in decrepitâ nonaginta annorum ætate eam provocans; quæ omnia tentandi ad meritorum famulæ suæ cumulum (ut olim B. Job, aliisque sanctissimis viris) Dæmoni vero ad majorem confusionem Deus facultatem concedebat; nam corporales quidem ejus molestias æquo animo, ac ridenti vultu Margaritæ transigebat, tentationes vero, & incitamenta ad turpia asperimis poenitentis, quas paulo ante descripsimus, longè abigebat, & invictè superabat, gloriosum proinde de Satana ejusque fraudibus triumphum referens.

Ejus patientia CAP. V.

Nec his solum, quas à Dæmone patiebatur, verum etiam in aliis ab hominibus illatis injuriis, & contumeliis eximiam patientiam comprobavit. Hæc enim ea virtus est, quæ à beatissimo Apostolo, ad promissiones reportandas necessaria describitur, & à Christo Domino tamquam prædestinationis certissimum signum proponitur, *in patientia vestra possidebitis animas vestras*. Margaritæ igitur ad altissimum illum patientiæ gradum pervenit, ut injurias acciperet, & gratias ageret, benedictiones pro maledictionibus redderet, & irrisiones, & ignominias sibi illatas donis, ac beneficiis compensaret. Fuit enim in eo

I.

Luc. 21, 19.

M

cœnobio quædam monialis, quæ stigmate humani generis hoste, organum, ubi Margarita jugiter orare, ac dormire solita erat, igni tradere statuerat, temere etiam de eadem identidem obloquebatur, dicens aliis monialibus, *quid sit cognoscere hypocrysm, & mentium sanctitatem? adeo petula est, ut eam Deus nolit recipere, ideoque adhuc vivat.* At Margarita, eandem monialem velut insignem benefactricem obsequio muneribus, aliisque blanditiis assidue prosequēbatur. Alia monialis sædum, ac fatidum strumarum morbum ad colum patiebatur, earum plagas, & saniem ex eis manantem Margarita, magno charitatis affectu detergebat, eamque pro viribus fovere, ac solari conabatur, at Deo permittente, & Diabolo incitante, tantum odij in eam conceptus, & amaritudinis, ut illam nec videre, nec pari ullo modo posset, crevitque, eoque ejus animi alienatio, ut nec ipsius vocem quæ alias suavisima erat, in choro divinas laudes una cum aliis monialibus canentis audire sustineret, quam-tobrem cum tentationi impar esset, sæpe sæpius irā percita, & obmurmurans è choro exibat, convitiis, ac probris eam onerans; quædam autem die Margaritam ex organo exeuntem datā operā expectans, eadem contumeliis, & minis gravissimis insultavit. At Dei famula ne verbum quidem reposuit, sed omnia illa convicia patientissime tulit; interrogata postmodum, an vere tot maledicta in se illa congestisset, respondit, eam excusans, *loquuta est, non objuravit, aut exprobrauit.*

II.

Alia quoque monialis ulcus adeo fatidum sustinebat, ut ipsemet Chirurgus ob intolerabilem fætozem inde exhalantem ad eam amplius recusaret, accedere. At Margarita invictā patientiā, & inexplēbili charitate sensus omnes mortificationis myrrha perungens, & condies, annis pluribus, ad usque illius mortem constant ei ministravit, ulceri medicamenta adhibens, lineas, & tenuissimas fasciolas undique exquirens, & comportans, ut quantum fieri poterat mundam illam, & sanie tersam præberet. Sed ea satanico stimulo urgente, & infirmitatis adeo atrocis tædio, ac dolore victa pro eo ut Margaritam, tantū beneficii memor, diligeret, illi detrahebat, & quoties medicamenta, & solatia ei afferebat, injuriis, verbisque acerbioribus eam excipiebat, causans, quod non charitatis ergo, sed humanæ gloriolæ captandæ gratia, ut nempe sancta ab aliis haberetur, ea sibi impendere gestiret. Quid ad hæc Margarita? Facta veluti homo *non audiens, & non habens in ore suo redargutiones*, opus adeo arduum fortiter, ac silens prosequēbatur, imo quo magis illa indigebatur, & insolescebat, eò Margarita majori studio, ac diligentia ei inservire curabat, nec umquam animum despondit, nec umquam manus ejus lassatæ sunt, donec illa ex hac vita migraret, quamvis eam ob causam angores plurimi, & peramari boli ei deglutendi forent; nam aliquot moniales admodum delicatæ, & abnegationis sui ipsius baud satis memores, Margaritam propterea stomachabantur, nec manus lavare in communi labello eam sinebant, valde inhonorifice, ac illiberaliter cum ea agentes, at illa, & cum sanien, & immunditias illas contrēctaret, & cum opprobria reciperet, magnam præferebat lætitiā, & gaudium, illud semper animo reputans *hilarem datorem diligit Deus.*

III.

igitur cum persecutiones, & calumnias pateretur, aut in ærumnas, & tribulationes varias incideret, tantum abest, ut de iis doleret, aut conquereretur, aut eas à se avertendas optaret, ut potius persequebatur, & obrectatores suos beneficiis, & muneribus donatos vellet, illud frequenter inculcans, hominem, qui sese tentat à persecutoribus defendere, & tribulationes, & afflictiones declinare, Deum, ejusque gratiam à se depellere; nam Deus homines patientes

Simile quid legitur in vita patrum lib. 2. pag. 62. à tergo, de Eulogio Alexandrino, & reprobo ingratisim. & molestissim cui propter Christum ille inferre volebat.

Psal. 37. 25.

2. Cor. 9. 7.

M

tes vult, & ut patientiâ eternæ vitæ coronam adipiscantur: at Margarita nihil censuit, adversa omnia patienter tolerare, nisi etiam in iis, mirum in modum gauderet: quod ipsum peculiariter Deus illi præceperat, ut ei scilicet *saperet super me, & suum tribulatio pro Christo, & in infirmitatibus suis gloriaretur*, quod cum illa quamvis id ratione consequi posset, discere cuperet, Deus mirabilem quandam præcationem eam docuit, cujus virtutē etiam si in frustra disceperetur, nec perturbari, nec à patientiæ semita deflectere, nec à summi boni unione, & contemplatione distrahi, aut dimoveri ulla vi unquam posset.

Ejus humilitas CAP. VI.

Quam vero in ejus corde humilitas virtutum omnium basis, ac parens profundas radices fixerit, inde cognoscitur, quod contemptus, & irrisiones veluti pretiosa dona, & insignia beneficia anxie percuperet, & diligenter exquireret: idque tam cum privatam vitam ageret, quam cum aliis supremo loco præficeret; tunc enim moniales, ipsasque adeo conversas, enixe rogabat, imò officii sui autoritate compellebat, ut se ipsam contemnerent, & injuriis, ac contumeliis afficerent; qua in re quamvis admodum ægrè, nihilominus, ut ejus humilitati aliquatenus facerent satis, interdum morem gerebant, at illa maximam tunc latitiam, & cordis jubilum ostendebat, solita asserere, cum opprobria reciperet, sibi videri perinde, ac florum corona redimiretur; cum verò aliquando illæ actum tam ingratum, & inurbanum exercere abnuerent, tunc Margarita ab eis veniam petebat. Contigit id evidentius cum adhuc Antistita forori conversæ præcepit, ut se contumeliis, & injuriis impeteret; parum quidem illa obediendi gratia, sed paulò post perperam se fecisse existimans, & vehementer dolens (non enim cogitabat, quod *volenti non sit injuria*) Margaritam interpellans, occur, inquit, me cogis tecum adeo inique agere, & tam grande piaculum perpetrare: at humilis Dei famula statim genua flectens, ejus pedes exosculans, ut sibi parceret, rogavit.

Vivebat tunc Viterbii sanctitate celebris Hyacinta Marefcotti soror Comitissæ Vignanelli, & præclarissimi cardinalis Galeatii Marefcotti, (qui nuper propè centenarius obiit, postquam nimirum juxta votum hanc Dei famulam arcto adeo consanguinitatis vinculo sibi conjunctam à sanctissimo Pontifice Benedicto XIII. in Beatorum album propediem referendam scivisset). Hæc igitur accepta fama, quæ de virtutibus, ac prodigiis Margaritæ Conradi percubuerat, ad eam scripsit, *Sanctam* appellans, ab eaque orariam coronam devotionis gratia postulans, utque propria manu sibi rescriberet, exquirens. At Margarita hæc de re ita contristata est, adeoque indoluit, ut palam profiteretur, se illi ne verbum quidem rescripturam, ne dum minimum quid fore misuram: Nec umquam cessabat conqueri, tamquam atrox aliquod vulnus sibi indictum fuisset, quod utique veræ humilitatis indicium est, Psalmographo verbo, & exemplo docente, *Ego autem exaltatus, conturbatus sum, & humiliatus*. Sed cum imperaturo ei fuisset, ut responderet, respondit quidem, sed paucissimis verbis, iisque frigidis, & arentibus, alia autem monialis, Cherubina nomine, Margaritæ sanguine propinqua, clam eam sacrum numisma ex ejus precaria corona detractum, Hyacinthæ misit.

Sincere, & ex intimo cordis sensu credebatur se omnium creaturarum vilissimam, & abjectissimam, quamobrem cum ab aliquo malè tractaretur, putabat id evenire ex cognitione à Deo illi indita suæ vilitatis, & indignitatis. Igitur pro calumniantibus, & persequentibus, tamquam pro charissimis amicis ita ferventer Deum exorabat, ut pro se ipsa precari pene oblivisceretur, ac insuper pavi-

I.

II.

An. 1716.

III.

M

pavimento ab ipsis calcato, veluti terra sancta esset; ostia si quaerit figebat. Cum ejus per id temporis confessoribus Christophorus Varasius multa de ejus vita, ac rebus gestis ab eâ identidem sciscitaretur, quæ postea ipse adnotavit. Margarita id subodorata, quidam mane ei dixit, sibi præterita nocte offensum fuisse, negotiorum se, & sceleratorem inter homines tunc viventes reperire neminem, & nisi in eo cœnobio maneret, præteritissimum ob litpericulis; in quibus seculares personæ versantur, longe illis peiora se patraturam fuisse, quod si ipse, qui ejus confessiones audiebat, existimaret, se ipsam aliquid boni esse, ægre admodum æternam salutem fore consequuturum; idque evenit anno 1660. Quid nos ad hæc nisi cum Apostolo ingeminare, & quam incomprehensibilia sunt judicia Dei; & investigabiles viæ ejus! & cum Psalmista; & quam terribilis Deus in consiliis super filios hominum! & judiciis ejus quis non timeat? quis superbit audeat? quis de se ipso præsumere? Ea quomodo Deus servos suos humiles cupit, & facit; totum à divina gratia sperare jubet, totum divinæ gratiæ tribuere; nostro ei arbitrio adherente, sine cujus auxilio maximus etiam sanctorum ipso Juda peior evaderet. Simile quid seraphice Therasie Deus ostendit, quod nempe si diutius cujusdam personæ quamvis honestæ amicitiam coluisset, futurum erat, ut paulatim in desidiam, mox in gravissima scelera proliheretur, ob quæ in Inferno sub ipso Lucifero detrudenda erat. Væ igitur illis, qui sponte, & clausis oculis torpericulis; & occasionibus Deum offendendi temere se, & quidem frequenter, exponunt, divini spiritus monitum haud attendentes; *Qui amat periculum peribit in illo.*

IV.

Alio tempore dum varias peccatorum species in quodam libro legeret, quæ ab hominibus committi possunt, præsertim adulterium, erat mox intra se dictura, ego hujuscemodi peccatum non feci, cum ecce antequam id in corde proferret, audivit vocem sibi dicentem, „numquam fuit, nec erit, nec modo „in universo Orbis reperitur creatura aliqua, quæ te magis peccatum hoc „commiserit, vel sit commissura; nam alii quidem peccatum istud aliquoties „corpore perpetraverunt, tu vero singulis momentis, in oratione, meditatione, „ne, divinis officiis recitandis, & in plerisque aliis operibus etiam bonis faciendis, spiritu, & affectu adulteraris. „Item nocte quadam Adorativitatis Domini rogans admitti inter bovem, & asellum, ut infantem Jesum adoraret, hoc responsum accepit, in præsepio non esse ei locum, nam animalia illa ejus comparatione personæ erant valde magnæ, & egregiis prærogativis spectabiles. Ita nempe hanc suam famulam Deus, licet nec levia peccata plenâ voluntate committeret, ob tamen aliquem levissimum quidem non adeo intensæ in eo laudando animæ aversionis defectum, in humilitate continebat. Nimirum in divino judicio, cum ad examen et rigore justitiæ humani actus revocantur, quæ nobis modo minutissimæ videntur atomi: montes excelsi apparent; *non enim justificabitur in conspectu ejus omnis vivens; cæli in conspectu eius non sunt mundi,* nani ut Magnus Gregorius ait in illud psalmographi, *ego justitias judicabo, justitiam nostram ad examen divinæ justitiæ deducta injustitia est.*

V.

Margarita igitur sic à Deo edocta, quam sibi necessaria esset humilitas optimè intelligens, ejus virtutis actus, quam frequentissimè poterat, exercebat; interque eos, monialium pedes osculari, etiam cum abbatissæ officio fungere, præsertim cum sacram Eucharistiam sumebat, solemne habuit. Quamvis ob hanc ipsam adeo profundam propriæ vilitatis cognitionem, & divinæ majestatis in sanctissimo altaris Sacramento latentis summam reverentiam, ad sacram mensam non auderet accedere, nisi semel in mense, idque ut canonice sanctionibus obtemperaret, quæ monachos semel saltem in mense sacro-

fan-

sanctis mysteriis refici jubent. Sed postea patri Priolo confessorio suo morem gerens, quotidie caelesti pabulo vescabatur, simul cum eodem maxima, & excellentissima dona à Deo recipiens; *humilibus enim dat gratiam.*

Dum adhuc in vivis ageret, moniales illas, quæ rerum suarum aliquid noverant, sibi promittere coegit, ne se etiam defuncta, ea cuique nota facerent, aut revelarent; cupiens nimirum ut earum memoria cum sonitu periret. Sed Margarita ad coelos translata; cum episcopus Amerinus Gaudentius Poli, Angelum Blasi ord. eremitarum S. Augustini ad coenobium illud misisset, ut rite, & ordine monasterii rebus à Margarita peractis, ejusque virtutibus, ac miraculis interrogaret, & cuncta in literas referret, tunc omnes antequam vocarentur suapte sponte certatim ad eum accesserant, quidquid de ea scirent, edicerent. Illæ autem, quæ silentium Margaritæ spondederant, falsæ sunt, et si primum apud se statuissent minime accedere, intus tamen deinde compulsæ, & coactas fuisse conscientiam suam exonerare, mirabilia omnia à hac Dei famula occultè gesta, in lucem proferendo, margini pisculi si diutius reticuis- sent, reas se fore arbitantes; ut hac etiam ratione illud Servatoris nostri in eis comprobaretur; *Quis se humilior exaltabitur.*

Ejus Pietas CAP. VII.

Ex his facile intelligi potest, quo pietatis sensu in omnibus suis actibus erga res divinas semper se gesserit; nam ut à Dei laudatione in choro perfolvenda exordiamur, eam & ipsa summa attentione, & reverentia complebat, & quam diligentissime ab aliis complendam curabat. Ad effusum omnium prima, motuales alias semper vocabat, incitabatque, ut citò, & alacriter ad Deum laudandum properarent, imò etiam cum senectute, & infirmitatibus graveretur, & vix posset amplius incedere, cum tamen ad chorum pergendum erat, & illi jam appropinquaret, tanta celeritate ibat, ut volare potius, quam ambulare videretur, & scalarum gradus non quidem singulis singulis passibus, sed binos simul unico gressu ascenderet, divino scilicet amore corpori ipsi alas addente: dicebatque tunc aliis monialibus, *currite, currite, nonne eos videtis, qui modo expectant? & quam pulchri sunt! cito, cito, incipiamus; nec eos diutius nos expectare compellamus;* quibus verbis, & adhortationibus in causa erat, ut eius divine psalmodia inciperetur: credebatur siquidem Angelorum visionibus, ut plurimum frui, dum preces Deo funderet; præcipue dum sacram in choro sinaxim celebraret; Imò alia monialis, Maria Francisca nomine, nobis similia Racanè, Margaritæ sororis filia, aliquando in Odeo Margarita psallente dulcissimum quendam sonitum, velut citharæ, & organi, exaudivit, quasi ejus vocem tam suaviter comitabatur, ut Angelorum potius concentus existimari posset; idque eo prorsus tempore, quo ipsa nihil fere de Margaritæ sanctitate persuasum habebat. Alio tempore eadem monialis Margaritam vidit sublimem à terra inter nubes genuflexam, junctisque manibus orantem, videbaturque illi veluti altera D. Clara Assisensis. Dum vero extrema detineretur infirmitate identidem dicebat, *si Dominus id mihi concederet, post mortem pluries à ternulo libentissime exirem, ut divinis in choro laudibus cum aliis monialibus interessem,* diciturque post obitum non raro fuisse audita clara, & distincta voce in choro cum aliis psallere.

Erga sacrosanctum Eucharistiæ sacramentum maxima religione, & amore afficiebatur; ideoque ipsis sacerdotibus, utpote tanti sacramenti ministris, veluti totidem Angelis præcipuam venerationem, & honorem exhibebat; Cum igitur quodam mane sacerdotes aliquot in ejus ecclesia sacra mysteria peragerent, Margarita moniales sic compellare coepit, *Venite, venite in ecclesia*

tota

M

*toto adest curia celestis, ecclesia jam plena est, aspiciite res tam pulchras, venite, venite, existimabat siquidem alias quoque moniales eadem videre, quæ ipsa tunc videbat, cum nihil aliud præter sacerdotes, & unum, aut alterum hominem in ecclesia eo tempore existentem, intuerentur. At Margarita moniales hortari non desinbat, ut sacerdotibus in earum ecclesia sacra facientibus majores, quas possent, gratias semper referrent: quoniam *Sacerdotes* (ajebat) *omni obsequio, & officio digni sunt, veluti totidem Dii in terra: Ego dixi, Dii estis, & filii eiusculi vocamini.**

Psal. 81. 6.

III.

Ad ipsum autem divinisimum Sacramentum, quanta præparatione, qua humilitate, quo amore accederet, difficile quidem dictum est: Sed ex uberrimo fructu, præcipuis gratiis, & pretiosissimis donis, quæ ex eo referebat, potest satis intelligi. Sentiebat etenim Christi Domini sub sacris speciebus contenti in suam animam ingressum tamquam sponsi, qui post se animæ ostium clauderat, ut quietius, ac securius in ea jucundaretur, & mansionem dulciorem faceret: percipiebat quoque sensu suavissimos divinæ præsentiae effectus per aliquot dies, donec ob aliquam licet levissimam imperfectionem eam amitteret. Cæterum sumpto Salvatoris nostri corpore, præsertim in solemnioribus festivitibus, apparebat facies ejus ignita, & pulcherrima, & oculi scintillantes & lucidissimi, veluti duo cali sidera, nec quisquam poterat firma oculorum acie vultum ejus tunc intueri ob ingentem, qui inde emicabat, splendorem. Accedebat autem ad divinam mensam interdum quotidie, interdum semel in hebdomada, interdum secundo, aut tertio quoque die, prout ejus confessorius illi permittebat, aut præcipiebat. Cum aliquando gravissima laboraret infirmitate, & jam Sacrosanctæ Eucharistiæ viatico, deinde extrema sacri Olei unctione esset munienda, licet corporis viribus omnino destitueretur, adeo ut moniales, quæ eam supra lectum, fumendæ causæ Eucharistiæ paululum erexerant, & manibus sustentabant, haud parum timerent, ne propter eum corporis motum illico expiraret; attamen statim atque sanctissimum Christi corpus à Sacerdote allatum apparuit, è lecto velocissimè profluit, imò potius velut avis evolavit, sine ullius adjutorio, & super cellas pavementum genua flexit, summa omnium admiratione, ac stupore, verébantur enim ne quolibet momento spiritum exhalaret. Sed tunc quidem convalluit; quoties autem in ægritudine cœlesti dape reficiebatur, semper è lecto surgebat, & ad terram super genua se prosternebat, devotionem æque, ac humilitatem ostendens, & ferventissimum in tantum sacramentum amorem.

IV.

Nec minori devotione, & studio Dominicam Passionem, & feriæ sextæ diem, in qua illa peracta est, recolebat; ea igitur die Christi Domini vulnera mira attentione, ac pietatis sensu complures horas contemplabatur, & aliquando unius tantum plagæ meditationi quinque horarum spatium tribuebat, obtinuitque à Deo (quod impensè optabat, & jugiter precabatur) ut ejus obitus feria VI. Parasceves contingeret, in quam diem illo anno incidit etiam festum D. Catharinæ Senensis, cujus pariter studiosissima erat, ejus mirabilis vitæ historiam assidue legens, & æmulari strenuè satagens. Solebat autem dicere sorori Lucie Pierantonii conversæ „ Disce mea soror Deo perfecte servire, „ quod quidem facillimum est, modo ejus sanctissimam passionem frequenter cogites, & mediteris; hoc nullo negotio percipi potest; nam characteres, quibus Christi Domini Passio conscripta est, clavi scilicet, & lancea, „ ceteraque vulnerum ejus instrumenta, magni sunt, & ingentes, ideòque „ absque multo labore, ac studio videri, & intelligi possunt, et si vero cor-

» po-

„ poreis oculis minime cernatur, sufficit tamen, ut conspiciantur oculis
 „ cordis, quotidie uimirum Christi Domini cruciatus, & dolores devote
 „ contemplan-do, qua ratione brevi admodum tempore haud modicum Dei
 „ lumen obtinebis, & in Sanctitatis schola plurimum proficies „ Ita Marga-
 rita ad Luciam.

Sed & aliis omnibus monialibus persuasit, ut singulis sextis feriis tum Adventus,
 tum Quadragesimæ, quinque continuis horis Dominicam Passionem con-
 templantur orantes, quod pium institutum etiam post ejus mortem in eo
 cœnobio perseveravit; Toto autem illo quinque horarum spatio Margarita
 genuflexa perstabat immobilis, & interdum facie ad terram prostrata, ut po-
 tius insensibilis quædam statua, quam vivens corpus videretur. Dixit verò
 aliquando patri Priolo confessario, in meditatione flagellationis Christi Do-
 mini se minime posse cogitatione transire ad secundum ictum, & interrogata
 ab eodem, qua de causa? respondit, quia doloris acerbitas vitam sibi ademi-
 sisset; adeo nempe intimè erga Salvatoris passionem afficiebatur. Quadam
 sexta feria in Parasceve, magnopere cupiens fellis amaritudinem cum Re-
 demptore Crucifixo degustare, integrum repente fel in manu sua invenit,
 quo abunde amaritudinis sitim illam explevit, *inebriavit me absynthio*. Cete-
 rum omnibus aliis sextis feriis totius anni, præter frustulum panis, & absyn-
 thium in cibum, acetum vero in potum, nihil omnino sumebat, ut supra di-
 ximus cap. 3. n. 4. imo quo tempore cœnobio præfuit, semper curavit, ut
 omnes moniales, saltem parum quid absynthii in memoriam, ac honorem
 Dominicæ Passionis sextis feriis manducarent. Expleta autem sextis feriis Ad-
 ventus, & Quadragesimæ uuper recensita quinque horarum meditatione,
 surgens Margarita ab oratione, ad osculandum Christi Crucifixi imaginem,
 quæ ut in Parasceve fieri solet, in terra supra tapetum, & pulviaria decen-
 ter posita erat, procedebat. Hoc autem simulacrum alia monialis, Maria
 Ursula Loaldi, pluries vidit brachia è Cruce divellere, ut Margaritam am-
 plexaretur, cui deinde præcipiebat, ut postea iisdem, ut antea, clavis è ste-
 rum cruci affigeret. Præterea, antequam noctu ad matutinum officium in
 choro persolvendum pergeret, Dominicam passionem ex Evangelio recitabat.
 Cum vero ejusdem vivificæ passionis recolendæ gratiâ scalam sanctam ascen-
 deret, nudis genibus, & facie ad terram inclinata eam quasi rependo transi-
 bat. Itaque illud Augustini manual. c. 22. semper in corde habebat, & in
 opere se habere demonstrabat *Tota spes mea est in morte Domini mei: mors
 ejus meritum meum & refugium meum, salus, vita, & resurrectio mea*. &
 meditat. c. 14. *omnis spes, & totius fidaciæ certitudo mihi est in pretioso sanguine
 ejus; qui effusus est propter nos & propter nostram salutem.*

Ejus oratio CAP. VIII.

Nec his tantum horis Deo preces fundebat, sed ejus oratio assidua, & perpetua,
 erat; nam post divinæ psalmodiæ pensum in Odeo persolutum, ad cellam rediens
 in eaque semper confiteus, sine intermissione orabat, Deum jugiter laudans,
 & gemitibus semper exorans. Post vespertas fere usque ad noctem genuflexa
 immobilis in oratione perdurabat. Assiduitas igitur orandi, ejus genua in
 coronæ modum complanaverat, in cujus medio circulus rubri ac flavi coloris
 admodum tamens apparebat. Orabat autem aliquando discentis brachii ad
 instar crucis, & facie ad terram conversa, sed tamen ita, ut nec brachiis,
 nec manibus, nec facie ullatenus terram tangeret, sed tantum genibus; quam-
 vis facie, brachiis, & manibus non amplius quatuor digitis à terra distaret,
 in quo corporis situ adeo incòmodo, & dolorifico plures horas, & inter-
 dum

V.

Thes. 2. 15.

I.

A. 11. 11. 11.

M

dam totum diei dimidium fortiter orando persistebat, & quod humanis viribus haud possibile videtur, ita immota, ac si esset humi defixa, nec vocantem quamlibet audiens, nec trahentem per vestem sentiens, quæ res maximam omnibus ingerebat admirationem; cum enim aliquot moniales eodem modo, eademque corporis figura orare conarentur, brevi admodum tempore, nec sine magno cruciatu permanere sic poterant.

II.

Integræ fere horæ spatio vespertinum officium præveniens, & ad chorum properans, ibi orando usque ad constitutum cum aliis psallendi tempus manebat; interrogata autem quodam die à patre confessorio, quantum temporis somno indulgeret, *duas saltem integras horas*, respondit, reliquum verò temporis totum orationi dabat, nec enim umquam cum aliis confabulando immorabatur, nec relaxandi animi gratia minimum etiam temporis otiosè transigebat, nam divini sponsi vox, quæ in ejus corde jugiter resonabat, eam à creaturis omnibus abducens, post se in odorem unguentorum suorum traherebat. Ejus propterea orationes Dæmonibus plurimum displicebant, omnem idcirco lapidem moventibus, ut eas impedirent, vel saltem aliò averterent; quadam igitur die, dum beatissimæ Virginis Rosarium devotè admodum recitaret, Dæmon invidens, & irascens, magnum à tergo strepitum, & clamorem citavit, ut orationem illam, vel relinquere, vel ad minus intermittere Margaritam cogeret: at ipsa immota, ac interrita perseverans, orationem continuavit, & Dæmonis astum delusit. At contrà, quam Deus Margaritæ orationes gratas, & acceptas haberet, multis demonstravit; cuidam enim suæ famulæ Margaritæ Coccolæ nuncupatæ in coenobio sanctæ Monicæ ejusdem urbis Americæ sanctimoniali revelavit, merito se Margaritæ Conradi orationum ablaturum omnia obstacula, & impedimenta, quæ ob ejus (Coccolæ scilicet) defectus, & negligentias tamquam murus sese interponebant, ne perfectam cum Deo unionem, & gratiam consequeretur. Ejus etiam precibus tribuendum, quod sacerdos quidam antea projectæ vitæ, ad meliora conversus sit, & bonorum deinceps operum aliis exemplar evaserit, quodque soror M. Francisca Racani Margaritæ propinqua, è lethali morbo prodigiose convalescit.

Solitudinis amor CAP. IX.

I.

Ex hac orandi assiduitate ejus solitudo, & à creaturis omnibus recessus, & fuga necessario oriebatur. Numquam ad crates accedebat, nisi urgente pauperum, vel ægrotorum necessitate, quas oleo, & aqua benedictis, sancti Dominici ab ea denominatis, inungens, mirabiliter sanabat. Cum vero ob eam causam crates adiret, etiam in decrepita ætate, numquam sola, sed alia semper moniali comitante, pergebat, ibique parvam admodum moram trahens, peracto illico charitatis officio, statim recedebat. Nunquam coenobium otii causa circumibat, numquam publico aliquo in loco stare conspiciabatur, præterquam in choro, in oratorio, in communi coenaculo, & in valetudinario, semper cæteroquin solitaria, & ab omnium consuetudine, & colloquiis remota, vel in cella, vel in organo, vel in horti specu, ubi se flagellis dirissime caudebat, clausi consisteret. Habebat quidem in eodem coenobio sororem germanam, appellatam in sæculo Misiam Conradi, & in religione Franciscam. Sed Margarita utpote ab infautia penitus Deo dedita, & cum eo tantum in oratione proluxe colloqui assueta, nihil præterea curabat, ideoque ab ipsa etiam sorore sua procul, & sejuncta vivebat, ut de ea pariter idem prorsus dici, quod olim D. Gregorius Magnus de sanctissimo patre Benedicto scripsit, *Solus in superni inspectoris oculis habitavit secum.*

Paupertatis Studium CAP. X.

Paupertatem ſummopere adamavit; non enim ſolum ſuperſtui nihil umquam admifit, quod quidem monachis omnibus voti religione interdicitur, ſed nec rem ullam, quantumvis neceſſariam, qua uteretur, apud ſe aliquandò retinuit, ſed quidquid illi maxime opus erat, etiam ſudarium, etiam capitis velamen, nēdum alias veſtes ad corpus tegendum, ab aliis monialibus, modo ſcilicet ab una, modo ab alia, eleemoſinæ loco quæritabat. In ejus cella præter unam, aut alteram ſedunculam, & parvum abacum, & nonnullos libros ſpirituales, nihil conſpiceres. Sorori quidem Suſannæ incumbebat cura ab antiſtiſta ei impoſita, vela, ſudaria, lintea, aliaque omnia neceſſaria providere, ac parare, & Margaritæ qualibet hebdomada afferre, ſed illa eam Suſannæ diligentiam, & ſtudium pro ſe ægre admodum ſerebat, cum id in nimium ſui commodum cedere arbitraretur. Quidquid autem ipſa ex labore manuum lucrabatur, ſtatim cœnobii utilitati, vel ſacrarum ornamentis dicabat, nihil pro ſe emolumenti inde percipiens.

Cæterum nil ardentius aſuebat, quam vivere æque, ac mori in communi vita, ubi nempe ad præſcriptum regulæ, ut in primitiva eccleſia, & in primordiis cujuſque regularis ordinis, non eſſet meum, ac tuum, ſed omnia reiſpica communia, & de rebus communibus unicuique diſtribueretur, prout cuique opus eſſet, quod genus vitæ quam Deo placitum, & hominibus tranquillum ſit, omnium ſæculorum experientia comprobavit. Id illa frequenter puellis ſæcularibus ſuadebat, ut in eo cœnobio ſeſe Deo conſecrarent, ubi communis vita obſervaretur; Itaque ejus monitis obtemperans Maria Thereſia Venturelli nobilis Amerina, è monaſterio S. Catharinæ ubi educabatur, egreſſa eſt, & in cœnobio S. Joannis Evangeliftæ, in quo communis vita adhuc obtinet, monialis fieri voluit. Sed Margarita quamvis nec acum quidem, ut peculiariter ſibi additum retineret, ſed omnia neceſſaria, ut diximus, ab aliis eleemoſinæ loco toties quoties reciperet, cum tamen ab aliis monialibus ei diceretur, quòd ipſa in vera paupertate, & vita communi viveret, nihil ſane reſpondebat, ſed tamen nares digitis obturabat, innuens nimirum proprietatis foetorem quandam ſe nihilominus eo in loco ſentire.

Divini honoris zelus. CAP. XI.

Ad hæc, aliaque his ſimilia illam impellebat divini honoris, & monaſticæ perfectionis quo æſtuabat, ſerventiſſimus zelus, cujus plura, eaque illuſtria dedit ſpecimina. Dum antiſtiſtæ officium gereret, aliquot monialibus, quæ in generali cœnobii ſupplicatione ſimul jurgatæ fuerant, cum aliarum gravi perturbatione, & ſcandalo, poſtquam eas in publica aula *, in qua moniales juxta morem omnium cœnobitarum, culpas ſuas coram omnibus ſolent accuſare; acriter redarguiſſet, præcepit, ut illicò detraſtis calceis, veloſque capitis depoſito, unâ illarum Crucifixi imaginem manibus extollente, reliquias duabus hinc inde comitantibus, ſupplicationem iterum celcbrarent, pſalmum *Miferere* alta voce recitantes, ut ſic honor, cujus modicam adeò rationem habuerant, ſimulacro Salvatoris cruci affixi redderetur, & a monialium cordibus ſcandalum auferretur, eoſque pacto veniam impetrare poſſent; quod totum illæ ſine ulla cunctatione exequutæ ſunt. Alio tempore, idem cœnobii regimen adhuc tenens, cum quædam moniales invicem contententes, diſcordias ſererent, & aliis moleſtias crearent, juſſit Margarita, ut è veſtigio carcer mundaretur, & diſponeretur, quatenus intelligerent, ni ceſſarent, in illum eas ſe detrufuram; quo timore correptæ numquam poſt hac invicem riſatæ ſunt. *Zelo zelata eſt pro domo iſrael.*

M

I.

II.

I.

* Capitulum dicunt.

M

I.

Torsion
belle

Ejus obedientia CAP. XII.

Nec minus tamen promptè, & expeditè parere, quam prudenter imperare solita erat. Ejus igitur obedientiæ mirabile sanè exemplum hoc solum proferam: Antiquus in illo cœnobio mos obtinebat, ut in pervigilio D. Firminæ, urbis Amerinæ advocatæ, ac patronæ, quod pariter est eodem die D. Catharinæ V., & M. ejusdem cœnobii tutelaræ, jejunium in solo pane, & aqua involatè ab omnibus toleraretur; Margarita autem, hora panem comedendi adveniente, corporalis cibi penitus oblita, divinæ tantum dedita erat contemplationi; cum ecce quædam monialis coctum pyrum decorticans, ut infirmæ edendum porrigeret, Margaritam interrogavit, ecur etiam ipsa consuetum panem non comederet? at illa virtutem suam humiliter celans, simpliciter respondit; quia mihi videor panem minime posse me deglutire; quo responso audito monialis existimans hoc ex nausea, & stomachi fastidio Margaritæ contingere, pyrum illud medium secuit, alteramque ejus partem Margaritæ tradidit, dicens accipe, & comede una cum pane: at illa nihil morata, nec de consueto jejunio in pane, & aqua quidquam recogitans, frustum illud pyri statim comedit, cumque illud adhuc dentibus manderet, sensit insoliti adeo saporis suavitatem, ut nullius creatæ rei comparationem eam posset umquam exprimere; Dum autem stupens perpenderet, quidnam rei esset, aut unde suavitas illa, & delectamentum oriretur, vocem in imo corde sibi dicentem audivit. *Hi sunt dulcissimi obedientiæ fructus.*

Ejus simplicitas CAP. XIII.

- I. His autem virtutibus, quæ magis ad Serpentis prudentiam pertinent, decor, & ornamentum omnium aderat, Columbæ simplicitas. Per hanc enim, quæ intimè cordi ejus inhærebat, omnes alios eadè, qua se ipsam, mensura metiebatur, imo omnes alios longè se meliores existimabat, quapropter persusum omnino habebat alias etiam moniales easdem, quas ipsa, visiones videre, præsertim cum Angelos, aliosque sanctos in ecclesia, vel oratorio conspicuos haberet. Dum igitur visiones, & gratias, & insignia adeo dona sibi à patre luminum communicata narrabat, minime id animadvertibat, sed veluti de rebus aliis omnibus communibus, & notis loquebatur. At quando ea quæ dicebat, prudenti animo considerans, tamquam sibi specialiter revelata, ab aliis quoque intelligi cognoscebat, illico narrationem abrumpens, sermonem aliò avertebat. Itaque creditum est, Deum ipsum ad loquendum hisce de rebus eam pluries impulsisse, & incitasse, ut sciremus, quot, quantisque charismatibus à Deo esset cumulata, ejusque poenitentæ, ac bonorum operum exempla aliis imitanda proponerentur. Sanè hac eadè cordis, ac mentis simplicitate divinum jugiter in corde, ac mente colloquium promeruit, nam cum simplicibus sermocinatio ejus.

Extases, & illustrationes CAP. XIV.

- I. Hoc autem colloquium Deus per extases, & raptus à corpore illi potissimum, præstitit; nam corporei sensus impares omnino sunt ad divina, ut oportet percipienda. Porro extases, & raptus Margarita habebat admodum frequentes, & tantum non quotidianos. Maria Hyacintha Venturelli in eodem cœnobio monialis vidit aliquando Margaritam in parvo quodam horti facello diutius orantem brachiis extensis, & nulla corporis parte solum tangentem, & postquam longo tempore admirans, eam sic manentem fuisset intuita, verita ne Margarita ad sensus tandem reveria, id agnosceret, & agrè ferret, tacita abiit, & eodem, quo eam deprehenderat modo, ibi reliquit. Soror quoque M. Ursula Loaldi noctis tempore vidit in oratorio Margaritam ante

San-

M

ſanctiſſimi Crucifixi imaginem extenſis pariter brachiis preces fundentem, & haud parvo intervallo à terra elevatam; quod illa videns timore correpta, ſilens ſeceſſit, præſtolans nihilominus foris, ut inde exiret; ſed denique eam vidit, non quidem ex oratorio, ubi extaticam illam reliquerat, ſed ex organo exeuntem, qui locus eſt admodum ab oratorio diſſitus; idque magnam admirationem, & ſuporem Urfulæ ingeſſit; quæ deinceps Margaritæ ſanctitatem impenſus venerabatur.

II.

Dum interdum manuale aliquot opus conſiceret, repente toto corpore immobilis, oculiſque in cælum deſixis videbatur, quo tempore nec opificium proſequabatur, nec ſi aliquid ei diceretur, reſpondebat. Ad ſe autem poſt longam moram reverſa, dicebat ſociis; *Videamus nunc, quæ noſtrum plus operis interea abſolverit?* Evidens autem erat ipſam multo minus reliquis manibus laboraſſe, cum diutinè extra ſenſus fuiſſet; & nihilominus ejus opificium longè majus cæteris apparebat, licet hæ continuo, & ſine intermiſſione operi incubuiſſent, Deo nimirum Margaritæ manus dirigente, & operibus manuum ejus benedicente, ut creſcerent, & aliarum opera valdè tranſcenderent. Quodam mane cum ſacraſſimum Chriſti Corpus ſumpſiſſet, in cellam gratias actura ſeſe recepit, & paulo poſt à ſupra laudata M. Urfula Loaldi vocata ad horam nonam canonicam in choro perſolvendam, nam ejus ſignum minime audierat, viſa eſt vultu adeo venuſto, ac rubicundo, ut neutiquam pro eadem, quæ prius fuerat, agnoſceretur: Itaque Loalda extra ſe raptam Margaritam putans, & haud ſui compotem, comitata eſt illam ad chorum uſque, manibus eam ſuſtentans, non enim poterat liberè, & expediri ambulare, quamobrem ad omnes gradus, quibus ad chorum aſcenditur, caſum minabatur, ac ſi eos numquam aſcendiſſet, ruborque ille ignitus faciei totius horæ nonæ ſpatio perduravit.

III.

Dum aliquando ejuſdem Loaldæ manibus ſubnixâ incederet, ſubito ejus manum deſerens, magno impetu ſe longiùs proripuit tanta velocitate, ac ſi aliſ prædita volaret potius, quam ambularet, ſtatimque genibus flexis, & ſcie ac manibus ad terram poſtrata reperiebatur, credita propterea Deum tunc videre, & adorare, ab eoque maximâ torbis-latitiâ perfundi, qua iuvenes exhilarabat; aliquando inter moniales conſiſtens dicto citius ex earum oculis evaneſcebat, ruſumque, cum abeſſet, ex inſperato inter eas aderat, abſque eo quod quamvis venerat via dignoſci poſſet. Aliquando contradicſiones, & perſecutiones qualdam dum pateretur, viſa ſuit ab eadem M. Urfula, & ab ejus ſorore M. Agata Loaldi ſublimis per aerem ferri, nulla ſui parte corporis terram tangens, & ſumma celeritate ad ſuam cellam deportari.

IV.

Quodam Sabbato majoris hæbdomadæ invitavit eandem Mariam Urfulam, ut multo ante diluculum evigilans, regem gloriæ à mortuis reſurgentem ſimul videre mererentur; quod cum ſciſſent, *eamus, eamus*, inquit Margarita, *ut Redemptoris triumphum intueamur*. Euntes igitur in eccleſiam ad orandum, vidit Loalda Margaritam brachiis extenſis plus palmo à terra elevatam, & paulò poſt eam audivit ſibi dicentem, *cito eamus, eamus, Et organa pulſemus, nam Chriſtus reſurrexit*, ipſaque ſolles elevabat, & Loalda organa ſonum reddere cogebat. Moniales autem ſonitum organi hora adeo intermeſſa, die non adhuc illuſcente, audientes plurimum admiratæ ſunt. Alia, item vice, eodemque Paſchatis die valde mane; dum in organo oraret, magnum audivit terræ motum, ſtatimque ex organo exiliens monialem vocavit, ut organa percuteret, ipſâ ut antea ſolles ruſum, ac deorſum impellente, eratque vultu ingenti pallore ſuffuſo, & veluti extra ſe ipſam, ſed paulò poſt ſerenata.

M
v.

facie admodum hilarem se ostendit: quomobrem creditum fuit, eodem prorsus temporis momento resurgentem Redemptorem iterum ab ea visum.

Die 2. Novembris, qua fidelium omnium desuetoque commemoratione recolitur, sanctissimam Eucharistiam sumere cupiens, quam antecedenti die Sanctorum omnium solemnibus sacris pariter sumplerat, timore, ac reverentia detenta, dicebat intra se, *nimis indecens est Deum tam crebro in cordis hospitio recipere*, at illico vocem hanc audivit, *Deus sum, Et tamen venio*, statimque in aera fuit sublata, & maxima spiritus exultatione perfusa, divinique amoris deliciis undique repleta. Cæterum ita à terra elevata diu eam, persistere sæpe sæpius moniales viderant, præsertim festis diebus solemnioribus. Anno 1661. die 12. Junii, in quem incidere festum SS. Trinitatis, ineffabili animæ suæ jubilo sacratissimum Christi Corpus suscepit, dumque una cum aliis oraret, ter in aera elevata est totoque illo die alienata à sensibus; & veluti extra semetipsam in cella permanens, vidit, audivitque tanta, ac talia, quæ nec hominum mentes capere, nec eorum linguæ explicare ulatenus possunt: edocta item fuit, inter varios Deum laudandi modos, hunc etiam præstantissimum esse, Deum per admirabilem thronum suum invocare, conspexitque incomprehensibilem illam, divinamque Majestatem sedentem super solium excelsum, & elevatum, & ad gratias, & munera eo die hominibus dispensanda paratissimam, dummodo humili, & contrito corde, ut par est, ea postularent: tunc Margarita adeo propitiâ occasione utens, quandam sibi notum, ac benevolam Deo commendavit, ut eum in numerum servorum suorum cooptare dignaretur; statimque hoc responsum recepit; *oportet, ut etiam ipse pro virili sataget, quò gratiam tanti momenti consequi mereatur.*

VI.

Eodem anno 1661. die 18. Decembris, quæ Dominica dies erat; cum divinissimum Eucharistiæ epulum degustasset, tanto intus gaudio, & spirituali exultatione fuit cumulata, ut eam intra se capere nullo modo posset, totoque illo die sensit se identidem à terra elevari, & extra se rapi, atque à sensibus alienari; quod idem sæpe sæpius ei contingebat, præsertim iis diebus, quibus ad sacrum Convivium admittebatur; tunc enim tota in Deum immersa, & veluti in eum transfusa ineffabili spiritus exultatione fruebatur, & plura, eaque ingentia arcana cælestia auscultabat, quæ nullis hominum verbis narrare poterat; non enim licet ea homini loqui.

Visiones, & revelationes CAP. XV.

I.

Non solum autem in hujusmodi animi à corpore avocationibus, sed aliis quoque temporibus plura secreta, tum quæ ad mysteria fidei, tum quæ ad res humanas pertinent, ei Dominus revelavit: Quia vero Dei famula Sacramentum regis abscondere bonum esse, optime noverat, ideo quæ sibi fiebant nota secreta cælestia, studiosissime occultabat, quo factum est, ut plurimas à Deo illi traditas revelationes nesciamus; nihilominus aliquandò vel timore errandi, vel dubio an deciperetur, vel quia simplicitate ducta, eas crederet omnibus manifestas, & conspicuas, vel denique proximos juvandi gratiâ, paucas quasdam ex multis à Patre luminum acceptis revelationibus aliis communicavit. patri Priolo confessario suo dixit aliquando, Magos Christi Infantis in præsepio adoratores, nullis conceptis verbis Deiparam Virginem, cujus maximâ capti fuerant admiratione, tunc salutasse, quia parem, ejusque meritis dignam salutationem invenire non potuerunt; silentio igitur, ac stupore summam in eam venerationem testatos esse. Evangelistas leviter admodum Salvatoris passionem tetigisse, & satis parcè de eo loquutos fuisse; mox Theologicum sermonem pulcherrimum, ac valde sublimem instituit, de Divinitate,

Elsen.

M

Essentia, ac Trinitate divinarum Personarum, Verbi generatione, ac spiratione Spiritus Sancti (ut nempe idem confessorius dignosceret, an iis, quæ dicebat, error aliquis inesset) idque adeò appositè, verbisque propemodum scholasticis, & rei congruentibus, ac si complures annos sacræ Theologiæ fuisset magistra, solita exinde identidem exclamare, *o bone Jesu substantia Patris; o bone Jesu substantia Patris*.

Die 8. Septembris, qua nativitas beatissimæ Mariæ Virginis celebratur, contemplanti Margaritæ magnitudinem incomprehensibilem, & inestimabiles Deiparæ prærogativas, dictum fuit, fideles ea ipsâ die gratias omnes, & dona obtinere posse, quæcumque devotè petissent; nec in cælis majores umquam gratias concedi solitas, quam illa die, intellexitque, prout tamen potuit, magno animi sui gaudio, quot & quantænam sint ejusdem beatissimæ Virginis excellentiæ, & dignitates inenarrabiles. Die autem 25. Novembris apparuit ei D. Catharina V. & M. candido, ac frequenti sanctarum Virginum choro sociata; sciscitabatur itaque Margarita alias moniales, an ipsæ quoque eandem tutelarem Virginem in ecclesia vidissent. Dum in cella consisteret orans, offensa ei fuit valde perspicuè animæ pulchritudo, splendor, & præstantia, & ex opposito corporis foeditas, deformitas, ac sœtor, ex quo Margarita implacabile odium contra suum corpus conceptum numquam postea deposuit, sed ad mortem usque retinuit, severissimis illud, quos supra retulimus cruciatibus affligens, & lanians.

Cum quinquagesimum circiter ætatis annum ageret, noctis tempore in organo, de more, Deo preces fundens, à juvene pulcherrimo, ac lucidissimo sibi apparente, ad ecclesiæ cratem, ubi moniales sacræ mysteria percipiunt, fuit deducta, eique dictum, hic suscipe, nam res stupendas videbis, & admirabiles; & ecce ecclesiæ janua nullo impellente aperitur, ecce plurimi venustissimi juvenes, velut agmine composito, in morem supplicationis bini, ac terni ex ecclesia cathedrali S. Firmiæ procedunt, & transeuntes ante januam, jam patefactam ejus ecclesiæ, ad aliam ecclesiam monialium Sancti Joannis haud inde longe distantem ire pergunt; duo autem ex illis juvenibus deferabant manibus capsulam non adeo parvam; qui cum pervenissent ad D. Catharinæ ostium constiterunt, & eandem capsulam recludentes, extraxerunt inde complicatum pannum purpureum, & adjuvantibus aliis duobus juvenibus, qui subsèquebantur, cum illum explicassent, & extendissent, visa est ejus dimidia pars miro artificio opere phrygio (imò verò Angelico) auro, gemmisque contexta, alia vero medietas rudis adhuc, nulloque ornamento conspicua; mox involuto, ut antea, panno, & in eadem capsulâ reposito, supplicatio illa disparuit, ecclesiæque janua iterum clausa. Margarita autem in organum reversa ad consuetam orationem, Deum exoravit, ut tam admirabilis visionis intelligentiam sibi concederet. Cognovit igitur pannum illum symbolum esse suæ ipsius vitæ, quæ tunc in medio ætatis versabatur, anteriorem partem acu pictam transactos ejus annos exhibere, aurum, & gemmas tam pulchro opificio simul permixtas, opera pietatis, & virtutum actus exprimere. Sed necessarium adhuc esse opus absolvere, iisdemque operum bonorum actibus ad finem usque perducere, His, aliisque visionibus, ac revelationibus eam Deus illustrabat, & ad proseguendum in eo vitæ proposito adeo aspero, ac duro eam confortabat.

Vidit alio tempore manum pulcherrimam, & venustissimam, quæ erat dextera, sibi cor è pectore auferentem, sine quo aliquandiu vixit, ut in frâ latius dicetur. Sapientissimè dum sacrosanctum Missæ sacrificium in ecclesia, & divina

fina-

II.

III.

IV.

M

linaxis in choro celebraretur, Angelorum, & sanctorum turmas in ecclesia videbat, dicebatque aliis monialibus, existimans, ut aliàs, quod ipse quoque idem viderent, *Videti modo hanc multitudinem, & frequentiam? Videti quam pulchri sunt, & decori?* Orans in organo die 20. Julii D. Margaritæ V. ac M. sacro, quo ejus festum peculiari devotione celebrabat, & plurarum Missarum sacrificia in ejus honorem offerri curabat, vidit personam pulcherrimam, & ineffabili majestate plenam, maximum undique splendorem emittentem, quæ illam in amœnissimum viridarium deduxit; de cujus personæ pulchritudine, majestate, & claritate nihil postea effari potuit, sed solum in stuporis, & admirationis actus identidem prosiliebat: adeo autem lucida, & splendida ex illius visione, & consortio evasit, ut moniales non possent in ejus faciem ex organo exeuntis intendere.

- V. Orans aliquando Deum pro quodam sacerdote, quem spirituali charitate prosequabatur, ut illum sibi gratum, verumque famulum redderet, & ab omni malo, & periculo liberaret, tale à Deo accepit responsum: *Non potest meus verus esse famulus, nisi ille, qui libenter pro me patitur persecutiones, & adversitates æquo animo tolerat, & opera bona facit.* Loquens cum patre spirituali doctrinâ præstanti, dicebat intra se, *Pater hic admodum doctus est; statimque in corde responsum hoc audivit; Utique, sed primam Alphabeti litteram nescit;* quod ipsa optimè intelligens, eidem explicavit, primam alphabeti spiritualis litteram esse *Amorem Dei*. Cum moniales ejus jussu generalem dominici corporis communionem peregissent pro anima nobilis matronæ Amerinæ ex familia *Clementini*, quæ D. Cathariæ coenobio annuos redditus attribuerat, & Margaritæ orationibus sese commendaverat, quadam die eadem matrona ei apparuit nigra palla induta, veloque cærulei coloris operita caput, eique dixit; *Nunc ad celos ascendo, & plurimas tibi gratias ago pro orationibus, & sacris communionibus pro me, tuâ operâ, oblati.* Vidit etiam sororis M. Joannæ Clarævallis triduo post ejus mortem animam, igneo curru vectam, sed tamen intellexit, locum æternæ salutis eam obtinuisse, ob sollicitudinem, & diligentiam, quâ ad Deum in choro laudandum vivens pergebat, quod exemplum regulares omnes, & ecclesiasticæ personæ studiosè debent attendere, & imitari.

- VI. Cum defuncta esset monialis juvenis adhuc, Maria Agnes nomine, illustris familia Canfacchi, quæ dum viveret, ut plures alie ibidem moniales, non quidem monasticam toto corpore tunicam, sed muliebrem strictiorem thoracem, ut solent sæculares mulieres, nigro licet colore, sub scapulari gerebat, dum in ecclesia pro inferiis supra feretrum jaceret, vidit Margaritæ Dæmones hinc inde feretrum pluries à terra elevantes, ac deinde in suum locum reponentes, quam visionem duabus aliis monialibus, Mariæ Floridæ Carleni nobili Amerinæ, & sorori Cæcilie patefecit. Hac de causâ Margarita fortiter, & suaviter persuasit cæteris monialibus, ne deinceps hujuscemodi thoraces deferrent, sed unaquæque regularem tunicam sine illo thorace gestaret; quod usque in præsens in eodem coenobio, & utinam ubique, inviolatè servatur. Creditum tamen fuit, Deum, qui indignatum se ostenderat contra eas moniales quæ vanis illis, ac sæcularibus vestibus utebantur, precibus Margaritæ, & eorundem monialium emendatione, placatum tandem fuisse. Ex quo seriò advertendum est, non solum monialibus, sed regularibus etiam omnibus, quantum ipsos dedeceat, & quantum Deo displiceat, quolibet in eorum vestitu vanitas, & cum sæcularium vestibus similitudo, & conformatio, & aliæ omnes vanitates, quæ sæculum, & sæcularium perso-

M

narum mores, & habitus redolent, quaque regulares viros semilicos, eodemque tempore semiclericos reddunt, sive ut verius dixerim, nec clericos, nec laicos, sed chymeras quasdam, & hircocervos efformant, quod olim D. Bernardus, prae humilitate, de se ipso asseruit, sed longe iustius plures Deo dicati homines, sed ad Aegyptiacas vanitates corde, & opere postea revertentes, de se ipsis fateri debent: *Ego quendam mei saculi chymera, nec monachum gero, nec laicum.*

Dum antistitis officio fungeretur, iussit, ut quaedam monialis, ob nescio quam levitatem, panem tantum, & aquam in terra genuflexa comederet. Hac primo quidem renuit, nec obedire tunc voluit. Sed postea nocte adveniente, melius consulta, sponte injectam poenitentiam peregit, quae absolmā dixit Margarita, Dæmonem se vidisse scapulis ejusdem monialis insidentem, eamque instigantem, ne poenitentiae opus exequeretur, qui proinde eā obedientia victus; confusus aufugit. Vidit aliquando ante monasterii fores hominem satis deformem, ac miserum, qui bestiarum more immunditias omnes sordidissimas cujusque generis lambens comedeat. Oranti autem Margaritae pro rei hujusce intelligentiā revelatum fuit, hominem istum adeo infelicem typum esse peccatoris vitiis ex consuetudine dediti, & iidem obruti, ac dæmersi. Cum ex hac vita moniales transibant, Margarita eorum animas, ut plurimum ad caelos evolare cernebat, inter quas anno 1665. vidit animam Catharinae Gertrudis sororis conversae, dum ei iusta perfolverentur, splendore circumfusam ad caelos subvolare. Vidit quoque animam puellae secularis ex nobili familia Geraldini, in domo parentum defunctae, cujus amita erat soror Sanna in coenobio Sanctae Catharinae monialis, candidā quidem vestem indutam, sed sine auro, aliove ornamento, sciscitantique causam respondit, *fuit, quia innocentia candorem habet, sed operum eorum non habet.*

Alio tempore dum in organo, ut solebat, orationi incumberet, jamque fessis artibus quietem aliquam datura, in terram se vellet prosternere, duo pulcherrimi juvenes accensa funalia manibus gestantes ei apparuerunt, eamque ad januam colloquutorii deduxerunt, quā patefactā, vidit longissimam plurimorum personarum supplicationem, sacerdotum, monialium, laicorum, dictumque ei fuit, animas illas piacularibus flammis tunc ereptas, & ad caelum euntes, eas prorsus esse, pro quibus ipsa antea oraverat; nam animas in Purgatorio detentas juvandi summo studio flagrabat, non solum preces, sed proprii etiam corporis cruciatus Deo pro illis offerens: laeta igitur Margarita adeo pulchrā visione, eliminato somno, orationis exercitium serventius resumpsit, & ad diem usque continuavit. Cunctis monialibus in choro existentibus; soror Cherubina Margaritae familiaris, & multorum sermonum, & consiliorum ejus conscia repente exclamavit, *gaudete à Matres, quia hodie Salomon transiit ad caelum, & hoc saepe repetebat.* Cum igitur soror Cherubina prope Margaritam tunc confisteret, intellexerunt moniales, hanc tanti momenti revelationem, Cherubinam à Margarita hausisse. Sanè in auctario ad *Bibliothecam manuales* patris Thobiae Lohner Societatis Jesu tit. 121. pag. 415. num. 25. Ven. apud Hertz. 1722. vocabulo *Purgatorium*, habentur haec verba, Romae concionator quidam insignis, inter concionandum asseruit, nuper cuidam sanctae personae revelatum esse, Salomonem ad haec usque tempora acres poenas in Purgatorio subisse, & jam iis absolutis abiisse in caelum: obiit autem Salomon juxta Salianum anno ab orbe condito 3059. ante Christum 994. adeoque in Purgatorio fuit annis bis mille sexcentis: citat patrem Cornelium à Lapid. in lib. 3. Reg. cap. 11.

K

Gra.

VII.

VIII.

Res valde notabilis, et curiosa.

M
I.

Gratia, & favores à Deo illi concessi. CAP. XVI.

Has autem visiones, & revelationes non levioribus, nec minus stupendis gratiis, & favoribus amantissimus Dominus cumulavit. Habebat enim in primis fere semper visibilem comitem, Angelum Dei pulcherrimum, qui quanto plus Margarita spiritualia exercitia, & opera bona exercebat, eo majori gaudio, & exultatione gestire videbatur, quod sanè donum Margaritam D. Cæcilie, ac D. Franciscæ Romanæ, aliisque sanctis, qui ejusmodi beneficio, ac favore à Deo dignati sunt, similem reddidit. Hanc insuper peculiarem gratiam à Deo obtinuit, ut quæcumque scire optaret, sive in humanis rebus, sive in divinis, ei clarè, & apertè demonstrarentur: anno igitur Jubilæi 1650. cum quidam vehementer cuperet, compertum habere, an Deus sua sibi indidisset peccata, ob idque Margarita se commendasset, ut rem à Deo quaereret, & illa Deum propterea exorasset, hoc ab eo responsum accepit, *ignovi. Petro*: ex quo intulit, Deum huic quoque homini pepercisse: Quotiescumque sacrosancto Eucharistiæ epulo reficiebatur, difficile dictum est, quot blanditiis, quot amplexus, quot in anima oscula, quot in mente juba, quot in corde gaudia, quot denique charismatum dona à cælesti sponso reciperet, quæ ipsa nullis verbis explicare deinde poterat. Aliquando ipsum Christi Domini corpus Eucharisticum adeo ineffabilem dulcedinem super mel, & favum ipsius etiam corporis sui palato, omnibusque sensibus infundebat, ut ejus similitudinem in quibusvis rebus creatis invenire non posset, nec sermone ullo ejus dulcedinem exprimere.

Vide S. Ambrosii lib. de Isaac cap. 3. habet, & os anima &c.

II.

Noctis tempore apparuit ei Christus Jesus ea specie, ac forma, quæ à mortuis resurrexit, & ipsa oculis suis ter occurrens oculis illius clementissimis, & divini amoris ignem undique spirantibus, intimæ ejus charitatis statim vulnerata, vehementissimum superni amoris incendium inde concepit, quo cum idem etiam corpus exardesceret, nec jam hoc ferre posset, cogeatur hyemis quoque tempore frigidissimo caput extra cellæ fenestram ad refrigerium emittere, & cum nec id sufficeret ad conceptum ardorem mitigandum, è cella proflire, & sub dio, nive cadente, longo tempore permanere; sed quæ nix, quæ glacies ignem de cælo missum temperare posset? Nil ergo mirum, si tanta quotidie faceret, tantaque pateretur pro dilecto animæ suæ, ex quo ille Margaritam in cellam vinariam amoris sui introduxerat, & in ejus corde ardentissimam ordinaverat charitatem. Hic enim amor, qui teste D. Augustino *difficultatis nomen erubescit*, ipsi etiam corpori vires addebat, & robur, nam cum poenitentias adeo asperas, jejunia adeo arcta, flagellationes adeo cruentas ad senectam usque protraxisset, tantum abest, ut debilitatem aliquam virum incurreret, ut potius eo adhuc vigore polleret, quem in juventutis flore obtinuerat. Omnia igitur in eo poterat, qui illam sui amoris igne suavissimo ad ardua quæque fortiter subeunda confortabat.

III.

Quoties dulcissimum Jesu nomen ore suo proferret, toties, in corde, velut in cava quadam spelunca audiebat idem nomen, tamquam echo respondente statim explicatè reserri, quæ quidem vox ineffabilis omnes cordis ejus affectus, omnes potentiarum ejus actus ad se ipsam tamquam ad centrum ad instar magnetis trahebat. Tunc verò amantissimus Jesus ejus animam tenerrimè amplexabatur, eique gaudia, & exultationes innarrabiles communicabat, relinquens in ea cælestem quandam tranquillitatem, puritatem, & munditiam, quæ Virginum sponsum maximopere decent. Si tamen aliquandò remissus, nec usitatâ attentione, & conatu sanctissimum Jesu nomen enunciacret, prænarrati effectus minimè tunc subsequerentur, nisi bis vel ter majori adhuc

M

adhuc intentione, ac vi adorabile illud nomen congeminaret. Anno 1634. cum sacratissimum Christi corpus sumpisset, totius animæ suæ viribus, majori quam solebat fervore, nitebatur spiritum ad Dei contemplationem, & unionem erigere, cum vocem sibi dicentem audivit, *non opus est, ut sis labores ad inveniendum me, quia propè te sum, tecum sum in corde tuo inhabitato, & in eo requiesco.* Anno 1660. die 10. Augusti, quâ festum Sanctissimi Laurentii M. recolitur, sumpto in cælesti Sacramento pignore salutis æternæ, divino amore inflammata, Deo in corde suo dixit, *ò Domine quantum me diligis?* statimque respondentem vocem audivit. *Diligo, & diligam semper.*

Alio tempore dum Sacerdos in missa verba illa repeteret, *Domine non sum dignus*, Margarita magno cordis sui sensu intra se dicebat. *At ego quidem nullatenus sum digna*, quibus verbis expletis, delata ei fuit invisibili dextera sacratissima Eucharistiæ hostia, quam ipsa devotissimè sumens, inestimabili gaudio, & consolatione fuit repleta. Dum Julius Geraldinus cathedralis ecclesiæ Archidiaconus, & cœnobii S. Catharinæ confessorius missam coram monialibus celebraret, peracta consecratione dividens sacram hostiam, vidit ejus particulam è patena exeuntem, & paulatim sese ad aera sublevantem, & ad organum usque, ubi Margarita orabat, ascendentem; ibique in ejusdem Margaritæ os ingredientem, qua de re tantam Julius admirationem, & stuporem concepit, ut absolvendi missam vix modum invenire posset; remansitque illi deinceps ea consuetudo, dum sacram hostiam partiretur, vertendi se ad organum, videndi gratiâ, an hostiæ particula ad organum subvolarer. Sanè aliis etiam temporibus visa est sanctissimæ hostiæ particula eodem modo ex altari discedere, & ad locum, ubi Margarita orabat, vel in organo, vel in sacrario, pertingere, & in ejus os introire. Contigit id manifestius, & celebrius quodam mane, dum P. Priolus confessorius vir inculpatis moribus, & probatæ vitæ, monialibus sacram Eucharistiam ministrabat, tunc enim M. Magdalena Venturelli puella, & quædam aliæ moniales viderunt sanctæ hostiæ particulam magnis splendoribus circumfusam, fulgentissimos radios circumquaque emittentem per ecclesiæ cratem volando in sacrarium intrare, & in os Margaritæ sese introducere. Dum vero hæc ad recipiendum sanctissimum Christi corpus os suum aperiret, visus est, veluti sol splendidissimus exoriri, & clarissimâ luce locum illum implere.

Alio tempore Missam laudato patre Priolo celebrantè, post hostiæ elevationem, Margarita ab organo repente proflens, cœpit festinanter currere, ita ut aliquæ dicerent, *Videte quomodo insanit, nec erubescit sic ineptire*: at illa ad rotam, quæ in ecclesia est, incunctanter pergens, invenit ibi sacræ hostiæ particulam valde rutilantem, quam etiam vidit foror Cæcilia, quæ tunc sacrarii curam gerebat; Itaque Margarita intra rotam caput immittens, os suum aperuit, & Sanctissimum Christi corpus reverenter sumens, ad organum reversa est: Sed ea die neque visa amplius fuit, nec cum aliquâ quidquam loquuta, nisi cum Deo, quem stricte adeò tenebat in corde, nec cum ullatenus dimittebat. Alio tempore dum in choro lectiones divini officii recitaret, visus fuit à M. Domitilla Nacci, nobili Amerina, ibidem moniali, in Margaritæ digito annulari sinistræ manus annulus mirifici fulgoris, qui Domitillæ oculos suo splendore perfringebat, quæ visio tandiu duravit, quamdiu Margaritæ lectio. Alio tempore, cum Scalam sanctam, quæ in eo cœnobio est, genibus ascenderet, in ejus medio apparuit ei Christus Dominus crucem super humeros bajulans, cui Margarita compassionis sensu commota, dixit, *O Domine ego vici peccatis, crucem hanc humeris tuis imposui*:

IV.

V.

M

Ut autem erat erga pauperes, & infirmos summo charitatis affectu prædita, hanc quoque gratiam à largitore omnium bonorum in eorumdem beneficium obrinuit; ponebat sub dio plura vascula, in quæ Æther liquorem quendam demittebat statis horis, hunc Margarita diligenter collectum, & servatum infirmis præbebat, eo illos inungens, qui sanabantur omnes à quacunque detinerentur infirmitate.

VI.

Sed inter omnia illi ab amantissimo animarum sponso præcipui amoris tradita, indicia, illud quam insuetum, tam admirabile, & supra humani intellectus captum eminuit, quod non nisi à summo naturæ conditore, & rerum omnium arbitrio proficisci poterat; nam Christus Dominus ex ejus pectore adhuc vivens omnipotenti sua dextera cor avulsit, & octo continuos dies sibi retinuit, post quos illud Margaritæ restituit, & suo loco reposuit; ô quam purum! ô quam mundum! ô quam cælesti amore inflammatum! Eo igitur tempore, quo Margarita divinâ virtute corde caruit, imo cor suum in manu Domini habuit, dicebat identidem sorori Cherubinæ, *vivere ne potest quisquam sine corde?* illa autem respondente, *minime*, subjungebat Margarita, *Et tamen sine corde vivitur*; sentiebatque eo pectoris loco, unde cor ei ablatum fuerat, maximum ignis ardorem, veluti è fornace exeuntem, remansitque etiam, recepto corde in sinistro pectoris latere rubra, & sanguinea cicatrix similis quidem stigmatibus D. Francisci, carens tamen dolore. sed splendida, & pulcherrima, sicut eam vidit stupens soror M. Ursula Loaldi, de qua pluries supra mentionem fecimus.

Ejus Prophetiæ spiritus CAP. XVII.

I.

Ad hæc Prophetiæ spiritu Dominus eam afflavit. Cum ejus soror germana, Francisca Conradi die Dominico ad vesperam paululum ægrotans lectulum ascendisset, statim adfuit Margarita, dixitque monialibus, ut sine mora confessorium accerferent, quia de ejus sorore jam actum erat, brevique eam fore morituram. Visâ est monitio intempestiva, nec moniales, nec ipsa quidem infirma id ullatenus credebant; non enim morbus gravis admodum videbatur, cum levis tantum febricula agnosceretur. Vocatus nihilominus est confessorius, cui Francisca integrè, & diligenter admodum, & contrito corde peccata confessa est. At Margarita urgebat, ut reliqua sacramenta incunctanter illi ministrarentur, quia, dicebat, *mors magnis itineribus appropinquat, jamque adest in januis*; sicuti revera contigit, nam tertia die, postquam ægrotare cæperat, feria nimirum quarta, animam Deo reddidit. Prædixit Ægidium Delphini tunc laicum, quem antea numquam viderat, sacerdotem futurum, & cœnobii D. Cathariæ confessorium, eique se res suas, cordis scilicet sui secreta, patefacturam, quod idem de Petro Léonini prænuñciavit: sicuti utriusque suo tempore evenit. Fulgentius Carleni nobilis Amerinus Romam petiturus accessit ad Margaritam, ei gratias acturus pro orationibus, quas ab eo rogata per confessorium, nesciens tamen quâ de causâ, Deo obtulerat. At Margarita constanter ei dixit. Vade lætus, nam Romæ victoriam obtinebis; ivit, uxorem duxit, quæ Victoria appellabatur: Securam quoque esse jussit uxorem Gubernatoris Amerini Boccaleonis cognomine, promittens ei, gemmas sibi paulò ante ablatas restituendas fore. Nec post multos dies cuidam fratri o. d. min. reformato, ex conventu sancti Joannis Amerinæ omnes traditæ sunt, ut eas memoratæ heræ secretò restitueret, & quod mirabilis est, fures illi numquam alias quæ abstulissent, reddere consueverant, eidemque Dominæ, quæ plures annos antea sterilis fuerat, sobolem copiosam, & optimæ spei vaticinata est, quam illi paulò post largiri Deus cœpit.

Mo-

Morabatur in eodem cœnobio puella nobilis ejus sororis filia, ex familia Rancani, M. Francisca nomine, ut pluries supra diximus, quæ octavum ætatis annum dum ageret, monialibus tradita fuerat educanda; Hæc adhuc adolescentula, & nedum monialis, solebat aliquandò; ut ejus ætatis pueræque, mendaciola quædam Margaritæ proferre; Verum hæc, quæ ejus cordis intima, ipsasque animi propensiones probè noverat, bis eam percussit dicens, *non est ita, mendacium dixisti*; & quodam die dum M. Francisca aliam puellam injuriâ afficeret, præsto fuit Margarita, & ejalepam infixit, jubens ut ab illa puellâ veniam peteret, ejusque deoscularetur pedes. Videbat enim omnes ejus actus die, noctuque, eamque arguebat non solum de erroribus jam ab illa patris, sed præmonebat etiam antequam illos patraret. Cum soror Benedicta Morelli conversâ, patriâ Tudertina, pluries ad Margaritam accederet, querelas quasdam adversus aliam ei narratura, antequam os aperiret, ostendebat Margarita, se omnia jam scire, eosdem prorsus actus, quos illa, dum sola consisteret, faciebat, ad amussim referens, ac si cordis penetralia, ne dum exteriores ejus actiones semper videret. Cuidam puellæ Interamneni, quæ in eodem cœnobio educabatur, cum hæc quodam mane, una cum aliis, sacram Eucharistiam sumpsisset, dixit Margarita, *Filia nissi scandalum aliis ingerere sinuissim, nequaquam, ut ad divinam Communionem accederet, tibi permisissim, & hujusce rei causam tu ipsa nosti*. At illa conscientie suæ sinus diligentius perscrutata, ingenue falsa est occultum quoddam peccatum; folique Deo notum, in sacramentali exomolegei reticuisse, nec parum erubuit.

Idem ferè egit cum alia puella, moniali quidem, sed adhuc in tyrocinio constituta; sæpè enim eam hortabatur, ut generalem confessionem, & sane integrè, ac perfectè perageret; se enim omnia ejus conscientie occulta probè nosse, clare affirmans; Hæc autem puella in præteritis confessionibus quædam sacerdoti abscondiderat, quæ irritas easdem confessiones reddiderant, & quamvis pluries statuisset ea confessario pandere, nihilominus rubore victa, & Diabolo instigante, ea in corde retinebat, nec ore promebat ad salutem. At Margarita ejus miserta, quodam die ad confessarium suis illam manibus pertraxit, impulsitque, Dei aspirante gratiâ, ut abjectâ omni cunctatione, depositaque inconsultâ & intempestivâ verecundiâ, generalem, & integram omnium peccatorum confessionem, Margarita haud longe adstante, tandem absolveret. Quid autem mirum si Margarita adeo perspicuè humanorum cordium videbat occulta, cum ejus spiritus, divini amoris opera, unus cum Deo spiritus jam evasisset; *qui enim adhaeret Deo unus spiritus cum eo est*; ideoque licet absens corpore, spiritu tamen pluribus, & locis, & temporibus, quinimo & cordibus, & mentibus præsens erat. Triduo antequam moreretur, lecto decumbens, brachia identidem sublevabat, & manibus caput suum tangens, dicebat, ò quantum mali caput hoc meum patietur; Circumstantes moniales minime dictum hoc Margaritæ intelligebant, sed postea agnoverunt, illam prævidisse, caput suum secandum post mortem fore, cerebrumque inde extrahendum sicut evenit; Hoc nimirum prophetie donum est, quod homines Deo similes reddit; *annunciate, quæ ventura sunt, & dicemus, quia Dii estis vos*.

Miracula ab ea patrata. CAP. XVIII.

At magnis suis servis, præter prophetie donum, etiam miraculorum gratiam, præsertim curationum, Deus largiri solet. Margarita siquidem plurimis, tum vivens, tum post obitum estulit. De primis nunc dicendum. Anno

M

1666. Faber Lignarius ab Aigliano cum jamdiu asperimis, ac intimis cruciaretur doloribus, adeo ut interdum præ eorum acerbitate ad terram sese decideret veluti mortuus, statim atque à Philippo Placidi accepit, & secum detulit frustulum cinguli, quo Margarita usâ fuerat, integram sanitatem consequutus est, & fabrilibus deinceps laboribus sine ullo dolore incubuit. Infantula jam deficiens, & tantum non mortua, quia lac fugere minimè poterat, delata ad Margaritam, ab eaque tacta, & sanctissimæ Crucis formâ signata statim convaluit, lac frequens suxit, diùque vixit, optima gaudens valetudine. Alia puella Maximilla nomine filia Imperiæ Loaldæ Amerinæ quatuor circiter annorum, ulcere in sinore correpta, quamvis Romæ, ubi ejus pater medicinam profitebatur, à perito chyrurgo pluribus adhibitis medicamentis, non solum sanitatem non obtinuerat, sed insanabili carcinoma ulcere tandem effecto, eâque duodecim fere annis dirè cruciata, mortis jam termino appropinquabat; cum acceptâ famâ ab ejus matre, quæ de Margaritæ sanctitate percubuerat, Ameriam deducitur, & semiviva Margaritæ offertur: Hæc compassione, ut ad hujusmodi res solebat, mota, puellæ ulcus oleo, quod S. Dominici, ut supra diximus, appellabat, inunxit, sudario suo, candidoque proprii capitis linteo obstrinxit, & intra paucos dies perfectæ sanitati restituit, quæ uti sanctè, si convaluisset, promiserat; monialis sanctæ Claræ in cœnobio D. Elisabethæ ejusdem urbis Amerinæ fieri voluit, vocarique soror M. Cælestis.

II.

Idem fere contigit Ludovico Ancajani, qui cancro in alvo serpente ad mortem adigebatur, jamque à medicis conclamata fuerat ejus salus; verum orationibus Margaritæ commendatus, eo pestifero morbo liberatus est, diuque postea optima valetudine usus, supervixit. Mulier rustica Amerinæ diocesis, brachio debilitata detulit filium suum fere novem annorum, mutum à natiuitate ad Margaritam, ejus apud Deum precum subsidium pro se, illoque postulans. Hæc post brevem orationem, signatumque crucis imagine puerulum in fronte, in ore, & in pectore supra cor, & inunctum tam ipsum, quam matrem oleo S. Dominici, præcepit muto, ut dominicam orationem, & salutationem angelicam recitaret, quod cum ille incunctanter fecisset, linguæ vinculo penitus dissoluto, nulloque impedimento deinceps remanente, mater dum stupens ingens, ac insuetum miraculum, manus ad cælum tendere naturali operatione conatur, Deo pro tanto beneficio gratias actura, eodem temporis instanti brachium suum ab omni languore, & debilitate liberum sensit, cumque genuflexa Margaritæ etiam gratiarum actionem habere vellet, ab humili Dei famula, quæ hominum laudes summo studio declinabat, ut Deo tantum gloriam daret, monita est, & ut nemini rem gestam narraret, jussa; statimque clauso colloquutorii ostio Margarita aufugit, humilitatis videlicet magistrum egregiè imitata, qui infirmis sanitati a se restitutis silentium sui ipsius strictè imponebat.

III.

Alia mulier haud satis honestæ vitæ venit ad monasterium S. Catharinæ incurabili morbo detenta, enixè rogans, ut Margarita, solita erga omnes charitate utens, eam videre, ac signare dignaretur. Renuit quidem ad eam descendere Margarita, sed sororem conversam Luciam Pierantonii misit, ut parum olei S. Dominici ad eam deferret, quo unctâ pristinam sanitatem recepit; & Interamnâ, ubi nutricem agebat, reversâ, per quandam Ameriam euntem, plurimas gratias Margaritæ, egit, pro recuperatâ ejus meritis valetudine. Filia nobilis viri Hieronymi Clarævallis Tudertini ætatis annorum duodecim a Veneficis, & Sagis penitus deformata, & omnibus membris debilita-

ta,

ta, adeo ut ejus crura gracilia, & tenuia veluti funiculi, nullò modo apta essent ad ambulandum, nec ad unum quidem gressum ponendum; ducta ad Margaritam, ab eaque in omnibus membris enervata tacta & eodem oleo uncta, & interrogata, an monialis fieri vellet, respondensque, hoc prorsus unicum sibi votum esse; reddita genitori, ac bene sperare iussa, quod nempe citò citius foret ambulatura, & perfectà valetudine gavisura, eodem die, quo Tudertum reversa est, ad vespas suas sponte liberè ambulare cepit, vixitque postea integrâ sanitate, & robustis viribus.

Obolata etiam ei fuit puella infirma, vultu scabie, & leprâ undique obducto. Hanc Margarita in simplicitate ambulans, consolandi tantum gratiâ suâ manu tetigit: recessit illa cum suis ductoribus; sed paulò post omnes redierunt, gratias agentes, quod puella dum redirent, sanitatem recuperasset, quâ de re Margarita admodum contristata est, non quidem ob sanitatem puellæ, sed ob suam, uti ipsa dicebat, temeritatem, propter quam manum sibi præcidendam aiebat, adeo imprudenter puellæ vultui à se admotam; nam infirmos omnes, quos sanabat, ne sibi virtus aliqua adscriberetur, oleo S. Dominici inungebat. At nos hoc in prodigio laudatâ Margaritæ modestiâ, raram eius, & nonnisi magnis Dei famulis ab eo concessam virtutem possumus agnoscere, qui ut D. Gregorius M. dial. lib. 2. cap. 30. & 31., animadvertit, si quæ non solum ex prece, sed aliquando etiam ex potestate sibi à Deo inditâ facere solent, quemadmodum idem S. doctor in Apostolorum principe agnovit, qui Ananiam, & Saphiram non orando, sed increpando morti tradidit, & in sanctissimo etiam nostro patriarcha Benedicto, qui rusticum à Gotho loris artissimè vinctum, non oratione aliquâ premisâ, sed solo oculorum obtutu, & quidem repentino, vinculis statim absolvit. Anno 1646. sanitati restituit Bernardinam Loaldi puellam in coenobio S. Catharinæ degentem, quæ ex lathali lapsu, in utraque aure audiendi sensum amiserat, inungens illam oleo S. Dominici. Mariam quoque Ursulam Loaldi monialem, cuius sæpe mentionem fecimus, quam ob costas duas, & pectoris venam, ex gravi casu, disruptas brevi morituram medici pronunciarant, signo crucis Margarita penitus incolorem reddidit. Sed numquam huic narrationi finis imponeretur, si cuncta à Margarita adhuc superstitè patrata miracula singillatim referre voluntas esset. Innumeri enim sunt cuiusque generis infirmi, variis morbis, ac languoribus detenti, qui Margaritæ ope mirum in modum pristinam sanitatem recuperarunt.

Ejus mors. CAP. XIX.

Sed iam tempus advenerat, quo pretiosa hæc Margarita à divino mercatore, in thesauris cælestibus reponeretur. Vixerat Margarita annis 95. (vel ut alii asserunt 105.) ex quibus 90. summa sanctitate, ac patientiâ in monasterio transegerat. Senio itaque, ac voluntariâ corporis maceratione confecta, seu potius superni amoris igne dulciter consumpta, vitæ mortalis termino appropinquabat; aliquot enim, antequam è corporis ergastulo educeretur, mensibus, sentiens se æterni sponsi flammis vehementius accendi, cupiensque ardentissimè jam dissolui, & esse cum Christo, eumque revelatâ facie in gloriâ contemplari, identidem exclamabat, *Dominus meus, & Deus meus, ignis æternæ, ignis æternæ*; ac jugiter sacros hymnos, & Davidicorum carminum vericulos repetebat. Octo autem ante mortem dies requisita à quadam moniali, quid sibi cor portenderet de futuris quibusdam rebus, *ecquid vis cor meum prænuunciet*, respondit, *eam cor non habeam*; ex quo intelligimus, haud semel illi à Deo cor è pectore avulsam, ut illud in suis manibus

I.

M

nibus fervaret, eique longè purissimum, & seraphico amore inflammatum, & virtutibus eximie ornatum restitueret. Morti jam proxima, hæc ejus vox sæpius audiebatur, *eamus, eamus*, & dicentibus monialibus, *volimus nos etiam tecum venire*, illa respondēbat, *nequaquam, neminem mecum volo, neminem*, rursusque, *eamus, eamus in lætulum*: & cum illæ subiungerent, jam in lætulo recumbit, Margarita subridens tacebat, similis nimirum mulieri forti, *que videbit in die novissimo*.

II.

Paulò antequam expiraret, prævidit, prædixitque lætulum grandem, ut ipsa appellabat, id est stratum transitorium ejus cadaveri excitandum; & lætulum illud altius! *facietis res illas tam pulchras ad Dei gloriam!* Moniales autem nihil horum intelligebant, nam ea omnia facta ei quidem fuerunt post mortem, sed jussu ac voluntate episcopi Amerini Gaudentii Poli. Cum jam animam ageret, oculos aperiens, eos in cælum defixit, erantque adeo splendidi, ut duò potius cæli sydera viderentur, & intuentibus lætitiā, & gaudium afferrebant: ejus autem facies usque eò pulchra tunc apparuit, ut potius angelici, quam humani vultus speciem referret. Demisit denique ad terram oculos, leniterque subrisit, eoque in actu animam Deo tradidit anno 1666. die 30. Aprilis hora diei 19. eo scilicet momento quo Christus Dominus pro mundi salute à cruce pendens, spiritum in manus Patris emisit, cujus nimirum Dominicæ Passionis Margarita, ut supra retulimus, devotissima semper fuerat, sicut etiam D. Catharinæ Senensis, cujus festum eadem die 30. Aprilis celebratur.

Feria IV. post
Pascha.

III.

Mortuæ cadaver, dum, ut moris est lavaretur, præter lateris vulnus illi à Deo impressum, ostendit etiam quatuor alias plagas sibi ipsi dum poenitentias acrius exerceret, variis in corporis partibus inflictas: quinque itaque vulneribus crucifixi imaginem propius exprimebat. Vestibus post hæc corpus decenter, ut fieri solet, operuerunt, quibus aptè dispositis, Crucifixi parvum simulacrum ut in eo cœnobio consuetudo obtinet, supra ejus cor posuerunt; cum ecce (res valde mira!) idem ejus cor, quamvis iam mortuum, emotum tamen est, & longo trium horarum spatio velut ebulliens magno impetu vestes, & illam ipsam Crucifixi imaginem, motu quodam successivo sursum, ac deorsum impulit, ut folles moveri solent. Ita cor illud Dei amore adhuc calens, dilecto suo Deo Crucifixo se vicinum sentiens, magno gaudio adhuc gestiebat, illud regii psalmographi in se ipsa demonstrans, *Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum*; nam Dei viventis simulacrum erat adorabile illud signum. Delatæ postea ad cratē ecclesiæ interiorē, moniales omnes manus exoscularæ sunt: inter illas Maria Scholastica Clementini nobilis Amerina, dum Margaritæ manum osculum ei durara sua manu apprehendit, sentit, ac videt Margaritam licet mortuam, manum suam movere, eque ipsius M. Scholasticæ manum fortiter stringere, ac si adhuc in vivis esset, adeò mollis, ac flexibilis erat; quod prodigium Mariæ Scholasticæ animo tantam admirationem, simul, ac lætitiā ingessit, ut præducedine plures, ac plures dies à lacrymis temperare non posset.

IV.

Dum in ecclesia super feretrum iaceret, omnium oculis exposita, Fr. Angelus Blasii baccalaureus ex ord. erem. D. Augustini, de quo aliàs mentionem fecimus, cap. videlicet 6. n. 6. qui postea jussu laudati episcopi Amerini Gaudentii Poli moniales omnes de vita, & virtutibus Margaritæ, iuris ordine servato, interrogavit, hic inquam, Margaritæ in tumulto iacentis faciem splendescere, tamquam solem, vidit, & ejus caput candidā laureolā auro purissimo intermicante circumdatum, eodemque tempore cælestem quandam suaveolentiam sensit, quam etiam quotiescumque earundem monialium de Margari-

tæ

tae sanctitate excipiebat testimonia, quotidie in eadem ecclesia olfecit: quædam autem die, quo ibidem Missam pro ejus animâ celebrabat, illius memoriam inter vivos recoluit, minimè id animadvertens, nam etiam in mortuorum *memento* eam collocavit; utrâque autem vice tam ipse, quam minister, qui erat Olimpiades artemissi, dulcissimum veluti organorum sonitum supra Margaritæ sepulchrum audierunt. Cæterum die 2. Maji, biduò scilicet post ejus obitum, jubente sæpe laudato episcopo Amerino, ab episcopali cancellario, & à generali vicario Francisco M. de Rubéis Senogallienſi recognita fuit cicatrix supramemoratæ plagæ sub sinistrâ mamillâ longitudinis quatuor circiter digitorum, præsentibus infrascriptis testibus, Ursino Archileggi, & Conrado Ursini nobilibus Amerinis, qui plagam illam luce meridiana clarius viderunt.

Eodem, quo expiravit momento apparuit sorori Margaritæ Coccolæ moniali in cœnobio S. Monicæ ejusdem urbis Ameriæ (cujus supra meminimus cap. 8. n. 2.) quæ etiam ipsa magna Dei famula erat, eamque ex nomine salutans, dixit, se ex hoc mundo jam transisse, & Dei gratia tunc in cælum ascendere, ut in æternum eo potiretur, ac frueretur. eam vehementer exhortans, ad poenitentiam agendam pro peccatorum conversione, & salute, loco enim sui ad id eam in terris relinquere; mox eadem sanctimonialis vidit Margaritam ad cælum veluti subvolantem evanescere. Remansit autem postea alia hæc Margarita ingenti cordis lætitia, ac pace, intimaque cum Deo unione perfruens, quæ ratione incomprehensibili haud paucos dies in ejus anima perseveravit. Non semel post obitum fuit visâ in choro consueto monialis habitu propriam occupans sedem, tanquam adhuc in vivis esset, auditaque est cum aliis psallere: ex eo autem loco ubi ejus vox audiebatur, sicut ex ejus cellula suavissimus efflabat odor. Interdum etiam audita est flagellare simul cum aliis monialibus communiter se flagellantibus, & psalmum *Miserere* una cum aliis concinere; adeò nimirum poenitentia fuit amans, ut ab ea neque post mortem, & jam beata posse cessare quodammodo videretur.

Quædam post ejus mortem subsequuta miracula. CAP. XX.

Anno 1667. cum soror M. Benedicta Poccamaggiore frondes fictas forarum, quas moniales arte faciunt, viridi colore depingeret, forte accidit, ut gutta acerrimi liquoris, quem ad illud opus ex æris ærugine, ruta, & aceto conficiunt, in ejus oculum caderet, quæ propterea intolerabili adeò dolore, ac tremore cruciabatur, ut brevi crederet sibi oculum disrumpendum; sed admotis læso oculo aliquot defunctæ Margaritæ capillis, illicò dolor cessavit, & ictu oculi ille oculus sanatus fuit.

Anno autem 1703. venit ab Urbeveteri Ameriam, & ad monasterium S. Magni, ubi ego ipse hujus vitæ descriptor confessorius ordinarius monialium nostri ordinis, & cong. tunc eram, Magdalena Danielli Urbeveterana, conjux Philippi Petrucci ex eadem civitate, ætatis annorum 48., cum ejus filio Francisco annorum 20., & me ipsum requisierunt, mihi que dixit eadem Domina, se ideo Ameriam venisse, ut Deo, ac ejus famulæ Margaritæ Conradi grates rependeret pro insigni beneficio, intercessione, ac meritis ejusdem Margaritæ à Deo impetrato; nam cum ab annis quatuor pessimum in crure ulcus pateretur, quod more cancri serpens ex uno in alium locum, acerbos cruciatus, & dira spasmoda illi afferebat, cibo, ac somno interdicitis, tandem mense Augusto ejusdem anni 1703. aliquot ejus sorores moniales Urbeveteri in cœnobio *Jesús* nuncupato ord. S. Francisci, recordatæ sunt penes se esse Margaritæ sudarium, quod olim donatum fuerat earum aviæ paternæ, quæ etiam

V.

I.

II.

M

ipsa Magdalena Brunelli vocabatur. Itaque extemplo sudarium illud propriæ sorori Magdalenz Danielli miserunt, suadentes, ut se magnæ hujus Dei famulæ intercessionibus commendaret, & aliquid ei pro obtinenda sanitate promitteret; promissit illa se Ameriam, ut ei gratias ageret venturam, & votivam tabellam ei oblaturam. Nec mora, sudarium cruri ulcerato admovit; & ecce illico, & intra momentum plaga detumuit, evanuit dolor, ardor, & inflammatio cessavit, vulnus intra paucos dies coaluit, & solidatum est, cicatrice tantummodo remanente.

III.

Quamobrem recuperatam valetudinem Margaritæ meritis acceptam referens, & promissa persolvere, ut par erat, volens, Ameriam venit ad cœnobium D. Catharinæ se contulit, abbatissam alloquuta est, eique hujusce rei ordinem exposuit. Sed hæc illam ad me remisit, cum sciret me ejusdem Margaritæ vitam, ad Dei, ejusque famulæ gloriam, summatim adornare, ut prænarratum ejus miraculum unâ cum reliquis litteris consignarem. Annuï libentissimè, & hanc ipsam rei adeo memorabilis testificationem a prælaudata Domina Magdalena Daniell rite faciendam curavi, coram ejus filio Francisco Petrucci, & D. M. Virginia Perini cœnobii D. Magni abbatissa, D. M. Flavia Zucante nobili Amerina ibidem priorissa, D. Angela Virginia Giannoni, & D. Vincentia Octavia Giannoni monialibus; præsentibus quoque tamquam testibus Joanne Baptista Leonardi, & Septimio Galarzi Ameriæ commorantibus.

IV.

Eadem insuper Domina Magdalena testificata est aliud miraculum, quod annos aliquot antea venerat suamet genitrici nomine Hieronymæ, quæ cum mortui jam esset proxima, & magnam pateretur vomitionem, ob quam Sanctissimum Viaticum sumere nullatenus poterat, petiit, ut sibi potus in cratere, quo Margarita Conradi usa olim fuerat, daretur; in quo cum bibisset, statim vomitus instigatio cohibita fuit, ut sine ulla difficultate sacrosanctum Christi corpus accipere, & deglutire potuerit.

V.

Habemus ergo in hac Dei famula omnium virtutum singularia prorsus exempla, nobis ad imitandum proposita, habemus ignaviæ nostræ inexcusabilem redargutionem, si nihil ex eis profecerimus; insulse equidem naturæ nostræ imbecillitate, vel horum temporum iniquitate segnitiem nostram tuemus, cum recenti admodum tempore foemina adeo fragilibus rigidissimos anachoretas; & præclarissimos quosque monachos sanctitate, & poenitentia exæquaverit. Neque enim Deus gratia sua nobis deest, sed nos ejus gratiæ defumus, in vacuum illam recipientes; tam negligentes; & quod deterius est, ea abutentes. Deponamus ergo tandem socordiam, rumpamus moras, Deo per gratiam suam vocanti respondeamus. Filii sanctorum sumus; quorum habitum gerimus; virtutes etiam moribus referamus. Sumus inter exempla, quare deficiamus? quidquid fieri potuit, potest, gratia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre, & Sancto Spiritu honor, gloria, & imperium per infinita sæcula sæculorum. Amen. Die 15. Aprilis an. 1729. quæ fuit feria 6. in pasceve. Sic pimirum Margaritæ vita, quam illa in contemplatione, & imitatione passionis Dominicæ sextus præsertim feriis transiegit, & feria 6. post Pascha anno 1666. feliciter absolvit; hæc etiam feria 6. pasceve an. 1729. narrationis suæ, ac descriptionis finem accepit. Hanc eandem Margaritæ vitam ann. 1733. ego ipse, qui Latine scripsi, Italicè verti, ejusque exemplar monialibus S. Catharinæ Ameriam missum dono dedi, promissa licet sero, fideliter tamen persolvens.

MARIA CATHERINA BRUGORA est alia virgo sanctissima, quæ multo quidem ante Margarita in Conradi, sed pari vitæ sanctitate, & miraculorum prodigis

digitis Mediolani in cœnobio Sanctæ Margaritæ sub nostra Congr. constituto floruit, eo prorsus tempore, quo in monasterio S. Marthæ urbis ejusdem, duæ aliæ virgines lechissimæ B. nempe Veronica de Binasco, & Ven. soror Archangela Panigarola, veluti alia duo cœli sidera evangelicæ perfectionis jubar undecumque diffundebant. Et quod Dei Opt. Max. in catholicam suam ecclesiam amorem, & custodiam præclarè commendat, eo etiam tempore, quo tria illa inferorum monstra Lutherus, Calvinus, & Zuinglius perversorum dogmatum virus, ad enecandam, si fieri potuisset, catholicam fidem, ore pestifero evomebant; ut quod illi contra veram Christi ecclesiam blasphemando blaterabant, hæ sanctissimæ foeminae egregiis operibus, & miraculorum signis evidentissimè confutarent.

Ejus natalis, infantia, & religionis tyrocinium. CAP. I.

Nata est M. Catharina an. 1489. honesta satis familia, patre Bartholomæo Brugga, matre Leonora Bolla, qui eam ab ipsa infantia in omni Dei timore, & christianis virtutibus diligentissimè educandam curarunt, ut pietatem, devotionem, & probatissimos mores una cum lacte imbiberet, atque adeo cum S. Job postea diceret, *ab infantia mea crevit mecum miseratio, & de utero matris meæ egressa est mesum*. Quamobrem ab ipsa pueritia magnæ sanctitatis indicia præbuit, nam noctu supra dormientis lectulum clarissima lux ab ejus matre sæpius fuit visa, quæ illius animam divinæ gratiæ splendore illustrandam, mentemque cœlestis contemplationis dono ditandam significabat. Tantam autem prima ætate modestiam, morum dulcedinem, gravitatem, prudentiam, pietatem, & eximium in Deum amorem præferebat, ut omnibus stupori, & admirationi esset, omnesque inde cognoscerent, Deum ab ipsis incunabulis eam in charissimam sponsam sibi elegisse.

Igitur ætatis suæ anno XV. penitus se Deo dicare, & consecrare cupiens, monasterium S. Margaritæ urbis Mediolani, ubi id exequeretur, expetiit. Voti compos effecta, mirabili devotione, prolixis orationibus, ac omnimoda solitudine ad æterni sponsi nuptias sese disposuit, ac præparavit; longè secus, ac plures aliæ puellæ nunc faciunt, quæ cum Deo in monasteriis desponsandæ sunt, primò mundi vanitatibus, commensationibus, confabulationibus, immoderato vestium ornatui, circuitionibus, ac vagationibus, & curiositatibus operam navant, ut mundi potius sponsæ, quam Dei Virgines videantur; ex quo absurdo plura alia sequuntur, quorum maximum illud est, ut earum mentes, & corda plena jam mundanis cogitationibus, ac nugis, non eum, quem deberent, in religione profectum faciant, & pro Dei amore, amorem mundi mente, & corde semper revolvant, & ægrè admodum in monasterio degentes, corde in Ægypto versentur, nauseantes super cœlesti manna, id est nullum ex oratione, psalmodia, sacramentis, aliisque spiritualibus exercitiis saporē, ac fructum referentes.

At Maria Catharina tanto cum fervore, tantæque præparatione religionem ingressa, tyrocinii annum summa pietate, & sanctimonia, & singulari in omni virtute incremento transegit. Magistram optimam sortita Angelam Cathaneam insigni probitate, & zelo monasticæ perfectionis præditam, quæ tyrunculam in humilitate, patientia, & obedientia diligentissimè probavit, juxta D. P. Benedicti aureum illud monitum ex Apostolo petiit, *predicetur ei aspera, & dura, ut probetur spiritus si ex Deo est*; Cui sane probationi M. Catharina egregiè respondit; nam quidquid ei præciperetur, quantumvis laboriosum, ac difficile, ea spiritus alacritate, & promptitudine, exquebatur, ut ipsi magistræ consolationi æquè, ac admirationi esset. Non

M

enim ambulabat, sed currebat potius ad perfectionis culmen, utpote quæ pennis columbæ deargentatæ instructa, avidè ad Christum volabat, ut in ejus dilectione requiesceret. Obediebat autem in auditu auris, & sine ulla mora, Deum in præcipiente considerans; itaque licet esset adhuc discipula, aliis tamen monialibus, etiam provectioris ætatis, erat speculum religionis, & norma virtutum: Ad divinum vero connubium, id est ad solemnem religionis vitæ professionem, quot præviis jejuniis, quot flagrantibus suspiriis, & ignitis desideriis virgo processerit, paucis enarrari non potest; intensissimo cordis júbilo intimè se Deo conjunxit, mundo, ac propriæ voluntati in perpetuum nuncium remisit, ut Christo penitus adhereret, & sublimium virtutum exercitationi se traderet.

Humilitas, & Dei amor. CAP. II.

- I. Omnium autem virtutum ædificium (ut par erat) supra humilitatis fundamentum erexit; de se namque demississimè sentiens, & omnibus monialibus deteriorè, & imperfectiorè se reputans, viliora quæque cœnobii munia, anxie expetebat, & lætenter obibat. Levissimum quemlibet defectum, & minimum, culpam veluti gravissimam, & abnormem immenso dolore, & severissima poenitentia puniebat, copiosisque lacrymis, & amarissimis singultibus diluebat: quò magis in virtutibus proficiebat, & in via Dei progrediebatur, eo magis se ab ea distare existimabat, ea quæ retrò sunt obliviscens, quo magis favoribus, & gratiis à Deo cumulabatur, eo magis indignam se, iisdem esse persuasum habebat: Bona opera sua, dona, & revelationes sibi à Deo communicatas studiosissimè occultabat, nec aliquid eorum umquam, nisi obedientia adacta manifestavit, denique omnis ejus sermo, actus, oculi, vox, totiusque corporis habitus absolutissimum humilitatis simulacrum reddebant.

Amor Dei, & Proximi. CAP. III.

- I. Hic sui ipsius contemptus, & perfectum odium, maximum in ejus anima Dei, & proximi amore peperit; ubi enim amor proprius minimè obtinet, ibi amor Dei penitus dominatur. Itaque ejus cor veluti fornax septuplum accensa flammæ ardentium desideriorum ad Deum jugiter emittebat, cujus charitate ejus anima vulnerata, nihil nisi Deum cogitare, nihil nisi Jesum loqui, nihil nisi Jesum suspiriis, & gemitibus inclamare undique poterat; ab omnibus proinde suis confessariis, & PP. spiritualibus semper exquirens, quâ ratione posset Deum ardentius amare, Christo perfectius inservire, illique artius copulari, cum canticorum sponsa dicens. *Annunciate dilecto meo, quia amore languo*; iterumque, *in lætulo meo per singulas moles quæsvi, quem diligit anima mea surgam, circuibo civitatem per vicos, & plateas, quæsvi quem diligit anima mea &c.*

Can. 3.

Can. 4.

- II. Cum autem probatio dilectionis exhibitio sit operis, nulla res adeo ardua, ac difficilis erat, quam pro Dei gloria, ac dilecti Jesu amore, alacris non aggrediretur, fortis non prosequeretur, & constans non ad finem deduceret, nullum præ cœlestis sponsi desiderio laborem sentiens. Hujus item eximii amoris signum evidens erat ad quamlibet Dei offensam, & injuriam vehementissimo animi dolore angere. Cum enim peccatorum, quæ ab hominibus in Deum fiunt, acerbiter, & pravitatem cogitaret, statim ex oculis lacrymarum vim effundebat, & præ angoris magnitudine, mixtum sanguinem lacrymis emittebat. At vero quoties de Deo loquebatur, tota dulciter liquefiebat, ignemque intus flagrantem vultu etiam, & oculis miro fulgore collucentibus, ostendebat.
- III. Erga proximum quoque præcipuam dilectionem, inviolabilem mansuetudinem,

nem, & perpetuam benignitatem ſemper retinuit, nulli unquam ſubirata, vel etiam modicè perturbata apparuit, omnes intimo charitatis affectu complexa eſt. Verum infirmis ſummo ſtudio, incredibili patientiâ, & peculiari ſedulitate inſerviebat, earum neceſſitatibus ſolicite, ac attentè ſubveniens. Itaque numquam melius infirmæ, quam ſub M. Catharinæ diligentia, ac ſolitudine ſeſe habebant; quorū autem earum morbi gravioreſ erant, & deſormioſiores, & ſtomachum moventes, à quibus properea aliæ moniales abhorrebant, tanto alacrius, & promptius M. Catharina, earum curationem ſuſcipiebat, ſuis ipſis manibus illarum nares, & linguam expurgans, ſalivam ex ore eruens, ſaniem ex plagis abſtergens, nullum denique charitatis officium prætermittens. Cum infirmis enim inſiſtēbatur, cum debilibus debilibus apparebat; omnibus tribulationem patientibus intimis viſceribus compatiēbatur, omnes tum ſpiritualibus precum ſubſidiis, tum corporalibus manuum auxiliis adjuvabat; reputabat enim ipſi Chriſto Domino in infirmis ſeminiftrare, memor ejus ſententiæ, *quod uni ex minimis meis ſciſtis, mihi ſciſtis*. Hinc ejus fidei, ac virtutum merito, plures infirmi ab ea curati ſæpius ſanitatē à morbis etiam inſanabilibus obtinuerunt.

Eluxit maximè hæc ejus charitas anno 1524., quo peſtifera lues Mediolani graſſabatur, & monaſterium etiam S. Margaritæ invaſerat; tunc enim libentiſſimè, munus eo morbo laborantibus inſerviendi aſſumpſit, quarum unam ſigno crucis prodigioſè ſanavit, imò ſuis orationibus à Deo pro omnibus gratiam obtinuit, ut nulla ejus cenobii monialis ex illa peſtilentia interiret, promittens inſuper, Dei nomine, monaſterium ipſum tunc, & in poſterum ab omni peſtis periculo illeſum fore, dummodo moniales quotidie dominicam orationem, & ſalutationem angelicam quinquies recitarent, & in pervigilio doctōis maximi Hieronymi jejunarent, ejuſque feſtum diem, ſolemniter, ac devotè celebrarent; quam promiſſionem veridicam fuiſſe eventus demonſtravit, non ſolum eo tempore, ſed etiam an. 1576. quo iterum peſtis Mediolani deſciviit.

IV.

Penitentia. CAP. IV.

Patiendī pro Deo cupidiffima, corpus ſuum veluti aſellum flagellis, ciliciis, jejuiniis aſſiduè cruciabat, tantum cibi, & quietis illi concedens, quantum vix ſatis eſſet, ne ſub ſarcina continuæ mortificationis deficeret, & ſub ovare quotidianæ poenitentiae corrueret. Viveret quidem, ſed ad poenam, non ad ſolatium; imò potius ſub crucis pondere, ac ſuppliciorum dolore jugiter moreretur, dicens cum Apoſtolo, *quotidie morior, & ſemper mortificationem Jeſu Chriſti in corpore meo circumſero*. Præter regularia jejunia à ſanctiſſimo Legislatore noſtro præſcripta, quæ ſeveriſſimè obſervabat, plura alia, conſeſſario permittente, in pane tantum, & aqua frequenter tolerabat. Cibus illi quotidianus pauciſſimus; nec unquam occasione cujuſlibet vel communis lætitiæ, vel ſolemnioris feſtivitatis, cum aliquid plus ſolito ad menſam apponi ſoleret, extra conſuetæ paſimonie, & abſtinentiæ limites egredi voluit: quod ſanè magnæ, imo ſummæ virtutis indicium eſt, vel inter epulas eſurire, & ab oblatiſ eduliis, fame premente, ſponte abſtinere: Ut verò gulam magis, magiſque cruciaret, ne delectationem ullam ex cibi ſumptione perciperet, illum vel aqua, vel nimio ſale, vel denique aliqua alia re guſtui moleſta corrumpebat; ut quotieſcumque ſumendus eſſet cibus, tormentum potius, quam corporis refectionem ſubire videretur, integros proinde dies ſæpe ſæpius ſine ullo cibo perdurans; aſperriſſimo interim cilicio ad vivam cutem adhibito, ferrea inſuper catena arcuſſimè lumbos præcingens, durique flagellationibus cor-

cor-

M

corpus cædens, & lacrymarum vim profundens. Somnum brevissimum capiebat, imò verò, carpebat, non enim dormiendi cupiditas prius, quam necessitas fuit, extrema scilicet lassitudine urgente; nam noctis partem maximam orando transigebat, nullum denique mortificationis genus declinans, imò alacriter omnibus obviæ accurrens.

Patientia. CAP. V.

- I. Nec minor, aut remissior in rebus adversis, ac molestis patientia. Cum frequenter injuriis, & contumeliis, malignisque detractionibus impeteretur, ut re ipsa probari posset, vera ne, an fucata ejus esset virtus, an sanctitatis lux, an vero fumus hypocrisis, juxta illud psalmographi, *Tange montes, & fumigabunt*; semper tamen cor ejus, utpote *mons Dei, mons sanctus, mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo*, immotum, & constans adversus omnes tempestatum impetus stetit. Serena frons, tranquilla facies, ridentes oculi, quibus æmulas, ac persequentes, quæ ejus admonitiones ferre non poterant, veluti magis amicas, sibi que benevolas respiciebat, ac diligebat, nullam proinde eis benefaciendi, ac bonum pro malo reddendi occasionem prætermittens.

- II. Inter illas, quæ sinistram de Mariæ Catharinæ sanctitate opinionem fovebant, eique jugiter detrahebant, monialis quædam erat, horribili, ac insanabili carcinoma dire cruciata. Hæc ab aliis monialibus suadebatur, ut Mariæ Catharinæ orationibus se commendaret, ut ipsa consilium spernens, Dei famulam deridebat. Sed quadam die fortuito Mariam Catharinam offendens, elata, ac subirata voce, quæ cordis superbiam satis ostendebat, *Aliquot Moniales* (inquit) *hortantur me, ut pro remedio infirmitatis, qua tencor, ad te confugerem. Ad quid hoc? At Brugora vicem ejus miserta, duplicemque morbum; corporis scilicet, & animæ sanare cupiens, elevatis in cælum oculis, & erecto in Deum corde, charitate flagrans, & de divina misericordia plane confisa, dulcissima, ac mitissima voce respondit, Non ego quidem soror dilectissima, sed piissimus animæ tuæ sponsus Christus Jesus, intercessione beatissimæ genitricis suæ, te sanam facies; ostende ubi nam crudeli hæc plaga labores & emolita illa incredibili, ac summa Dei famulæ patientia, ac dulcedine, carcinomam ei demonstravit, quam M. Catharina cruce signans, invocansque suavissimum Jesu nomen, & sanctissimæ Virginis, illicò sanavit, tanto infirmæ stupore, & confusione, ut se ad ejus pedes prosternens, veniam jam esset petitura, & plurimas gratias actura, nisi M. Catharina id prohibuisset, jubens, ut rem silentio tegeret, ac Deo dumtaxat, ejusque sanctissimæ genitricis sanitatem & gratiam acceptam referret.*

Obedientia. CAP. VI.

- I. Par fuit ejus obedientia, cæca nimirum, & sine mora, & nullam umquam excusationem prætexens, arduum licet, ac perdifficile esset præceptum; semper ob oculos habens caput illud S. regulæ, quod talem titulum præfert, *Si monacho impossibilia injungantur*. Ad jubentis nutum paratissima numquam obstitens, numquam reluctans, numquam recusans, numquam ad contradicendum aperiens os suum; sed injectum sibi quodcumque opus incunctanter adimplens: In officiorum monasterii distributione nullum præ alio exoptabat, aut (multo id quidem minus) postulabat, sed quodlibet ei obtigisset, hilari-ter, ac libentissime exquebatur, & quo vilius & laboriosius illud esset, eo charius, & acceptius à se haberi multimodis demonstrabat.

- II. Hanc autem ita paratæ, ac cæcæ obedientiæ rationem etiam in rebus spiritalibus observabat, ut si ei à confessorio, vel antistita, aliqua ex consuetis piis actio-

actionibus, vel poenitentis interdiceretur, illico ab ea desisteret; quod verè, ac solidè perfectionis est opus, nam plures homines se quidem spirituales profitentur, sed proprio sensui in privatis orationibus, & peculiaribus pietatis exercitiis adeò tenaciter sunt addicti, & alligati, ut nullo pacto, aut nonnisi difficillimè ab iis divelli, etsi ad tempus, patiantur; se nimirum potius, quam Deum in illis quærentes, de quibus proinde Dominus per Prophetam conqueritur dicens. *In jejuniis vestris reperitur voluntas vestra, ideoque, sollemnitates vestras adivit anima mea.* At M. Catharina de ipsa sua obedientia, minimè superbiens, expleta quamdiligentissime quacumque superiorum iussione, illud evangelicum subinde repetebat, *Cum hæc omnia feceritis, dicitur, quia servi inutilis sumus, quod debuimus facere, fecimus.*

Paupertas. CAP. VII.

Paupertatem summoperè adamavit, & studiosissimè coluit. In ejus cella nihil superfluum, imò vix quæ maximè necessaria erant, locum habebant; novas vestes inducere minimè cupiebat, sed easdem, quas in religionis ingressu semel assumpserat; diutissimè detulit, donec ita obsolez, ac laceræ evassissent, ut nullatenus amplius usui esse possent; quas tamen nonnisi obedientia cogente recentibus commutavit. Erat enim pauper non solum spiritu, & affectu, sed etiam re ipsa, gaudens nimirum in necessitatibus, & cupiens pauperior adhuc esse, & ipsis necessariis rebus carere, omnem curam, & sollicitudinem habens, ut dives tantum virtutibus fieret.

Oratio. CAP. VIII.

Ejus oratio non solum frequens, sed prorsus continua fuit; nam solitudinis ac silentii amantissima, & à creaturis omnibus longissimè remota, sed conversatione, & spiritu semper in cælis manens, Deo tantum corde, ac mente in altissimo contemplationis gradu unita persistebat: totum proinde à communibus exercitiis reliquum tempus die, noctuque orationi tribuens. Solebat autem integræ horæ spatio ante matutinam sinaximè strato surgere, & orationi vacare, ut mane ejus oratio Deum præveniret. Accedebat verò ad ipsam orationem, intimo humilitatis actu præmisso, indignam sese reputans, quæ ad immensam illam, & incretam majestatem alloquendam accederet, cum credentium patre reverenter dicens, *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis, & cinis!* In oratione autem, præsertim cum sextis feriis, & diebus Quadragesimæ Dominicam passionem contemplabatur, tota lacrymis diffusabat; vultu maestissimo ipsissimam doloris imaginem exprimente: multas præterea vocales præces recitabat, frequentissimè jaculatorias voces, ardentissimi in Deum amoris indices, emittebat. Nihil enim cogitabat nisi Deum, nihil nisi de Deo loquebatur, nihil nisi dissolvi & esse cum Christo cupiebat. Itaque tota ejus vita, & omnis ejus actio oratio erat. Hinc quidquid à Deo peteret, etiam in proximorum utilitatem, facillimè impetrabat, quæ causa erat; cur plurimi tum corpore infirmi, tum animo afflictæ, tum denique alij, cujus momenti negotium aggressuri, Mariæ Catharinæ orationibus se commendarent, cum eos optati beneficii spes minimè falleret.

Porrò ejus orationem admirabiles extales, ut plurimum, comitabantur: Festis præsertim diebus spiritus in Deum elevata rerum cælestium visionibus fruebatur, & divina mysteria, nostræ potissimum, redemptionis, atque dulcissimi Jesu nominis, ejusque cruciatuum, aut supernæ patriæ gaudiorum mentionem fieri audebat, illico à sensibus alienata, altissimis eorumdem thematicum contemplationibus immergebatur, futuræ gloriæ felicitatem non raro inaccessum prægustans; quandoque cum ex sanctæ regulæ præscripto moniali-

bus

E

II.

M

bus per hebdomadam ad mensam inferviret, in cœnaculi medio, tabulam, qua cibos inferebat, manutenens, & sacræ lectionis verba auribus percipiens, immobilis permanfit, in extasim rapta. Sæpe ipsis in mentis excessibus ostendit illi Dominus quorundam gravium peccatorum miserum statum, & eorum animæ deformitatem, quos M. Catharina adhuc extra se rapta, acriter objugabat, & reprehendebat, & ut detestatis criminibus ad Deum redirent vehementer hortabatur.

- III. Anno 1527. die 7. Julii dum oraret, extra sensus, ut aliàs posita, cognovit, Deo revelante, lacrymabilem catastrophem, ob horribilium peccatorum gravitatem, Italiæ propediem impendentem; vidit sanguineum flagellum in manu Domini circumagi, vidit gladium acutum divinæ ultionis jam evaginatum, bella, & calamitates huic regioni eventuras. Vidit Romam à barbaris mox occupandam, deprædandam, ac miserum in modum devastandam.

Dona, & gratiæ à Deo illi concessæ. CAP. IX.

- I. Pluribus item aliis donis, & gratiis à Deo fuit cumulata. In iis, angeli tutelarum visibili præsentia identidem dignabatur; Ille mysteria per extases visa, cum ad sensus rediret, ei explicabat: ille varias orationes, easque plane cælestes, eam edocebat; ille parvam crucem argenteam, quam amiserat, ei retulit. Quæ crux post ejus mortem veluti pretiosus thesaurus diligenter in cœnobio S. Margaritæ asservata, & ad infirmos transmissa, multa sanitatum prodigia, ut divinæ potentie instrumentum M. Catharinæ meritis hæcenus operatur. Denique Custos angelus plures alias vigilantie, ac dilectionis suæ testificationes ei præbuit.
- II. At angelorum Dominus præcipua dona, & insigniores prærogativas, quæ maximis quibusque sanctis elargiri solet. Mariæ quoque Catharinæ liberaliter contulit; nam & præscientiæ spiritu eam exornavit, quo futura multa prædixit, & cordium secreta, ipsasque mentium cogitationes non raro ostendit, & hoc insuper illipræstitit, ut quamvis absens corpore, spiritu tamen pluribus, & locis, & personis etiam remotissimis præsens esset. Itaque in cella clausa consistens, moniales in colloquio manentes optimè intuebatur, earumque sermocinationes distinctè audiebat; denique pericula, & necessitates eorum, qui suis orationibus se commendaverant, illicet longissimè constituti essent, perspicuè cognoscebat, eisque præsentissimam opem ferebat.
- IX. Cum ad divinissimum Eucharistiæ sacramentum summâ quidem devotione, & diligentissimo apparatu, accederet, quàm Deus largiter cælestium charismatum affluentia ejus animam irrigaret, ex ipsa ejus facie mirâ luce tunc resurgente, dignoscebatur, quam aliæ moniales firma, ac immota oculorum acie, propter nimium emicantem inde splendorem, minime poterant intueri. Quodam igitur mane post sacramentalem confessionem multis cum lacrymis: ut ei mos erat, celebratam, cupiens ardentissimè sacrosancto pane eucharistico refici, à proprio confessario repulsam tulit; paruit absque contradictione humilis Dei ancilla, tanto sacramento indignissimam se existimans. At dum idem confessarius Missam eodem die faciens, sacram hostiam de more partitus esset, invisibili manu ejus particula ad Mariam Catharinam delata fuit, quam illa devotissimè, & amantissimè suscepit; quod fane donum Mariam Catharinam Senensi illi Catharinæ, & Margaritæ Conradi, cuius nuper vitam descripsimus, & si quæ alia magna Dei famula id aliquando obtinuit, similem reddit. Nec semel tantum, sed sæpius dilectæ huic sponsæ gratiam adeò insignem Salvator noster impartitus est, sacratissimum suum corpus eucharisticum per manus sanctorum tum Apostoli Andræ, tum Ma-

gai Gregorii, quos peculiari pietatis obsequio prosequeretur, illi mittens, ut frequentius divino convivio frueretur.

Alio etiam in cibo regio eam aluit, & de vino, unde bibebat ipse illam potavit Rex secularium, de calice videlicet passionis suae, ut particeps esset eorumdem. Christidolorum, quos profunda cogitatione jugiter meditabatur; Conspans insuper fama est, ejus manibus, pedibusque, ac lateri stigmata quinque vulnerum crucifixi Jesu fuisse impressa, capiti autem spinæ coronæ punctiones omnes insculptas, qua de causa in depictis imaginibus caput ejus visitur spineo diademate redimitum; quoties denique Dominicam Passionem intime contemplabatur, sanguineas ex oculis lacrymas præ dolore effundebat, spolio sanguinum hac saltem ratione sanguinem reddens.

Miraculis. CAP. X.

Quot vero miraculorum signis coruscaverit, satis longa narratione opus esset, si tamen singula recensere quis vellet; pauca igitur ex plurimis delibare sufficiat. Adhuc puellula, cum matris jussu aurea quædam fila intexeret æstivo tempore, haud parum molestiæ ex manuum sudore in opificio illo complendo patiebatur ipsum identidem sudario coacta abstergere, ne aurea fila humore illo insicerentur: Proxima hyeme puerili simplicitate multam nivem collegit, eamque in plures globos redactam, in camini fenestella collocavit, insequentis æstate ad manuum refrigerationem illis usura. Rediit calidissimum tempus; dumque, ut alii M. Catharina manuum sudorem in laborando ægre ferret, en, inquit, aliis puellis, nivem, quam præterita hyeme in camino repositi, nunc recipiam, eaque manuum sudorem compestat. Riserunt sociæ inauditam puellaris animi credulitatem, at ubi niveos globos intactos, & integros prout illic absconderat, è camino M. Catharina ad eas retulit, in maximum stuporem adductæ sunt. Ejus autem Mater ex hoc etiam prodigio filiar sanctitatem, qualis futura esset, metiri coepit.

Jam monialis cum plurimum in virtutibus, & perfectione profecisset, ejusque sanctitatis fama longe, lateque diffunderetur, nobilis matrona Clara nomine uxor Joannis Baptistæ Pusterulæ viri illustris, & equitis, Mariæ Catharinæ orationibus eum commendavit iter in Gallias acturum tempore satis difficili, nam atrox ea tempestate, Gallos inter, Hispanosque in Italia bellum vigeat; Dum igitur eò pergeret, & cuidam castello haud longè à præterlabente flumine appropinquaret, ab hostibus repente circumseptus, in summo libertatis, ac vitæ amittendæ discrimine versabatur, nec ulla effugii, aut salutis spes affulgebat: cum ecce insperatò sensit se, ad instar prophetae Habacuc, apprehensum capillis, ad alteram fluminis ripam, mirabiliter, ipsique stupentibus inimicis, in momento transferri: jamque in tuto positus, vidit M. Catharinam in aere sibi apparentem, & benedictionem perspiciantem impertientem; in cuius rei adeo admirandæ memoriam, simulque in grati animi testimonium M. Catharinæ effigiem coloribus, ac formis exprimendam curavit, eo præfatus habitu, ac gestu, quo sibi in aere apparuerat, subiecto lemmate; *Ego Joannes Baptista Pusterula eques, precibus tuis Gallicæ manus evasi.*

Belli etiam tempore cum militum turba per urbem Mediolanum furibunda discurrens, nec sacris, nec profanis locis, aut rebus parceret, conobium M. Catharinæ, sacrilegia, & rapinis spirans intravit; jamque ascendebant scabellum, cum illa altera veluti Clara Assisientis, militibus obviam facta, & Crucifixi simulacro in scalæ vertice collocato se, & monasterium commendans, militibus graviter objurgans, eisque impietatem, & temeritatem exprobrans,

M

alæ præfectum cæteris audaciorem, sua quidem oratione, non tamen sua manu, sed invisibili Altissimi dextera retrorsum dejecit, & ad imum scalæ magno impetu præcipientem egit; quo prodigio, & ipse dux fractus, & reliqui milites territi, nec scalam ascendere, nec mali aliquid cœnobio moliri deinceps ausi sunt; sed confusi abierunt. Iam ille ipse dux antea tam ferox, virtutem, & sanctitatem Mariæ Catharinæ admiratus, ab ea humiliter veniam petiit, quæ ut eorum, qui veri, non autem ficti servi Dei sunt, mors est, bonum pro malo reddens, non solum sanam mentem, sed etiam sapientem à quartana febris illi à Deo impetravit; qui post aliquot dies, animadvertens cœnobium illud M. Catharinæ meritis, sub protectione Dei cæli commorari, magnam pœcœniæ vim M. Catharinæ detulit, eam rogans, ut depositi loco illam servaret, quam etiam, nisi ipsemet recepturus rediisset, integram monasterio donabat: ita hostem infensissimum in amicum, & benefactorem commutavit. Hæc fuit nimirum mutatio dextera excelsi.

Ejus mort. CAP. XII.

- I. Postquam adeo sancte, & laudabiliter annis quadraginta vixisset, & ad virtutum culmen iam ascendisset, cælestis sponsus ad paradisi thalamum amantissimè eam traduxit; nam anno 1529. febris correpta, brevi quidem tempore, trium scilicet dierum spatio ad extrema devenit. Quamvis autem febris initio morbi levis admodum, & extra periculum mortis videretur, eam nihilominus M. Catharina lethalem statim agnovit, prædixitque ex ea tertia die se morituram; eratque admodum læta, ac festiva, utpote quæ ardentissimè cuperet, & certissimè speraret dissolvi, & esse cum Christo.

- II. Igitor sanctissimis ecclesiæ sacramentis devotissimè sumptis, traditisque circumstantibus monialibus ad regularem observantiam, & evangelicam perfectionem saluberrimis monitis, conformatis in crucis similitudinem manibus, in illis verbis, *in manus tuas Domine commendo spiritum meum*, purissimam animam placidissimè, ac felicissimè Deo reddidit die 19. Nov. anni prædicti 1529. fer. 6. Ex ejus autem ore expirantis candidissimam columbam egredi, & ex fenestra exire moniales viderunt, quæ procul dubio ejus animæ species erat ad cælum evolutis.

- III. Obitus ipsius adeo prætiosi fama vulgata; urbs ferè tota ad videndum, venerandumque ejus corpus cucurrit, quod idcirco triginta dies insepultum permanfit, ut piæ confluentium devotioni fieret satis, quo etiam tempore plura ad idem corpus miracula patrata sunt, quod tandem in lapideo tumulo repositum fuit, unde postea extractum, & urna nuclea inclusum in interiorem monialium ecclesiam translatum est, perstititque penitus incorruptum, & vividum, ac si recens expirasset usque ad annum 1612., cum ex nuclea illa capsula, in aliam cypressinam, & decentius ornatam traductum, novis prodigiis coruscavit; quorum plurima etiam postea, meritis, & intercessione Mariæ Catharinæ operari dignatus est omnipotens, eorumque longum satis catalogum texit, Italico sermone, Franciscus Rogerius nobilis Mediolaneusis, & sacerdos, qui ejus vitam litteris consignavit, impressitque Mediolani per Philip. Ghusulphum ann. 1646. à pag. 169. usque ad 208. ex qua vita, ea quæ de M. Catharina referimus, accuratè desumpsimus, & in hunc ordinem promissi redegitur: Rogerius verò in præf. ejusdem vitæ M. Catharinæ in donis à Deo acceptis Catharinæ Senensi, in revelationibus Sveciæ Birgittæ; in extasibus Catharinæ Florentinæ de Riccis; in Pœnitentiis Paulæ Romanæ; in orationibus, & angeli familiaritate Franciscæ item Romanæ jure, & merito comparat.

Ejus

Ejus etiam vitæ breve elogium scripsit Felix Egger monachus Petrusianus in Helvetia; *Idea ord. Hierarchico-Bened. libell. 2. par. 3. dissert. 7. pag. 476. & seq.* ubi eam Romæ natam asseverat. At quo fundamento, cum Rogerius id minimè dicat, sed Mediolanensem tantum appellet?

Hanc vitam exarare coepi Senis die 18. Aprilis 1729. eam autem absolvi Affisii die 9. Aprilis 1730. in die Sancto Paschatis. Hujus autem tam longæ moræ causa non solum plures aliæ intermediæ occupationes fuerunt, sed multo magis asperissimi grandium calculorum dolores, quibus integro biennio, eoque amplius, gravissimè cruciatus sum; jamque apropinquaveram usque ad portas mortis, donec vesticæ sectioni fortiter me ipsum subjeci, ex qua celebris Litotomus Petrus Paulus Lapi ex castello Nursinæ dicecesis, vulgo *le Preci* dicto, durissimos lapides duos pondo unius uncie feliciter extraxit die 17. Septembris elapsi anni 1729. ætatis meæ an. 67. dolor quidem in sectione admodum tolerabilis fuit, & curatio adeò prospera, ut intra 14. dierum spatium electo sanus evaserim. Dei id, & beatissimæ Virginis maximum beneficium; quod etiam precibus, tum Sanctissimi Francisci, cujus sacrorum Stigmatum festum eo die celebratur, tum aliorum Sanctorum, in primisque hujus Dei famulæ, & Margaritæ Conradi, quarum vires nuper texueram, quibusque valde pro tanta necessitate me commendaveram, resero acceptum. *Eripuit enim animam meam de morte, oculos meos à lacrymis, pedes meos à lapsu* Pl. v. 14.

FR. MARTINUS ab Albania, quæ olim Epirus, in monasterio S. Pauli de Urbe religionem ingressus anno 1430. die 30. Nov. dicitur in nostris regestis. pag. 53. à tergo *magne sanctitatis, & abstinentiæ vir*; qui pane fursureo vesci consuevit, & à Domino impetravit, ut vinum sibi semper amarum spiceret: spiritu prophetiæ clavis: & cum Deum rogasset, ne ultima ægritudo ultra quatrimum protraheretur, feria quinta post Dominicam Passionis infirmatus, Dominica Palmarum proximè infsecuta animam efflavit, & in ecclesia S. Pauli sepultus fuit.

MARTINUS ORILIA natus Neapoli, ex Hispanis parentibus, ab ipsâ infantia Dei timorem, amoremque in ejus legis observantia egregiè ostendit, quam ut perfectius, & ad evangelica consilia custodiret anno 1582. in Casinensi archisterio sæculo huntium remisit, & per vota solemnia penitus se Deo consecravit; vixitque ibidem ad extremum usque senium summa spiritus humilitate, & incredibili patientia; Deus namque ad earumdem virtutum probationem, & coronam, eum permisit molestissimis scrupulis tota vita agitari; quod sanè martyrii quoddam genus est, tanto quidè gravius, quanto intimius, ac dururnius: Tunc enim monachorum pedibus sese prosternere, eorum orationibus se commendare, ab omnibus veniam petere, indignissimum denique se, quem terra sustineret, existimare solemne habuit; Cumque à proprio confessario aliquandò durè increpatus rejiceretur imposito sibi de quacumque re scrupulosa silentio, (ita enim interdum à peritis conscientiarum curatoribus cum hujuscemodi fieri solet) patientissimè ferebat, & humiliter, sine ulla querela obtemperabat.

Ea propter Casinensis abbas ratus, Martinum œconomicis negotiis occupatum, & aliò aversum, eo supplicio levatum iri, coenobii cœclerarium illum constituit. Verum cum ex eo etiam munere arctioribus angustiis interius premeretur, discretus præsul seâ curâ illum absolvit. Gessit tamen, & quidem laudabiliter tyronum magisterium: quo tempore, utpote justitiæ amantissimus, & sine acceptione personarum, posthabitis quibilibet humanis rationibus, eminentissimi Baronii fratris, vel sororis filium, (id enim distinctè non

M

exprimit narrationis hujusce author, sed æquivoco vocabulo, & phrasi minime latina *nepotem* tantum appellat) novitium suum, quem monasticæ religioni parum idoneum existimabat, constanter ad sæculum remisit, non enim omnes ad regularem vitam electi, sed *beatus ille, quem Deus elegit, & assumptus, ut inhabitet in atriis suis.*

- III. Interim licet tam acriter scrupulis conflictaretur, regularium tamen virtutum, perfectiores actus studiosissime exercebat. Paupertatis rigidissimus custos, femoralia obsoleta famulo ad ejus servitia ab abbate deputato concedi minime passus est, sed plus indigenti danda curavit, quod diceret, famulo consuetum stipendium sufficere debere, quod illi à monasterio persolvebatur; à pecuniæ verò tum cupiditate, tum usu ita alienus erat, ut ne in itinere quidem, si quando id agere cogeatur, eam tangere umquam voluerit. Regularis silentii observantissimus, conscientiae suæ moderatorem, quem enixis precibus ad se accierat, nullo prolato verbo, sed sigmis tantum usus, à se dimisit, quia dum veniret, campanula pulsabatur, meridianam dormitionem, adeoque silentii horam indicens. Prophetico spiritu haudquaquam caruit, quo affatus obitus sui tempus, & alia futura prædixit, interquæ D. Matthiæ à Parma confessorio suo reditum in patriam maturanti, non ita, inquit fiet, ut ante meum ex hac vita discessum hinc abeas, patriam revisurus, quod ita prorsus contigit, nam anno 1639. placidissimè, eo præsentè, in Domino obdormivit.

- IV. Clementissimus enim Deus, qui neminem in se sperantem nimium affligi permittit, ante ejus corporis dissolutionem eum à scrupulorum molestiâ penitus liberavit; adfuit etiam morienti magnus ille Dei servus D. Zaccharias à Fractis, de quo infra, qui statim atque Martinus animam efflavit, dixit, *tamquam fulgur recto tramite cæli secreta penetravit.* Ita in hoc etiam beato viro propheticum illud adimpletum est, *„Iustorum anime in manu Dei sunt, & non tanget illos
„ tormentum mortis &c. in paucis vexati, in multis bene disponentur, quoniam
„ Deus tentavit illos, & invenit eos dignos se; tamquam aurum in fornace
„ probavit illos, & in tempore erit respectus illorum, quoniam donum, &
„ pax est electis ejus.*

Ex elegiis Cornelii Cerafo, quæ de monachis Casinensibus sui temporis scripsit; & modo in tabulario Casinensi asservantur: de eo etiam Gabriel Buccellinus in Ben. Rediv. an. 1639. „è vivis abiit P. D. Martinus à Neapoli monachus Casin. qui flagris in se ipsum atrocissimè sæviit, effuso cruore indumenta mirum quam purpuravit; quod ne cui innotesceret, specie ambulantis ad fectos latices se conferens, infectas vestes ipse abluebat „ Casimirus item Vincentius Chranovius Polonus in vita laudati Zacchariæ à Fractis impressâ Neapoli apud Cramignanum an. 1678. cap. 7. pag. 92., & seqq. ex eodem Cornelio Cerafo, cujus verba in medium profert.

MARTINUS à PAPIA Patavii in cœnobio S. Justinæ D. Benedicti regulam professus est an. 1412. die 25. Julii. De eo in nostris regestis sic dicitur, *animam agent, divinis revelationibus illustratur.*

MAURUS ANGELUS à PANORMO in S. Martino de Scalis Deo se arctius dicavit anno 1614. die 13. Nov. in nostris regestis dicitur. *Vir inculpate vite.*

- I. MAURUS à PAPIA, in sæculo Salimbenius nobili familia de Fulpertis, in laudato S. Justinæ cœnobio ipso congregationis initio, sub Ludovico Barbo Iustitorem viam salutis ingressus est, nuptias desponsatæ puellæ, splendidæ domus divitias aspernatus; ob id patris, cui unicus filius erat, indignationem incurrit, quam tamen, ejusque fratris acerbis minas, immotâ patientia,

ae iuvicā constantiā superavit. Nam cum illius rogatu ē clauſtro eductus, apud Patavinum episcopum conſtitutus eſſet, ut experimentum fieret, an divino aſſato, an verò Barbi fraudolento conſilio, ut genitor cauſabatur, id vitæ genus elegiſſet, perſiſtit in propoſito, Deo maximas gratias agens, quod Dæmonis fallacitas, & fluxus mundi illecebras ſibi miſericorditer demonſtraſſet, & ea ratione fugere docuiſſet, in eoque inſtituto, Deo propitio, ad extremum uſque ſpiritum, ſe conſantiſſimè perſeveraturum; Itaque *per calcatam pergens patrem, per calcatam pergens matrem*, ut D. Hieronymus iis, qui Chriſtum perfectè ſequi cupiunt faciendum monet, deque ſponſæ teneritudine, propinquorum precibus, lacrymis, ac promiſſis glorioſè triumphans, illud Deſiderii, Beneventani principis filii, qui poſtea Viſtor III. Pont. Max. fuit, jure, ac merito uſurpare potuit.

Inſtātam ſponſam, matrem, patriamque, propinquos, Spem, huc propero; monachus efficior.

Imò ipſius etiam Ludovici plures repulſas, ut nimirum ejus probaret ſpiritum, an ex Deo eſſet, mira fortitudine excipiens, tanto acrius, ut inter monachos admitteretur, inſtat; ab illo enim trahebatur interius qui de ovibus ſibi à patre traditis dicit, *Non rapiet eas quiſquam de manu mea.*

Igitur non ſolum ipſe, ſed plures etiam alii ejus exemplo permoti D. Benediſti militiæ adſcribi maxima animi contentione poſtulantes, voti compotes effecti ſunt. At Maurus cum iret quotidie de virtute in virtutem, electus fuit prior cœnobii ſanſti Spiritus, extra Papiam, mox ſanſti Sixti Placentiæ; ubique ſummam prudentiam, & eximiam ſanctitatem oſtendens: Ipſe enim, ut narrat Petrus M. Campi mox afferendus, miſſus à Ludovico Barbo, quem Placentini rogaverant, ut idem monaſterium reformandum ſuſciperet, poſſeſſionem illius capit, & aliquandiu abbatis quidem authoritate, ſed prioris tantum titulo, ſuperſtite nimirum antiquo abbate, eidem præſuit. Creatus deinde abbas, ipſi Ludovico ſucceſſit in regimine Sanctæ Juſtinæ anno 1437. quod quidem regimen quater adhuc iteravit; anno ſcilicet 1439. anno 1444. an. 1447. demumque anno 1454. ſemper utilis, atque proficiuus. *Ædificia* enim alia noviter extruxit, alia pulcherrimè exornavit. Templum, & ſacrarium vaſis argenteis, calice cubitali, accerra X. pondo, ſacerdotalibus, & leviticis veſtibus auro pretioſè contextis locupletavit. Sacellum S. Lucæ Evangeliftæ reparatum, pictura celeberrimi ea ætate Andree Mantegne, aliſque ornamentis decoravit, multoque ære ſcriptoribus, pictoribusque miniariis conductis, ingentes codices in uſum ſacræ Sinaxis conſciendos curavit; Sed quod his omnibus longè majus, & laudabilius eſt, ita ſemper ſe geſiit, ut ne latum quidem unguem à Ludovici veſtigiiſ declinaret, eaque rectiſſima via, quam ille calcaverat, ſtrenuè incedens, divinum cultum, & monachorum numerum probè auget; & ut grati quoque animi virtutem erga eundem Ludovicum patefaceret, marmoreum cœnotaphium, & epitaphium, quod adhuc extat, eidem poſuit. Itaque poſt Barbum alter ipſe congregationis parens optimè de eadem meritis cenſeri debet; qui jam ſexagenario major, centuplum eorum, quæ pro Chriſto dimiſerat, & vitam æternam recepturus in cœlum abiit anno 1457. prope fores oratorii S. Danielis, in veteri clauſtro, ſepultus, habiturus nimirum tumulum, (ut Cavaccius ait) prope oſſa ſanctorum, quorum pius æmulator fuerat.

Ex eodem Jacobo Cavaccio hiſt. S. Juſt. lib. 5. pluribus in locis, nempe pag. 205. 206. 208. 222. 224. 225. 227. editionis Patavine anni 1696. Laudatus etiam Petrus M. Campi hiſt. eccleſiaſticæ Placentinæ lib. 24. pag. 144. col. 1. hæc

II.

Mori.

M

*It fuit Fr. Alexius de Si-
regno, Benedic-
tione et si di-
tione Oplice,
ex Ord. Min.
Ips. primum
habuit, deinde
Piacentia, ex
Vigili.*

*In Religionem
ingressus.*

Penitentia.

Obedientia.

1. hæc de eo, ejusque sociis monachis habet: „ Non cessava Fr. Guglielmo „ eremita di esortare bene spesso il detto abbate (Pietro Veggia) à cedere il „ luogo agli osservanti padri della congregazione di S. Giustina di Padova dell' „ istello ordine di S. Benedetto, che in tai di germinavano, è fruttificavano „ di tante opere, acciocchè si riformasse, à guisa di tanti altri, questo sì de- „ gno, ed onorato monasterio, è vi si aggiunse ad un tempo l'intercessione „ di D. Mauro priore di S. Spirito di Pavia il quale proposto al mentovato „ abbate il modo di una riserva, che far poteva del titolo, e dell' usufrutto „ dell' abbazia durante sua vita, l' indusse ad effettuare quanto più tosto la ri- „ nunzia *Et ibidem col. 2.* Prevedendo ambidue (l' ottimo cardinale di Pia- „ senza Branda Castiglione, ed il cardinale di Siena Gabriel Condolmie- „ ro Veneziano, che fu poi Eugenio IV.) il gran bene, che avvenir ne „ doveva, non solo al luogo stesso, ma à tutta la città di Piacenza, per la lo- „ data, è tanta vita di quei monaci, quali entrarono al possesso l' anno 1425. „ spedito che fù il breve pontificio coll' intervento di monsignor vescovo „ (di Piacenza) Alessio deputato in ciò dal Papa esecutore apostolico, ed „ il giorno sacro à S. Martino diedero principio ad officiare, con gran con- „ tento del S. Eremita nominato di sopra, e con molta frequenza di cittadi- „ ni parte da devozione, parte da curiosità tratti a vedere il nuovo rito di so- „ miglianti padri osservantissimi, che ebbero per priore il dianzi detto D. „ Mauro di Pavia, persona non meno per l' integrità de' costumi, che per „ la somma prudenza riguardevole. „

I. FR. MAURUS COGNOMENTO RAINONE ex lauro, oppido satis amplo, ac frequenti campaniæ felicit, fratrum commissorum coetus adscribi Casini impetravit an. 1675. mense Aprili annos ipse agens triginta tres; ab ipso suæ conversionis initio præclara veræ pietatis, & religionis dedit specimina, adeo ut omnes majores, minoresque ejus virtutem amarent quidem, & simul etiam timerent, nec quisquam coram eo verbum aliquod minus castiga- tum proferre, aut actum aliquem minus decorum edere ullatenus auderet. Divina sacramenta magno spiritus fervore, summæque reverentiâ crebrò per- cipiebat, paupertatem eximie adamabat, in oratione erat assiduus, præcipuè nocturno tempore, quo somno discusso ad purgandas, & accendendas lam- pades ante SS. Eucharistiâ, D. P. Benedicti corpus, cæteraque altaria collu- centes impigrè surgebat, quod ministerium haud parvè incommodi, ac mo- lestiæ erat, præsertim hyberno tempore, quo ob frigorum, ventorumque inclementiam lychni identidem extinguuntur; quo expleto Deum gemitibus exorabat; & in cælestium rerum contemplatione reliquum noctis tempus ad diem usque transigebat.

II. Carnem suam jejuniis, vigiliis, aliisque laboribus, & asperitatibus affligebat; numquam è monasterio egrediebatur, ne in proximum quidem hortum ani- mi vel tantisper relaxandi causâ; gravi morbo in genu correptus, acerbissi- mos dolores cû patientiâ pertulit, ut chirurgus maximam in admirationem adduceretur, nullam enim querelæ vocem emittens, hoc solum ingemina- bat, *oportet patienter ferre pro Domino nostro Jesu Christo.* Rem sane memo- randam, & admirabilem de eo narrabat Cæsar Tideus Casinensis monasterii tunc archiater, quòd cum Fr. Maurus aliquando lecto decumbens, ischiadis cruciatus acerrimos toleraret, ad quos levandos ipse medicus plura reme- dia, ac fomenta præcipiebat; quadam die reverendissimus abbas Andreas Adeodati ad eum invisendum accessit, illique dixit, jocosè potius, ut infir- mis nonnunquam dici solet, *Fr. Maure hæc tua infirmitas ignavia est, ac so-*
cor-

cordis, ideoque hac medicamina nihil ad rem tuam faciant, nihilque tibi profunt, surge protinus, & de hac infirmitate ne ſolicitus ſis, Maurus exiſtimans ſeriò hæc ab abbate dicta, ſibi que propterea obediendum eſſe, illicò è lecto ſurrexit, eodemque temporis momento (mirum dictum!) ſanum ſe, & incolumen ſenſit, & fugit dolor, & gemitus.

At charitatem ejus erga pauperes, & peregrinos, quorum plures quotidie Caſinum conſueant, ab ipſo in religionem ingreſſu, ad obitum uſque ſervatam, (nam ab initio eorum cura illi fuit demandata,) nulla lingua enarrare, nullus calamus, ut par eſſet, deſcribere umquam ſufficiet. Vix appulſos magnâ lætitiâ, & humanitate excipiebat, & poſtquam eos ad eccleſiam orationis grâtiâ deduxiſſet, in Xenodochium intromiſſos ad præparatum ignem, ſiqui dem hyems erat, appropinquare, ut à ſe frigus expellerent, jubebat; mox illorum pedes, unâ cum monacho pauperum hoſpitiſum vicario, calidâ abluebatur, linteoque tergebat, demum calefactis etiam cibis eos reſiciebat; nam cum monaſterii culina haud parum diſtet à peregrinorum hoſpitiſum, ne cibi per viam frigefcerent, eos in hippocauſto reconditos conſervabat. Insuper datâ operâ monachorum menſæ quotidie aderat & sæpe ſæpius eis ibi inſerviebat, ut quidquid ex ultrone eorundem abſtinentia ſupererat, in peregrinorum utilitatem, præter id, quod monaſterium eiſdem elargiri ſolet, & quod ipſemet ſibi ſubtraheret, (erat enim cibi pauciſſimus) æquè converteret. Nec eorum tantum corpora terreno, ſed multo magis etiam animas ſpirituâli alimentis ſaturanda curabat, nam poſt cœnam, antequam cubitum irent, devotiſſimas preces recitandas eis proponebat, & ut ad conſcientiæ ſordes in ſacramentali exomolegeſi ſequenti die deponendas, atque ad ſacroſanctum Chriſti corpus ſummâ reverentiâ percipiendum diligentiffime ſeſe diſponerent, ac præparent, vehementer hortabatur, & rationem id rite faciendi pro virili edocebat; diſceſſuros denique matutino jentaculo reſocillatos, omnique charitatis officio cumulatos, tandem dimittebat; Quamvis autem eorum aliqui, ut plerumque contingit, ruſtici, diſciles, ac moroſi multiplicia incommoda, & moleſtias ſibi, aliſque afferrent, Mauri tamen charitas numquam reſtigit, quipſoqui hoc unum animo perpendebat, cujus nomen, ac perſonam peregrini referrent, Salvatoris nempe, ac Domini Jeſu Chriſti, qui in Evangelio ſuo conceptis verbis dixit, *Hoſpes eram, & collegiſtis me; & quod uni ex minimis meis faciſtis, mihi faciſtis;* à quâ verò die nulli peregrini Caſinum adventaſſent, dolens, ac mœrens hæc, illicque incedebat, sæpe ad monaſterii januam pergens, ſi aliquem venientem videre poſuiſſet, quo viſo puriſſimum lætatur, & gaudio geſtiebat, quod ſi tandem nullus appareret, ferè plorans dicebat, *hodie D. N. J. C. nos viſitare minimè dignatus eſt.*

Extremam infirmitatem, ac mortem ànhelitus diſſicultas ei attulit, ſed biduo antequam deederet, ut P. D. Bernardus M. qui ægrotanti frequens aderat, ſuſcit autem aliis in rebus occupatus, laeſeſe non poterat, accerſiretur petiit, prænunciens duobus tantum diebus ſibi adhuc vivendum eſſe, poſt quos nulla amplius ſe invicem videndi, & alloquendi ſuppeteret facultas. Omnes tunc quidem admirati ſunt; putabant enim, plures etiam dies vitam cum produſtutum, nam viribus non adeò deſtitutus videbatur, rectè, & expedite dicebat, & aliâs eodem morbo conſtitutus, ex eo tamen convaleſceret. Sed rei eventus præſcium oſtendit. Præſulem rogavit, ut quadragintâ Miſſas ante ſuum obitum celebrandas juberet, ſubdens, *ſarcinulas eſſe præmiſſendas.* Interrogatus à laudato P. D. Bernardo M. an ſcrupulo aliquo, vel diſſicultate animi aſſigeretur, reſpondit, nulla, ſed omnimoda cordis tranquillitate per

Dei

M

De eo in caſa-
loga Epiſcopo-
rum.

III.

Charitas.

IV.

Is eſt ſanctiſſi-
mus Pater
ſeraphicus,
ante alios
preſentis
ſæculi,
et ſanctiſſi-
mus
conſervator
magis
pietatis,
ac religioſis
exemplo Cui
hodieſis de-
gent, ubi d. d.
ſeraphicus

M

magister lector
ideologus, &
nicarius gene-
ralis Oppidi
Cittrarii in
Calabria ju-
risdicti. Caffe.

* Pf. 22.

* Rom. 8. 12.

Mori.

Dei gratiam se gaudere; sumpto maxima devotione; ac reverentia cœlesti Viatico, requisitus paulò post, quomodo se haberet, & si aliquid ei opus esset, optimè inquit, *nam Deus mecum est, & ego secum, ideoque nihil mihi deest juxta illud * Dominus regit me. & nihil mihi deerit, in loco pascue ibi me collocavit: Et * simul cum illo omnia nobis donavit.* Paucis antequam spiritum exhalaret horis, graviter fratres omnes commissos ad fideliter, ac reverenter Deo, monachisque omnibus intervendum, & præcipuè ad charitatem erga pauperes, & peregrinos exhortatus est, præmunitusque magna pietatis significatione extremæ unctionis Sacramento, placidissimè in Domino obdormivit an. 1718. die 11. Nov. ætatis suæ 77. Tumulatus fuit de more in ecclesia S. Annæ, sed peculiari arca inclusus, ingenti sanctitatis opinione tum apud monachos, tum apud laicos etiam remotiores, ne dum circumpositos, quæ hætenus præseverat, relicta. Cardinalis Josephus Saenz de Aguirre, quo tempore Casini mansit Fr. Maurum omnimode videre voluit, eique singularem benignitatem, & benevolentiam ostendit, siquæ illius orationibus commendavit, propter eximiam, quam de ejus sanctimonia conceperat existimationem.

De eo Cornelius Ceraso in elogiis monachorum Casinensium sui temporis, quæ ms. in tabulario Casinensi asservantur; sed pauca de eo narrat, quia multò ante ipsum Cornelius diem suum obiit. Ex relatione cl. viri D. Erasmi Gattola, Casino ad me transmissa die 8. Decembris 1732. Ego ipse Fr. Maurum, Casini vidi trium ferè annorum spatio, quo ibidem moratus sum, ejusque, præclaram in pauperum charitatem perspexi; erat autem vultu semper hilari, & pio, qui sanctimoniam, & devotionem præferebat.

MONACHI SANCTÆ JUSTINÆ PATAVINÆ initio congregationis à Jacobo Cavaccio hac sanctitatis methodo viventes describuntur hist. S. Just. lib. 5. pag. 223. & seq. edit. Patav. anni 1696. ad an. 1438. „ Quod in primitiva ecclesia legitur, fuisse omnium cor unum, & animam unam, de pri-
scis illis patribus etiam refertur. Divina officia noctu, dieque ab universis celebrabantur; orationes, meditationes, jejunia tum regularia, tum ultroque, agebantur frequentius. Silentium statim horis inviolatum, sermo, cum liceret, de divinis rebus, quæ ineruditos accenderent. Quidquid ultra sumptus domesticos erat, pauperibus dabatur. Peregrinis, & infirmis inservire totius congregationis usque ad æmulationem studium fuit. Nulla præterea cum secularibus conversatio, consanguineorum pia oblivio. Vestes ex panno Liburnico crassiores, interulæ ex eodem instar cilicii. Lectuli ad hominis mensuram, tamenta nulla præter saccos palea infartos, culcitra villosa, quæ frigus arceret; non delicias ministraret. Linteorum nullus usus, quia ex præcepto S. P. Benedicti omnes vestiti cubabant. Privata exercitia ad normam veterum eremitarum in codicibus scribendis, vel in hortuli alicujus cultura. Doctiores patres, vel in audiendis laicorum sacris confessionibus, vel in exponendis sanctis authoribus, laborabant: quot codices, quales interpretationes manuscriptas vidimus? Utinam vel nostra incuria, vel aliorum malitia non deperissent! Apud cives ea erat de cœnobitis nostris opinio, ut cum quis per urbem incederet [rarò id contingebat] illum obvis quisque ac sanctum veneraretur.

MONACHI ABBATIÆ FLORENTINÆ sub Gometio abbate de quo supra circa ann. 1440. à Thoma Salvetto avvocato Fiorentino, & legum doctore in vita laudati Gometii, quæ ms. extat in bibliotheca ejusdem Florentinæ abbatiæ piureo. l. ms. latinorum PP. divisione prima tali sanctitatis deco-

ran-

rantur elogio. „ Monachos numero ingenti sua optima disciplina eruditos,
 „ moribusque comprobatos suo studio assecutus est, non genere ignobiles,
 „ sed claros, nec tam ex patria ipsa oriundos, quam peregrinos, & militia,
 „ aliisque dignitatibus splendidos, & tot, & tales, sicuti nusquam legitur
 „ ibi fuisse. Illis autem ipsis primo numero insertis, omnibus fere jam defun-
 „ ctis, amarissima diraque peste, quod, ut virtus de illo claresceret, factum
 „ esse monstratur, & ipsi quasi unico remanenti dati sunt alii non disparis nu-
 „ meri, aut aequales dignitate, sed plurimum in omnibus excellentiores,
 „ quibus, & carne solutis chade alia sieviente, advenerunt copiosioris nume-
 „ ri, & genere clariores, moribusque, & vita prudentiores, ac prae cete-
 „ ris praestantiores, quorum multi in humanis ducuntur, & horum virtutes,
 „ ac merita haud sunt silentio praetereunda. Fuerunt namque ipsi diem fun-
 „ ctis tales servi Jesu Christi, *cui servire regnare est*, quales nostris tempori-
 „ bus vixi sunt, nusquam otiosi stantes, sed divinis curis, diarnisque, atque
 „ nocturnis horis inserti, cantantes mente pura, atque sincero animo, lec-
 „ tionesque legentes, atque audientes suis locis ad invicem congregati, &
 „ disciplinas, jejunia, & quaecumque aspera voluntarie, affectuosèque in
 „ memoriam passionis Jesu Christi supportantes, sacris litteris otium dante-
 „ tes &c. . . Cum vero extremum clauderent diem, non illum calamitatis,
 „ & miseriae tremebundi vocitabant, aut mortis mæore quam ultimum terri-
 „ bilium esse judicatur, fremescebant, sed prorsus horum cogitatione abje-
 „ cta, emisissis vocibus gloriam reddentes Deo, hymnum *Veni Creator Spi-
 „ ritus* in júbilo latitiae cantando ad æternam Patriam migrabant, juxta il-
 „ lud, *ridebis in die novissimo, & timentis Deum bene erit in extremis*, & non-
 „ nullorum fide digno testimonio didici, hujuscemodi tempore signa plura
 „ apparuisse sanctitatis, ut merito mors illorum pretiosa in conspectu Domi-
 „ ni iusto judicio comprobetur, & si de singulis sermo texeretur, nimis in-
 „ longum traheretur historia.

MONACHI SUBLACENSES à Pio II. Pont. Max. qui sanctuarium illud in-
 „ vixit, sanctitatis, & regularis observantiae hujuscemodi sortiantur testimo-
 „ nium, commentariorum ejus lib. 6. pag. 307. & seq. „ Pars monachorum,
 „ in hoc monasterio, quod Sublacense diximus appellari, dies, ac noctes
 „ gratissimas Deo laudes canit. Pars in altero, quod *specus* vocitant, ad
 „ quod mille passibus ascenditur, via difficili, & ferro facta, adeoque præci-
 „ pitu, ut absque horrore adiri nequeat. Hinc profundissima in Anicnem de-
 „ scendente rupe, inde altissimo imminente faxo, nec accessibilis ullo pacto,
 „ nisi modo ad dexteram, modo ad sinistram varios agens flexus in anguis-
 „ morem ab imo usque ad fumam ducta, & plerisque in locis muro defen-
 „ sa fuisset. Monasterium sub altissimo saxo ædificatum est, ita ut magna pars
 „ ejus vicem tecti gerat, partem exterius construxere ades; ipsa sacra, & of-
 „ ficina monachorum multæ intra saxum patent. *Benedictus* magnus ille mo-
 „ nachorum pater, & Deo plenus, in quo Nursia totum, quod habuit boni-
 „ tatis effudit, prius quam domus aliqua hoc in loco constructa esset, aut ho-
 „ mo quispiam habitaret, solus in hac eremo poenitentiae sibi locum delegit:
 „ procul ab humano cultu, nulli cognitus, nisi Deo, in durissimo sibi lapide
 „ lectum stravit: hic se vigiliis, ac jejunis maceravit; hic Deo, gratissi-
 „ mum præbuit famulatum. Sequuti sunt eum discipuli, & cepta est habita-
 „ ri spelunca, sicut in altis scopulis nidos videmus hirundinum in crepidib.
 „ lapidum: ita est hoc monasterium, cernere affixum sublimi saxo, ex quo
 „ sepe frustra concidunt, quæ aut monachos perimunt, aut ædificii ruinam

Hodie sanctis
 directis, et do-
 te magni sum
 prius, et mo-
 nachis reddita
 est.

M

faciunt, Multa hic sancti viri miracula referuntur, & tintinnabulum ostenditur, quo Diabolus illusisse bonis ejus operibus conatus est. Monachi circiter viginti hic degunt, ut par est credere, Deo chari; numquam carnes edunt, vinum multa domant aqua, jejunia longa producunt, luxuria est duo ova comedisse; oleribus, & pane vescuntur, adsunt, & legumina; his epulis mensam onerant, brevissimum tempus cibo datur, nec multo majus somno, reliquum in oratione consumunt: rem divinam peragunt summa devotione, & psallunt Deo confidenter: Major pars senum est, quorum plerique inoffensa valetudine ad octogesimum annum pervenere, vultu alacres, & alloquio venerabiles, quorum unica cura est dissolvere tandem, & esse cum Christo. Pius cum superius, atque inferius, in utroque monasterio rem divinam coram se celebrari jussisset, & omnia loca exosculatus esset, quæ fama vulgaret, Benedicti corpus tetigisse, spirituales gratias elargitus, quas monachi petivere, & omnium conscientias abunde saturatis, ad oppidum pernoctaturus descendit.

Non dissimulaverim tamen veritatis injuria, & abnormi anachronismo, monasterium Sublacense, quo tempore Pius II. illud invisit, congregationi nostræ minime adhuc unitum fuisse; quæ utique unio anno 1516. sub Leone X., quinquaginta nimirum annos, vel circiter post Pii Sublacum adventum, celebrata est; qua de causâ Pii laudes in hoc catalogo, secundum rationem temporum, locum habere haudquaquam possunt; Quia tamen Sublacense monasterium, ex quo tamquam *de petra excisus sumus, & de cavernâ Laci, unde præcisi sumus*, omnium nostri ordinis congregationum rivuli, imò sapientiarum, & sanctitatis flumina emanarunt, hoc præ cæteris omnibus peculiare habet, ut sanctissimi Patriarchæ de mundo, Doemone, deque carnis illecebris triumphantis prima sedes, ac veluti virtutis Capitolium, & gloriæ theatrum fuerit, quamobrem rem jure, ac merito *Protomonasterii* titulo decoratur, ubi hæcenus victoriæ illius trophæa, spinæ videlicet vetustissimæ, Divi Francisci manu longo post tempore, rosas insertæ, non sine admiratione, & lacrymis conspiciuntur, qua de re antiqui versus.

Hinc dum meta novas, sancto persusa liquore,

Francisci que manu culta sulcere rosas, quos ego Italicè sic reddidi.

Le spine in rose di quel sangue asperse

Di Francesco la man polcia convertite.

Haud abs re videri poterit, nec pio, eruditoque lectori ingratum, hic etiam ostendere, quanta fuerit beatissimi parentis spiritus amplitudo (*omnium enim iustorum*, Gregorio M. teste, *spiritu plenus fuit*) qui ad ea usque tempora in filiis suis, nostra postmodum congregationi permixtis, vividus adeo, ac fervens perseveravit, & ad unionem cum nostra congregatione viam aperuit. Hæc autem generatim de monachis nostris in tribus hisce monasteriis tam sanctè olim viventibus, ut à laudatis scriptoribus narrantur, hic referre ad aliorum etiam exemplum operæ pretium duxi, nam quamvis de singulis eorundem, aliorumque monasteriorum a summis sanctitatis fama claris, quidquid scire potuimus, in medium jam attulerimus, & de reliquis, qui in ordine supersunt, Deo dante, allaturi sumus, quia tamen haud difficulter fieri potuit, ut plures alii Dei famuli, qui in nostra congregatione, præsertim verò in præfatis monasteriis vixerunt, me, aliosque scriptores sugerunt, in publicæ cognitionis lucem, præstare à divina sapientia tempore, aliquando emerfuri; Ideo eos hac saltem communi laude, & indivisa gloria minime interim fraudandos putavi.

B. NI.

N

N

B.

ICOLAUS ortum habuit in Prussia ampla ad Balthicum mare provincia: natalem urbem nemo, qui res ejus gestas literis consignavit, posteris prodidit. Parentes satis honesti, ac divites, itemque catholici, atque admodum pii filium in Dei timore educarunt. Qui cum adolevisset, iisdem, ac patria relictis, devotionis causa Romam iter instituit, sancta ejus loca rite veneraturus, sed divino consilio Patavium delatus, ibidem substitit: Nam cum ad D. Justinae monasterium divertisset, Ludovici Barbo, sociorumque sanctimonia permotus, & caelesti prorsus conversatione allectus, inter eos admitti enixis precibus postulavit, quo impetrato anno 1414. die 6. Januarii, tanto spiritus fervore sanctae regulae accurate observandae, & virtutum omnium exercitationi se dedit, ut qui caeterorum antea cursum ad perfectionem admirabatur, reliquos omnes veluti gigas, citatis gressibus jam anteiret, cunctisque ipse admirationi esset.

Itaque initio suae conversionis id assequutus est, quod alii longo post tempore vix merentur, ut stupendis, supernisque visionibus, & apparitionibus illustraretur: orationem frequentissimam lacrymis comitabatur irriguis. Silentium, solitudo, humilitas, obedientia illi in deliciis erant. Christi Domini Passionem magno cordis jubilo contemplabatur, ex qua meditatione plurimum in Dei amore proficiebat. Cum sacrario inserviret, quadam die post solemnem Missam ad aram maximam, de more, velo cooperiendam accedens, apparuit ei Salvator noster in ea plane specie, qua in terris cum discipulis conversabatur, iisdemque verbis, quibus Apostolos vocaverat, ei dixit, *sequere me*, ex qua voce, & visione totus in Deum absortus, flexis genibus immobilis diu permansit in extasim raptus; iterumque post sex menses dum Venetis Missam celebraret, vidit sub sacris speciebus eundem mundi Redemptorem in eadem forma, qua sibi prius apparuerat; imò saepe saepius dum sacrosanto Sacrificio interesset, postquam sacerdos consecrationis verba protulerat, Dominum Jesum sub pulcherrimi infantis specie videre meruit. Quas visiones toto vitae suae tempore nulli umquam patefecit, cum *Sacramentum Regis abscondere bonum esse* vir sanctus optime nosset, sed tantum morti jam proximus uni ex suis discipulis Juliano Genuensi, ejus vitae postea scriptori, quem inter alios discipulos arctius amabat, manifestavit, ad Dei videlicet gloriam, cujus *magnalia revelare, & confiteri honorificum esse* cognoscebat, ipse jam à superbis, & inanis gloriae tentatione securus, obtestans eum nihilominus, ne ante suum è vita discessum ea cuiquam narraret, addens se innumeris aliis visionibus tota vita à Deo dignatum fuisse, quas ne elationis spiritus ei subreperet, semper reticuerit, sed nec tunc quidem praeter languore, & virium, ac loquelae deficientium impotentia singillatim enunciare ullo modo quiret; quod sane, quamvis nobis admodum dolendum sit, ea scilicet magno nostro detrimento silentio adhuc involui; inde tamen cognoscimus, Nicolaum mortali adhuc carne circumdatum eam beatitudinem assequutum, de qua Dominus in evangelio loquitur, *Beati mundo corde quoniam ipsi Deum videbunt.*

II.

Tob. 12. c. 6.

Ibidem.

Matth. a. 5.

Postea petente magno Dei servo Theophilo Michaelio (de quo paulo post) qui eum ob eximiam sanctimoniam summo opere diligebat, abbate S. Benedicti de Padolirone, eò perrexit, ibique annis quatuor commoratus est. Missus deinde Genuam, in monasterio S. Nicolai de Buschetto, quod ab ea urbe aliquot

III.

N

quor passuum millibus distat, annis quatuor supra triginta perseveravit, pluribus miraculorum prodigiis in dies resurgens. Inter ea celeberrimum illud fuit, quo adolescentem in desperationis abyssum penè præcipitum, qui ad vitandam temporalem mortem, ad quam ob patratum facinus damnatus fuerat abnegata Christi fide, & ejurato Baptismo, animam humani generis hosti in perpetuum desponderat, Deo reconciliavit, & à Dæmonis tyrannide penitus eripuit, & inter suos discipulos, & quidem bonæ sibi regi receptit, nam plures postea annos admodum religiosè vixit, & pie defunctus est.

IV.

Fuit enim Nicolaus tyronum ibidem magister, discipulosque non paucos insigni morum sanctitate informavit; quorum unus Franciscus à Novis Ligur ejusdem cœnobii S. Nicolai alumnus tantæ fuit virtutis, silentii, humilitatis, ac mundanarum rerum contemptus, ut cum quodam diè monachi ad manuale opus, ut regula præcipit, convenissent, (erat autem eo diè opus sutorium) & ingens hominum strepitus in prato cœnobio contiguò repente exortus esset omnesque alii ad fenestram, quæ illuc respicit, concurrissent, ut quidnam esset, oculis intuerentur, isle solus, Franciscus nempe immotus ad opus suum remansit, nec palpebras quidem ad videndum attollens, nec vocem aliquam ad rem investigandam proficiens, quod sane beato ipsi Nicolao admirationi fuit, sed revera in ejus etiam laudem cedit, nam *gloria patris est filius sapiens*.

Cap. 48.

V.

Illud quoque valde mirabile de eodem Francisco à Novis retulit laudato Juliano B. Nicolaus; quòd cum grassante Genue, & in circumjacentis locis sæva pestilentia, è vivis sublatus esset; postridie cum ei funebre officium persolvendum immineret, repente redivivus surrexit, dixitque, se post animæ à corpore egressum, ad Christi tribunal deductum, graviter ab eo fuisse increpitum, quia dum viveret, de Romani Pontificis vicarii sui, & Petri Apostolorum Principis successoris in concedendis indulgentiis autoritate (quamvis ex ignorantia potius, quam ex malitia) aliquantulum dubitasset, rediret proinde ad vitam, & hunc reatum confessus, pleuariam indulgentiam reciperet, ut abque ullo impedimento cælos ingredi mereretur, quo peracto, iterum in Domino quievit; ex quo intelligimus, & de summi Pontificis hac etiam in re cælitus ei collatâ potestate nefas esse, vel minimum, dubitare, & quam districtum futurum sit Dei judicium, in quo levissima quæque errata tanti ponderis apparebunt; quam denique eximia Francisci de Novis fuerit sanctitas, qui ulla alia peccati labe detentus fuit, quin illicò post obitum claræ, beataque Dei visione frui posset. In veteri reg. sic de eo dicitur *vir valde devotus quievit Buschetti peste percussus; fuerat discipulus B. viri D. Nicolai de Prussia*. Sed ad alia Nicolai prodigia redeamus.

IV.

Monachum energumenum à Dæmonis infestatione, quæ illum præcipitem agere tentabat, angeli tutelaris ope, expulso nequam spiritu, incolumem reddidit: Accensum ignem in nemore signo crucis extinxit: Cordium secreta penetravit, & futura prædixit, carceribus detentum, & in mortis discrimen adductum liberavit. Nec ægris tantum corporibus salutem, sed multo etiam magis languidis animis medelam afferebat; Prudentiæ enim, compassionis, & charitatis, præsertim in hospites, & peregrinos spiritu plenus, singulari gratia afflictos consolabatur, cum infirmis infirmabatur, flebat cum flentibus, gaudebat cum gaudentibus omnibus omnia factus, ut omnes Christo lucrificeret; & quamvis eo tempore cœnobium illud tenui admodum censu frueretur, nihil tamen decrat timentibus Deum. Cum interim ipse sacræ pæginæ, quam sere totam memoriæ commendaverat, sanctorum Patrum, &

alio-

N

aliorum piorum voluminum lectioni assidue incumbens, ex eorum meditatione veluti ex fornace divini amoris ignem corde conciperet, & ignitos de Deo sermones, tamquam fulgura ex ore emitteret, illud subinde repetens, monachum devotum, atque ferventem omnia tum prospera, tum adversa æquanimitè tolerare, & cum Psalmographo jugiter dicere, *paratum cor meum Deus, paratum cor meum, cantabo, & psalmum, dicam.*

Quam animi constantiam in Nicolao antiquus ille hostis iniquissimè ferens, magnoque, percitus furore, quod sæpius sibi animarum prædam è faucibus eripisset, multipliciter ei insultare non destitit, præsertim cum ex monasterii exhedra (*capitulum dicimas*) violentè abreptum in dormitorium transtulit, ut ex eo præcipitem daret; sed tunc quoque sancti Angeli præsto fuerunt auxilium illi ferentes, & præsentia suâ Dæmones repellentes; quâ etiam in re bonus iste Christi discipulus magistro suo similis effectus est, ad quem, postquam assumptus à Diabolo fuisset in S. civitatem, & statutus supra pinna-culum templi, ductusque in montem excelsum valde, illo jam recedente, ecce angeli accesserunt, & ministrabant ei.

VII.

Cum itaque Nicolaus in virum plane angelicum evasisset, onus illi angelicis quamvis humeris formidandum (regimen animarum) impositum fuit nam anno 1430. creatus fuit prior ejusdem monasterii S. Nicolai de Buschetto admodum quidem invitus, quo munere aliquot annos. invitus pariter summâ tamen vigilantia, & discretione functus est, monachos non minus exemplo, quam verbo ad perfectionem adducens; indignum tamen se ad regendas animas reputans, & ne divinæ contemplationis dulcedo per aliena negotia sibi includeretur, vehementer timens; Quamobrem cum summopere optaret eo se munere absolvi, multisque precibus à nostris Prælati id peteret, nec obtineret, illud tandem à Deo B. Ursulæ, sociarumque interventu, quibus nullæ Dominicæ orationes, totidemque salutationes angelicas undecies recitatas, in eum finem obtulerat, mirabiliter impetravit. Nam cum patres in majoribus comitiis Florentiæ celebratis hanc ei provinciam prorogare statuisent, subita mutatione, internoque impulsu adacti, alium elegerunt, & Nicolaum ab eo officio tandem quiescere permiserunt.

VIII.

Math. c. 4. 6.

Dilectæ itaque Rachelis consortio, id est sacræ meditationis, & orationis suavitæ, annis ferme quindecim post prioratus dimissionem gavissus est; quo temporis spatio, ab omni jam curâ liber, majori adhuc diligentia sese ad Agni nuptias, (scilicet ad mortem subeundam), disponens, ejus amplexibus æternum fruiturus, hinc emigravit an. 1456. die 23. Febr. quæ fuit feria 3. ætatis suæ septuagesimo septimo, Federico III. Imperante Callisti Papæ III. anno 2. cum obitum suum discipulis ante prædixisset, ut quem corporeis oculis sibi apparentem in terris viderat, cerneret jam in sua majestæte regnantem. Morientis suprema verba hæc fuerunt, *Diem hominis non desideravi tu scis; id est, nihil in mortali vitâ jucundum, aut delectabile, quod carnem demulcere posset, quia nimirum mundus illi crucifixus fuerat, & ille mundo; sepultus fuit discipulorum manibus in ejusdem sancti Nicolai ecclesiâ, è cujus sepulchro per aliquod tempus suavissimus odor efflavit, quare Genuensium nobilium operâ, corpus in marmoreum tumulum translatum fuit, ad quem Dæmones, qui adhuc Nicolai nomen perhorrescunt, ab obsessis corporibus hodieque aufugunt. In numeris præterea miraculis ejus sanctitatem Deus comprobavit; nam ipsius meritis cælo lumen, muto loquelam, insano mentem, hydricum naturalis caloris vim, emorroulæ sanguinis consuetum per venas corpusco restituit, pluresque alios iustos vel ejus vestium solo tactu sanavit; aliaque prodigia edidit.*

XI.

Ejus

N
X.

Ejus vitam duo monachi illius olim discipuli, iidemque postea S. Nicolai de Buschetto abbates, litteris consignarunt, D. scilicet Julianus Vernatia, & D. Gabriel Garbarinus, utrique Genuenses, qui eam *religioso, devotissimo, ac venerabilissimo Dei seruo* (ita enim eum appellant) *D. Placido Veronensi S. Nazarii de Verona* tunc abbati nuncupaverunt, & Maurus Orbinus monachus Ragusinus, cujus vitæ exemplaria mss. passim in nostris monasteriis reperiuntur, & sunt etiam apud me; sed nuper cl. Bernardus Pez monachus Mellicensis in Austria, & bibliothecarius typis tradendam eam vitam curavit Augustæ Windelicorum apud Weithios, in suis anecdotis. Extat etiam ejusdem vitæ compendium ms. Romæ in bibl. Romanæ Sapientiæ inter acta mss. sanctorum per Constantinum Cajetanum collecta. tom. 2. qui complectitur menses Januarii, & Februarii; ubi etiam sunt penè innumerabiles aliæ ejusdem Cajetani lucubrationes: hujus pariter vitæ Synopsim texuit Jacobina Bovetta de Ble-mur monialis Benedictina SS. Trinitatis Cadomensis, Gallicè, in anno *Benedictino* tom. 2. mense Feb. ad diem 23. in Italicum sermonem translato, & impresso Venetiis an. 1727. pag. 442., & seqq.

*Genio Nro
magna.*

XI.

De eo etiam Arnoldus Wion in *Martyrologio Benedictino* ad diem 23. Febr. Petrus Ricordatus *bist. monast. dial. 4. pag. 573. & seq.* Gabriel Bucellinus in *Benedicto Redivivo*. Jacobus Cavaccius *bist. S. Justin. l. 5. pag. 152.* usque ad libri finem, ubi eum, peditem devotionis gratiâ, Romam ivisse, & SS. Apostolorum vestigia, martyrum trophæa, & ruinas etiam Romanæ magnitudinis lustrasse affirmat. Inde Pisas adiisse, ut Martinum V. Pont. Max. eo paulò ante profectum veneraretur, ubi cum accepisset, resflescere tunc Patavii institutum S. Benedicti operâ Ludovici Barbo, & maximam eorum monachorum sanctitatis famam vigere, eò animum intendisse &c.

P

P

AULUS ROCCA apud cœnobium S. Hieronymi de Sylvaria, quindecim millia passuum à Genuâ distante in Riparia orientali, monasticam vitam profectus est an. 1422. die 15. Augusti, de quo nostra regesta pag. 149. in margine dicunt, *obiisse Placentiæ, ac fuisse magnæ sanctitatis virum, & virginem*, in quodam verò alio regesto, quod incipit ab anno 1409. & pervenit ad ann. 1507. additur, hunc eundem Paulum fuisse abbatem Placentiæ, & dum ea dignitate fungeretur, ibidem extremum diem clausisse, qui fuit 26. Sept. sed annus obitus hic non indicatur. Crediderim autem hunc quoque B. Nicolai Pruteni, de quo modo disseruimus; qui per id temporis in alio nostri ordinis cœnobio Genuæ propinquo sanctitatis jubar longè, lateque diffundebat, aut discipulum inter tyrones, aut sectatorem è Silvarienfi cœnobio aliquandiu fuisse, ab eoque virtutum omnium præcepta, & exempla accepisse, quæ tam egregiè, ac fideliter jugiter sit imitatus, illâ psalmographi adimplerâ sententiâ, *cum sancto sanctus eris, & cum innocente innocens eris*.

- I. PAULUS STRATA patria Ticinensis, amicus intimus, & condiscipulus in Patavino Liceo supralaudati Mauri Fulperti conterranei sui, dum in templo D. Justiniæ sacris majoris hebdomadæ officiis, quibus redemptionis nostræ mysteria recoluntur, frequens adesset, repentino divini spiritus afflatu, mundi contemptum, & evangelicæ perfectionis votum corde concipiens, ad Ludovicum Barbo tunc ibidem abbatem festinus convolans, summis precibus, ut monasticis institutis initiaretur, ab eo postulavit; & quamvis abbas, qui cæ-

P

rerogum nihil antiquius habebat, quam novellæ plantationi in vinea Domini Dei Sabaoth, quæ exterminatoris culpâ diu fuerat in direptionem, & conculcationem, initium aliquod dare, attamen ad probandum, an ea esset mutatio dextere excelsi, non semel consensum dissimularet; Paulus. nihilominus ex repulsâ avidior factus, ut ignis ex modicæ aquæ injectu magis acuitur, vehementer adeo postulata iteravit, ut in ipso Paschali festo monachi habitu indutus apparuerit, anno 1410. die 15. Augusti, quem totâ deinceps vitâ dignè adeo, tantoque virtutum omnium ornatu gessavit, ut abbas sanctissimus evaserit, & haud semel congregationem universam supremâ præsidia dignitate egregiè sit moderatus.

II.

Fuit igitur Paulus primus congregationis nostræ monachus, qui Ludovici Barbotantem, ac pene collabentem, de restituendâ in D. Justinæ cœnobio regulari observantiâ præconceptam jam diu spem, inspiratò. crexit, & sustentavit; nam cum annus, & semis à suscepto Justiniani cœnobii regimine jam effluxisset, nec ullum adhuc prædictiōis, per Marcum presbyterum sibi factæ, principium videretur, & Ludovicus animum jam fere despondens, de cœnobio relinquendo, deque solitariâ extra urbem vitâ capeSSendâ consilium corde agitaret, Paulus subito adventu suo timorem ei omnem, & dubitationem ademit, & ad opus adeo insigne strenuè prosequendum, opportunè obfirmavit, quo præterea insigni facinore Paulus, juxta cognominis sui vim, & ethymon, aliis quoque, ac in primis laudato Mauro Fulperto ad religionem nostram veniendi tutam, latamque viam illicò aperuit.

III.

Cum enim Maurus agrè admodum ferens Paulum sodalem. suum asperum illud vitæ genus inconsultò, ut ipse quidem arbitrabatur, delegisse, nullum non lapidem movit, ut eum ab hoc proposito revocaret: Sed contra accidit; nam à Paulo pro monasticæ vitæ præstantiâ allatæ rationes, altè adeo Mauri animum penetrarunt, ut illum quantumvis repugnantem, ad ipsam, quam oppugnabat religionem amplectendam, in funiculis Adam, & in vinculis charitatis statim attraxerint; quorum exemplo, Pauli scilicet, & Mauri, tot alii subinde permoti sunt, ut jam iis recipiendis cœnobii cellulæ haud satis essent. Veneremur ergo Paulum, & commendemus omnes oportet, quorquot sanctissimæ huic congregationi, Deo authorè, nomen dedimus, non solum ob singularem, quâ fuit, morum sanctimoniam, sed etiam tamquam nostrum omnium primogenitum fratrem, & totius congregationis post Barbum felix primordium, ac nobile fundamentum.

Ex Arnoldo Wione in ligno vitæ, ubi de præsidentibus, & ex Jacobo Cavaccio hist. sanctæ Justinæ lib. V. pag. 205.

FR. PHILIPPUS à monte Caveoso, in cœnobio Casinensi conversus, seu, ut nos dicimus, commissus, à Felice Egger monacho Petrusiano, in ideâ ord. Hierarch. Bened. libello II. par. 3. diss. 3. pag. 430. celebratur tamquam divinarum rerum contemplationibus deditissimus, præsertim Dominicæ Passionis mysterio corde, ac mente ita affixus, ut nonnumquam à sensibus alienatus, & in Deum omninò raptus sit visus: Erga beatissimam quoque Virginem Deiparentem tantæ religionis, & fiduciæ fuisse perhibetur, ut eum aliquando ad illius Lauretanæ ædes devotionis gratiâ accedentem, ingruentes undique pluvie intactum prorsus reliquerint. A corporis denique compage absolutus dicitur anno 1554., & in cælum comitantibus angelis delatus.

PLACIDUS de Leonibus ex loco Ætruriæ propè Florentiam *Bacine* dicto, S. Mariæ in eadem urbe Florentiâ alumnus evasit anno 1563. die 5. Decembris. De eo, ut refert Placidus Puccinellus in chronico abbatiæ Florentinæ pag. 147.

sic

XXX

P

sic reperitur scriptum, *vir vite innocentissime*; nam singulari virtutum exemplo vixit, & piissime obiit; in oppido *Bugiano* appellato (ubi parvum coenobium abbatiae Florentinae adnexum extat) anno 1595., ejusque corpus magno honore Florentiam delatum in eadem abbazia tumulatum fuit.

R

R
I.

B.

ROLANDUS CASALIS honesto genere Patavii prodiit, & in D. Justinæ coenobio, ubi parvæ admodum Cluniacensium reliquæ adhuc supererant, divinâ providentiâ ducente, unâ cum Antonio germano suo D. Benedicti regulam professus est, unde cum postea, tum hi duo, tum alius, cujus nomen desideratur, à card. Corrario Gregorii XII. fratris filio archiepiscopo Bononiensi, & D. Justinæ commendatario, immissis Olivetanis monachis, extrusi essent, apud cives, & magistratum Patavinum acriter vicem suam conquesti sunt; illud addentes, paratissimos sese ad monasticam disciplinam juxta veterem formam, proprio præeunte exemplo, restaurandam, dummodo id eis liberum foret, & abbas quis deputaretur, strictioris observantiæ una cum ipsis exactor, & exequutor; quæ utique causa fuit, & monasterii illius pristino decori, & sanctimonie restituendi, & nostræ hujusce congregationis fundamenta jaciendi.

II.

Nam Patavini, rem minimè negligendam rati, eam ad Venetum senatum, isque ad summum Pontificem Arimini tunc manentem properè detulerunt, qui superno instinctu, ejusdemque cardinalis Bononiensis suasu, Ludovicum Barbo concanonicum olim suum D. Justinæ abbatem constituit, ex quo ea commoda, sique fructus, qui tum in nostra bibliotheca, tum in hisce catalogis describuntur, ubertim emanarunt.

III.

Rolandus itaque, cum sociis, obtento tanto præfule, in monasterium suum postliminio reversus, promissisque stare volens, Ludovici jussu, & exemplo, quidquid antea ad peculiarem usum habuerat, in commune collato absolutissimæ S. regulæ observantiæ, quoad deinceps vixit, summo semper studio vacavit, & pro instituenda congregatione cum eodem Barbo strenuam operam impendit. Denique dum parvo coenobio S. Salvatoris apud Montemsilicem, quod D. Justinæ monasterio unitum est, præesset, ad æternitatis bravium in cælesti curia assequendum ex hac vita migravit anno 1449. cujus corpus Patavium allatum, in veteri clauistro tumulatum fuit. Eum haud immerito Bernardinus Scardeonius *Beatis* adscribit, & præclaro encomio prosequitur, quod in maxima licentia, solus ferè monachalem honestatem retinuit, & sanctorum Dei reliquias, & templum difficillimis temporibus apprime curaverit. Ex eodem Scardeonio de antiquitate urbis Paduæ l. 2. classe 6. pag. 111., & Jacobò Cavaccio hist. S. Just. l. 5. pag. 220. 224., & 226. secundæ editionis Patavinæ anni 1696.

T

T
i.

THEOPHILUS MICHAELIA, patritia familia, Venetiis ortus, adhuc in ſæculo degens, vir erat modeſtus, & probus, & quamvis aliquantulum mundi pompis, & elegantis deditus, nam divitiis affatim abundabat, quas cœnobium S. Georgii Majoris ab eo in commendam obtentum haud parum augebat, pietatem nihilominus, & devotionem magnopere ſeſtabatur; quippequi eccleſias, & ſancta loca frequenter viſitabat; quod dum faceret in templo S. Juſtinæ, ubi tunc monachi mirabili ſanctitate florebant, intuens quosdam ex iſtis propriis manibus pavementum verrentes, alios extenſis brachiis ante altaria prolixius orantes, ea re compunctus, & in lacrymas effuſus, in virum alterum ſeſe illico mutatum ſenſit, & ad amplectendum tam laudabile, ſanctumque vitæ genus omnino propenſum.

Nec mora; ad abbatem pergens, (erat tunc toties laudatus Ludovicus Barbo) ut ſe inter ſuos monachos admitteret humiliter petiit, obtinuitque, anno 1414. die 17. Januarii: quod tamen minimè ſatis habens, mores ſcilicet ſuos ad ſanctæ regulæ præſcriptum compoſuiſſe, jam Dei zelo æſtuans, cœnobium etiam S. Georgii, cujus erat commendatarius, ad optimam frugem redigere percipiens, ab eodem Ludovico monachos aliquot obſervantiſſimos impetravit, quibuſcum Venetias regreſſus, opus adeò laudabile verbo, & exemplo perfecit. Vixit autem in noſtra congregatione ea virtutis fama, ut cum magnum monaſterium S. Benediſti de Padolryone in agro Mantuano, opera Guidonis Gonzagæ abbatis commendatarii, æterna laude, & memoria digni, congregationi S. Juſtinæ unitum eſſet, ipſe primus omnium ejuſdem cœnobii prior, abbatis tamen authoritate, fuerit electus, nam abbas vocari, Guidone vivente, haudquaquam poterat, quod tamen neſtquam obſtitit, quin prudentiæ, & ſanctitatis opinione ubique notus, ac celebriſ, totius congregationis jam conſtitutus ſecundus poſt Barbum præſidens crearetur anno 1425. iterumque anno 1427. poſt eundem, ac denique tertio anno 1430. ſupremum magiſtratum teneret.

Delectatus autem fuit plurimum pia B. Nicolai de Pruſſia conſuetudine, eique arcta familiaritate conjunctus, & cujus ſanctitatem admirabatur, ejus virtutes æmulari ſtudebat, quem propterea ex monaſterio S. Juſtinæ, ad cœnobium Mantuanum transferendum curavit, ibidemque quadriennio detinuit: Ut autem reſtituta Venetiis ſua opera in S. Georgio regularis obſervantiæ feliciter procederet, ac firmius, & diutius perſequeretur, Romam profeſtus eſt, ut ab Apoſtolica Sede facultatem impetraret, monaſterium illud congregationi noſtræ perpetuo uniendi, quo obtento, dum ad propria rediret, Peruſi in lethalem morbum incidit, & in conventu FFr. Prædicatorum (nondum enim monaſterium S. Petri ejuſdem civitatis noſtræ congregationi adnexum fuerat) animam creatori ſuo devotiſſimè reddidit anno 1431. cunctis, qui aderant, pretioſæ ejus mortis admiratione commotis. De quo illud teſtatur eſt, qui ejus conſeſſiones excepit, illibatam virginitatem ad obitum uſque eum ſervaviſſe.

Ex vita ſupra laudati B. Nicolai Pruteni à Juliano Vernatia, & Gabriele Garbairino ejus diſcipulis conſcripta cap. 3. quæ ms. in noſtris monaſteris paſſim invenitur, alibique, & nuperrime impreſſa fuit Auguſtæ Vindelicor: apud Weithios opera cl. Bernardi Pezii monachi, & bibliothecarii Mellicenſis: Et ex noſtris antiquis regiſtris, in quorum uno ſcripto anno 1507. ſic de eo habetur

II.

III.

IV.

Mſ. l. c.

T

betur 1414. Paduæ die 17. Januarii. D. Theophilus de Venetiis. „ Hic venerabilis pater fuit de domo nobili Michaeliâ, sed virtute, & religioſitate nobilior; obiit prior ſancti Benedicti de Padolyſone 1452. plenus ſanctitate: fuitque cum ſupradicto B. Nicolao inſolubili charitate conjunctus, cum quo nunc in patria beata Dei viſione fruatur. De eo etiam in noſtra bibliotheca.

I.

THEOPHILUS à Mediolano, in ſæculo Galcottus de Beaquis celeberrimus J. U. D. monachus factus eſt in cœnobio S. Benedicti Mantuani anno 1452. die 30. Januarii, qui antequam ſolemneſſimam profeſſionem emitteret, legavit eidem monaſterio libros omnes à ſe antea poſſeſſos, tam qui in eodem monaſterio tunc reperiabantur, quam qui Ferrariæ apud D. Ladriſſum de Gribellis Mediolanenſem, & J. U. D. Anno autem 1459. effectus jam abbas præſati monaſterii Mantuani, recepit à D. Guidone de Gonzaga abbate commendatario (qui, ut oſtior, tandem conſenſerat, ut ſuperior ejuſdem cœnobii abbas vocaretur) ducatos aureos 560. ad novum dormitorium, & valetudinarium, conſtruendum, eodemque anno, menſe Octobri hoſitem ibidem excipere meruit ſanctiſſimum Pontificem Pium II., qui eò venerat, Mantuanum concilium celebraturus, cujus inſignis adhuc extat memoria prope minorem eccleſiæ januam, affixa parieti marmorea Pii ſtatua cingulo tenus, ſubjectaque inſcriptione.

ubi commiſſum
sepulchrum.

*Has quondam ſacras viſendas venit ad æd.,
Papa Pius, ternos manſit, Et ille dies.*

II.

Anno 1460. & ſequenti, cum ei, Deo authore, feliciter cuncta procederent, empta domo in civitate, variſque in agro prædiolis, cœnobii rem ubique adauxit; anno autem 1462. fuit abbas S. Georgii majoris Venetiarum, & totius congregationis præſes, quæ dignitas iterum ei delata fuit an. 1466. dum adhuc eſſet abbas ejuſdem S. Georgii, & tertio demum anno 1469. cum Mantuano cœnobio iteratò præſeſſet; ut ex catalogo præſidium noſtræ congr. & ex regiſtro veteri profeſſorum, aliſque monumentis S. Benedicti de Mantua in tabulario exiſtentibus, & ex Arnolſto Wjone lign. vit. lib. 5. c. 7. In quibuſdam autem regiſtis recentioribus omnium noſtrorum monachorum pag. 32. & 33. à tergo in margine de eo dicitur, *J. U. D. obiit abbas S. Georgii ter præſes, Et ſanctus*, quod ſanè, monaſterio etiam S. Georgii ſecondæ vicècum præſuiſſe demonſtrat, ubi diem extremum clauſit.

III.

At de ejus ſanctitate vereor, ne in hiſce regiſtis laboretur æquivoco inter Theophilum Michaelinum, de quo paulo ante, inſigni ſanctitate conſpicuum, S. Benedicti Mantuani annis pluribus præſulem, & totius cong. tribus vicibus moderatorem, & hunc ipſum Theophilum Beaquium, qui longo poſt tempore paſſi dignitatis loco, & numero fulſit; de quo D. Jacobus Aſſenſis in libro *Auſtoritatum Eccl.*, hiſ verbis loquitur „ Erat autem tunc temporis abbas ſupradicti monaſterii *religioſiſſimus* pater D. Theophilus de Mediolano, qui anno 1459. de menſe Octobris, hoſitem recepit ſanctiſſimum Pontificem Pium II. „ nec alia monumenta ejuſdem monaſterii à nobis ſupra laudata peculiare aliud de ejus ſanctitate indicant. Quod tamen ita dixerim, ut ne latum quidem unguem Theophili Beaquii ſanctitati, ſiquidem eam in eminenti gradu poſſederit, officere ullatenus velim, ſed dumtaxat æquivocationem omnem vitare cupio, donec clariùs, & tutiùs hac de re aliquid conſtet. Cæterum prioribus noſtræ cong. annis, omnes ſere monachi, præcipuè verò abbates, qui eo potiſſimum nomine præſciebantur, ad ſanctitatis culmen totis viribus contendebant, ut pluribus in locis ſatis oſtendimus.

Deo L. I.

THO.

THOMAS PRESTONUS, sive Hudlestonus nobili stirpe in Anglia genitus, Casini in tutissima monastica religionis arcē consedit anno 1591. die 26. Junii: Quoniam vero nationis suae animas Deo lucrandi zelum minime deposuerat, obtenta in Angliam redeundi, cum socio item Anglo viro docto, & probato, facultate, annuente etiam, vel iubente Urbano VIII. Pont. Max. dum apostolicum ministerium sedulo adimplet, à refractariis, catholicæ veritatis osoribus comprehensus, tamquam lesæ majestatis reus capitis poena damnatur; sed quia unius mortis supplicium parum crudelitati videbatur, mortis sententiam in perpetuam carceris custodiam commutarunt; ut si diutius ibi vixisset, adeò miserè vivens, jugiter moreretur, & vita ab eo in dolore transiisset, mors esset potius dicenda, quam vita.

Visit autem illa in ærumna, & squalore annis XXIV., vel eo amplius in victa prorsus constantia catholicæ fidei gloriosus athleta, singulis momentis de morte generosè triumphans; qua in re similis quodammodo videri potest celeberrimo Christi martyri Clementi Ancyrano, qui ab Ethnicis non minus quadraginta annorum spatio quotidie quidem, sed citra mortem cruciatus, non diu vivere permissus est, sed tardè mori compulsus est. Longissimi ergo certaminis cursu strenue consumato, ad palmas, & coronas in cælo percipiendas, æternumque gestandas transiit anno 1647.

Ex Gabriele Buccellino in Bened. Rediv. ad ann. 1641. Angelo de Nuce in notis ad chron. Cas. Leon. Ostien. lib. 4. c. 208. §. cc. num. marg. 2013. Julio Ambrosio Lucenti, idest D. Erasmo Gattola, in Ital. sacr. restr. aucta &c. ubi de episcopatu Casinensi pag. 1041. Vide nostram bibliothecam L. T., & etiam nostrum catalog. reformatorum lit. T. Ejus gentilis, & propinquus Joannes Hudlestonus ordinis nostri Carolo II. Angliæ regi morienti addiit, cumque catholica ecclesiæ reconciliatum per veræ fidei confessionem. quam à multo tempore corde tenebat, sacrosan. Eucharistiæ sacramento refecit, qua de re vide Ignatium Hyacinthum Amat de Graveson in tab. chron. tom. 9. pag. 219: quod etiam ex aliis documentis mihi compertissimum est.

TIMOTHEUS CARMINATI patria Genuen. apud S. Nicolaum de Buschetto aliquot millia passuum à Genua remotum, in numerum Dei familiarium per vota monastica admissus fuit ann. 1636. die 24. Maji; sed post nonnullos annos patriæ, reliquoque terrarum orbi valedicens, Casinum commovit, ibique quadraginta prorsus annorum spatio ad obitum usque constantissime perseveravit, splendidissimos sanctimonie radios circumquaque diffundens; nam die noctuque divinæ psalmodiæ indefessus intererat, omnibusque aliis regularibus exercitiis impiger aderat. Cibi abstinentissimus, satis parum ad matutinum prandium, ad cenam vero serotinam fere nihil sumebat. Dilectione in Deum, ac proximum fervens, Casinen. nolocomii plures annos diligentiss. curam gessit, & pauperes infirmos, non solum corporalibus subsidis, sed multo etiam magis spiritualibus auxiliis ad christianam pietatem informabat. In poenitentium confessionibus audiendis assiduus, in errantium culpis fortiter, & suaviter redarguendis admodum sedulus, eos in *funiculis Adam*, & in *vinculis choritatis*, id est in *spiritu lenitatis* ad Deum trahebat: Erga Dominicanam Passionem, ac beatissimam Virginem tenerimo pietatis sensu afficiebat: Quotidie placionis hostiam in sacros. Sacrificio devotissime Deo offerebat, ne quidem in itinere constitutus illud omittens; singulari prærogativa animas ad perfectiorem vitam instituendi à Deo donatus, innumeros spirituales filios Jesu Christo peperit, inter quos Franciscum Crispinum sacerdotem virtute, ac probitate conspicuum. Quamobrem ven. Franciscus Mar-

T
L

II.

Maronius in
notis Marti-
rel. ad diem
23. Jan. nar-
rat in Nuce-
phora l. 7. c. 19
Clementem An-
cyranum Epi-
scopum 28. an.
continuis ob
Christi suam et
Gentilibus ve-
nationibus an-
gitatum.

III.

Anno, 1685.

I.

Theſius congr. oratorii de urbe cunctis ſuis diſcipulis ad propriam conſue-
patriam in Caſinen. viciniâ Roma abeuntibus, hoc unum præ cæteris monitum
dabat, ut ſeſt Timothei conſiliis humiliter ſubmitterent, eique in omnibus
obtemperarent.

- II. Et ſane quotquot ea in regione peculiariter Deo inferviebant vel laici, vel ecclē-
ſiaſtici, ab eo dirigebantur, nec paucis explicari poteſt, qua in veneratione,
virtutiſque opinione haberetur, non ſolum à monachis, & univerſo illius
provinciæ populo, ſed etiam à pluribus inſignibus viris exteris, ac longius
poſitis. Epifcopi quoque Cajetani, & Aquinates, cum ſæpius accerſebant,
ut monialium, aliarumque perſonarum animas ſua doctrina, ac pietate in-
ſtrueret, ac ſolaretur, erat enim moralis theologiæ, ſacrorumque rituum
peritiſſimus; affabili, hilarique vultu, & jucunda conſuetudine, ſed qui ſi-
mul modeſtiam, & religioſam gravitatem oſtenderet. Tandem anno 1691.
die 5. Martii ad bonorum operum palmam in cælis percipiendam per tempo-
ralem mortem a Domino vocatus fuit, magnâ omniū, qui aderant; ſingu-
lari ædificatione, & veræ pietatis exemplo.

- III. Jam verò de ejus ſanctimonia plura extant clariffimorum virorum judicia. Nam
Angelus de Nuce archiepiſcopus Roſan. & olim abbas Caſig. ſub quo Timo-
theus aliquandiu Caſini vixit, tunc Romæ degens, audita ejus morte in qua-
dam epiſtola eodem an. die Martii XVII. ſcripta ad cl. vir. D. Eraſmum Gat-
tola, ſic de Timotheo loquitur „ Mi è doluta la morte del P. D. Timoteo,
„ eſſendo mancato à M. Caſigo un vivo eſemplare di ogni criſtiana, è religio-
„ ſa virtù; ne io laſcierò di far celebrare qualche ſacrificio per lui, ancorchè
„ io abbia per certo, che da lui ſi goda la felicità eterna. „ Pompejus Sarnel-
li epifcopus Vigilien. in Apulia parte 3. *Speculi* cleri ſecularis, in qua conti-
nentur elogia præbyterorum ſanctitate illuſtr. impreſſ. Neapoli apud Anto-
nium Bulſon an. 1679. in elogio D. Franciſci Criſpini fol. 349. de noſtro Ti-
motheo ſic loquitur „ Durò quindici giorni la ſua infermità, ed un giorno
„ sì, ed un' altro nè cibòſſi del ſantiſſimo Corpo di Geſù Criſto per mano del
„ P. D. Timoteo da Genova monaſco Caſinenſe ſuo confeſſore, la cui virtù
„ può argomentarſi dall' aver avuto ſuo ſpirituale figliuolo queſto ottimo ſa-
„ cerdote, ed aſſerifce, che ogni qual volta ſi comunicava, prorompeva
„ in tali atti di umiltà, ed amore, che commoveva i circonſtanti tutti à pian-
„ gere. „ è nel fogl. 352. „ Il mentovato P. D. Timoteo monaſco Caſinen-
„ ſe religioſo di non ordinaria bontà, è dottrina, ſuo confeſſore, in riceve-
„ re il ritratto, che aveva vivamente deſiderato di eſſo D. Franceſco, a chi
„ gli lo inviò, così riſponde; Io voglio tenere nel luogo più conſpicuo del-
„ la noſtra cella, acciochè la ſua memoria mi ecciti à compunzione, ed
„ emenda de' miei peccati, ed ad imitare le ſue rare virtù, come faceva col-
„ la preſenza, quando veniva a ritrovarmi. „

Denique Hieronymus Andruzzì abbas titularis noſtræ congregationis in elogii
ms. plurimum monachorum, aſſervatis in tabulario Caſinenſi hæc de Timotheo
ſcribit. „ Ecco la ſtella polare cinoſura felice di queſta noſtra terra, è cielo,
„ alli di cui moti ſi aggirano degli altri tutti le volontà! maeftro di ſagre ce-
„ rimonie, è il P. D. Timoteo, quale più addottrina con la bontà della vi-
„ ta. Chi con lui parla, s' infiamma di ſanti penſieri, ed altro non cerca
„ inſegnare, ſe non il vero modo di onorare il datore della vita. Ne i chioſtri
„ vive, ma con mente ſempre al cielo elevata, più di devote contemplazio-
„ ni, che di cibo ſi paſce. Se qualche coſa raccorda, ed inſegna con tanta
„ modeſtia, con ſi mite modo, che chiaro apparifce, non di altro ſpirito gui-
„ dato,

„dato; salvo che di carità ardente, di piacere à Dio, è giovare al prossimo,
„muoversi in simili occasioni &c..”

In suem D. Hieronymus Andruzzi patria Venetus S. M. de Pratalea prope Patavium alumnus ad prioris gradum evectus, quo abrenunciato, abbas titularis creatus fuit, sed omnium pertasus Casinum commigravit circa an. 1673. ibique XVII. annis, quoad vixit permansit, regulari observantiae die, noctuque assidue vacans, parvum hortulum manualis exercitationis causa successivis horis excolebat, sed multo magis virtutum omnium fructus ad Dei laudem, & proximi exemplum edere summa visatagebat. Quadam nocte dum ad matutinum officium, ut ei constans mos erat, pergeret, pede per scalam, quam ad nocturnum chorum itur, deficiente, graviter cecidit, fractaque dextri lateris contendice, monachorum manibus ad cellam reductus fuit; Sed quamvis admodum senex, medicamentis apposis, mox ut convaleuit, chori diurnam, nocturnamque frequentiam invictè repetiit, & ad obitum usque continuavit, nam anno 1690. die 18. Oct. feliciter e vivis excedens, in cælum, ut fas est credere, convolvavit, aeterna, beataque valetudine fruiturus. Utrumque, Timotheum scilicet, & Hieronymum ego admodum adolescens Casini vidi; & eorum virtutes sum admiratus, magnamque singulari probitatis opinionem, quam de ipsis omnes habebant, optime cognovi, sed quæ nunc de illis, præsertim de primo narravi, ex relatione accepi cl. viri D. Erasmi Gattosa abbatis S. Matthæi fervorum Dei, & tabularii Casinensis præfecti.

THOMAS EUSEBII à Reate in Sabinis monasterii Farsensis adscriptus est alumnus an. 1662. die 24. Aug. Sed circa an. 1676 Casinum perrexit, ubi vitæ spirituali se penitus devovit; incæpitque à jeuniis multis, aliquot hebdomadæ dies aqua tantum, ac pane utens, reliquis verò parvo admodum cibo, nec umquam carnisbus vescens, nec tunc quidem, cum debilitatis, aut infirmitatis ergo, id regula permittit. Divinæ Psalmody die, noctuque assidue aderat; imo post matutinam recitationem, nequaquam cubitum, ut plerique solent, redibat, sed ecclesiæ altaria circumjens, antelucano tempore ad sacram peragendum sese diligentissimè disponebat, quod die illucescente religiosissimè quotidie celebrabat. Mox ad mentalem orationem, quæ vix exorto sole ab omnibus in choro habetur, rediens, primæque hora canonica perluta, minime adhuc ab ecclesiâ recedebat, sed totum fere antemeridianum, tempus orans, & alia sacra audiens, ibidem transigebat.

Ob eximiam erga infirmos tum monachos, tum etiam laicos charitatem sive in temporalibus, sive in spiritualibus necessitatibus, præfectus fuit annis pluribus Casinensi Nosocomio, quæ tempore accidit res memoratu admodum digna. Egrotavit ibidem rusticus, qui morbo ingravescente ad extrema devenit, percepitque omnibus ecclesiæ sacramentis, & animæ commendatione completa, agoniam ingressus est, in qua dies omnino octo perseverans, nec moriebatur, nec mori posse videbatur, cunctis, ipsique medicis obstupescens. At Thomas id quod erat suspicatus, reticuisse eum scilicet datâ opera grave aliquod peccatum in sacramentali confessione, nec se rectè ad mortem comparasse, non cessabat jugiter, omnique meliori, quo poterat. modo eum hortari, ut si peccatum aliquod in confessione volens abscondisset, id confiteri tanto animæ suæ periculo per erubescens non detrectaret; Tandem misericors Deus, ut rusticus rediret ad cor, & reatum suum ritè confiteretur, sua gratia effecit; nec mora, post sacerdotalem absolutionem defunctus est. Thomas deinde in gravissimam ægritudinem incidit, ex qua mox ut convaleuit, medicorum consilio Casinense cælum admodum tenuè, ac rigidum crassiori,

& in-

T

Progre.

I.

Cap. 19.

II.

T

* De eo nos in
Catalogo Epist.
scaporum.

Excoffo manus
fuit ob gravi
monere ipsa
33-6-13-

& mitiori Farfensis coenobii commutavit; ibi ego illac transiens tunc eum vidi anno 1679. Tum ob vitæ meritum, tum ob apostolici poenitentiarum munus Romæ anno 1675. in D. Pauli Basilica gestum, decanus creatus fuit; sed an. 1687. eo honore sese abdicavit, ut majoribus aditum clauderet, Deoque arctius, adhereret, quæ de causâ an. 1685. Casinum rediit, ubi unanimi abbatis D. Andreæ Adeodati * monachorumque omnium consensu inter Casinenses sodales admittitur, & tyronum magister constitutus, eaque propter iterum decanus renunciatus: Quadriennio ministerium hoc vigilantissimè adimplevit; jejunia, vigiliis, reliquisque observantias omnium primus exercens; Hac provincia persunctus iterum decanatu voluit absolvi, eum non amplius suscepturus; Sed cum Casinensis aer ei plurimum obesset, denuò inde discedere coactus fuit; Perrexit igitur Mantuam ad M. D. Benedicti coenobium, ubi pariter tyrones biennio rexit; Inde Mutinæ in S. Petri parochus fuit, quibus in coenobiis, sicut etiam S. Petri de Saviliano, & S. M. Cæsenatis, tum apud monachos, tum apud cives ob singularem pietatis opinionem, maxima fuit in veneratione. Tertio demum Casinum remeavit an. 1705. ibidem quo dudum, imò severiori adhuc vivendi generè ad obitum usque mansurus, in laicorum scilicet confessionibus jugiter audiendis, in orationibus flexis genibus diutius protrahendis, in jejunis, in vigiliis, in flagellationibus asperius frequentandis, cæterarumque virtutum actibus sæpius edendis, nervos omnes intendens, cum alioquin pelle tantum, & ossibus constare videretur; erat quidem monasticæ paupertatis studiosissimus, & nihilominus, quantum illa permittit, liberalis, sed ipse ab aliis etiam monachis nullum omnino quantumvis minimum, rerum etiam comestibilium munusculum recipere, ullatenus voluit. Humilitas verò adeo illi cordi fuit, ut caput etsi infirmus ante superiorem quemlibet regere, aut sedere, nisi haud semel eorumdem nutu, ac voce compulsus, numquam sit passus: licet jam senex, & affectu valetudinis neminem, vel ex fratribus commissis, vel ex monasterii famulis cellæ suæ verrere sordes, ad eam aquam deferre, aut quacumque alia in re sibi inservire permittit, quin potius ipse aliis libentissimè ministrabat; cum tamen cujusvis personæ errorem, aut defectum aliquem majori, qua poterat charitate, ac dulcedine admonere, & redarguere non omitteret.

- IV. Aliquot ante obitum annis, præsertim prostretno, dysuriæ dolores acerrimos eximia patientia pertulit, & cum nihilominus nullam de consuetis observantiis vellet interrompere, coactus fuit abbas etiam medicis suadentibus, esum carniæ, super tomentum dormitiones (nam antea super saccum sola palea infartum cubabat) à nocturno officio cessationem, ad infirmorum domum recessum, cæterasque ægrotis adhiberi solitas curationes ei districtè præcipere: Paruit quidem non minus obediens, quam humilis Thomas, sed tamen quoties poterat horis diurnis choro interesse, sacrum facere, omnium confessiones audire minimè desisteat infirmus, ne inservientibus, ipsique medicis oneri, ac molestiæ esset, summopere curabat, quæ de causâ æque intercutis morbum, qui ei supervenit, nemini indicavit, sed tacitus tulit. Tot igitur incommodis, & voluntaria carnis maceratione confectus, ad vitæ finem accessit, sumptisque magna veræ pietatis significatione, omnibus ecclesiæ sacramentis, sensibus omnino integris, animam, velut aurum in fornace diutinx patientiæ probatum, placidissimè Deo transmissit an. 1719. 15. Aug. Assumptæ V. cui se totum devoverat, sacro; omnium, qui eum novērunt, domi, forisquæ mærore, gaudio nihilominus mixto ob adauctam ex tam felici exitu, ejus sanctitati opinionem. Corpus expleta parentatione peculia,

culiari arca inscriptione insignita inclusam in ecclesia S. Annæ tumulatum fuit. Ex relat. cl. V. D. Erasmi Gattola die 26. Jan. 1733. ad me conscriptâ; & ex elogio ejusdem adhuc viventis exarato à D. Cornelio Ceraso, & inter elogia aliorum Casinensium sui temporis in tabul. Casin. asservato, ubi inter cætera, *Magni nominis viris procul dubio comparandus, regularis observantia studiosissimus, prudentiâ, devotione, ac speciali choristâ præditus, solitu dimis, ac celle amantissimus dicitur &c.*

Z

ZACHARIAS nobili, ac perantiqua familia Capograssi, Salerni ortus, in sacro Cavenfi coenobio monasticam regulam observandam suscepit anno 1619. die 25. Julii, quam invariata ratione, quoad inter mortales superstes fuit, diligentissimè custodivit. Sanctorum namque ejusdem suæ patriæ civium & prioribus sæculis ejusdem monasterii Cavenfis incolarum, Alpherii, Petri, Leonis, Constantibilis strenuus æmulator, eorum virtutes ad vivum imitabatur. Silentii, & solitudinis amantissimus, tempus omne ita disponebat, ut majorem, potentiorumque ejus partem orationi, reliquum verò utiliorum disciplinarum studiis, philosophiæ videlicet, ac theologiæ tum scholasticæ, tum moralis dic, notæque tribueret, quæ sanè *prestiosa est temporis avaritia*.

Cum ergo sapientiæ suæ fundamentum supra timorem Domini constituerit, bonum proinde intellectum ad abstrusiora quæque scientiarum subtiliter investiganda, & feliciter assequenda, sortitus est. Ad hæc quotidianum jejunium adhibebat, pauperitatem verò, & vitæ austeritatem, indivisas veluti comites, & omnium horarum socias habere voluit. Sed in primis erga Deum, & proximum charitatem virtutum omnium principem, veneratus est, pro qua etiam exercenda mortis periculo sese exponere minime dubitavit. Cum enim ægroto, pestifero apostemate laboranti, perpetuo adesset, eique omnia humanitatis officia, tam ad corporis medelam, quam ad animæ salutem sedulo ministraret, lethalem inde morbum contraxit, siumque obitum diebus octo ante prædixit, veniam à singulis monachis, ad caelestem patriam venturum, perspicue postulans, ad quam, ut pie sperandum est, recta migravit an. 1633. juvenis quidem, sed quædam *summa in brevi jam expleverat tempora multa*.

Ex nostris regestis pag. 195. ubi in margine dicitur: *vir magnæ familiaritatis: & ex narratione D. Camilli Capuani Zachariæ Synchroni in Cavenfi tabulario asservata, teste D. Maximo Albricio ejusdem tabularii præfæcto, & nostræ congregationis decano*.

ZACHARIAS CUCURBITI, natione Siculus, in oppido Sciacca natalem habuit, & in monasterio S. Martini de Scalis extra Pandorum mysticam aram, ubi in ipso juvenutis flore semetipsum hostiam viventem, monasticis votis, Deo immolavit; mox tunc sæculo, mortuus illecebris, mortuus sibi, nam solitudinis egregius cultor, anachoreticam potius quam claustralem vitam, longè ab hominum consortio remotam ad obitum usque perduxit in: eremo ejusdem monasterii, *Olivetum Sogana* dicta; D. Joanni Baptistæ dicata; eò magis sibi, Deoque proximis, quò à caducarum rerum imaginibus factus alienus. Asperitatem poenitentiae minister severissimus, corpus suum assiduis jejuniiis vigiliis, aliisque afflictionibus pia crudelitate cruciabat. Cibum herbarum radices, aut si quando delictis utendum esset, eruda aspera suppedabant, sitim aqua extinguebat.

Sed

T

Z

Sens.

II.

Timens Domini
ben-
erit inexte-
mis.

De eo in nostra
Biblioth. lit.
C.

L

Z
II.

*Et gaudebis
cor vestrum .
Didisti latti-
cium in corde
meo .
Nec senius vi-
dis , nec auris
audisti , nec in
cor hominis o-
sculasti , quia
propter hoc
est .*

* [De eo sup.
I. H.]

I.
CAP. I.
Patritia .

Sed hanc corporalis esse paritatem celestium consolationum affluentia , opi-
parum veluti dapes abunde compensabant , imò infinito propemodum intervallo
superabant , hinc frequenter supernorum spirituum apparitiones , hinc ætheri
luminis rutilantes in mente radii , hinc ex divini amoris fonte exuberantia in
corde jubila , terrenis quibusvis nullatenus comparanda ; ex qua etiam suavissi-
ma scatebra , dulcissimi veluti rivuli , uberes compunctionis lacrymæ , idepti-
dem erumpebant . Et ut omnibus ejus sanctitatem supremus veritatis iudex te-
stata faceret , miraculorum quoque prerogativa illum ornavit . Sensit in primis
virtutis hanc efficaciam germanus ejus frater Barnabas , ejusdem monasterii
fodalis , ejusdemque solitariae vitae perpetuus comes , a mentis alienatione ejus
opera liberatus , ex quo ad perfectipais culmen bonus fratris æmulator magnis
gressibus contendit . At Zacharias senio tandem confectus , & meritis consu-
matus , perenniter Deo fruiturus ad eum migravit anno 1626. ætatis suæ 85.
Ex Felice Egger monacho Petrusiano idea ord. Hierarch. Bened. libel. 2. p. 3.
dissert. 3. pag. 423. , & seq. Et ex vita ven. seivi Dei Hieronymi Arminii
scripta à Petro Antonio Tornamira impress. Panormi 1614. cap. XI. pag. 35.
ubi inter cætera , monachum vite sanctissimæ , & admirabilis patientiæ Zacha-
riam vocat , asseritque ab eo , & ejus fratre Barnaba , * Hieronymum Armi-
nium , admodum honoratum , commendatum , & pro sancto habitum , & ce-
lebratum fuisse .

ZACHARIAS a **FRACTIS** Campaniæ felicitis oppido , nobili familia **PETRO-**
NIA prodiit , Christophoro Petronio , & Martia de Tullis , insignis virtutis
femina , anno 1578. die 13. Decembris in sacro fonte *Damasus* nuncupatus .
Hic ab ineunte ætate adeò modestiæ , pietati , solitudini deditus fuit , ut vel ex
eo tempore haud leve sanctitatis præsagium , vel potius initium faciliè in eo
omnes agnoscerent . Nam adhuc puer Dei , & proximi amore fervens quo-
ties ex gymnasio domum rediret , non aliò quam ad publicum nosocomium
divertens , infirmos quosque blandis verbis mirum in modum solabatur , ci-
bisque à parentibus pro jentaculo tributis , indigentes , ut plurimum , recrea-
bat , quod sane fraternæ charitatis officium præclariùs adhuc tunc potissimum
exhibuit cum grassante in ea regione dirâ fame , sæpius ipse impransus ma-
nebat , ut subtractâ sibi alimonia aliorum necessitatibus subveniret . Hæc in
pueritia .

CAP. II. *Adolescentia .*

II.

At in adolescentiâ , obfirmato ad religionem animo , ut pericula omnia inno-
centiæ vel leviter labefactandæ maturè declinaret , ad Casinensè archiepiscopium
tamquam tutissimum sanctitatis asylum convolvit , ibique à Basilio Brixiano
Casinensi abbate sanctimonie opinione celebri , in monachorum cœtum ad-
missus fuit anno 1597. die 29. Martii . Toto tyrocinii tempore in omni vir-
tutum genere , obedientia præsertim , devotione , silentio , patientia , sui
ipsius contemptu , orationis quoque instantia , sanctæ denique regulæ absolutissi-
ma observatione sodales longè superans , gigantis passibus ad currendam
perfectionis viam exultare visus est ; quæ causa fuit , ut impleret eorum ma-
gister Gregorius Genuensis , vir admodum pius , ac religiosus , perfecti adeò
discipuli admiratione permotus , illum veluti egregium monasticæ vite exem-
plar cæteris ad imitandum proponeret . Ejus vultum celesti lumine radiantem ,
Romanæ curiæ prælatus à Summo Pontifice Casinum missus , ut monacho-
rum mores , & regularem observantiam perscrutaretur , dum sibi in templo
celebranti Zacharias adhuc tyro reverenter admodum inserviret , admirans
conspexit .

CAP. III.

CAP. III. *Munia adimpleta.*

Cum itaque cunctis satis jam exploratum esset, Zachariam in regularium institutionum agro altas, stabileque radices fixisse à tyrocinio educum, non adeo multo post, vix diaconatus gradu insignitum, rei oeconomicæ, intra cœnobium, abbas præfecit, quo in munere monachorum commodis, ac utilitatibus peramanter parandis summa industria, ac diligentia insudavit; pauperum verò, ac peregrinorum, qui semper quidem magno numero, sed eo præsertim anno 1600., qui Jubilæus fuit, multo majori frequentia Casinum adventarunt, necessitatibus, ac lassitudini, incredibili charitate subvenit; Nec idcirco; quia eo anno longe majori copia panes ab eo in pauperes sunt distributi, farinae insumptæ mensura aliorum annorum mensuram ulla tenus excessit, qua in re iterata quodammodo videntur antiqua illa mirabilia. Reg. 3. 17. 16. *Hydria farina non defecit* & Math. 15. 16. Lucæ 9. 17. Marci 6. 42. Joan. 6. 12. *Satiavit Dominus quinque millia hominum de quinque panibus, & duobus piscibus*: ac denique illud Gregorii M. dial. 1. 2. c. 21. quod olim in eodem Casino S. Benedicti meritis evenit; *ducenti farinae modii, ante fores ecclesie in saccis inventi sunt*; quod animadvertens abbas, ut ferventi Zachariæ erga proximum amoris latius adhuc pabulum præberet, officio rei familiaris illum absolvens, Xenodochii, ac Valetudinarii provincias ei demandavit. Tum verò reliquæ etiam Zachariæ virtutes, humilitas, mansuetudo, zelus animarum, alienæ salutis studium, laboris, ac graveolentiæ pro Deo tolerantia, in omnibus vigilans cura magis, magisque patefactæ sunt. Nam peregrinorum quorumlibet pedibus advolutus, suis ipse manibus eisdem ablucere, pressis etiam osculis abstergere, cibos illis ministrare, mensæ inservire, ad lectum deducere in deliciis habuit; multoque magis eorum animabus reficiendis intentus, ad preces Deo fundendas eos invitare, cum illis flexis genibus orare, monita denique salutis illis præbere, atque ita epulis tum corporeis, tum spiritalibus recreatos, lætos, melioresque dimittere. Infirmis verò perpetuò adesse, eorum cubilibus assidere, alimenta in os immittere, abjectiora quæque munia illorum gratia subire, mærentibus sacris colloquiis solamen impertiri; graviore morbo detentos ad æternitatis viam christianè inuendandam sanctissimis verbis componere, ita demum in eo charitatis officio se gerere, ut sanctissimum ipsum patriarcham Benedictum sub peregrini sacerdotis specie veneranda canitie senis aliquandò suscipere meruerit, eique ad pedes, ad mensam, ad lectum famulari, qui tamen à Zachariæ, ejus aspectus pulchritudine, ac eloquii suavitate capto, (licet quisnam esset tunc ignoraret) summo mane requisitus, nusquam comparuit.

CAP. IV. *Tyronum magisterium.*

Sed eò jam Zachariæ virtus processerat, ut alius in religione instituendis, & ad omnem pietatem informandis præponi posset. Itaque comitorum generalium Mantuæ celebratorum decreto, Mantus renunciatus, triennio post ibidem tyronum Casinensis asceterii magister fuit constitutus; qua verò eos sollicitudine sanctæ regulæ præceptis imbuerit, qua diligentia, ac cælestis sapientiæ vi mentali orationi insistere, sensuum mortificationi incumbere; veterem hominem exuere cum actibus suis, & novum induere, qui secundum Deum creatus est; terrena despiciere, divina tantum inquirere, denique *merceri æternam de re pereunte salutem*, verbo, & exemplo docuerit, paucis explicari non potest. Hoc solum dixero, ex magistri virtute discipulorum profectum, adeoque regularis disciplinæ robur, vigoremque pendere, nam ut poeta cecinit. *Quo semel est imbuta recens servabit odorem, testæ diu*: & longe melius

Z
III.Celleraria di
cesa.Supra 70. mil-
lia fuisse per-
hibentur.

IV.

S. Eucher.
Lugd.

Horat.

Z

S. Amb. de
Off.

Sapiens *adolefcens juxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedit ab ea*; summa idcirco ope religionum prælatis nitendum est, ut non quoscunque, & obvios quoslibet, sed optimos, & Dei spiritu plenos tyrponum magistrós seligant, qui juventutem in viam Domini sapienter dirigant, prius tamen à se ipsi tum doctrina, tum exemplo demonstratam, si quidem religionem stare volunt, cum primis discendi ardor nobilitas sit magistri.

CAP. V. Prior.

V.

Sed tyrocinii septa Zachariæ virtuti angusti limites erant. Extraxerunt enim illinc supremi congregationis patres, & priorem creatum, invitum quamvis, & quoad licuit renuentem, Aretino cœnobio eo in munere præesse jusserunt. Eluxit tunc quidem clariùs supra candelabrum posita Zachariæ sanctitas, purioresque radios circumquaque diffudit. Tunc enim regularis disciplinæ zelum discretioni, & charitati conjunctum, affabilitatem gravitati admixtam, severitatem humanitati copulatam, cæterasque virtutes, quæ erga subditos superioribus ecclesiasticis usui esse debent, magis, magisque offendit; erga verò se ipsum non intermissum lectionis, orationisque studium, otii fugam, & ad quælibet spiritualia exercitia omnium primum accessum intensius, ac ferventius vigere, imò sensim augeri omnibus patuit. At Zacharias, quò sublimius ejus sanctitas sese attollebat, cò profundius se exprimens & ad pristinam Casini, dilectamque solitudinem, ac privatam vitam suspirans, humillimis, enixisque precibus absolvi se prioratu postulavit. Itaque quamvis non illicò, sed tantum biennio post, ipso tunc quidem infcio, voti compos effectus, abbatris nihilominus titulo decoratus, lætissimè Casinum remeavit.

Abbas.

CAP. VI. Ejus singulares virtutes.

VI.

Ibi ergo Zacharias ab omni aliarum rerum cura, & solitudine omnino liber, præterquam Deo impensius inserviendi, proprioque in spirituali palestrâ a profectu unicè vacandi, eminentiores virtutes heroicis actibus jugiter exprimebat; Paupertatem in primis, quæ D. Ambrosio teste, *Ordine prima est, & parens quedam generatioque virtutum*, tam arctè amplexatus est, ut non contentus, dum juvenis rem cœnobii administraret, nihil prorsus ex communi pœnu, præter id, quod omnibus indiscriminatim tribuebatur, in proprium unquam usum, & commodum derivare, abbatris etiam titulo insignitus, in eodem paupertatis tenore constanter perstare voluit, pretiosi quidquam intra cellulam, tum in parietibus contegendis, tum in lectulo sternendo, tum denique in alia quacunque supellectili, & vestibus parandis nunquam admittens; *sufficiebat enim illi paupertas sua, ut divitiæ computarentur*, ut Tobix matri; quo nimirum exemplo, præter antiquiora SS. Patrum, animadvertere monachi omnes deberent, quantum ipsos dedecet, post Deo promissam, ac voto juratam rerum omnium abdicationem, terrenis divitiis tam avidè inhærere, eas undique conquirere, tenaciter adeò custodire, & ut D. Hieronymus olim detectabatur, *plenis sæculis mori, qui quasi pauperes vixerant*; quapropter Zacharias religiosam paupertatem non solum ipse rigide custodivit, sed ut etiam reliqui monachi eam ritè servarent, efficacibus quoque verbis identidem hortabatur. *Contentam verò, sine qua nullum opus bonum est aliquid*, studiosissimè coluit, & tota vita illibatam servavit, usus ad id tamquam validioribus mediis, indefessis laboribus, prolixis vigiliis, frequentibus jejuniis, aliisque id genus carnis afflictationibus, probè intelligens, lilium hoc, ne putrescat, inter spinas custodiendum, ut olim SS. noster Legislator egregie præstitit; modestia quoque oculorum eximia, mulieres quascunque non solum minime alloquendo, sed ne aspiciendo quidem, & defixis in terram obtuti-

bus

S. Greg. M.
hom. 13. in
Evang.

Tob. c. 5. 25.

Z

bus semper incedendo, in primis verò assiduæ orationis præsidio, illud sapiens secum animo reputans, *Nemo potest esse continens, nisi Deus des.* Obedientiam demum ita magnificiebat, ut eam reliquis virtutibus longè anteferebam censeret, ipsamque orationem, aliaque spiritalia exercitia ad obedientiæ nutum intermittenda, imò aliquando etiam relinquenda identidem dictaret; tyronibus suis, dum illorum esset magister, hoc jugiter inculcans, *Melior est obedientia, quam visum* reg. 1. cap. 25. ver. 21.

CAP. VII. *Alie ejus virtutes.*

Porro has virtutes aliarum quoque ornatus comitabatur. Humilitas nimirum, & sui ipsius voluntarius contemptus, quo grandævus licet, & abbatis titulo conspicuus, coenobii sordes una cum aliis quibuslibet verrere, & abjectiora quæque munia quamlibetissimè obire consuevit. Abstinencia deinde ab escis arctissima, qua fere nunquam carnes comedit, adventus verò Dominici, & quadragesimæ temporibus modico panis fragmento, & leguminibus tantum famem sedavit; quod ipsum in pervigiliis celebriorum solemnitate Domini, ac Deiparæ, aliorumque Sanctorum inviolatè servavit, semel dumtaxat in die, parcissimum licet, pomeridianum cibum sumens, nec ferotinæ refectiunculæ jam communi consuetudine receptæ, beneficium umquam admittens. Cæterum corpori multifariam excruciendo sollicitè intentus, sæpè dura cubabat humo, sæpè noctes ducebat infomes, divinis laudibus, & contemplationibus vacans, nodosis funibus, aliisque flagris in se ipsum desævians, brevissimum demum pro naturæ necessitate, vestibustamen ad præscriptum regulæ, laneaque interula (quam nunquam dimisit) indutus, somnum capiens.

VII.

Humilitas.

Abstinencia.

Penitentia.

CAP. VIII. *Idem argumentum.*

Silentii, ac solitudinis amor præcipuus, quo impellente creaturarum omnium consortia, & colloquia sedulò vitabat, ut Creatoris solummodo in oratione, & precibus consuetudine frueretur. Nullus idcirco illi cum hominibus nisi de Deo, ac rebus divinis sermo, qui quoties ab eo haberetur, tanta vi, & efficacia præditus erat, tum ob interni spiritus fervorem, tum ob externam, quam præferebat, sanctitatem, morumque compositionem verbis conjunctam, ut audientes ad vitæ emendationem, & cælestis patriæ desiderium summo opere inflammarentur. Patientia in rebus adversis planè admirabilis, non solum illatas injurias æquanimiter tolerando, sed quod longè majus est, offensores etiam ipsos beneficiis insignibus afficiendo, Salvatoris præceptum, & exemplum sequutus, *diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderant vos.* Cum enim ejus frater germanus Marcus Antonius, & alterius fratris sui filius Christophorus à quibusdam contreraneis per summum scelus neci traditi essent, Zacharias interfectores libentissimè illicò ignovit, imò nihil non egit ut & ipsi læthaliter vulnerati, antequam spiritum exhalarent, & eorum parentes, consanguinei, & propinqui iisdem inimicis pacis osculum, & amicitie referam, ut optimum christianum decet, præberent. Nec hoc satis existimans, uni etiam ex percussoribus carceribus detento, & capitali sententiâ jam damnato, à Neapolitano prorege Medinæ principe, demississimis precibus vitam, & libertatem impetravit; Quæ sanè tam præcellentis charitatis officia ex purissimo illo divini amoris fonte promanabant, quo qui feliciter inebriatur, & *amicum diligit in Deo, Et inimicum diligit propter Deum.* Jam verò erga Deiparam, divosque tutelares pietas, ac religio præcipua, qua eos & lectissimis laudibus efferebat, & enixis precationibus exorabat, & eorum vitam moribus sanctissimis exprimere satagebat, juxta aureum D. Augustini monitum, *imitari*

VIII.

S. Greg. M.
hom. in Ev.

Z

Scribo. 47. de
Sanctis.

tari non pigeat, quos celebrare delectat. Orationis denique, & contemplationis studium excellens, in qua cum spiritus fervor vehementissime illum raperet in Deum, eique intime uniret, corpus etiam secum trahens, & à terra omnino elevans, in aere sublime haud semel, nec parvo tempore sustentabat; quo in acta ab eis, qui ad eum quacumque ex causa adveniebant, sæpe deprehensus, non modicam admirationem, simulque venerationem eis assemebat.

CAP. IX. *Gratie à Deo illi concessæ.*

Ita namque misericors Deus cum his, qui ei familiaris adhærent, agere consuevit, ut qui se pro ejus amore gravius assurgunt, terrenisque deliciis abdicant, cælestibus consolationibus, gratis, & favoribus identidem recitentur, & foveantur, *abscendens hæc à sapientibus, & prudentibus, revelans ea parvulis.* Expertus est hoc idem noster Zacharias vel cum anno 1627. dum sanctissimi Patriarchæ Benedicti, & sororis ejus Scholasticæ sacratissimæ exuvie sub ara maxima Casinatis basilicæ augustius collocarentur, plaudentis cæli angelicam symphoniam, una cum Fr. Gregorio * viro innocentissimo audire meruit; vel dum ejusdem Gregorii animam in eodem Casinensi cœnobio corporis resolutam compage, itemque Martini Orilia amantissimi olim sui sanctissime vita functi, in cælum ascendere conspexit; vel dum cordium arcana clarissime cognoscit, vel denique dum prophetico afflitu spiritu absentia intuetur, pluraque multipost eventura prænunciat. Nec ea tantum à Deo Zachariæ concessa, aliis quoque mortalibus ejus meritis, precibusque, beneficiis quamplurima tributa referuntur; In iis cæci duo oculorum usus restituti, alius molestissima pedum paralyti vexatus, alius sanguinis fluxu ad extrema deductus, nobilis sæmina sterilitatis opprobrio laborans, aliisque variis morborum generibus afflicti liberati memorantur; quamvis humilis Dei servus non quidem suis, sed sanctissimi Patriarchæ meritis, ad cujus sepulchrum infirmos quosque supplices sisti jubebat, mirabilia hæc omnia referebat accepta, dicens cum Psalmographo, *non nobis Domine non nobis, sed nomini tuo dæ gloriam.*

CAP. X. *Pretiosa ejus mors.*

Sed tempus jam percipiendi immarcescibilem gloriæ coronam Zachariæ advenerat, cum bonum adeo certamen certasset, cursum consumasset, fidem servasset. Itaque anno 1645. mense Novembri, gravi morbo correptus, acerbissimis, ac intimis doloribus patientissime toleratis, quadraginta ante obitum dies immobilis, ac resupinus (manibus ante pectus in crucis similitudinem compositis) in lectulo consistere coactus, *tamquam argentum igne examinatum, imò tamquam aurum in fornace probatum* cunctis apparuit. Demum sanctissimis ecclesiæ Sacramentis devotissime susceptis, cum ab omnibus veniam humiliter postulasset, oculis in Crucifixi imaginem constanter defixis, inter ignitas jaculatorias preces in manus Domini placidissime spiritum reddidit die 16. Decembris, ætatis suæ anno 67. die Sabbati; corpus, ut moris est, publicè expositum, magnâ hominum ejusque generis frequentiâ per triduum honoratum fuit, aliis ejusdem corporis extremitates, ut puta ungues, & capillos, aliis coronæ orariæ globulos, vestiumque particulas, tamquam viri sanctitate conspicui sacras reliquias secum auferentibus, quod deinde in cœmeterio S. Annæ repositum, ibidem promiscuè jacuit, donec anno 1677. die 18. Aprilis Severinus Pepi Casini abbas ejus olim discipulus magnâ diligentia conquisitum, & urnâ cypressi à inclusum in australi parte juxta aram ejusdem S. Annæ, loco decentiori collocandum curavit.

CAP. XI.

Martib. cap.
19. d. 5.* De quo supra
lib. 6.
* De quo pariter
sup. lib. 31.

Psalm. 113.

Psalm. 11.
Sep. 10.

CAP. XI. *Miracula.*

Post obitum plura, quæ subsecuta sunt miracula, ejus sanctitatem magis, magisque commendarunt; nam mulier à Dæmone obsessa, cum ejus capiti pileolus Zachariæ nuper defuncti suppositus fuisset, statim à nefario spiritu, post magnam concussionem, liberata est. Nobilis quoque foemina Boteri princeps Casinum adveniens, Zachariæ viventis preces, ut oculorum lumen, cuius jam diu expertus fuerat, recipere mereretur, enixè quidem, sed frustra imploraverat [verebatur enim vir sanctus, ne si illi beneficium hoc à Deo impetraret, ejus rei fama infirmorum multitudinem sanitatem postulantium Casinum atraheret]. Sed eadem, qua in cælum conscendit nocte, cælesti ei luce circumfusus apparuit, jubens, ut statim surgens pro recepto oculorum lumine humillimas Deo gratias referret (promiserat enim illi Casini vir Dei, tunc oculos ei aperiendos, cum suos ipse clauderet) quod effatum eo quidem tempore pro joco acceptum, propheticè tamen dictum fuisse exitus comprobavit: Plurimi etiam alii ægroti, tam Casini quam Neapoli, alibique reliquiarum ejus attactu, a variis morborum generibus liberati, quanti apud Deum Zacharias in cælis sit meriti satis, superque declarant.

Ejus vitam Casimirus Chranovius Polonus monachus, qui Casini aliquandiu vixit, latinis literis consignavit, impressam Neapoli anno 1677. apud Antonium Gramignanum in 4. pag. 114. (non sine tamen pluribus Typographi mendis) ex qua nos, quæ supra narravimus, potissimum desumpsimus. Agunt quoque de eo M. Antonius Scipio in elogiis abbatum Casinensium p. edit. Neapoli per Octavium Beltramum an. 1630. in *Simplicio Caffarello* abbate; Cornelius Ceraso in elogiis mss. monachorum Casinensium sui ævi in tabulario Casinensi asservatis; Gabriel Bucellinus in *Bened. Rediv.* ad an. 1645. „ E vita migravit Zacharias Petronius Aretini in Etruria cœnobii abbas propheticæ spiritu clarus, cujus post obitum genua callis exuberantibus „ conferta inventa sunt „ Ita ille; sed Zacharias fuit tantum prior, non abbas monasterii Aretini, quo prioratu dimisso creatus fuit abbas titularis, ut sup. diximus cap. 5. & ut habetur in nostris regestis pag. 200. *abbas titularis ex Priore regiminis, vir miraculis clarus.* Denique Felix Egger idea ord. Hierarch. Bened. libell. 2. par. 3. dissert. 3. num. 3. pag. 409. & seqq.

Conclusio totius operis.

Jamque opus absolvi, quod Deo propitio venerabilis Zachariæ, aliorumque ex nostro cætu doctrinam, & sanctimoniam perpetuò resonabit. Mihi siquidem, pro tot exantlatis in eisdem colligendis, describendisque tota fere vita laboribus, hoc unum in votis manet, ut quos pari conversatione pro mea imbecillitate assequi haudquaquam possum, eos saltem à longè sequens, studeam pro virili aliquatenus imitari, quò tandem eorum intercessione reatum meorum apud altissimum obtenta venia, quos mente, & calamo præsentibus habui in terris, eosdem (veluti tamen famulus Dominos, & cliens patronos) consortes habere possim in cælis. fiat. fiat.

Assisi in monasterio S. Petri die 19. Decembris 1731. ætatis meæ anno LXXI. orate pro me maximo peccatore.

Chrassowski

In Bibl. & in catalogis.

ADDITIONES AUCTORIS

AD CATALOGUM EPISCOPORUM.

ALPHONSUS NASSELL Panormitanus prænobili stirpe genitus ex principibus Aragoniæ in S. Martino de Scalis monasticæ militiæ adscriptus an. 1709. 2. Januarii, à Benedicto XIII. Pont. Max. renunciatus fuit episcopus nullatenensis in Numidia an. 1724. & Panormi ex concessione ejusdem Pontificis ab archiepiscopo Panormitano Josepho Gaschi consecratus.

AD CATALOGUM REFORMATORUM

ADRIANUS MIRANDA natione Siculus à S. Angelo D. Martini de Scalis alumnus factus an. 1546. 22. Martii vir tum doctrina, tum probitate insignis jussu Gregorii XIII. Pont. Max. reformavit moniales totius diocesis Mazariensis una cum ZACHARIA CACCAMICE ejusdem monasterii, eodem circiter tempore professo, qui etiam inter *REFORMATORES* locum habere debet.

JOHANNES MARIA SARZANA Siculus monasterii S. Martini de Scalis alumnus adscriptus an. 1690. die 18. Septembris cum probitatis, ac doctrinæ, præsertim scholasticæ Theologiæ, & ecclesiasticæ hist. laude floureret, à Bartholomæo Castelli episcopo Mazariensi electus fuit, ut monialium cœnobium, quod in eadem Mazariensi diocesi instituebatur, ad rectam sanctissimi P. Benedicti observantiam componeret. Hic ab abbate suo archipresbyter oppidi Cinisii nunciatus eo munere magno animarum zelo, & optimis vitæ exemplis aliquot annis perfunctus ibidem an. 1731. mense Aprilis piissimè diem clausit extremum, cujus parentationi maxima populi frequentia interfuit, qui ejus vestes, devotionis gratia ob ejus sanctimoniam opinionem, in frustra recisas secum abstulit; de quo ejus confessorius testatus est virginitatem illibatam servasse.

AD CATALOGUM VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRUM.

Desola bibl. L.V.

Rocchus Pyrrhus in Sicilia sacr. secundæ editionis, cui plures notitias addidit Vitus de Amico monachus noster, aliquot memorat recentiores congregationis nostræ, & Siculæ provinciæ monachos sanctitatis fama celebres, quos ipsis eorum verbis hic recensendos duximus, alphabeti ordine hic quoque servato.

De Cesare in bibl. L. G.

ALPHONSUS GOTH, & Spatafora Cæsaris frater, inter præclaros viros, quos S. Placidi cœnobium aluit accensendus venit, qui electus anno circiter 1644. abbas SS. Salvatoris, & Cyринj, ac deinde S. Mariæ de Ragusio, tandem Venetiis abbatia ultro se abdicans, magna opinione sanctitatis mortalitatem exiit ann. 1690. Vitus de Amico in supplem. notitiæ S. Placidi de Messana pag. 1149.

*Statu lucra-
ta & ante
ne, rix post
congr. Caf. du-
bium.*

ANTONIUS POLICIUS Messan. semper morbo podagræ in manibus, & pedibus afflatus, magnum patientiæ, humilitatis, & charitatis exemplum, maxime in sedandis offensurum animis, ac ægrotantium, & indigentium afflictionibus præbuit semper, paricandore vitæ, & vixit, & decessit. Rocch. Pyrrh. tom. 2. in not. ejusdem S. Placidi de Messana pag. 1146.

Chianus.

AUGUSTINUS A' PLATEA. Hic legum doctor, compunctionis ardore sæculum reliquit, & religionis habitum in nostro cœnobio sub Casinen. congreg. devotus assumpsit. Jejunii, vigiliis, orationibus, & scripturarum, studio ita intentus, & bonis operibus adeo addictus fuit, ut illum non absummi antiquis patribus nostris chronista dixerit. Cellulam perangustam non longe à monasterio inter Æthnæos lapides sibi construens, ibi interdiu vacans caelestium contemplationi se totum dabat. Sanctioris vitæ desiderio, de terra, & cognatione sua exiens, superiorum indulto ad monasterium S. M. della Croma Dalmatiæ regionis, nostræ congreg. annexum contendit. Ibi cum

*Vel Bartholomæus al' alter-
nient, vel anti-
quior Chroni-
sta, cum non
men ignoran-
ter, qui Chroni-
sticon & Nicola-
lai de Arenis
scripserunt.*

cum

cum undique gentibus ob præclara signa, & miracula, quæ per ipsum Deus operabatur, innotuisset, humanæ gloriæ impatiens, ad sacrum Casinense cœnobium propero cursu se contulit, ibique meritorum manipulis locuples sancto sine quievit, anno circiter 1579. Ita Vitus M. de Amico eodem tom. 2. in notitiâ S. Nicolai de Arenis, pag. 1182.

BERNARDUS à Messana eximie perfectionis, atque innocentie, cujus de mortui vestes, ut populi devotioni fieret satis, ter immutatae sunt; certatim enim illas exambientes, variis morbis magna fiducia expellendis aptabant. Decessit pene quinquagenarius die 19. Nov. 1684. Idem ibid. in not. S. Placidi Mesi. pag. 1149.

FR. HONORIUS à Pozolo oblati columbinæ vitæ, & eximie charitatis, & devotionis, præsertim in B. Virginem; in cujus, & Jesu nomine cuncta gerebat. In occasu occubuit, & ad sonum campanæ salutationis angelicæ ad angelos in cælum volavit. Rocchus Pyrrhus tom. 2. Sic. Sacr. in not. S. Placidi de Messana pag. 1149.

MARIUS ROSALINI à Pahormo provectæ jam ætatis, ac sacerdotio initiatus, ad professionem ob vitæ, ac morum innocentiam admissus in monasterio ann. 1699. novis quasi stimulis actus ad perfectionis apicem contendit. Mentalis orationis studiosissimus, cui per plures horas quotidie incumbere, obedientiæ, paupertatis, ac puritatis cultor præcipuus, in amore erga Deum, in salute aliorum procuranda assiduus, suimet contemptor, aliis vel minimis obsequentissimus, omnibus denique virtutibus cumulatus, tyronum institutioni præfectus, mox infirmæ valetudinis causâ in oppido Burgetti, majoris officio perfunctus, ibidem lætus, ac tranquillus, inter monachorum preces, ac lacrymas migravit è vita die 31. Decembris 1723. sepultus in S. Martini decenti loco; mortis sibi conscium fuisse pie credunt ex ejus discipulis nonnulli; sæpius enim eodem anno, quo è vita migravit, iisdem repetebat, magnam de se mutationem eo anno eventuram esse; exitus dictum probavit, ultimo namque die anni mundum commutavit. Vitus de Amico in supplemento tom. 2. in notitiâ S. Martini de Scalas pag. 1097.

S. Martini de
Scalis.

FR. MATTHÆUS à Neapoli oblati eximie charitatis, non solum in monasterio, sed tota in Sicilia semper magnæ æstimationis ob virtutum splendorem fuit. Quotidie Deum rogabat pro hæreticorum, ac infidelium conversione, officiosissimus in patres pro fide propaganda ad Indias trajicientes. Obiit octogenarius magna sanctitatis fama. Rocc Pyrr. Sic. sac. tom. 2. In notit. S. Placidi de Messana pag. 1149. est incertæ ætatis.

PLACIDUS à Messana ex nobili stirpe de Villadecani natus an. 1549. 29. Julii ex infantia magnum virtutum specimen dedit. Hunc Deus majoris gloriæ suæ, & Benedictini ordinis profectui hoc documento reservavit. Cum è nubilo caelo ardens cecidisset fulmen, & cubiculum illius combussisset, puerum immensum, indemnemque reliquit; jam adolescens huic sanctæ religioni adscribi voluit, ubi tantum in spiritualibus exercitamentis orationum, jejuniorum, cilicii, sui ipsius mortificationis, ac perpetui silentii profecit, ut eodem die, quo professionem emisit regularem, scilicet mense Decembri anno 1575. adhuc subdiaconus ætat. ann. 26. ad cælum evolaverit, immortale suæ sanctitatis nomen cum S. Placidi M. nomine quoquo modo comparatum, relinquens. Idem ibidem.

Ita, totidemque verbis Rocchus Pyrrhus, & Vitus de Amico, quorum omnium apud eosdem fides esto.

Hos è Roccho Pyrrho, & Vito de Amico. Sed ex Benedicto Laudati in brevi chron.

chron. S. Severini ms. duos alios habemus regulari virtute præstantes, nempe. **ALPHONSUM** de Rosellis à Rubis in Apulia qui institutum nostrum amplexus est Neapoli apud S. Severinum an. 1609. Hic monasticæ vitæ fuit verum exemplar, nam assidua ejus mansio, vel in choro, vel in ecclesia, vel in cella; rerum verò cælestium meditatio perpetuum studium, & exercitium. Nec satis ei erat incruentam hostiam quotidie omnipotenti Deo devotissimè offerre, nisi etiam aliorum sacerdotum quotquot poterat sacrificiis interesset. Integrum psalterium Dominicum, & Marianum singulis diebus recitabat, tanta vultus modestia, tantaque totius corporis gravitate incedebat, ut solus ejus conspectus efficax correctio junioribus, & pia adhortatio esset jam provectis; pro decanatus namque officio sibi collato, uti sanctissimus noster Legislator jubet; inferiores, quosque de erratis, ac defectibus constanti zelo, debitaque, ac necessaria severitate arguebat; cæterum numquam nisi æternæ salutis, & proximorum utilitatis causâ visus fuit iratus, tunc enim locum habet illud - *irascimini, & nolite peccari*; illudque - *vidi prævaricantes, & tabescere*. Vestium formam ad regulæ præscriptum, & victus qualitatem nunquam mutavit, nec carnes, modò necessitas non urgeret, unquam comedit. Tyronum magister constitutus, illos in Dei timore, & regularis disciplinæ rigore enutrivit. Excelluit etiam rei œconomicæ cura, & industria, unde cœnobio ingens emolumentum; quamobrem ab abbate in Villam, quæ *Pretiosa* dicitur, missus vindemiarum tempore, ut reddituum monasterii indemnitati sua vigilantia, & fideli opera prospiceret, ibidem repentina morte sublati est ann. 1661., cumque ejus sanctitatis fama apud omnes obtineret, in ejusdem Villæ *Pretiose* decenti, ac peculiari tumulo reconditus fuit; de eo igitur cum Sapiente dici meritò potest. *Iustus quacumque morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit*; & cum Psalmographo - *Pretiosa in conspectu Domini mors sanctulorum ejus*. Alphonsum memorat Benedictus Laudati in brevi chron. S. Severini parte secunda pag. 349.

Pfol. 4.
Pfol. 118.

Cop. 4.
Pfol. 482.

ARCHANGELUS FASANUS eandem cum præcedenti Alphonso patriam, idemque S. Severini cœnobium longo tamen post tempore obtinuit, ubi monasticam professionem emisit ann. 1627., promissamque regularis disciplinæ observantiam, intentissima cura verbo, & exemplo nunquam intermisit. Tyronum magisterio fere ad tria lustra perfunctus, plurimæ dexteritatis, ac prudentiæ, quæ discipulos fortiter, ac suaviter D. Benedicti legibus instruebat, specimen dedit, qui optimæ institutionis ab eo acceptæ odorem diù servaverunt. Abbas deinde titularis creatus, magis magisque ad cœnobiticæ vitæ perfectionem anhelavit. Nedum enim à sæcularium, sed etiam à consanguineorum consortio sæculo cavens, unica per annum vice, & aliquando singulis bienniis eos invisebat. At cum ad graviolem pervenisset ætatem, anchoritas æmulaturus, in unam ex infirmorum cellis sese recepit, ibique reliquum vitæ cursum ad quindecim fere annos solitarius exegit, rarò cum aliis monachis, sed tantum cum spirituali conscientie suæ arbitro conversatus. Horas, quas precationibus, psalmodiis, aliisque piis exercitationibus semel sibi descripserat constanti methodo semper retinuit; tandem cum in extremam ægritudinem incidisset, paucis ante obitum momentis corde impavidus, ac sereno vultu, vestes mortuales, quibus monachorum cadavera contegi solent, suismet manibus disponere voluit, hæc enim omnia jamdiu peculiari diligentia parata apud se habebat, hacque animi fortitudine æternitatis formidandum omnibus iter, ipse lætus arripuit die 23. Martii an. 1683. De eo Benedictus Laudati in brevi chronico S. Severini parte 2. pag. 368.

IN-

I N D E X

Nominum virorum sanctitate illustrium.

A Loyfius Carafa	Pag. 3.	Jo: Baptiſta à Brixia	pag. 41.
Alphonſus Gotho	pag. 118.	Fr. Joannes Genucia	pag. 39.
Alphonſus de Roſellis	pag. 120.	Jo: Baptiſta Nani	pag. 42.
Ambroſius à Lucerna	pag. 7.	Jo: Benediſtus Citelli	pag. 46.
Angelus Sangrinus	pag. 7.	Iſidorus Clarius	pag. 47.
Angelus Siniſius	pag. 8.	Juſtinianus à Bergomo	pag. 48.
Antonius Policius	pag. 118.	Ludovicus Barbo	pag. 50.
Fr. Antonius à Panormo	pag. 9.	Ludovicus Bateatus	pag. 52.
Archangelus Faſanus	pag. 120.	Margarita Conradi	pag. 54.
Archangelus à Neapoli	pag. 11.	Maria Catharina Brugora	pag. 82.
Auguſtinus à Maratea	pag. 12.	Marius Roſalini	pag. 119.
Auguſtinus à Platea	pag. 12.	Fr. Martinus ab Albania	pag. 91.
Auguſtinus Venerius	pag. 12.	Martinus Oſilia	pag. 91.
Aurelia Franchi	pag. 13.	Martinus à Papia	pag. 92.
Benediſtus à Florentia	pag. 15.	Fr. Matthæus à Neapoli	pag. 119.
Bernardus à Meſſana	pag. 119.	Maurus Angelus à Panormo	pag. 92.
Bernardus Mutus	pag. 15.	Maurus à Papia	pag. 92.
Bernardus Praſtonus	pag. 18.	Fr. Maurus Rainone à Lauro	pag. 94.
Fr. Bertharius Piſcis	pag. 19.	Monachi S. Juſtini Patavini	pag. 96.
Fr. Bonaventura à Mantua	pag. 20.	Monachi abbatiæ Florentini	pag. 96.
Chriſtoſtomus Nicolini	pag. 21.	Monachi Sublacenſes	pag. 97.
Conſtantinus Anſalone	pag. 22.	Ob. Nicolaus de Pruiſia	pag. 99.
Franciſcus Maurus à Militello	pag. 22.	Paulus Rocca	pag. 102.
Franciſcus à Novis	pag. 23.	Paulus Strata	pag. 102.
Gaſpar Felix de Tedefchiſ	pag. 24.	Fr. Philippus à Monte Caveoſo	pag. 103.
Gometius à Iuſtania	pag. 25.	Placidus de Leonibus	pag. 103.
Fr. Gregorius à S. Elia	pag. 26.	Placidus à Meſſana	pag. 119.
Hieremiſ Marchefius	pag. 28.	B. Rolandus Caſalis	pag. 104.
Hieronymus Andruzzi	pag. 28.	Theophilus Michaelius	pag. 105.
Hieronymus Arminius	pag. 28.	Theophilus Bezaqui à Mediolano	pag. 106.
Hieronymus Petronius	pag. 30.	Thomas Euſebii	pag. 109.
Fr. Honorius à Pozzolo	pag. 119.	Thomas Praſtonus	pag. 109.
Jacobus Graſſius	pag. 31.	Timotheus Carminati	pag. 109.
Fr. Jacobus ab Herculaneo	pag. 34.	Zacharias Capograſſi	pag. 111.
Jacobus Majorica	pag. 37.	Zacharias Cucurbici	pag. 111.
S. Illuminatus Picenus	pag. 38.	Zacharias à Fraſtis	pag. 112.
Innocentius Novarienſis	pag. 41.		

I N D E X

Cognominum virorum ſanctitate illuſtrium.

A Bhatiz Florenti-		Carafa	Aloyſius
ne	Monachi	Carminati	Timotheus
Ab Albani	Fr. Martinus	Caſalis	B. Rolandus
Andruzzi	Hieronymus	A.M. Caveoſo	Fr. Philippus
Anſalone	Conſtantinus	Citel'us	Jo: Benediſtus
Arminius	Hieronymus	Clarius	Iſidorus
Barbo	Ludovicus	Conradi	Margarita
Bateatus	Ludovicus	Cucurbici	Zacharias
Bezaqui à Mediolano	Theophilus	A S. Elia	Gregorius
A Bergomo	Juſtinianus	Euſebii	Thomas
A Brixia	Joannes Baptiſta	Faſanus	Archangelus
Brugora	Maria Catharina	A Florentia	Benediſtus
Capograſſi	Zacharias	A Fraſtis	Zacharias

Fran-

Franchi	Aurelia	Orilia	Martinus
Gennadius	Fr. Joannes	A Panormo	Fr. Antoninus
Gotho	Alphonfus	A Panormo	Maurus Angelus
Grassius	Jacobus	A Papia	Martinus
Ab Herculaneo	Fr. Jacobus	A Papia	Maurus
S. Justini Patavinus	Monachi	Petronius	Hieronymus
De Leonibus	Placidus	Picenus	S. Illuminatus
A Lucerna	Ambrosius	Pifcis	Fr. Bertharius
A Lusitania	Gometius	A Platea	Augustinus
Maj. rica	Jacobus	Policinus	Antonius
A Mantua	Fr. Bonaventura	A Pozolo	Fr. Honorius
A Maritima	Augustinus	Præstonus	Bernardus
Marchesius	Hieremias	Præstonus	Thomas
A Messina	Bernardus	A Prussia	B. Nicolaus
A Messina	Placidus	Rainone & Lauro	Fr. Maurus
Michaelius	Theophilus	Rocca	Paulus
A Militello	Maurus Franciscus	Rofalini	Marius
Mutus	Bernardus	De Refellis	Alphonfus
Nani	Jos. Baptista	Sangrinus	Angelus
A Neapoli	Archangelus	Sinifus	Angelus
A Neapoli	Matthæus	Strata	Paulus
Nicolini	Chrysostomus	Sublaccensis	Monachi
Novariensis	Innocentius	De Tedeschis	Gaspar Felix
A Novis	Franciscus	Venerius	Augustinus

I N D E X

Authorum, qui de nostris viris sanctitate illustribus agunt.

- A** Loyfius Carafa in vita ms. Jacobi de Grassi.
 Angelus de Nuce in notis ad chronicon Caspici. Leonis Offici.
 Angelus Portenarius felicitati di Padova.
 Arnoldus Wion in ligno vite.
 Augustinus Fortunius, in historia Camaldulensi.
 Bartholomæus Taverna in chronico ranobii S. Nicolai de Arenis Catana.
 Bartholomæus a Paternione in eodem chronico correcto, antio &c.
 Benedictus Laudati in brevi chronico S. Severini Neapolis.
 Benedictus Luchinus in chronico ms. comitis Mathildis.
 Bernardus Pex in epistol. apologeticis, & in. Anted.
 Bernardinus Scardeonius de antiquitate urbis Padua.
 Camillus Massarius Capuanus in relationibus ex tabulario Cavenfis eruit.
 Casimirus Chranonius Polonus in vita Zacharia Petronii impressa Neapoli 1678.
 Constantinus Cajetanus in mystellans farris ms. in bibl. Sapientia Romana tom. 3.
 Cornelius Ceraso in elegiis ms. monachorum Cassanensium sui temporis, assertatis in tabul. r. Cassin.
 Felix Egger in idea ord. Hierarch. Benedic.
 Franciscus Rogerius in vita Maria Catharina Brugora impress. Mediolani 1646.
 Gabriel Bucelinus in Bened. rediv. & in menolog.
 Gabriel Garbarinus in vita B. Nicolai de Prussia impress. nuper Augusta Windelicorum.
 Jacobina Bovetta de Blemur datus, l' Annee Benedicte tom. 2.
 Jacobus Cavaccius in hist. S. Justina Patav. lib. 5.
 Jacobus Majorica tom. 1. rerum memorabilium ad ann. 1622. & 1623.
 Joannes de Grossis in derachordo Catanen. tom. 1.
 Julianus Vernatia in vita B. Nicolai de Prussia impressa Augusta Windel.
 Julius Ambrosius Lucenti in Ital. sacr. rest. ann. 1622.
 Lazarus Augustinus Cotta in musæo Novariensi.
 Leonellus Croccalle in hist. ms. abbatum S. Justina Patav.
 Lucas Hispanus in hist. Romualdin.
 Marcus Antonius Scipio in elegiis.
 Marianus Armellini in bibl. Benedicte Cassin.
 Marion Albritius Cavenis archivi præfectus in relationibus ms. mibi transmissis.
 Monumenta S. Pauli de Urbe.
 Necrologium abbatis Florentinæ.
 Petrus Delphinus in epistolis.
 Petrus Tornumira in vita Hieronymi Arminii impressa Panormi 1674.
 Petrus Maria Campi in hist. ecclesiast. Placen. lib. 24.
 Petrus Ricordatus in hist. monast.
 Placidus Puccinellus in chronol. abbatis Florent.
 Regesta monachorum nostræ congregationis.
 Rocchus Pyrrus in Siril. sacr. lib. 4.
 Thomas Salvettus in vita ms. B. Gometii Lustra ni.

I N D E X

*Monasteriorum in quibus viri sanctitate illustres D. P. Benedicti
Regulam professi sunt.*

S. BENEDICTI DE MILITELLO.

Franciscus Maurus à Militello
S. BENEDICTI DE PADOLTRONE.
Fr. Bonaventura à Mantua
Theophilus Beauli.

CASINI.

Angelus Sangrinus de Faggiis
Bernardus Præstons
Fr. Bertharius Piscis
Fr. Gregorius à S. Elia
Hieronymus Petronius
Fr. Maurus Ruinone à Lsuro
Martinus Orilia
Fr. Philippus à monte Caveoso
Thomas Eusebii
Thomas Præstons
Zacharias Petronius à Fractis

*S. CATHARINÆ DE AMERIA
MONIALIUM.*

Margarita Conradi

*SS. COSMÆ, ET DAMIANI BRIXIÆ
MONIALIUM.*

Aurelia Franchi

SS. FAUSTINI, ET JOVITÆ BRIXIÆ.

o. Baptista Federici à Brixia

S. GEORGI MAJORIS VENETIARUM.

Jo. Baptista Nani

*S. HIERONYMI DE STLVARIA
GENUÆ.*

Paulus Rocca

S. HONORATI LIRINI.

Ambrosius à Lucerna

S. JO: EVANGELISTÆ PARMÆ.

Isidorus Clarius

S. JUSTINÆ PATAVII.

Justinianus à Bergamo

Ludovicus Barbo

Martinus à Papia

Maurus à Papia

Monachi S. Justinæ Patavinæ

B. Nicolaus de Prussia

Paulus Strata

B. Rolandus Cafalis

Theophilus Michaelius

S. Mariæ MONTIS REGALIS.

Fr. Antonius à Panormo

S. Mariæ DE CÆSENA.

Fr. Joannes Genensis

*S. MARGARITÆ DE MEDIOLANO
MONIALIUM.*

Maria Catharina Brugora

S. Mariæ DE FLORENTIA.

Benedictus à Florentia

Chrysothomus Nicolini

Gometius Ulissiponenfis

Innocentius à Novarja

Monachi abbatis Florentinæ

Placidus de Leonibus

S. Mariæ DE PRATALEA.

Hieronymus Andruzzi

S. MARTINI DE SCALIS.

B. Angelus Sinifus

Hieronymus Arminius

Marius Rosalini

Maurus Angelus à Panormo

Zacharias Cucurhici

S. NICOLAI DE ARENIS:

Augustinus à Platea

Ludovicus Batearus

*S. NICOLAI DE BUSCHETTO
GENUÆ.*

Franciscus à Novis

Timotheus Carminati

S. PAULI DE URBE.

Bernardus Muti

Fr. Martinus ab Alhania

S. PLACIDI MESSANÆ.

Alphonfus Gotho

Antonius Policus

Bernardus à Messana

Fr. Honorius à Pozolo

Fr. Mathæus à Neapoli

Placidus à Messana

S. SEVERINI NEAPOLIS.

Aloysius Carafa

Alphonfus de Rosellis

Archangelus à Neapoli

Archangelus Fasinus

Augustinus à Maratea

Constantinus Ansalone

Hieremias Marchisus

Jacobus Grassus

Fr. Jacobus ab Herculaneo

Jacobus Majorica

S. SIXTI PLACENTIÆ.

Gaspard Felix de Tedeschis

SACRI SPECUS SUBLACENSIS.

Monachi Sublacensis

SS. TRINITATIS CAVÆ.

Augustinus Venerius

Jo: Benedictus Citelli

Zacharias Capogrossi

INDEX

*Urbium, ex quibus viri sanctitate illustres
congregationis nostræ prodierunt.*

- B**ERNARDUS PRESTONUS
Thomas Prestonus
BERGOMI IN CENOMANIS.
Justinianus à Bergamo
BRIXIÆ IN CENOMANIS.
Aurelia Francisci
Johannes Baptista Federici à Brixia
BVCINE IN ÆTROMIA.
Placidus de Leonibus
CAPUÆ IN CAMPANIA.
Jacobus Grassius
CATANÆ IN SICILIA.
B. Angelus Silius
Augustinus à Platea
Ludovicus Bateatus
*E CASTRO SANGVINIS vulgo CASTEL
DI SANGRO IN SAMNIO.*
Angelus Sangrinus de Faglis
CAVÆ IN CAMPANIA.
Johannes Benedictus Citelli
CAVEOSI IN APULIA.
Fr. Philippus à monte Cavoso
CLARIS IN AGRO BRIXIANO.
Isidorus Clarius
*E CASTRO S. ELIÆ PROPE
CASINUM.*
Fr. Gregorius à S. Ella
FIORIENTIÆ.
Benedictus à Florentia
Chrysothomus Nicolini
FRACTIS IN CAMPANIA.
Hieronymus Petronius
Zacharias Petronius à Fractis
GENUÆ.
Fr. Joannes Genuensis
Timotheus Carminati
E CASTRO HERCULANEI.
Fr. Jacobus ab Herculaeo
LAURI IN CAMPANIA.
Fr. Bertharius Piscis
Fr. Maurus Rainone à Lauro
LUCERNÆ IN HELVETIA.
Ambrosius à Lucerna
*MARATÆ IN REGNO NEAPO.
LITANO.*
Augustinus à Maratea
*MANTUÆ IN GALLIA TRANSPA.
DANA.*
Fr. Bonaventura
MEDIOLANI.
Theophilus Beaugi à Mediolano
MESSANÆ.
Alphonfus Gotho
Antonius Policus
Bernardus à Messina
- MILITELLI IN SICILIA.*
Franciscus Maurus à Militello
NEAPOLI IN CAMPANIA.
Aloysius Carafa
Archangelus à Neapoli
Archangelus Fafanus
Augustinus Venerius
Constantinus Anfalone
Hieremias Marchesius
Hieronymus Arminius
Jacobus Majorica
Martinus Orilia
Fr. Matthæus à Neapoli
NOVARIÆ.
Innocentius Novariensis
NO. IS IN LIGURIA.
Franciscus à Novis
PANORMI.
Marius Rosalini
Maurus Angelus à Panormo
PATAVII.
B. Rolandus Cafalis
PAPIÆ.
Martinus à Papia
Maurus Salimbenius
Paulus Strata
PLACENTIÆ.
Gaspar Felix de Tedeschis
PLATEÆ IN SICILIA.
Augustinus à Platea
*EX PRUSSIA (BORUSSA) AD MARE
BALTICUM.*
B. Nicolaus de Prussia
REATE IN SABINIS.
Thomas Eusebii
ROMÆ.
Bernardus Mutus
Margarita Conradi
RUBIS IN APULIA.
Alphonfus de Rosellis
Archangelus Fafanus
*SALERNI IN PICENTINIS NUNC
IN PRINCIPATU CITRA.*
Zacharias Capogrossi
SCIACCÆ IN SICILIA.
Zacharias Cucurtici
*IN CASTELLO TAGLIA DICTO
PROPE GENUAM.*
Fr. Antoninus à Panormo appellatus
VENETIIS.
Hieronymus Andruzzi
Jo. Baptista Nani
Ludovicus Barbo
Theophilus Michaelini
ULTSSIPONE IN LUSITANIA.
Gometius à Lusitania

NOVA APPENDIX AD CATALOGUM EPISCOPORUM.

Ucufque abbas D. Marianus Armellini horum catalogorum auctor, qui dum monasterium Fulginatenſe regebat anno 1737. ſub initium menſis Maji diem clauſit extremum. Cum verò occaſio data ſit eoſdem catalogos typis Romanis edendi anno 1755. operæ pretium ſe facturum exiſtimat, qui editioni huic poſtremæ incumbit; quatuor alios episcopos, qui poſterioribus annis è Caſinenſi congregatione prodire, eamdem ſequendo methodum breviter adnotare, illiſque unum præmittere S. R. E. cardinalem, qui in hiſce catalogis locum non habuerat.

D. FORTUNATUS TAMBURINUS Mutinæ ortus die 11. Febr. an. 1683. patrem habuit Simonem ducis Mutinæ conſiliarium, patrum vero Michaellem Angelum Tamburinum inclitæ ſocietatis Jeſu præpoſitum generalem. Adoleſcens cum eſſet (nondum enim decimumſextum ætatis ſuæ annum exceſſerat) viam mandatorum Dei præ oculis habens, ſæculi contemptis illecebris in patro S. Petri cœnobio, ut illius alumnorum albo adſcriberetur monaſticas induit veſtes, ſtatimque ad Parmenſe S. Joannis Evangeliſtæ monaſterium mittitur, ubi expleto prius tyrociniò, ordinis noſtri regulam profeſſus eſt. Pietati, liberalibuſque diſciplinis addiſtus, eam ſibi præcipuè dotem beneficio naturæ collatam fuiſſe oſtendit, ut maximæ, quam de ſe in diem concitabat expectationem, cumulatiſſimè ſemper reſponderet. Hinc Mutinam paucis interjectis annis reverſus magno Bacchinio acceptiſſimus fuit, tantumque ſub celeberrimo viro, eruditionis, ſolidæque doctrinæ percepit, ut brevi Parmam profeſtus, philoſophiæ, dogmaticæque theologiæ rudimentis in eodem cœnobio, plerique adoleſcentibus imbuendis egregiam operam vacaverit; jure proinde præſtantiſſimus Parmenſis episcopus Camillus Marazzani Tamburini doctrinam, animique dotes maximi ſemper fecit, interque ſynodales examinatores adlegit. Romam deinceps accitus in noſtro collegio S. Anſelmi theologiā iterum interpretatus eſt. Electus tandem ejuſdem monaſterii S. Pauli prior moxque ob ſpectatam animi virtutem per omnes honorem gradus inter abbates relatus, vir fovendis, alendiſque litteris natus juris canonici explicandi munus in eodem collegio ſuſcepit, parique laude exercuit, eruditè, purèque docendo. Interim ſumma in exiſtimatione apud apoſtolicam ſedem jugiter habitus, ejus opera, prudentiaque Summi Pontifices graviſſimis in rebus frequentiſſimè, æquè commodè, ac tuto uſi ſunt. Romanæ Lateranenſi ſynodo ſub Benedicte XII. ingenti nedum Italiæ, ſed univerſi chriſtiani orbis bono celebratæ inter ſelectiſſimos interfuit theologos, ab eodemque Pontifice ſacræ Indiciſ congregationi adſcriptus, & inter ſanctæ Inquiſitionis qualiſcunque cooptatus, moxque a Clemente XII. ſacrorum quoque rituum congregationis patribus adnumeratus eſt. Interim præclariffimi viri Leandri à Porcia ordinis noſtri S. R. E. Cardinalis, cujus nomen adeo celebre Romæ eſt, ut eum nominare laudare proſecto ſit, à theologicis conſultationibus ſuit. Mutinam tandem rediens monaſterium S. Petri dum perpetua, qua par eſt,

pastorali sollicitudine administrat, Romam iterum vocatus cœnobii S. Pauli regimen suscepit, donec inclarescentibus meritis a Sanctissimo Domino nostro BENEDICTO XI V. P. M. purpura nec cogitans communi voto condecoratus est anno 1743. congregationisque sacrorum rituum præfatus. Advan-
te dignitatis fastigium cœctorum adeo cordatissimo viro, suscepti ab adoles-
centia instituti normam retinendi, studium infudit, ut a monachorum vitiis
divelli nunquam potuerit, ibidemque quantum in eis honorisque patitur ra-
tio, monasticæ solitudini sedulo vacet. Plura de viro ad christianam rempubli-
cam propagandam doctrinæ, consilii, ac pietatē assidue intento in modestiæ sin-
gulari, qua præditus est obsequium, silentio sunt prætereunda, pauca hæc, quæ
cuique perspecta sunt, delibasse sufficiat.

D. ANGELUS LONGO, in sæculo Dominicus, nobili genere Beneventi natus
anno 1700. die 16. Februarii patrem habuit Camillum oppidi Vinchiaturo
marchionem; matrem verò lectissimam scēminam Franciscam Villacampo
Granata; anhorum sexdecim cum esset in casinensi cœnobio inter S. P. nostri
Benedicti affectus cooptatus est, bonarumque artium elementis tum Casini,
tum Romæ in collegio D. Anselmi egregiè imbutus in ipsum Casinum rediens,
ibidem duodecim integris annis philosophiam primum, deinde theologiā,
adulescentibus plerisque accuratissimè tradidit. Casinensis diocesis vicarius
generalis constitutus optima quæque tum doctrinæ, tum prudentiæ præbuit do-
cumenta; sagacis enim indolis erat, in explicandisque negotiis summa potle-
bat dexteritate; hinc prior Cajetani cœnobii, deinde Casinensis quoque ele-
ctus, dum ad majora in congregatione nostrā assequenda, illum præclaræ
virtutis meritum in diem evehebat, anno 1746. Theanensi thura decoratus
est. Maxima cense Angelus præstiturus erat gregi suo bepeficia, nisi pro-
pera morte sublatus fuisset die 19. Octobris anno 1749. in Neapolitano SS.
Severini, & Sosii cœnobio. Vixit annos 49: menses octo, dies tres, ejusque
corpus humatum est in parva Sanctissimi Crucifixi ecclesiā eidem monaste-
rio contigua.

D. JOSEPH ANTONIUS de Requesenz Panormi perillustri genere ortus an-
no 1703. ab ineunte ætate, anno nimirum 1719. in Gregoriano S. Martini de
scalas monasterio solemnibus emisis votis Deo sub S. Benedicti regula se to-
tum dicavit in cultioribus litteris egregiè eruditus, philosophiam moralemque
scientiam in eodem, aliisque cœnobis edocuit. Cum vero ob spectatam ejus
animi probitatem Papæ monialium confessiones audiendi, munus suscepisset,
expectationi, quam de se concitaverat perbellè adeo satisfecit, ut ad patrium
cœnobium brevi revocaretur, ibique tyronum magister constitueretur. Eo
in munere nullum quidem non movit lapidem, ut adolescentes tum optimis
moribus, tum præclaris quibusque disciplinis satis informarentur. Hinc
prior electus, cum singulari omnino prudentia provinciam sibi creditam ple-
risque in monasteriis ministrasset, nedum domesticorum amorem, verum
& summam Panormitanæ urbis existimationem sibi conciliavit; præsertim
cum sacræ Inquisitionis consultoris munere fungeretur. Inter abbates deinde
cooptatus anno 1751. & ipsius S. Martini cœnobii suscepto regimine, idem
semper vitæ genus constantissime retinens, nihil de regularibus exercitiis
omittens, monachis omnibus nedum verbo, sed & exemplo præibat; quare
in capitulo electus fuit anno 1754. Visitator electus fuit, ut Siciliæ Monasteria
perlustraret. Tandem tot tantisque diu exercitiæ doctrinæ, integritatisque me-
ritis inclarescentibus, optimo utriusque Siciliæ regis judicio ad Syracusanam
ecclesiā designatus, eam anno 1754. à summo Pontifice regendam accepit.

Ne-

Nestoreos annos præclaro adeo pastori lector adprecare , si Casinensis congregationis splendorem , cleri populique Syracusani bonum , vel tantillum cordi habeas .

D. ISIDORUS SANCHEZ de Luna nobilissima inter Neapolitanos gente ortus die 10. Novembris anno 1731. S. Benedicti regulæ solemnibus emissis votis nomen dedit in patrio SS. Severini , & Sossii cœnobio . Cum litteris , græcis præsertim sub Joannis-Baptistæ de Miro viri doctissimi institutione , cultioribusque disciplinis , egregiè seduloque operam navasset , brevi in eodem monasterio sacrorum canonum professor constitutus tantum eruditionis , solidæque doctrinæ speciem præbuit , ut ad ethicam philosophiam , ac deinde dogmaticam theologiam publicè explicandam in ipsa Neapolitana accademia promotus fuerit , librorumque edendorum examinandi perpendendique cura sibi demandaretur . Tandem anno 1748. Arianensis ecclesiæ infulis cohonestatus vix sexennio difficile adeo munus ibidem administraverat , cum anno 1754. ad Tarentinam regendam cathedram translatus est .

D. NICOLAUS - ANTONIUS ex nobilissima JUSTINIANEA gente Venetiis ortus anno 1712. in Patavino S. Justini cœnobio Benedictino instituto nomen dedit anno 1730. die 11. Aprilis . Romam missus , ut in S. Anselmi collegio rectam theologiæ , sacrorumque canonum methodum addisceret , in hujusmodi disciplinis adeo profecit , ut in idem cœnobium reversus plerisque adolescentibus philosophia primum , deinde sacris canonibus , illaque theologiæ parte , quæ ad mores pertinet egregiè imbuiere potuerit . Hinc meritò in academia Patavina doctorali laurea , cunctis plaudentibus redimitus fuit . Vir monasticæ regulæ tenax , quasumque , vel minimas sanctiones maximi semper fecit , eaque prudentiæ , probitatis , ac zeli documenta cumulavit , ut quamvis statum à Casinensibus constitutionibus tempus in congregatione nondum complevisset , attamen dignissimus visus est , quod Romano Pontifice annuente citius in decanorum numerum adlegeretur ; moxque in capitulo anni 1748. prior claustralis in Vicentino monasterio constitueretur ; quod cum integro triennio optimè administrasset , Patavium ad idem munus exercendum translatus est . Ibi verò nedum regulari observantiæ , sed & asceticis quibusdam libris edendis operam dedit ; donec anno 1753. Venetorum Senatu exposulante à BENEDICTO XIV. summo Pontifice Torcellanæ ecclesiæ die 26. Novembris præfectus fuerit , die verò 30. in ecclesia S. Marci consecratus .

MAQ 829

F I N I S .

At Cambridge

It is a very interesting thing to see
the old buildings of the University
from the river.

The river is very beautiful
and the buildings are very old
and interesting. The river is
very beautiful and the buildings
are very old and interesting.
The river is very beautiful and
the buildings are very old and
interesting. The river is very
beautiful and the buildings are
very old and interesting.

The river is very beautiful
and the buildings are very old
and interesting. The river is
very beautiful and the buildings
are very old and interesting.
The river is very beautiful and
the buildings are very old and
interesting. The river is very
beautiful and the buildings are
very old and interesting.

1 1 1 1 1

